

B

431.

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 431.

1151431

ספר

מגן דוד

שחיבר הגאון השלם המפורסם כגדולת תורתו כנגלה

ונסתר משרי צבאות ישראל כמהורר דוד ׀

אבי זמרא זל"ה לבל בני ישראל היה אור

בשמש זרח על התורה נהרי הגמרא

יאורי הקבלה ואגמי המדרשים

והיה קודש קדשים וקראו

בשמו **מגן דוד** בותלוי

מגן אלופים ושלטי

גבורים:

לאו זה דבר קדש אשר לא היה בדבוס לעולמים ונבגזו גדולים ושלטונים

היה בכתב צפונים בודאי כל הרואה אותו בעודו צפנו יבלענה ויחפרו

עליו כיהוה זה הנרשס בספר הפרדס ומעולם לא יפא

טבעו בעולם ותמרתו אנכי הדל באלפי אחרי כחה יגיעות

סיגתי ונדרתי כדר לחלה ישראל לדרך על הקדש

ולבוצות תעלומה לשורה לזכות את הרבים

וקכות הרבים יגן בעדי לדרך

על המוצר בילק"ו:

באמשטילרדם

בבית הנעלה כמר אשר אנשיל בן המנוח כהר"ר אליעזר חזן צ"ל

ממשפחת קרטנים הנקרא בפי כ"א אנשיל שוחט:

דפסת כאול תעני על אפיקי מים לפ"ק

הקדמת מביא הספר אל בית הרפום

אמר

הצעיר וחסן זה"ר אהרן יצחק ז"ל מתושבי ק"ק העלישויט יע"ט בהנהגתו נחמד למעבד גיטא
 ונעזר לחאן דכ"ר רחמי"ל ורבינו זלמני בחילין שתיקין ט' ירין ופתיקן סתימן ובלין בחילין יקירין
 בחילין משובין בחתונן רשומן באהר"ל דוקיקין לגורל ובערוין דאשא מן מעייל דר כמא לתמן *
 אכן אחרת אלה כופא לכך מקדם חילת על מה באתי לגלות מטמונות להרקות אמונת אחימות ונרות גדולו'
 גסרות בנותיות מחכימות * אשר ניתנה בסיוני לרודני רשומות בקורתיו תורת משה הקדומה יסוד היא לכל
 אהבה * בסיוני ניתנה לעם הקדום צד משה * הוא המראה וסודותיה מוכיחים רשומים לצאר כל תעלומה *
 אחירה נעימה כתיבה יהיבה לן מפי הארון הקדוש אשר האיר למרן ולדרים בחידושי בשאלותיו ותשובותיו אשר
 חיבר הנאון המבורח משרי בצמתי ישראל הרב רבי **רודן** ז"ל אבי זמרא ז"ל בערך עשרת אלפים
 קונדרסין * והאלהים אלה לידו זה הספר **מגן רודן** מן שמיא מיהב יבש לי מבלגין זכות ע"י זכאי ואורתי
 בגבור חלליה ביחא לדכום חיבור זה הקדש והנחמד כי תאוה הוא לעינים ומתוק למיך למעבד לחיי ולשכבי
 יקרא ויתמלא מהם העולם אורה מהנהג צניע ופרחים דנפקין מכתר של תורה * כי לו נהיהן שצילי לאורייתא *
 בשמאלה דנהיין ליה שצילי דיקיעא * זכן טרם אוחיל לדבר זמלתי ואירא חתוות דעי ויראתי לגשת לסבר הקדוש
 ואמנם מרוב הפצרות שהפצרו עלי דבתי למעבד גיטא לשוכני קצר ולחיי * ובפרט בעת הזאת שכבר הודכסו
 במה שפרי קבלה והותר הנדר והואיל שהותר חקצתו כו' * וכמו שאמר אליהו הכהן ז"ל דזור האחרון כו' *
 שמו"ש דעדיפנא מחצתי דעדינא דע"תא לבייתא כי זה הספר הוא פתח ושער ליכנס שיהל הקדוש כאשר
 עיניכם תמונה שישרים הם למצוין וכמוים לחצא דעת ע"כ הוכרתיי למלכות משאלות וכה"ש **רודן** הע"ה
 אגורה צאהליך עולמים ולרשו ר"ל כל מי שאומרים דבר שמועה מפיו צעו' ש' שפסותיו דובבות בקצר * ואיתא
 בגמרא כל שלחוד לן חזירו תורה מעלה עליו הכתוב כאליו ילדו ואם לומד דעצמו כדי לקיים מעלה עליו הכתוב
 כאליו עשה את עצמו * כה"ש בספר הזהר על פסוק אם במקוית תלכו ועשיתם אותם אל תיקרא אותם אלא
 אתם * ונראה לי שזהו כוונת הפסוק בקבלת ושבח אנו את המצויים שכבר חתו שיש בידם שני מעלות שפסותיה'
 דובבות בקצר וכאליו עשה את עצמו חן היםים אשר במים עודנה שמיין בידם אלא מעלה אחת כאליו עשו עצמן
 כו' ודוק : זכן אחרתי אם אין לי מי לי ואם לא עכשו אחתי מע"י שהאם מן השמים ירדה מצוה להביא מן
 ההדיוט כמוני היום ומובטחי דכי אתינא להם יסוף לאנפאי כהא דאמר רבנא כי שיכנינא יפוק ר' קייא ורבי
 אושעא לאנפאי לפי שהזכיר שמועתן ודורשן ומתירן והשנים רבות שהיה הספר עומן באמתתי * הערתי
 רעיוני בנשת פנים להביא לדכום הספר **מגן רודן** מלא כולה אורה של תורה וכל אות ואות למודה כדי
 שיקיים צב"י עם קדושים הון ועושר צדיקים וצדקת עומדת לעד ולרשו צב"י זה הכותב ספרים ומשאלין * וק' ו'
 צנו של ק"ו המלפים ספר כזה שלא נחצא חמש בכל העולם אפילו בכתב ועין לא ראתהי אם חזל האחד המיוחד
 שבעדה ה"ה הנאון המפורסם אב"ד ר"מ ור"מ ע"ה פ"ה כ"י מהר"ר **רודן אופנהיים** נר"ו וכל אשר
 דבני ובאני ארץ משקפה נפשה בתורה שהצדיקה להם תורתו ומבורח ע"י שאלות ואת צדויות וסודים כן ואחרתי
 חלפת אל בשייהו יקירי * ובע"ה דזור הזה שנסתנו העינים וכלה הפרוטובוני ישראל הולכים ולימים וביותר כי
 חולת אהבה לנו אמר ר' צראטובה שהיה הפרוטוב חזויה בנינו אדם פתאום לשמוע דברי מקרא משנה הלכה
 ואברה ועכשו שאין הפרוטוב חזויה בנינו וביותר כי חולת אהבה אנו אלה מתאוה לשמוע דברי מקרא * ודבני
 המדרש מהם תמוהים צויתר * וכל לפי פשוטו דאיתא במסכת חגיגה לא יערכנה זה והוכיח אלו דברי תורה
 שמיין לקנותן ככלי זה וכלי כו' * ואיתא עוד במסכת חגיגה פרק חין דרשין ח"י קללות קולל ישעיה כי
 הנה הארון ה' צבאות מסיר מירושלים משען ומשענה כל משען לחסוכל משען מים וכו' * ודרשו בגמרא משען
 חילו בעלי מקרא כו' עד משען מים חלו בעלי אגדה כו' שמושבין לבו של אדם כמים צלמה * ונראה שזהו שאמר
 ר' ירמיהו צראטובה שהיה הפרוטוב חזויה בנינו אדם מתאוה לשמוע דברי מקרא משנה הלכה ואגדה שהיה יכול

לקנותן

הקדמת מביא הספר אל בית הדפוס

לקנותו ועשיו שאין הפרטה מצויה ודברי תורה הם קשים לקנותו וצויתך כי חולת הבה אנו לדיפת צורכשים
 לחלף לחטאו ישראל במעש' עגל לא ניתן להם כי אם חמשה חומשי תורה וספר יהושע' ועשיו שטטאו צרכי'
 למשכ' הלכה ואמרה ואתא בצפרי בם' עקב רזוך להכיר את מי שמחר והיה העול' למד אגדה שמתוך כך אתה
 מכירו ו"ם ר"י וצויתך כי חולת הבה אני ובשביל כך אתן צרכין למסדה ואמרה והפרטה מצויה לקנותו לכך
 אדם תפאווה לשמוע דברי אגדה כי הם מושכין לבו של אדם להכיר את בוראו ודוק' וכדי לריות כפס הזמאים
 הרוצים לשנות מבאר מים חיים בכן הציקתני רוח צנטי לעשותו בדכום ועשה כיון לש"ס. אמרתי מקום הניחו
 לי מצותי להתגדר וכל הרואה **דוד** תלמודו מתקיים בידם שפתותיו ידובבו בנ' בר כמוני שכול ערכי בצמות
 שבצרכי וזכותו יעמיד לי ודקדקתי בה בצדיקה וישרה לעשו' הספר בזוונה חוקה ותהיה החקיקה ביופי אותיות
 ודיו וגו'ר כמומי ניתנה האותיות וחוקה לרפת נפש כל פולה כי מעולם לא נראה ולא היה בנמצא' אכילו מ'
 צעיר וכו' בחשפתה וצריך לצרך שהמינו על זה כי בו ידושן כל רזה בראותו יאמר עליו כי הוא הו' **לך דוד**
 אשר אמרו דו"ל בחסכתות עירובין ככטים יסוךן שלע מה כטיש מתפלג לכמה יוצאותי אף דברי תורה מתלקי'
 לכמה פנים. וצאירו אף דברי תורה שמוע כל אות ואות נקרא דבר בצני עצמו כמ' שהקובלים צעש
 הדברות בכלל תרי"ג מצות' כי תר' אותיותם בצרשת וידבר זו' אותיות היתרם הם כנגד ז' מצות דרבנן.
 הרי משמע חכמן שכלל אות ואות רומז מצוה אחת ואם האות רומז על מצוה ז"ל שכל אות הוא דיבר בעצמו וה'
 יאור עיני עמו ישראל הממכים ומתאזים לשמוע סודת ויראום כפלאות בתורתו' ונחזור לענין כתוב הבאון
 המכורסם בתורה ובתמידות הרב רבי ישעיה הלוי ז"ל בצמר שני לוחת הברית התורה שבשכל פה נקרא עדות
 משום שהתור' שבכתב דרך כלל נתנה לאומ' ישראל' ותורה שבע"פ כוה המקו' ב"ה שלט יכתובו בשביל עכו"ם
 שאם יאמרו שלכו הוא יאמר להם המקום ב"ה היכן הסימנים שנתתי לכם והסימנים הם תורה שבע"פ. ונראה
 לי שזה כוונת הסכום בצרשת וילך ועתה כתבו לכם את השיר' והאת ולמדה את בני ישראל שימה בניהם למען
 יתן התורה לישראל ומהו שימה בניהם. אלא צריך לומר ועתה כתבו לכם תורה שבכתב ולמדה קאי אתורה
 שבע"פ והושימה בניהם הכלל בדי שידעו דורות הבאים לקשור בימה בניהם וצדל בשכל לדמות צורה ליוצרה
 וקשה ולמה לא נתן הכל בכתב ומתוך ואמר למען תהיה ליהשירה והאת לעד בשביל העכו"ם ועיונתו בצפון
 ומצתי שיש פסוקי טעמה בניהם והאת הוא בזקף ושימה בניהם הוא באתנחתא ודוק' ומאמר שהתועלת
 היוצת מזה הספר הוא עצום ורב והת כל היקר ראו עיני וכו' ש' במילתא דעבידא לגבוי שלט
 אשקרי אנשי שכל דבריו מהם כפלאים באל"ף בינה ול"ז וז' ותהילה אני אנכי הרואה אחרתי
 כי מן הראוי הוא להציג הדברים בצדום להיותם בקרב ישראל לזכות בני דורינו ואו
 ושמוי' **שדוד** מלך ישראל הוא והיו שכתותיו דובצות בצקר'
 והנה עדי בשחק ושהל"י בחלומים שלט עשיתי ואת להתגדר
 בכתר של מלכות בית **דוד** רק לפרסם גולתו ושמו
 לזכות את הדבי' באור תורתו תורת אמת הית' בפת'
 וטרפתי כמה יגיעות עד שמצאתי

אותיות נאות דלי' ולהיות
 כדון ואצרך את ה'
 על המונח
 ביל"א:1

התנצלות הגבר אשר הוקם במקום המחבר להביא את הספר אל בית הדפוס

אמר

רבי יוחנן אשרי חכם מחמד תמיד ואוקמיה בגמרא דגד"ת קא משתעי קראי כן אנכי עמדי דואנ
הייתי על דברי תורה מלה דברי דוד המרונים מכלל דליכא רמסונים ה"ה צם' מצורת דוד
מתי יבא לדי וקיימנו ואתן לו סע עולם אשר לא יכרת ועכשו טא לדי ספר **בגן דוד**
בעדה אחתני מחורני גדל שחפכים המים המתוקים לצורת נשברים למרים והיה חשתי
לחשוך ידי את לוצים אמנם זכרתי מאמר החכ' כי ישרים דרכי ה' דיקים ילכו צם וכושעני יכסלו צם ועל זכות
הגאון המחבר בטחתי לא אורא שתצא תקלה חכ' ע"י צהמתן של דיקים כ"ש ע"י דיקי עצמן וצדאת חני צוטח
לבוא אל הקדש פנימה להוציא לאור הספר הקדוש הזה וכאשר ראה ה' כוונתי רצויה הקרה לפני איש כל צדי לצ
טוב לדידיה ומטיב לאחריני ה"ה הסכם **ה'שמח** בחל"קו כר"ו שחלש רצוני אשר שחלתי מאתו להתיצב על
מלכות הקודש הלנו לשום עקוב השג ימות למשור ורכסי השיבושים לצקעה ודרך סלולה כדי שלא יכסלו צה'
הכל צכתב עלי השכיל מצלי סור וטעות מכוונת אורת דיק יסוד עולם הוא הגאון המחבר ואם צחמת לא עלתה
לו עיניך לכוכב יביטו כי מדעת קונו יש צו וצמדה החמת הקועה בלצו הודה ולא צום כח"ס צדק כ"צ ע"צ
וצמה שלא עלה בילו דיק בחמוסו ומה' ועוד צדי והוסוף מליה אינו הבה ססיים אותה ועשה לה סימנים
צמכי סחאי לצנה המורים בצצבע כי שלטה צו ידי משה ויח' גם ואת צשעת הכנאי שהיתה לפניו רשע צכתב
אמת אצל קצת מאמרי התיקונין שזכרו בצספר הלו הדף והעמוד עכ"י לפום תיקוני חטובה למען תינקו
ושבעתם ממקור שפע האמרים והארכתם ימים וטוב לו כי הנה שכרו אתו מאת ה' אלהי השמים וזכות הגאון
המחבר יעמוד לימנו תויצו ילצשו צזות ועליו יצין צזרו ואנח אמיכא לפעלח טצא יישר ויישר על טהרת כועל
מלם יוצא לאתרים לזכות ישראל וכאשר כוונתי רצויה לשמים לזכות את הרבים צהדפסת הספר הזה מוצטת
אני בישראל קדושים הם דהכל יהיו מלמדין זכות ולא יהיו מלמדין חובה על כל טעות דמוכה גם לא יגרמו לי

סום צד כזק וצער גוף או ממון צין על יד צ"צ צין על יד שאינו צ"צ להדפיסו פעם אחרת בלתי
רשותי כי הרי זה איש אשר יעשה צדוק להיות לי גרמ' צנויקין מחמת קנאה או טנאה או
תחרות יהיה צאיזה אופן מהיה המויק יהיה נמנה תחת סוג משלם רעה
תחת טובה ולא תמוש רעה מציתו חלצל שמי סיסיב את גדולי צהדכס'
וההקתי צחרור חסיב ג"ר גדול אשר גדלו הראסונים וכל הנ' וצ'
וקומך בידי ויכחרו רסחיו עלי לסיעני צסיועשים צו
מחש' יהיה נעור מהעור האמיתי
וישלם לו גמולו הטוב מנה
אתת אפיס בה עתירת
יוחנן צכה"ר
אהרן יצחק ז"ל חק"ק העליושיא יע"א:

לפרט ולא תסיג גבול רעיך לפ"ק

אמר המגיה

ספר תקוני הזהר ז"ל

אתה

בן אדם קדם שתכנס בעיניו זה להזכיר
 באתי שתעמוד על רגליך על צויתי
 האמונה החזית ותקעת יתד בחמקם
 נאמן כן יסתך רעיונים ודגים ויעלו דברים על לבך
 ומלך לך עלמה תמלל צדוקך בתקן זה שידובר בו
 מטעם וחכמה ואודין ואגפן ושאר דברים גשמיים
 השמר אל תפן אל און ליחס ולתפא על כל
 עלאין סתימא על כל סתימין שמך דבר מה הפילו
 בההורו כי עלעת העלות לית מחשבה תפיסא ביה כלל
 לית ביה לא דיוקן ולא דמיון ולא צורה ולא דברים
 גשמיים ולית ליה שם ידוע אבל הוא מחלה כל שמהן
 והוא שלימו דלכוה ראה גם ראה מה שכתב התנא
 האלקי ר' שמעון בן יוחאי כשרצה לבלות סתרי התורה
 צאלרא פתח ואמר ארור היום אשר יעשה כסל ומחכה
 (דברים כ') וזה להסיר מלב המעינים כל דבר עתק
 פן מ' ויכסלו ופסלו ועברו מחשבות לבצמיקו וידברו
 בדע מחסר שהיה רוצה לדבר מראש ועין ואון ושאר
 אברים גשמיים היה ירא שמה יטעו ליחס ולתפא לבורא
 ית' בוך ותמונת וחסה אחר כי לא ראיסת כל תמונה
 (דברים ד') וישעה אחר ואל חי תקדמון אל ומה דמות
 תערכו לו (ישעה ח') ואל חי תקדמוני ואשיה יתקד
 קדום (שם ט') ודומים שכלם יעידון שאין דמיון
 בינו ית' ובינוי חזקה עגם והתצנית חלם שהאברים
 שבו הם עשויים כסימנים לדברים עליזים סתומים
 ותתומים שאין כח הסכלי שנאדם יכול להשיגם
 זמין שית ואין שיג לו להבינם וקרא חזע דעתו לרדת
 לעמקם ואינו ראשי להכניס ראשי בין ההרים הדומים
 הלא הם צעלי הקבלה אשר העומקו הדקויו דכרמה
 על הדגש הזה רקעני רתחו ולא דמו מיראתי פן
 עוצמי פסתי סמיקות וארביס חורי קורי עכבים וארבו
 דלעות כוזבו יתריכו למענות' לך נח ראה מה שכתב
 על זה ר' יוסף ב' גיקטיליו בהקדמת פערניאורה
 ובח' שכתב צעל התוך בהקדמתו לפי' התורה והלא
 ר' מנחם מירקאטני ז"ל בפרשת ויחי בנסוק פן כרת
 יוסף וצמה שכתב ר' יהוד' מייט צפי' מערכת שלקות
 (דק ל"ד) וז"ל סוף דבר כל וקום שפראה שידברו
 צענין הספידות דברים שאין ראוי לאמרם צבורא ית'

כגון שגור וקומה והדומים להם הכל לאמר על
 הסמיות וכשתראה שידברו על דרך שנת והולאה
 הכל לאמר על הבורא שבתקן וכן צמחה להו כן אין
 דבר שבו בליהו ועל כן אין לומר צבורא ית' לא ימין
 ולא שמאל ולא כמים ואחר ומעלה וחוטה וכו' עייך בס'
 עוד כתב (דקל"ה"ב) בראש' כי ששגור הקומה
 מהפסוקות הוח צמדות ולא צבורא חכילו הביאין
 למסוד חלילה שהכרסות הללו הם שגור כמותיאל
 הם מלשין כרם פריס מלכותך וכל הכרסות הללו
 ששגור קומה הם אותיות שכל אות נקראת כרסה על
 כי נחתו מעיניהם כאבנים הנחתכים מההר ו' ואמר
 שרבו הכרסות שהזכיר בראש' רוחו לניצוצות
 התפוצצות מהכחות הפטיש צקוקים והם השמות
 הנעשים מחבור האותיות והצופים הנעשים מהאלפא
 ציתות דסבר יצרה שמהם נבראו הדברים וכו' ואם
 תקדק היטב בדברי ר"ם צענין זה תשכיל ודע כי
 דברי ר' יהוד' מייט ז"ל ראשד במלתו ילכו הם נכומי'
 לצדן וישיים לחוצאי דעת ולא יבעטין ארתיים:
 ואלה דברי המגיה מוסף על הראשונים
 אתה וידד קורא בשפרים קדושים אל
 זכור אל תשפת מ"ם הרמז ס"ז ל צפ"ה מהלכות
 מעילה ז"ל ראוי לאדם להשבון במשכתי התורה
 הקדושה ולידע סוף ענינם כפי כחודבר שלמ' וצמח
 לו טעם ולא ידע לו עילה אל יהי קל בעיניו ולא
 יהרום לעלות אל' פן יכרוך בו ולא תהא מחשבד
 בו כמתבטו בשאר דברי החול' בל וראה כמה
 החמירה תורה במעילה ומה הם עינים ואבנים ועבר
 ואסר' כיון שנקרא שם ארון העולם עליהם דברים
 בלבד נקדשו' וכל הנוהג בכן מנהג מול מעל בה
 ואכילו היה שונג צריך כפרה ק"ו לחצות שחקלו
 הק"ו בה שלא יבעט האדם בהן מפני שלא ידע טעמן
 ולא יחפה דברים אשר לה כן על הסס' ולא יחשוב בהן
 מחשבתו בדברי החול' הרי נאמר בתורה ושחרת את
 כל חוקותי ואת כל משכתי ונשייתם אותם' אמר
 רז"ל ליתן שמירה ועמה לחוקים כמשכתי וכו'
 וכמה היה דוד המלך מנטער מן השכיקורום ומן
 הגוים שהיו מושבין על החוקים כל זמן שהיו רודכין

הקדמת המניח

אזתו בתשובת השקר שעורכין לפי קוצר דעת האדם
 היה מוסף דנקיט בתורה שנאמר טבלו עלי שקר
 זדים. אני בכל לב אזור פקודיך. ונאמר גם בענין
 כל מצותיך המורה שאת דרכי עורכי וכו' ע"ש:
 מנהג ואופיין בתעורר שפירוט שנו חכמים אין
 דורשין וכו' ולא נחשפה בראשית צננים ולא
 במרכבה ביחוד אלף חס כן היה חכם ומצין מדעתו
 שמימיך זו הרב שהיה חכם ואם יחסור לו ראשי ברכים
 יהיה הוא מצין השאר מדעתו כמו שוכה רבי עקיבא
 שחמד לו רבו רבי אליעזר הגדול מעדת ואכלת ועדיין
 הצליעה מהמתקובבשאר. וכשראה צו שהיה כלי מקבל
 ומצין מדעתו אמר לו קצת חסודות התורה ולרבי
 דוסתאי אמר לורבו הנו בני חייך דבר אמת לי
 שבעדין חייך ראוי לעמוד עליו. ולא שאלני אדם על
 זה ולתי עקיבא תלמידי ועדיין השרשים בידיו ע"ש
 גתאורכה עיניך. בחומר רבי יהודה שמתן טעם לשבח
 למה הזכיר הק"ב בה בריאת שמים וארץ תמלה מאמר
 שכחה דברים קדמו לבריאתם אלף כדי שלא יהרהר
 אדם בדברים הסתומים מן העין. ורבי אומר כדי
 להראות לאדם. שאינו בעל חכמה ואינו ראוי לבנות
 בו סתרי תורה לאמר רבי יצחק אין מובלין סתרי תורה
 אלף לא"ל וקורא ושונה ותלמודו מתקיים בידיו וירא
 שמים ובקו בכל דבר. וזאת שאינו בענין זה ושאל
 על הסתרים והבעלמים של מעלה אמרו לו מה אתה
 שואל שא לא עיניך וראה פי בראשית ברא אלהים את
 השמים ואת הארץ. טעם לך שלא גילתה התורה יותר
 ואת שאין סתרים בתורה. סוף מני מה שסנה רבן
 יוחנן בן זכאי לשני תלמידיו המובחרים רבי אליעזר בן
 ערך ורבי אליעזר בן הורקנוס על פסוק ושם אשתו
 מהיטב אל. ועוד אמר רבי צד אראה מנדולת העצב
 גדולת האדון כודעת מה כתוב בשלמה וידבר שלשת
 אלים מסלוויה סידו חסם' ואלף על כל דבר ודבר היה
 אומר בו אלף וחמשה עשרים ושלשת אלפים חסל.
 הק"ב שגאמר בו כי' יתאכמה חסיו דעת ותצורה.
 וכתיב והוא גמלה עמיקתא ומסרתא. והוא אשר
 בתן חכמה לבלמה עב"ו. ורבי לוי אמר מה גדלו מעשיך ה'
 מעשיך ה' מאד עמוק מהשדותיך חס גדלו מעשיך ה'
 זה מעשה בראשית חס מעשיו של הק"ב. מאד עמוק
 במהשדותיך אלנו סתרי תורה. רבי אליעזר הגדול אומר
 בתיב וס' גתן חכמה לבלמה בשאר דיברו למלמד

שעמד על לקדויו תורה אצל על עמקיה לא עמד
 וכשקש לעמוד עליה אמר אמתיו אהכמה והיא רחוקה
 מחנינו וכו' ע"ש. בה"ה ד"י והכי איתא בהקדמת ח"ס
 ד"ל ע"ל ל"ה מי ברא אלה ע"ש. ובה"ג דק ק"ט
 ע"ל ל"ה ח"ל ר"ל ר"ל אורחוי. ובה"ד דמאך מה
 לך למטרט בהו מה לזית לך רשו למכדע ולאסתכלא
 שחיל ולזית לך רשו למכדע כתיב אל תקן את פיך ונו'
 וכו' ע"ש. ובדק ג"מ לשון המתחיל ת"ס ומינין דלי
 בתרתי דייטון. דיתכשי אורייתא מביניהו וכו' ע"ש
 ובדק ק"ע ל"ה רבי חייא פתח כבוד אלהים הסתר
 דבר וכו' לזית רשו לברכט לגלמה מלין סתימין וכו'
 ע"ש. ובת"ג דק ס"ו ל"ה רבי יצחק פתח אל תקן את
 פיך להחטיא ח"כמה את ליה לבר כש לאודרע על
 סתמי אורייתא. כמה אית לה לאודרע. ללא יטעי
 בהו ולא יכין מאורייתא מה ללא ידע ולא קביל מרביה
 וכו' ע"ש. ובהקדמת ח"ס דק ה' ע"ל ל"ה אמר רבי
 שמעון לתבריא בחטותא מניינו ללא תפקון מבוויחיו
 מלה לאורייתא ללא ידעתון ולא שמעתון מאלתא רברבא
 כדקא יזות וכו' ע"ש. ובדק ק"ח ע"ל ל"ה רבי
 שמעון לית רעותא דק"ב בהו דלפתגלי כ"כ לעלמא
 וכו' ע"ש. ובלה רבות אזהרות ככולות ומכולות
 פתחא כתוב בספרי האמת המעדים ומתירים צעם ה'
 אלה שלא יחרסו את מצנם על ידי שתאזנם אל ה'
 לראות וככל מחנו רב יחמעט הוא רב לפני המקום
 וכו' הרבה כפוי לרדום במרכבה תשובתה בצדקה
 ולא ראו אותה מימיהם. וראה שגמרו לא
 רואה כולו. ולא חקצתו. אלף דרך אספקלריא היה
 מתדמה להם האר כדאית ליה והאי כדאית ליה כי כאיש
 גבורתו אמר דומה לבן ככר. ואמר דומה לבן כרך.
 ופוק מני דשכר כי ירא מה ציט אל האלהים. עין שלח
 רצה ליהנות מדבר ש"הוא ש"לו. וקדש עצמו במותר
 לו. זכה למוות צנוטה ה' והצמים אחריו גדול כחן.
 שדמין אורה ליובתה. ויהי כמות עליה הרוח. ויחבלו
 וישתו חמיתו ויין חמיתו צענצנו. כלם ייין. וכל
 ס'וד מיסוד ה' סודה' ליריחו ויין שלה' שחמזר בנות'
 בתוך מותם. וכי כייפחמיה לניו. ונח ומתים. הוי
 חותם בתוך מות'. וכיין המבושל. שאין בו משו' גילוי
 ואין בו משום סתם יינם. לפי שאין כחם הקלחוי את'
 הימנו. ולא שח ביימח ולא שח בלייל חמת אדם
 היטן תוך לסוכת סוכת דוד סופתה ומנייה עליהן
 ובעיתותא

הקדמת המניח

וצעיתותא מרפא של יצא קדמי לביית הכסול וביגלו
 דנוייתא ודכיתתא אינהו גבולו דבתתא דחאלו מיח
 ואי שרו לכולי עלמא שרו ולא אתו לשולי מ"ל מ"ל מ"ל
 מ"ל והיכו טעמא חסום דכרי להו כרבי יהודה
 דבבתתא דליבית תליח מילתא והא אינהו מכוונו
 וודעי דלרבנן כמי אית להו האהא כדדבי יוסי
 מבני שמספתלין דבאייית המאורות והיו לאותות
 האותיות דרקייע השמים להאיר על הארץ ותאורכה
 עיניהם כי יכירולקחן הפתחין ומן הקווצים ומן
 הדברקין וממני כך אמרו כל ת"מ שאין תוכו כדבר
 אינו ת"מ ואל יבכס לבית המדרש ללמא זה מחיר ביד
 כפול לנקות חכמה ולב קין וזאת התורה אשר הם
 נושא לאומן לה טוח דעיי ללא אומן לה סמא דמותא
 וסמא דכולא מסתקא וכיון דהא כמדדנה אמרה
 ומאדם חסוד כגון רב ורצה ילפינן חלוו כתוב דדברי
 קבלה :

זה ספר דאקרי תולדות חכם דוד חסיד ולא אינהו
 דלדיקים גמורים דעבדי תולדות חסוד דעמל
 דפישון דליהו פה טובה הלכות פשוקות דספר סאלות
 ותשובות ידועות ומבורחות ויותר מהמה רבות אתו
 כדוד דרבנן דתוין אורז כלום כחל דמלי סברי חלכיים בת
 יכיל דליכא רבא ודינא זוטא על הארבעה טורים הכל
 דכתב אשר שפט את ישראל ויהי דוד עושה מחטב
 ודקא כחוכר אכלי בהקדמתו לספר אור קדחון אשר
 האיר מחורת הבאון האלהי בעל המחבר הספר הזה
מגן דוד שמו נודע בשערים המצוינים בהלכה
 לא איש חמוני אערכו כי לפי יערכו כל כסף וזהב
 שבעולם ופוח חיו דכסף נפרת דביה סריה ורביה :
נכנס בשלי לפרדס התבוננו להגיד להם לישאל
 אי נן ט"ל אי נן טענה לחקרין ומה שחזרין
 ומה שסדקין ודבריו מתקוים חדש וכדלעיס דבדבין
 דומין להדה שמועבת את הלב וכל הוגה דהן יתכס כי
 ימצא דהן כמה טעמים לשבא ראשית ערימות האותיות
 מחכימות תעלמות החכמה שכולם מתאמות רוח ה'
 נוססא נס' לא תבא למיקם דבגדל דוד ומגדל
 הכורה דמור דאתא דוד ואהדר לון מתתא לעילא
 עילמה דבד דאיתון תעלמות מתכמה עלמה חכמה
 דראש ומכמה דסוף דולא תעלמות איגון ואותיות
 נקיות דחסידה למלאכי אלהים העולים דבגדל עז
 שם ה' וגו' וכיון שעלו לא ירדו כי אההרהר את הארץ

אל ה' אתחנן על דבר שמינו מתוקן כי שגגה היא
 היוצאה שלא דמתקון והוא ית' היודע כי יודע
 אכי דעצמי וראש דדרי חמת יהיה חכי לא צבה לבי
 להחיות את עצמי לבקי ומומחה דשום דבר מהגבולות
 לנו ולבנינו ומכ' שלא דמו עיני ואיני מהלך דגבולות
 ונכלמות הכסרות לה' אלהינו כי מה איני חיי
 אפרי ראיתי דברי התנא האלהי ר"ם בן יוחאי דשעת
 פטייתו מן העולם שלא נתן רשות לתנאים חזיריו שמו
 קרובים לבניתיים כמ"ם דארזא רבא ודכרשת תרומה
 ועכ"ז זה איתא לאמר דבי אבא אבא ור"א דבי ילעי
 ושאר חזיריא רישאן דבניין כמעט אבא רבא
 השמייעה מהדברים עתיקין שנתגלו דמותו כרס
 היסיעה שהיה העיד על עצמו דהו עמירין דליביה
 למיעל צהו לעלמא דאתי והיה דחיל לבלמה לון לולי
 שנתן לו הרשות כמ"ם שם דצק רכ"ז ל"ה וכד יסאלון
 ימרון חזירייה וזו לדע"ה דר"ם ע"ה עד ועתה כתבו לכם
 וכו' ובינה אותן דוקא לר"א ולר"א ולר"י ולשאר
 החזירים דהו יצאי אברתי א"ל שמה ששמעו ממנו דחיי
 יהרהרו בלבד שלא ישכחו הדברים מלבם אך לא יבטו
 דשפתיים : וכן העיד הרב האלהי מהמ"ל ז"ל פכ"י
 הא"ן כי הגיד לו מזה ר"א מוסבין ז"ל שעתיד לו בהר"ח
 יוגה ז"ל כי בשעת כתיבת האר"ל ז"ל צוה לתלמידיו
 בלשון

דוד חסיד ולא אינהו
 דלדיקים גמורים דעבדי תולדות חסוד דעמל
 דפישון דליהו פה טובה הלכות פשוקות דספר סאלות
 ותשובות ידועות ומבורחות ויותר מהמה רבות אתו
 כדוד דרבנן דתוין אורז כלום כחל דמלי סברי חלכיים בת
 יכיל דליכא רבא ודינא זוטא על הארבעה טורים הכל
 דכתב אשר שפט את ישראל ויהי דוד עושה מחטב
 ודקא כחוכר אכלי בהקדמתו לספר אור קדחון אשר
 האיר מחורת הבאון האלהי בעל המחבר הספר הזה
מגן דוד שמו נודע בשערים המצוינים בהלכה
 לא איש חמוני אערכו כי לפי יערכו כל כסף וזהב
 שבעולם ופוח חיו דכסף נפרת דביה סריה ורביה :
נכנס בשלי לפרדס התבוננו להגיד להם לישאל
 אי נן ט"ל אי נן טענה לחקרין ומה שחזרין
 ומה שסדקין ודבריו מתקוים חדש וכדלעיס דבדבין
 דומין להדה שמועבת את הלב וכל הוגה דהן יתכס כי
 ימצא דהן כמה טעמים לשבא ראשית ערימות האותיות
 מחכימות תעלמות החכמה שכולם מתאמות רוח ה'
 נוססא נס' לא תבא למיקם דבגדל דוד ומגדל
 הכורה דמור דאתא דוד ואהדר לון מתתא לעילא
 עילמה דבד דאיתון תעלמות מתכמה עלמה חכמה
 דראש ומכמה דסוף דולא תעלמות איגון ואותיות
 נקיות דחסידה למלאכי אלהים העולים דבגדל עז
 שם ה' וגו' וכיון שעלו לא ירדו כי אההרהר את הארץ

הקדמות המניה

יד יד כהה וזדקתי כדרך שאז"ל הבודק בודק עד חקו
 שירו חנעתי ואם לא יכולתי להספור העטרה ליוסנה
 על כל פנים מעידי עלי שמים וארץ שהסרתני כמה
 מבטלות מדרך הרצ"ו וכל חקוק שש"ט צו ידי עשיתי
 לג'ם חסידות חשני קל"י לזנה מורה באצבע היד כותפת
 או הרשחתי הקיב' ההיא מו' השתי קיצות הבן באותו'
 מרובעות כדי שהקורא לא יבטל והחשיקו הירח את
 דבר ה' שכל יודוס כמה שיראה ההכרח להס' לא יבוצח
 לא יבנה ומי שלבו שלם ידעני לכך וכות ודמי' ואם
 ימצא איזה טעות חסורם יתקן את החפשות וימלא
 את חסרון המורה מקום של מאמריו העוקינין שללתי
 כמה וכמה פעמים שכלל היה מסובב מכת דוחק השע'
 וטרדת הזמן שהייתי נמצא בו מדורסי דעתי אשר דברו
 הוות וזרמות כל היום יהבו וגו' אתה תענה ה' אלהי
 וברחמי ית' יאמר די לרצותי בכלל כרות עמו ישראל
 ודרך כלל ופרט יוכיני להיות תמיד נכמה עם חזקתי
 הרבים כאשר צפוי ולפי התמים עם ה' אלהי אשר
 מחנו את ארצי שואל לעלות אל ציון ברנה יראו שזכאינו
 ויבשו יתנו אויבינו ויכלמו כי אתה ה' עזרתנו
 ונקמתנו :

בלשון הזה השמרו לכם כי דעו לאמנ' שאין בידכם סוס
 הקדמה בשלימות אמרו לו מדונינו ואפילו הפ"ר
 חיים וענה ואמר להם בלשון לעז אלגו קוואנטו
 שר"ל איזה קצת הוא יודע יותר חכם ולא כדיר' את
 כן בימים ההם וזמן הזה חנן יתמו דיתמי דיתמי מי
 רוחה דברים אחרים חלו וימלאנו לבו למחר כי הוא
 ידע ואם ודמי' ולולי שהחלף התורני כמה"ר יומן
 כר"ו בלתי ידעתי כל עיקר כדי לזכות את הרבים כבר
 היה מתפטר עם החלשים להביא הספר הקדוש הזה
 אל בית דכסו והתחיל המסדר לסדר שלטה צו עיני
 וראיתי כי ההעפקה שממ' היו חסרין היתה חשוב'
 בחסרות ויתרות שהמעתיקים אותה כפי הגרסה לא
 היו בקיטין ידועה הוא כי כל מורק מכלי אל כלי לא
 עמד טעמו בו וכמה דיות משתפכות שאין ביד העל
 הבית עצמו להחזיקו למקומם כשהיו כמו שהביטיון
 יוכיח וגם אני אוכיח כגד בני עמי באותה העתקה
 עצה שעכבתי בידו כי את האלהים אני ירא ומוכך
 היותי לעצמי על ההיא לטותף לכתב מוהר"ח נח"ז
 בשבועותיו ד"ע ד"חשם הרמב"ן ז"ל חמכם כאשר
 ראיתי כן שמעתי שהעקפות הספר הזה חלו מר כריה
 דרבינא הוה מתום עליה ולא היו נחתות בפתחו של
 חנו דוד הוא הנאון המחזר ז"ל וכיון שידעתו
 טיב המעתיקים אמרתי ודאי אדעתא דהכי לא נויר
 רבנן ואי מחיל להו הוה הוה מאי דהוה לא כ"ס
 ודין הוא שיטול סכרו ולכן הסכמתי למלאות רצון
 הסר"ר יומן כר"ו להתייבז על בהתהם כמה שפשיב

כאם **משה** ועירא למן חזריאל **דירושלם**
 קראת דאופירא תוב"ב: בן לא"ה המכורם
 בעל עץ חיים כי"ה ש"ס וכו'
 וכך להקדום מ"ה שבדול
כמוהר"ם גלאנטי זצוקל

הקדמת הגאון

בשם

המלמד לאדם דעת • שאלת ממני יודי כפשי אבשר לך גורת האותיות וסודתן וסוד צופן ומלאות
 להיות לך מפחה להכנס לפרדס החכמה ואני בראיתי עולם השוקק לעלות אל המרכבה גם
 לאחוז בסכמי החכמה • מאורק אל הכוסק האמתי ושקוה כבדת שיש לי להועיל לעצמי ולאחרים עמי לעשות
 רצונך הפסתי רצון שמים וטירתו בתוך מעי והוא ירכי דרך ישכון אור • ודע כי יש בכח האותיות וצופן ובלבולן
 לברוא בריות חדשות כדאמרו ז"ל דרבא ברא ברא גברא ועוד אז"ל יודע היה בלאל לדרך אותיות שבהם נבדלו שמים
 וארץ והן הן שמותיו של הק"ב • ולכן ראיתי להרחיב בהם במלות קצרות ולשון כסתר • ובמקומו ברמזים כאשר יחייב
 הענין וקראתי שם המאמר הזה **מגן דוד** למען יהי לי מגן וכנה להנין עלי מהכוד פשעי כי רצו להוציא
 מאסגר חסירי כי כתבתי אותו ואני כלוא לא אלא פתח כי השם מסכים אל כוונת המאמר והוא כי מ"גן ר"ת
 *מסורה *גימטרי* *נוטריקון* כי על שלשה דרכים לה תתפרש כל אות ואות בע"ה • כי מלת מסורה כוללת מנבוא
 וצורה וצורה ומלוי • וגימטרי* כולל מספר האות ומספר יצורה ומספר מלותה • ונוטריקון כולל ראשי תיבות האות
 והמלוי • ומעשה אחיל בהקדמה בעזרת העוזר האמתי יהיה עם פי והבויני ואל אכשל בלשוני :

דע

כי סבת הסבות ועילת העולות האחד הפשוט הקדמון אשר לא קדמו העדר הוא האציל עשר ספירות
 קדושות בדרך אצילות זו מונו • אבל יש גבוה למעלה מהם • (עיין בספר התקונים ותיבן זה) והכמאל
 הראשון אחד קדמונו של עולם • כאשר מן הרצון הקדום כי הוא אמר ויהי • וממנו באצלו העשר ספירות • וכשאר
 אצל עמודי אדוקות וקשורות בקדמונו של עולם וקראו בלשון חכמים מדותיהם כמות אלהיות היו בכח מאצילם עד
 עלות הרצון ופסן מוחלט כאשר גורה חכמתו ית' להוציאם מן הכח אל הפועל להנהיג בהם את העולמות שלא
 היו ראויים להתנהג אלא על ידי אמצעיים ומלבושים לרוב העלמו והסתרו והן אדוקות בו כהדין קצתם לנבואה
 מיני' והן כולם צריכין אליו ואין להם אפע וברכה לא ממנו ית' ותפוקתם אליו • והאין סוף ית' אינו צריך להם אלא
 הם ככלי ביד האומן להוציא כלי למעשהו כדכתיב וזהו' אצלו אמון אל הקרי אמון אלא אמון וכן פירשו במדרש
 הנעלם בפרשת בראשית על פסוק היתפאר הגרון על החוצב בו • ה' למדת שאין המאציל נפרד מן הנאציל • אבל
 שנים הם המאציל והנאציל והואיל והנאציל נאצל ברצון המאציל ולא כתחייב ממנו והמאציל קדם לנאציל ולא בקדמות
 העילה אל העלול כי המאציל היה מעולם • לא קדם העדר למציאותו מה שאין כן בנאציל כי קדמו והעדר מלאצת
 לפועל ומה שנקראים אחד המאציל והנאציל • הוא להיותם קשורים זה בזה יחד כשלהבת קשורה בבחלת לא שהם

אחד במהותם ועצמותם :

ובן

מצינו בספר יצירה המיוחס לאברהם אבינו ע"ה שזכנה לעולם עשר ספירות בלימה ופי' הרמזן ז"ל
 שהכוונה עשר ספירות ב'י מ' הות' ה'ש' וגם כי הם בלמות לפני קונם • עוד שם וארון יחיד מושל בכלן
 ומענון קדשו עד עדי עד • ואם הוא מושל בהם על כרחך יש לך להאמין שאין מהות השם מהות הספירות • עוד שם
 ולפי כסא' הם ישתחווים כראה בהדיא שהמיוחד במציאותו מעלה עליהם • ועוד אמרו במדרש הנעלם עשר
 ספירן איהו בהו ואיזון ביה • ולא אמרו איהו אכון ואזון איהו • דלאו כלא חד לא איהו בהו כי הוא כנשמה בתוך הגוף
 ואיזון ביה כי הם קשורות בו כשלהבת בבחלת או כגוף בנשמה • ולכך נאמר והוא באחד כי תרין ויחדין איזון
 והמשכיל יתעורר :

וזה

לשון התעוררת ואמר עשר ולא אחד עשר שלא למנות הענין המעולה אשר זכרנו לספירה אחת והיותם
 י"א בעבור כי גודל מעלתה אין שם המספר כתפס בו ע"כ :

והנה

כל מה שדברו באיורה קדישא מפרקי המרכבה העליונה בגולגולת דרישא ובחללין דמוהא ודיקנא
 ובדוועא דמינא ושאלתא וכל גופא דמלכא וכל מה שכתוב בשיר השירים לא יעלה בדעתך חלילה
 שידברו במהות הא הקדמון רק בספירות הנאצלות ממנו אשר בהם הוא מתלבש אחרי שהמציאם • וכן כל מה שאמרו
 בסוד שיעור קומה הכל הוא בספירות • אבל במיוחד במציאותו אין לומר עליו לא ראשולא סוף לא ימין ולא
 שמאל לא מעלה ולא מטה • וכן אין אות ולא תן ולא עוקף ולא כתר אות ולא דבר שורה על אין סוף ית' ואפילו

הקדמה

ברצוני שלמי רוב העלמו אין דבר שאורה עליו הוראה פרעית אלא בלבון הנביל המקיף את כל האותיות מצפנים ומבחוץ יש קצת רמז שהוא ית' ויתבדק מקיף את כל העולמות עליונים ותחתונים מביט ומבחוץ והוא יודע הכל ומשגיח על הכל ועל זה אמרו רז"ל כל אות שאין הנביל מקיף אותה פסולה כשמו הנביל סובל את האותיות שהוא כלל ההיות כן הוא יתבדק סובל את כל העולמות בלי עמל וביעשה אלא כמציאות השכל מפיו שנאמר וברוח פיו כל נבאם ואם ח' וישיב רוחו אליו והיו כלל היו עליונים ותחתונים שנאמר רוחו וגם שמו אליו ייאסוף ינוע כל נבשר יחד ועל כן קראו שלמה הענין האלהי היה בלשון השכל והוא שבעה הבליים וכמ"ל במדרש הנעלם שהוא מלשון השכל היוצא מן הפה :

ודע

כאמורה כי המאמינים בעשר ספירות היותם מהות השם טועים טעות גדול וגמלו לכפסם רעה ועל זה החרים רשב"י כד עלולו לאדרא דבי משכנא פתח ואמר ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה ושם בסתר וזענו כולם אמין והמחכוונים בתפלתם לשום ספירה לזדה עובדים ע"ז והיינו ללא אלהי אמת ואין לך ע"ז גדולה מנוי' לא כריף סיכון אל המיוחס במציאותו ויבש אותו דרך אותה מדה או אותו שם שהוא כריף ליו כמי שאש דבר מאת המלך ומפתח האוצר אשר בו שאלתו בידו כי ודאי יכתן לו כפשו בשאלתו ואפי' שלא יהיה ראוי לה אם מעמיק ועולה למעלה נותנין לו מ"מ כי הטוב לא ימנע טוב הרי שבא לבד"ה הנדול ומקרו ודרשו בדבר הניתן לו אזי אם ראוי לאותה מתנה זכה בה וככאם בשלום ויוצא בשלום ואם אינו ראוי לה מניחין אותה אצלם עד שיבא מי שראוי לה יאינו יודע להעמיק בשאלתו ונותנין אותה לו ועל זה נאמר יכון ודקיק ילכש ועל דרך זה הוא פל מה שמאמץ לרז"ל הרוצה להעשיר יפסן ופירשו יכוין למדת הנפון דכתיב מלפון ובהיאתה והרצה להחכים וידרים שכן נמורה בדרך ושליחן בנפון הכוונה באלו וכיוצא בהם סיכון משם אל המיוחד במציאותו ית' כי אינו מכלל העשר ספירות אלא למעלה מהם מתהדר ברום חביון מתרומם לאין סוף לרוממותו ומתעלה לאין תכלית ואלו העבודה והבקשה שהתפלל ולא לוולוח ח"י ומעשה אהה המעייני במאמרו וה השמר אל תפן אל און ולבך תשים לרעיתו וכל מי שאמר לך הפך זה בענין הספירות לא תאבה לו ולא תשמע אליו ולא תחפסה אחר ענתו פן תלמד במגודתו כי כל החושבים הפך זה עובדים אלוה מבלעדי השם ומתפללים אל אל לא ישע ואפי' ראיתי מנלה אחת נקראת מגלת ספרים ואגרת המודות וכתוב בה שהכת"ר הוא האי"ן ס"ף והוא מכלל העשרה ואמר שהוא מחלוקת בין המקובלים וזהו הדעת הנכון ובאמת כי טוב היה לו למחבר להסתיירה לבנמי וולשים בענינו קברה ולא יאדת לאויר העולם לפי שכתב הפך האמת והנה בספר הזה כתוב שהוא מחלוקת אבל מה שכתבנו הוא הדרך הישרה בי האי"ן ס"ף למעלה מן העשרה ולבי אומר לי כי מעולם לא נפל מחלוקת בין המקובלים הראשונים בדבר זה אלא קרוב אצלי שטעו לפי שראו בכל ספרי הראשונים יכנו שמות לב"ה המורים על האי"ן סוף ית' כגון או"ר וקדמון ע"ל העול"ת עת"ק קד"ק ש"א סיב"ת הסיב"ת וחסבו שהוא הוא האי"ן ס"ף ואינו כן כמו שהוכחנו למעלה ויש לזה כמה דריות וטורות מכל ספרי הקבלה הראשונים ומספרי הכנזאה ואין אחד מכלם יוצא מגדר האמונה האמתית במציאות סבה שראשונה שקדמה לכל הספירות ומרוב העלם ופשיטות דקות הספירה הראשונה ויכוין אותה בשמות כללה ואחר אשר הקדמתי לך זה בצווח אינו כך שלא יעשה שאורך מני הדרך כי מה שכתבתי לך הוא מסכים עם השכל והסברה ומינה לא תוון :

ואלה

שמות הספירות וכך סדרן ומעמדם כת"ר חב"מה בי"ב גדול"ה גבו"ה תפ"ר ת גל"ח ה"ו יסו"ד מל"ז יתן והן באחות בו וגאחותו זו בזו כדמיון האצורים באדם לא ח"ו שיש בהם נורה ודמות וולתי בדרך השאלת שיתוף השם כי הם צורות רוחניות דקות מן הדקות פשוטות בתכלית והן מאורות אלהיות יודעות ומשיגות את קובץ כל אחת כפי מעלה ומדרגתה ויש צנוף האדם סימנין ורמזים דומים לזברים הרחוקים שנאמר כעשה אדם בלמנו כדמותיו והכל דומא לפרקי המרכבה ולפיכך אמר הכתוב הוא עשך ויכוכך וא"ל מלאך שברא הק"ב כדמותו באדם והוא ומבשרי אחיה אלוה משל לה"ד לאותיות י"ד וע"ן שם זכר לתבנית העיני או היד ואותיות ראו"ן הם זכר לתבנית ראו"ן אע"פ שאינו דומה לו כלל וכך היא המורה :

ואם

זכור על כינוי שמות ומדות וספירות שראה מהם הרבו אינו לא על דרך התיחסות ודרך משל ודמיון לא להבדיל שום הבדלה כלל אבל הוא ית' אחד ומיוחד בכל הבחות בלן כשלהבת קשורה בבחלת או כדמיון

הקדמה

ב

כדמיון הזמורה וכו' והמדות מתחלפות כפי הכנת המקבלים לא שיש למעלה שנוי ח' שנא' אני ה' לא שקימי ועדיין יתבאר לך בזה צע"ה וכתוב בספר התמונה וו"ל כי כאשר האדם שולח את ידו או אחד מאיבריו מיד בעשה רצונו בלא כווי :

ורגזה האיברים יודעים דעת האדם ותבין והכל דבר אחד והנה הק"ב שו"א אחד מעבדיו יודעי רצונו כי אין שנוי ולא תמורה ותבנינהו ע"כ ודע כי יש בכלל עשר קדושות אלה כמה מיני מאורות רוחניות ודברי פעלמים מהשיגים ואף ברמו שזכרנו בספר שוהר ובספר היכלות בתקופא דעתיקא קדישא וועיר אנפין אין מבין ואין יודע דברים אלו עלבוריין וכל המעלות הנאלכות מקבלות אור ושפע זה מזה עד האור העליון על כל עליון הנקרא אין סוף כי כל הדברים יאזו מן הנעלם אל הרשום ומן הרשום לחקיקה ומתחקיקה אל החיצנה ומקצה אנשים גדולות ליסד בית המקדש העליון לכונן מגדל ואפריון :

ומערתה

אתחיל בכוננת המאמר דע כי בכפת אשורי אשר בדיניו היום נתנה הקורה והוא אשר יש בו קדושה ומפני קדושתו מעמא את הידים וכן כתב הרמ"ב בפ"י משנת מס' ידים וו"ל הכתב אשר כותבין בו אכתבו הוא כתב אשורי והוא הכתב אשר כתב בו ה' את התורה ע"כ ואע"ב דמשמע מפשט הסוגיא של סנהדרין פ' קהן גדול דר' יוסי וקת' אמוראים סוברים דכתב עברי נתנה התורה והוא הכתב אשר ביד השמרונים היום כבר כתבתי בלמודי במסכ' שבת דאפשר לרא פליגי בכתב הלווחס אלא בספרים שלכתב משה לכל השבטים וכן הוא הסכמת הריע"ב ז"ל וקת' אחרונים אבל שוב מאתתי בירושלמי דמנייה שהביאו הכרייתא שחלקת דהרבנן ור' יוסי ואמרו עלה אמר ר' לוי מאן דאמר ברעץ נתנה התורה עי"ן מעשה כמים מאן דאמר אשורי נתנה התורה סו"ך מעשה כמים הא קמן בהדיא כי לדעת ר' יוסי והנמשכים אחריו בעברי כתבו הלווחס וה"ע שלהם היא בעיין משולש סתום מכלל דריוובלי ספק זה הירושלמי לא ראה אותו הריע"ב ז"ל ולא הר"י אלבו ולא אחד מן האחרונים וכבר כתבתי שם במסכת שבת כי אפשר לחלק לדעת ר' יוסי בין לוחות ראשונות לאחרונות והיינו דקרי לכתב עברי רעץ לפי שעשו את העגל כהפך להם כתב אשורי לרעץ מלשון חרעץ אויב ומה שכתב ויכתוב על הלווחס כמכתב הראשון אין הכוונה על אורת האותיות (לכד) אלא על הענין ועל האותיות והראתי לזה פנים : **אי** כמיל לעולם בעברי נתנה התורה אבל לעולם היה מקובל אלם אורח כתב האשורי כאשר תורה שבע"ל פה וכל זה הוא לדעת רבי יוסי אבל לדעת רבנן ור' שמעון בן אליעזר וכמה תנאים והאמוראים סוברים באשורי נתנה תורה ועליהם אנו סומכים להלכה דהא ר' יוסי מפיח לה מדכתוב וכתב לו את משנה התורה ואכן מצריכינן להאי קרא לחייב את המלך לכתוב ספר תורה מלבד אותה שהניחו לו אבותיו כדי שיהיה לו שנים י"ח אחד שיואלת ונכנסת עמו ואחד שתהא מוכחת בבית בניו בניו דכתוב וכתב לו את משנה תורה וגו' והרואה לעמוד על עיקרן של דברים עיין בזה שכתבתי במסכ' שבת פ' הנוכה הכלל העולה כי בזה הכתב נתנה התורה והלווחס וכל סודות אורותיהן ותייהן וכתריהן גדול וקטנות עקומות ומולופלות כפופות ופשוטות רמוזין וסתייהן הכל כאמר למשה רבינו ע"ה כאשר תורה שבע"פ והוא הכתב שיש בו קדושה מזר עצמו ואסור להניחו במקום הטונפת אלא טעון גביה ולא היו משתמשין בו בדברים של חול כגון אגרת שלום ומעבדות ועל כן תמא'ל בשקלים הנמשאים היום כתוב בהם כתב עברי ומה הטעם כל ישראל שלכו בגולה ובשכחא מהם כתב עברי שינו את כתב האשורי שלא להשתמש בו בדברי חול ומפני קדושתו ולא היו כותבין בו אלא ספרי קדושה ונקרא כתב אשורי שהוא מאושר בכתבו וכתב הרמ"ב ז"ל משנבה מלשון באשורי כי אשורוני בכות והוא ודאי משנבה ומאושר שהוא רימו עניינים נוראים וכפלאים מאד כאשר אני עתיד לבאר צע"ה :

ועתה תנה בני לכתך לי ועיניך דרכי תצורנה

אות האלף

אלף

אלפין ושמונים וכו' אע"פ שאמרו שהאותיות הן דמיון עגולה ונעוץ סופן בתחלתן ע"פ שהחלה יש להם והתחלתן מן הא- שהיא נראת תחילה בהגלות הכתר עליון ית' שמו הכתוב בצורת הא כיוון ראשון לאצילות דכתיב גם אני כבוד אחכהו עליון למלכי ארץ - ועדין תדע מאן מלכי ארץ - זהא ראשונה לאותיות ועל כן נקנה בראש השם המורה על הכ' תר' שהוא אהי' ה' ית' וצוור הא' וי' עולה כ"ו כמנין שם המפורש שהוא שם היחוד וכן היא לעולם בראש האחדות וצוורה כולל כל עשר ספירות קדושות - כיצד י' ראשונה מורה בחכמת אלהים כי בן מורה הי של שם המיוחד וכן כתב בעל ספר האורה והוא הצריכה עליונה אשר לא יכונן מימיה והיא הנותנת שפע ורצון לכל המלאים עליונים ותחתונים כדכתיב פותח את ידיו ומשביע לכל חי רצון אל מקרי ידיו אלף ויד'ך - והכתב והוא קו"ש של י' אשר בראש הי רומז בכח"ר עליון ית' אור קדמון ועל כן התב הזה הוא רק קטן לרוב העלם והספר המדב' הוא"ת - ועוקף הי הדק המעבר בין הי והו רומז לבי' ובהנה הי ראשונה של הא כוללת שלש רוחניות עליונות הנקרא עולם השכל וצריך לחבר עוקף הי בגוף הי שלא יקאץ בנטיעות כי שם פרק מפרקי המרכבה העליון' כידוע ליודעי חן ואם לא חזר אותה נכסלה האות וצריך לתקן את אשר עותו - והרשנא רמז לקו אמצעי הכולל שש קצוות כמנין הי כיצד למעלה בראש' גדו"ה מן הימין - גבורה מן השמאל גוף הי הוא הקפא"רת שהוא גוף האילן - למטה כל"ח בימין - הי' בשמא' - חודו של ו' הוא היסוד - הרי שם קצוות - והי התחונה רמז למלכ' ות' חכ"מה תתאה שכן היא עשירית לאצילות ודך העוקף הדק המעבר בינה לבין הי וירד אליה השפע ונקרא כבוד היסוד ועדין תדעו - ודרך העוקף הדק אשר בתחתיות הי אחרונה שנא מריקה השפע לאותיות את השפלים שנא' וחסה מחי' את כלם וצריך לחבר זה העוקף עם זה להיות הא גוף אחד ואחדות אחד - ובה צריך להזהר כי בה עוה הטועים וקצו בנטיעות כגון דור המבול דור הפלגה שאמרו ונאמרה לנו שם - ואלשע אחר ונמלו רעה לנפשם כי לא ידעו דרך השם כי אינם פועלת דבר אלף כפי אמרתי דשויות יש בהספידוה ומכנייבה ונמלו רעה לנפשם כי לא ידעו דרך השם כי אינם פועלת דבר אלף כפי אמרתי דשויות השניים ושמי השמים הא למדת שם ברא שלש צורות של שלש אותיות וכולם גוף אחד לרמזו על שלש עולמות וזה מקושרים קשר אחד וחבור אחד והיו לאחדים בצורת הא' והם עולם השכל ועולם הבנין ועולם הנקבה - ולפי זה יש לשאול למה יהיה אחיות הי העליונה בין למטה מאחיות הי התחתונה כיהיה ראוי שיהיה הכך לפי מה שכתבו ברמזו הציבור - שקיי חסודות בדבר חדא שהרי לפעמים הי עולה למעלה למעלה בסוד נחלה בלי מנצרים - גם הי התחתונה עולה ויושבת בחיק בעלה בסוד פנים בפנים נראה אתה הי' - ובסוד כי עין בעין - ובסוד הכרובים שנא' בהם ופניהם איש אל אחיו - וכתיב כמעד איש וליות סנידי והבן זה - עוד כדילאמשיך הדחמים למטה ולקרוב עולם הרצון לעולם הדין למתקו שאם לא כן לא היה העולם יכול להתקיים - גם כי הא' רומזת לשלש עליונות כיצד חבמה מן הימין - בינה מן השמאל - והו רמז לכתר שהוא המכריע העליון - וכן אמרו בספר התמונה כי הי רמז לכתר - וכן מורה על הגדולה והגבורה - והו המכריע וכן בשלש אחרונות הכתב וההוד

אות האלף

ג

וההוד והיפוד מכריע השני כי הוא ר' ועורא' הנה כי הא מורה על כל האצילות הקודש כלל ופרט וכלל *
 וכבר ידעת כי אין בכל מבעט האותיות יותר דק ורוחני כמבטא הא שאתה מציאה בלי תורה ועמל ויגיע גם
 אין בכל האותיות שתבא רוב הפעמים בעלמא קריאתה כא כמו שא' נא' לא' הא' ואת' ורבים כהא שאינה
 כרגש תנועה ואינה נעה וכל זה ראיה שהיא רעוה בכתר עליון שהוא דק ורוחני ונעלם מאד בתכלית ההעלם
 יותר מכל שאר הספירות * עוד דקדקתי בצורת הא וראיתי שכל זר שתהפכה לא תפסד תמונתה כי
 הפך האות מורה דין כאשר יתבאר בע"ה וכן הכתב עליון בכל זר הוא רחמים פשוטים ורצון מוחלט אין שם שמץ
 דין כלל ולא תערובות דין כי זה לא כאמר אלה בדת שלמטה ועדין אצל קר מהיכן התחלת הדין או מי נתן דין
 מתוך הרחמים או מי נתן טהור ועמל או רע מטוב כמו ששם הויה כולל כל עשר קדושות וכל התורה נאמרת עליו
 וכל הנכלמות תלוים בו כן הא אשר ציורה עולה כ"ו כמנין שם המפורש סובל עליונים ותחתונים והכל תלוי
 בה * גם מלוי ציורה עולה ג' כ"ד יו"ד ו"ו יו"ד הרי ג' וכן ידעת מי' הנין מלשון גן נעול אחותי כלה ועד
 הדעת בחוך הנין והרי הציור בחוך המילוי בסוד בחתי לבני אחותי כלה * או כלך לדרך זאת יו"ד ו"ו יו"ד עולה
 ס"ב עס שלש אותיות הציור הרי ס"ה שהוא השם הנכבד אדכ"ה הרי לך שמו הגדול ציור ושמו הנכבד במלוי הציור
 ושכן בתוכו בסוד ו"ה בהיכל קדשו ה"ס ובסוד השם הקדוש ויה' דוב"ה יו"ה שהוא כלל שני השמות * ואם תשאל
 א"כ למה לא פתח התורה בא המורה בכת"ר שהוא ראשון לכל * יש לומר כי מרוב העלם והסתור הא לא רצה
 לפתוח בה בלא היה העולם כדאי להשתמש בכתירה של תורה לומר אלל בריאותו ופתח בבית המוכנה לה כאדם
 הפותח בנרכה * וכן אמרו בבביר ואפי' הני נרמזה הא בכתר הב וזה כיון הרמזין ו'ל שכתב על מלת בראשית
 והמלה מוכתה בכתר הב * וא"ל אמרו לב מי נדך מראה להם בעוקפה לא וכשתקנו העולמות ועצרו ישראל על הר
 סיני או פתח בה בעשרת הדבר' שהיא המורה על סוד נציאותו כי הוא עיקר שהכל תלוי בו כי בחוך עשרת הדבר'
 כוללת תר"ב מצות וכן מספר אותיות עשרת הדברים תר"ב ותמלא תר"ב בחוך עשר לרמוז כי הכל בחוך העשר
 ואין דבר יוצא לחוץ * והנה אלף מלשון האלפך חכמה כי מן הא נמשכה ונאלמה הב שהיא חכמת אל"הים
 והרמוז והחכמה מו"ן תמלא וזה מלמדת חכמה לב ועל ידי הא אדם לומד תורה והיא בעצמה מכרות ואוונות
 אלף כלומר למד חכמה וכן אמרו בפ' הבונה אלף ב"ה אלף ב"ה אלף ב"ה אלף ב"ה אלף ב"ה אלף ב"ה
 מלשון אלף נעורו אלופי ומיודעי כי הכת"ר אלף וגדול לכל שאר הכחות והוא ניקף את כולם * וכתב על ראשם
 והוא ג' מלשון דבר צוה אלף דור לרמוז כי האחד יהיה לאלף שכן בעלי הגמטריאות כותבין א במקום אלף * כמו
 שאמרו על פסוק א' פשעה בה * אלף ושמיים רבעים הוא שעה * וכמו באות הראשונה אשר נכלת בהגלות הכתב
 עליון כי דבר צוה לאלף דור * ועוד לרמוז שתלויים בו אלף אלפי מיני מאורות דכתיב אלף אלפי ישמשויה והם
 אלף תיקונים הרמוזים בספ' הוהר על פסוק אלף המנן תלוי עליו והכל רמוז בא * גם בהיפוך א תוון תקרא פלא
 מלשון פלא יועץ וזהו הפסוק רמוז כל האצילות למשכילים * ואע"פ שאמרו בזהר שכל הא הוא חכמה הא אמרו שם
 דאבא ויאמא לא מתפרשין לעלמין * וכן הוא מלשון מן אלף האצילות לכתוב דעת * כי יפלא מןך דבר * כי הוא נעלם ונעלם מאד אין
 המכונה תהיה פסח שם * ועליו כמאמר במופלא מלך חקודר כל חקודר ועליו אמר משה ונפלינו איני ועמד כלומר יהא חלקינו
 במופלא * ובהם הוא מלשון עושה פלא כי הוא בעל הכפלות ובכחו נשתחו כל העצמים כי המעמיק מחשבתו לא
 ישיב ריקס כמו שכתבתי בסקדיה * גם אתה קורא אפל כי מרוב עיונותיו והסתרותיו ומעט ההשגה כאלו הוא עיני
 אפל לא יוכל האדם להשיג בו דבר אבל כהורא עמיה שרי * וכן ראיתי מוקפת מוקבלים מציירים חצי הכתב שחור
 מה שלמעלה וחצי לבן מה שלמטה ולרעמי טעמו של דבר להורות כי הוא נמנע ההשגה והוא ראש הלבן הימנן
 עונותיהם של ישראל והוא הר הלבנון הנזכר בשיר השירים דכתיב אחי מלבנון כלה והם דברי השם הגדול לכנסת
 ישראל אחי מלבנון כלומר יחד נאכלנו מהר הלבנון כי זו פרצוסין כדראו ויחד בצאו מהר הלבנון כי משם אצילות *
 ובדעתי לפרש ספר שיר השירים על דרך הנסתר אם יבמור ה' עלי ושם יתבאר כל אלה בפסקוים שהם דברים
 פנימיים * והטעמים חושבים אותם לשירי ענבים והם קדש קדשים למעלה מכל השירים וכן או' ל כל השירים קדש
 ושיר השירים קדש קדשים * והנה אין בכל מלוי האותיות שם מלא כאשר יש במלוי האלף שיש בראש אל שהוא
 שם החסד להורות כי למעלה במקום שהיא רמוזת כלו חסדים גמורים ורחמים פשוטים לא דין ולא פחד ולא קטרוב

וכן

אות האלף

וכן כתבו בעלי העבודה הזאת כי למעלה מהנ"ל כה אין עס דין ומי שודע להעמיק מחנך לו כי הטוב לא ימנע
 טוב וזהו מפי עליין לא תנא הרעות והטוב אלא הטוב לבד ועליון דייקא. גם מילוי האלף מורה על ג' עולמות
 עליונות כיצד הא' מורה על עולם השכל כאשר כתבנו למעלה. והלמ"ד מורה על עולם הבנין כי הוא המגדל
 הפורח באויר כי הל' רומזת לזה והפ' רומזת לעולם הנקבה כי היא נקראת פי השם וביאור זה כי הא' כדמיון
 הנשמה והל' כדמיון הגוף והפ' מוציאה הדברים מן הכח אל הפועל ומודעת כח הנשמה בכל הארץ ועל זה הדרך
 בעצמו מורה הא' גב' עולמות הנפרדים כי הא' לדמיון עולם המלאכים שהם כגדלים מחומר והם כנשמות
 לגבלים והגבלים מתנועעים מתחזקים לדמיון הגוף והל' מורה עליהם. והפ' מורה על עולם השפל כי הם
 מוציאים הדברים מן הכח אל הפועל ומראים פעולת העליונים ומספרים החיבות הש"ו ומשלים קדושתו לכך
 נוצרו וסגולת הא' להיותה בראש מלות הפועל כגון אשבה ארצה. אשמור. ארדוף. אשיב. אחלק. ורבים כאלה
 להורות כי לא יתנועע האדם לפעול פעולת מן הפעולות או מעשה מן המעשים אלא באמצעות הא' ומדעתה
 ורשותה. וע"כ אותיות אר"י הם אותיות העולם ומהם נבנו שני שמות הויה הנעלמים מעין כל והם מורים
 סוד מציאותו ית' והם מגבלים י"ב גבולים ונקראים י"ב חומות שבהם חסם י"ב עומקים ככוכב כספר יצירה
 וארבעתה במצאו בציור הא'. כיצד א' ו' מפורשים בה נאמר מצורה י' שהיא עשרה וכן עולה ציור ד'
 הנאמר מאותיות אר"י שהי' בצורתה ד'ו שעולין כמנין י'. ויש לשאול למה יהיו שני יוד"ן אשר בא אחת
 ישרה ואחת הפוכה. מתוך מה שכתבנו למעלה אחת מבין תשובת דבר זה היא היעלונה רמות בעולם השכל
 ושפעתו בן בסוד תיכונן יונק משדי אמו ואמו שוחה עליו ומניקתו וי' התחתונה הופכת פניה לקבל מן
 ברוב חשק ותשוקה נכבדת בסוד ואל אישך תשוקתך וכמאמר שלמה ישרני ומניקות פיהו וזה סוד הברזים כאשר
 פתחתי למעלה. ואמר ר"ל כיצד אר"י שבויה שלו וזה סוד הכוונן אשר צפ' ויהי בניסוע הארון. והג' הפוכה רמז
 לשכינה שהיא מהפכה פניה כלפי דודה בזמן כסיעתה שלא להתרחק ואל זה רמז שלמה ע"ה הסני עיניך מנגדי
 שהם הרהבוי כי כאשר הלכה כנסת ישראל בגלות נפשע יעקב כל זאת. והיא ברוב חשקה לדודה מחזרת פניה
 מבקשת ושואלת ומגשעת כל לבנות מעלה את שיהבה נפשי ראיכם אם תמצאו את דודי מה הנדודו וגו'. וכבר
 ידעת כי השם הגדול עולם מ"ה והוא משדי ואמר הסני עיניך מנגדי עד כלה נפשע והתם חטאתו ואו נקראת פנים
 אל פנים והוא כי עי'ן בעי'ן וראו בשב"ה. ליון כי בן היה בזמן יציאת מצרים שג' כי עי'ן בעי'ן נראה אתה' וענין
 עומד עליהם וגו' ולרמזו על כל זה היתה ה' התחתונה אלל הו' הפוכה לו ותלויה בו והבן זה מאל'. והיות ה'
 ראשה למטה רמז על סוכת דוד הנופלת בשמטה וו הקשה. ועתיד הק"ו להקימה דכתיב ביום ההוא אקים את
 סוכת דוד הנופלת. והנה נקודת האלף פת"ח וציר"ו הא מורה על הרוחניות. ועל נקודת פת"ח שהוא
 נקודה פשוטה בלי הרכבה כלל כי גם פתוחה תמיד להשפיע אל הנהר אשר לא יבזבז מימיו. והל' נקודה צביר"ו כי
 בעולם הבנין יש הרכבת דין ורחמים ועל כן נקודתה שתי נקודות אחת ימין ואחת שמאל והפ' אין לה נקודה
 והיא מוכנת לקבל כל נקודה כפי אשר ישיעו אליה שתי האותיות אשר למעלה ממנה אם רע ואם קשה.
 והרי מספר אלף עולה אר"ק בסוד מאה ברכות בכל יום וסוד מעשר ומעשר מן המעשר לכהן ובחשבו קטן
 עולה אר"ף י"ב לרמזו על י"ב שמות ההו"ה שהם מתגלגל בהם וי"ב צבולי אלכסון וי"ב מולות וי"ב שנים
 וי"ב חדשים שנה וי"ב אבנים עובות על לב אהרן. וכן שם אה"ה במ"ק עולה י"ב כמנין הא ווו הויה על
 היות הא רומז בכתר ואם תוסיף השלש אותיות על י"ב הרי י"ה שהוא שם לחמה עליונה. ואם תוסיף על מספר
 האלף האות יעלה ק"ב וכן עולה ה' אליה שהוא שם שבינה. ואם תצרף המספר שהוא י"ב עם הציור שהוא
 כ"ו והאות א יעלה הכל ט"ל וכן עולה ה' אר"ד וקיימך יראשי נמאל על לרמזו כי הציור והמספר והאות הכל
 אחד בלי פירוד. וכן הוא ית' ושמו אחד בלי פירוד. וכן עולה חס"ד אל ח"י במ"ק השם המורה על היחוד ואם תצרף
 מספר האות שהוא י"ב והציור שהוא כ"ו והאות א עם אותיות מולאה שלש יעלה הכל מ"ב כנגד שם בן מ"ב היוצא
 מב' בראשית עד ג' ובהו דרך אלפ"א ביהו"ת והם שמות הגבורה והנחמן ועולה שם אלוה שהוא גבור מאלה"ם
 המורה על הגבורה. גם האלף עם ג' אותיותיה עולה הו"ד במ"ק וכן יצויה כ"ו ומספרה גדול וקטן עולה קכ"ג סך
 הכל קמ"ו וכן עולה גמ"ע המל"ה. והנה יש בראש הא' שם המורה על החסד ובסופה ה' הרומז בפחד יעקב

אות האלה

ד

לעקוד אורח שלא יחפשו הרבה זכחו הקשה והחוקה. הרי כתבתי לך יד ידי כי הא בצורתה ואיורה ומספרה ומלואה כוללת דברים נפלאים ומוראים עליונים ועליוני עליונים כדכתבתי כי גבוה מעל גבוה שומר וגו' ולרמוז לזה אמרו כי יש א ועירא כא ויקרא אל משה ורומז במלכות מכלל דאיכא א רבתי והיא א ארש שת אנוש ורומז בכתב עלין והרי תחלת האלימות א וסופו א וכעוד סופן בתחילתן ואין דבר יולא חוץ לא ועל זה רמז הכתוב הוא עשנו ולא אכחנו וכתוב בא כלומר לא אכחנו. וראיתי בספר התמונה כי האות הוה נקראת עוון ותפירתו של הק"ה ועלה או"ל הק"ה מניח תפילין ועשמו של דבר כיון שיש בצורה ו המורה בתפירת שנקראו פחד ושל יד נקראו עוון שאל או"ל נשבע ה' ביוניו וזרועו עוון וכבר ידעת כי הנחת תפילין נשמאל אבל כללות האות מורה בכתב כמו שכתבנו וכתוב שם כי בזמן שישראל עושין ראונו של מקום תנתן להם תורה ע"י מדת הרחמים ובזמן שאין עושין ראונו של מקום ע"י העטרה שהוא הדין שהרי יש שני אלפי"ן א רבתי וא ועירא כא אשר כתבתי למעלה. והנה ראיתי לכתוב לך לשון הנבא בתמונה השלישית לפי שלא נמצא ביד הכל ואנב גררא אבארה לך כי כל לשונו סתום כדרך הראשונים ו"ל א וכן שמו אכתריאל י"ה השם נבאות שמו אשר זכחו בכללות כחות ומוראות נבאות השם וזה פירש כי יגזיר האות וכזה נמשך המלאך הגדול אכתרי"אל ושמו מוכיח שהוא נמשך מן כתר עליון ובראש השם האות המורה עליו שהוא הא ונמשך עד חזי האלפ"א בית"א כמו שנבאר בהביענו שם בע"ה ועל כן ככללים זכחו כמה כחות נוראות והם כלם נבאות השם וזה הכח נראה לר' ישמעאל כהן גדול בשעה שהיה מקטיר הקטורת בקדש הקדשים כי על ידי הקטורת מתקשרים הרבנים הרחמיים ומתייחדים יחדו אחד עד מקום אליהם המעלה העליונה מתחילת האלימות עד סופו. ואמר לו ברכני אהיה כהן ועומד במקום כהן גדול של מעלה והוא חסד עליון כי ממנו יתברכו עליונים מתחילת הא ומשם ועד התחתונים וימלאו כליהם צד ותוספת זרכה. עוד שם ועוד הודיע לו. פי' למשה דברים מוראים ונפלאים מכה אות יצור הא אשר מניירו ענין הכרובים מוראים עליונים ותחתונים. ואדע כי כרובים המה. פי' מפני שיש בצורת הא שני יודי"ן רומזים זכרובים. עוד שם אשר בסוד תפילין דמארי עלמות וקבול כלל באמצע וכל סוד מתן תורה. פי' הקול הוא הו שגמאצע הא שהוא כלול נמחד ודין כמו שהקול כלול מריח ודיבור וקבול זה נהנה התורה משה ידבר והאלהים יענו בקול ואו"ל בקולו של משה ועדין תדע מהו קולו של משה והוא היה כלול משבע קולות הרמוזות באומור הבו לה' והוא שמואל מי שאומר צו' קולות נהנה התורה ויש מי שאומר בה' ויש מי שאומר בקול א' כי מי שאומר צו' אומר כי כל הו' קולות היו ויש מי שאומר שכולם ככללו בחמת תחתונים ויש מי שאמר שהכל ככלל בקול אחת שאל' וולתי קול וזה הקול הוא רמז לאלכות שאל' שנתנה תורה בשבע קולות או בחמש קולות לא השיגו ישראל אלא קול זה אחרון. חוץ ממשה רבינו ע"ה שהשיג למעלה שכ' מוליד לימין משה ורוע תפירתו והשיג זה ע"י מדתו שהיא מדת הנחל והכל כודע למשה מכה יצור הא. ע"ה ששם האות א כי ממנו כל חכמה ולימוד מורא ונסתר ונעלם ועם מה שכתבתי לך שבין כל הלשון הכתוב שם אם תשכיל:

ומעתה נתחיל באות הבית

בית

זכממה יבנה בית וגו'. בית נתיבות נבנה. דע אחי כי הב הוראתה ביחוד על החכמה העליונה כפי סדר אליהותה כי זו שנית לאלימות וזו שנית לאחותיות והיא ב דבתי של בראשית וב בשלישית ושתיים נתיבות חכמה אשר פתח בה א"ה ספר יצירה והיא בית דירת הא ואוכנת בתוכה תמיד ואינה מתפרשת ממנה לעולם ובחבור שתייהן אחת קורא אב. כבר ידעת כי המדה הזאת קורין במדרש הנעלם אבא עלאה ועל כן תמצא לב עוקף משוך לזכ הא כלומר לא אני ומשם נאלמתי שנאמר והחכמה מאין תמצא וכבר כתבתי זה למעלה. גם היא כזורת בית קיבול לקבל השפע היורד לתוכה ומתמלאת הבית כלה אורה והיא פחותה מלפניה להריק אל כל שאר האומות אשר לפניה ופתח בה תורה שבכתב להורות כי הכל בכללה ובכחה. כיצד תורה שנעל פה כלולה בתוך תורה שבכתב ותורה כלולה בחכמה עליונה וזה קשור צוה וזה משתלשל מזה

אות הבית

וגם סימנה חזרה כל להורות כי התורה ארובה מל"ב חכמות החכמה. והנה ב' בראשית רומות בחכמה עליונה ועל כן היא רצתי ומוכתרת כמו שכתבנו וא"כ יהיה פ' הכתוב בכתב הב שהיא ראשית ברא' אלהים שהוא הדין"ה את השמים שהוא קו האמצעי שהוא נקרא שמים בכל מקום. את לרבות ורומות עולם ואת הארץ ואת חפץ ארץ החיים את לרבות עמודי עולם ו שלוחת לרבות את הנדק יסוד עולם וכן נקרא ו ועירא. והכל בכתב רת"ר הב שהוא אתר עליון הרי כל האצילות מלמעלה למטה והוא דרך רוב העוקבלים ולא הווכר בראשית אלא אצל עולם הבנין ולא למעל' ברוחניות לרוב דקומוס והעלמוס. ומאן תנין כי פסוקי מעשה בראשית נגלה וכסתר. גם הב רומות בחכמה שלמה דלויכ' חכמה עלאה וחכמה תקאה חכמת אל"ס וחכמת שלמה והרמו חכמת כמים בנחה ביתה נמצא הב כוללת האצילות מתחילה ועד סוף דלויכ' ב"ת רצתי וב וטרתי בית קדש הקדשים צבים המקדש קדושה לפנים מקדושה. ודע כי כל האצילות ה' נרשס וחוקק בתוך החכמה הקדומה כקרני חנבים וגזרה חכמתו ית' ונשתלשו ונשתלבו בגן עדן וישבעו עלי' ה' ארזי לבנון אשר נטע מן השפע היורד על פי מדותיו מן המקור העליון ועל זה אמרו ישבעו חיינו וישבעו מטען הכוונה בכל זה שהיו בכה וילאו לפועל כאשר כתבתי בהקדמה. ודע כי צורת הב ד' ו ועולה עשר לרמוז כי כל עשר ספירות כוללות בחוכמה מה שלפניה ומה שלאחריה. והנה ציור הב ד' ו להורות כי בונן שיאלו חתן וכלתו מן הבית יחד יאלו ודו פרצופין כדברא והיו גזשתימים בכתר אחד. וכן כתוב ונעש אלה"ם את שני המאורות הגדולים משמע ששניהם שוים ומפני קטרוג הלכנה שאמרה אי אפשר לב' מלכים להשתמש בכתר אחד נחמטשה הלכנה וכתבה ראש לשועלים להכניס השפלים כפי אשר גזרה מבעות ית' כי חלפת המעשה הוא סוף המעשה וחזרה לקבל האור מהשני וזו את המאור הגדול ואת המאור הקטן וכשישראל עושים רצונו של מוקום או נסתכלים פנים בפנים באורה מישור כמו שכתבנו למעלה וזהו פנים בפנים דבר גבו' הכלל כי בשעה שנאלצו וילאו לפועל אשר היו בכתב ב' דו פרצופין וילאו וע"כ צורת הב ד' ו כי כללות הבנין הוא דו פרצופין יאלו. וחזרו חת"כ להסתכל פנים בפנים ללורך קיום הכמאנים והכתוב מפרש בתחתיים ורומות בעליונים כאשר כתבתי למעלה והכל בתעשה ולא בפועל. ואת"מ"ש שאנו מאירין בב ד' ו והב אשר היא כצורתה אנו אומרים שהיא לבדה ואין לה ציור אחרות. תשובת דבר זה כי יש לב עוקף למטה כמשך מן הב לבד הא וזה מורה שהוא אות בפני עצמה שהרי הוא יולא מהשורה. ואת אכתיו למה לא באמר צורתה ד' ו צריך שדע כי הב יש לה כמין נקודה והיא המבדלת בין ר' לב' כמו שכתבתי במקומו בע"ה. ונמצא לפי זה שהיא יכול לצייר בה שני ציורין ד' ו או ר' או שתהיה הו למעלה או למטה וזה ענין כי בונן שהב' בנתי המורה בחכמת אלהים או הציור הוא ד' ו כי הו רמוז לבן הנוטל חסד רגלי אביו ואמו שוחה עליו ומיקחתו בכוד חיובק הייובק משיי אמו. וכבר ידעת מאן אבא עלאה ומאן אבא עלאה ומנה הבן בכוד בני בכורי ישראל ובונן שהב וטרתי רומות לחכמת שלמה שכונה תחתונה או הו הציור ו ד' כי הו עליה כמין סוכה וגב להגין בכוד ופרשת כנפיך על אמתך כי גואל אתה. ואם תשאל למה גב הו מועלת לאורך ובה שיש גציוון ו היא זקופה. ממה שכתבתי לגיול חוכל להבין דבר זה. גם כדי שתהיה פתח הב פזוח לרובה להריק דרכה עד בלי די. גם בהיות הבן בתוך הב ובכחה עדין לא נודעה גבורתו ועצמותו ובהגיונו אצל הה והח כבר היה לבן חיל בעל קומה וקופה ואות הוא גבא' שלו ודגול מרובה והבן זה מאוד כי למעלה הוא מקבל ולמטה חוזר להיות משפיע ועל כן הוא זקוף ועומד. עוד י"ל כי הב הוא ב' הכת"ר והו אשר עליה רומות בכת"ר כמו שכתבנו למעלה בשם התמונה והיא ב' נפסילין המונחים כנגד המוח וכבר ידעת מהו הכת"ר מוחא עלאה אם ראיית ספר התקונין וסימניך כי בתיי ב"ת תפלה ולפעמים היא בית התפארת בשעולה למעלה בכוד נחלה בלי מנצרים. ואם היא ב' וטרתי או היא בית התחתונה בכוד ובית תפארתית אפטר בלומר אמתך בה כח התפארתית כי ברעת חדרים ומלאו. והנה יש גציוון הב שלשה קוים ישרים וכל קו יש לו ראש וסוף ואמצע הרי כל קו של שלש נקודות נמצאו שלש של שלש וסבב כוללת אותם וכבר מלכות על ראשה הרי לך כל האצילות כלו בתוך הב. וראיתי עיי שציר את האילן שלש שורות ישרות ואחת למטה אצל הדרך אשר דרכו

הנה
ב' רצתי ב' דבראשית ב' וטרתי
לענין קו שתי בנות הב הב החמורה
וטרתי בונן דינקא מן היינין היא
רצתי ובונן דינקא מן השמאל היא
וטרתי והו הב הב וכבר ידעת
ד"ה אחרונה ינקא עתנין קטנין
ע"כ

זה רוב המקובלים האמתיים הוא זה של ראשונים כמין סגולה אחת לימין ואחת לשמאל ואחת על גביהן ואלו
אמצינות אחת לימין ואחת לשמאל ואחת תחתיהן כמין סגול וכן של אחרונות אלא שהקורה התחתונה משוכה
מעט לזר ימין והקורה העשירית משוכה מעט אל השמאל ולא בשמאל ממש ולדברי כלם הם של של של
ואחת למטה ואחת הב כלל הכל . גם השם המורה על החכמה הוא מצויר בתוך הב והוא שם י"ה כי שם
י"ה מצויר יד לפי דעת רוב המקובלים כי ה ציורה ד' יומשגי וידין אתה עושה ו הרי דו והוא ציור הב
ועתה יתושרששי הכתובים דכתיב ה' בחכמה יסד ארץ . והוא כי ב"ה ה' צור עולמים . וכתיב אף יד' ויסרה
ארץ . ואפילו נפרש שניהם בארץ העליונה ארץ חפץ ועולם העליון אתי ספיר כי הכל דבר אחד והיינו ב
דבראשית כי בב באלו ובבראו עליונים ותחתונים כאשר קצבנו למעלה והנה ציור הב ד' ו . ואוזיות הציור
ב ואוזיות קריאתה ג' עולה י"ה כשם חכמה ועל כן היא קריאתה בסמיכות להורות כי בית נתיבות נכבה
לקבל מאור עליון ולהשפיע דרך הנתיבות אל הציור הגדול אשר לפנינו מבלי הפסק כי זה הציור הוא הבניה
כאשר נבאר בנות הג' זע"ה . בית התפילה בית המקדש בית תפלתו בית מנחתו בית נתיבות כולם בסמיכות
וראיתי בספר התמונה כי הב היא החיה של ד' פנים ושם כפיים כי זורתה דו וכחוב שם כי הפנים הם לזר
ימין ומלכות ככלל הפנים . עוד שם וס' ד' פנים למעלה והיא הד' ושם כפיים למטה והיא הד' וקשיא
לי בתרתי חדא שאנו מקובלים במלכות שנקראת אחרים ועליה נאמר וראיתי את אחרוני . ועוד שהפנים הם
למעלה מהכפיים בכל האורות וכן בצורת הב הד' למעלה מן הד' וכן כתב בעל הספר וא"כ קשה שהרי המלכות
למטה לדעת כל בעלי העבודה . יש לישב שזה מדבר בזמן שעתה מלכות עולה בראש מלך והיא עשרת
תפארת ושפיר קרינו לה פנים והיא העולה ועל כן י התלויה בראש הד' בצורת הא' ולא בסופה כאשר קצבנו
למעלה כל זה הוא לדעת בעל הספר אלא אפשר לומר כי הח"ה היא ח"ה עליונה על כלם הרמוזה בתוכה
הב כי יש חיה למעלה ממנה וארבעה פנים לחיה עליונה הם בחכמה ובתבונה ולדעת זורתה עולה על גביהן
וכן הם מכוונות לד' רוחות וזכנגד וזכמה מיימין הבניה משמאל כתר למעלה הרעת למטה ושי כפיים
למעל' סוככים בכפיהם הם זרועות עולם כאדם המבדיל זרועותיו על ראשו לכסות את פניו להנין שלא יסתכלו
בפניו וד' כפיים למטה לכסות את גויותיהן לא שיש למעלה גוף וגויה ח'ו' . אלא הכל משל לאדם עליון
ואז"ל ח"ה אחת יש למעלה שמה ישראל וזה הענין כולל מה שאמרתי לך יש חיה למעלה בעולם הבנין ולה
ד' פנים ושם כפיים והוא ישראל סבה הנוכח במדרש הנעלם והפנים הם פני אריה . אל ביימין והוא חס"ד סגן
חס"ד עולה ע"ב ומשולש עולה אריה וסימניו ויעבור ה' כי הם ע"ב שמות ורי"ו אותיות והם הנשרים אשר
עברו בהם בני ישראל בתוך היס ציבנה ומוציאים משלשה פסוקים של וים"ע ויב"א וי"ט אחד ישר וא מהסוף
ואח"ד ישר ועליו נאמר הנה ה' רובב על ע"ב קל ונא מצרים . ופני השור אל השמאל הוא פחד יחזק ועליו
נאמר רוב תבואת בכח שור וכך אמרו הרז"ה להעשיר יפסין כלומר יכין דרך מדת האפון דכתיב מלפון וזה
יאחה על אלוה נורא הו"ד ופני אדם אל המזרח והוא תפארת אד"ס וכן עולה מלו שם ההויה המורה עליו אדם
ופני גשר למערב והיא השכינה וכן ארו"ל שכינה במערב ועליה נאמר ככשר יעיר קינו על גזוליו ירחק ובהולות
הם ישראל שהם בני השכינה ושלש כפיים למעלה סוככין על הראש ושלש כפיים למטה לכסות את שאר הח"ה
וכן יש למטה תחת כסא הכבוד בעולם האמצעי חיה אחת שמה ישראל ולה ד' פנים ושם כפיים והיא החיה
שראה יחוקאל הכביא בזמן שישאל מייחיד שמו פעמים בכל יום בכל בתי כנסיות ואומרים שמע ישראל כנגד
ישראל סגן וכנגד החיה הזאת וכנגד ישראל אבינו שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד . ואחת תהיה עד עליו
שאנו מייחדים שמו ואין בלבינו אלא אחד ועליו הורגנו כל היום ואז תהיה הוית לוקחת ע של שמע סוף תיבה
ראשונה של פסוק היחוד ד' של אחד שהוא סוף היחוד ומתברר אותם עושה מהם ע"ד ועולה למעלה ומניש
את המנהג הוית לפני הק"ב והעד מעוד וערבה לה' מנחת יסוד והויה וירושלם . ועל כן הם מהאותיות הגדולות
והענין כי ישראל אבינו מקבל עדות וה' ועולה לחיה שמה ישראל והחיה שמה ישראל ומקריב את המנחה
לפני ישראל סגן והוא קובל את העדות כהר לראשו ומכאן תבין כמה גדולה מצות היחוד וכל זה רמוז בצורת
הב שהיא ד' פנים ושם כפיים . ודע כי כמו שאחה קורא בית אחה קורא בקי כי יש בית ושם בקי

אות הבית

זו חכמת אלהים וזו חכמת שלמה זו בית המלך העליון וזו בית המלך הגדול וכמו שצ"ח מנין על יושבו מקור
 וחוס כן הבית העליון מנין על העולם העליון והבית התחתון מנין על עולם התחתון שהוא עולם הפירוד
 והנה יש מקום שאלה וכי עולם הייחוד למנין הוא כריך * דע וידידי כי מעשה התחכום עושה רושם גדול
 בעליונים אם לטובה ואם לעיבוד הטובה * ואמרו ר"ל כשעלה משה למרום אמר לו הק"ב"ה היה לך לעורכי
 פתח ואמר ועתה יבדל נא כח ה' * וכן אמר לרבי ישמעאל כהן גדול ברכני כמו שכתבנו למעלה ורבים
 כאלה והוא סוד כל הברכות אם להפכו ממה שאמרו על פסוק והוא אסור ביוקים ועל הפסוק העניים והאביונים
 מנבקים מ"ם ואי"ן ועל פסוק ובפשעיהם שלחה אמתם ורבים כאלה ולאמלא הבית הזה מבינה עליהם ומרמזת
 כאב הרחמן אין כל בריה יכולה לעמוד ולהתקיים מפני רוע מעלליה * ועדיין לבי מנוגש על מאמר
 אליהו ומאספת רם והוא חכם גדול אמר אם חטאת מה הפעל זו ורבו פשעך מה תעשה לו אם דקת מה
 חתן לו או מה מידך יקח * לאיש כמותו וכו' * וזה ודאי כראיה הפך מה שכתבנו * וכ"ת שאין זה דעת נכון
 ולא סברא אמתית כבר כתב הרמ"ב ז"ל בפי' איוב שהיה אלהיה בזה לאיוב שאין החטא מויק או מועיל לאל *
 והנכון בעיני כי אליהו מדרש בעולם השכל כי שם לא יועיל ולא יויק מעשה התחכום אבל דבריו הם בעולם
 הבנין כי מעשיהם גורמים לאנוש השפע היורד מלמעלה ולסלק הברכה והרמז בזה והנהר יחרב ויבש * ומי
 שירצה לעמוד על עיקרן של דברים יענין במדרש הנעלם על פסוק ערות אביך וערות אמן לא תגלה ונשם
 חזק עד היכן מביע עונש העובר על המצות וכמה פנס הוא עושה למעלה ומלאכי סוד לדרש שא"ל שה"ה
 מוריד דמעות והקטן ומי איכא דבתי בראי כהן בנתי בואי * ובנתי בואי * ובנתי בואי * ובנתי בואי *
 והכתוב ויקרא ה' וגו' ויוראו שמי חרבן ז"ה וכו' וזו היא גרסה הספרים הישנים (ורש"י ז"ל העביר עליה
 הקולמוס וברים ובנתי בראי מי ליכא וכו' * וכתוב כי בנתי בואי איכא כבי' דכתיב ואם לא תשמעו במסתרים
 תצבה בפני ל"ע) ולדיו אין כריך להביא אל דבנתי בואי ליכא בניה כלל דהיינו עולם השכל דהוא ב דבתי
 ובנתי בראי איכא בניה דכתיב במסתרים תצבה והם נקראו מסתרים לבני הבית שער שהוא מדת המלכות *
 ומי שיאמר לך זה * הוא שהם דברי השם הגדול דכתיב ואם לא תשמעו ואם לא תשמעו הא והבן * זה הכלל
 כי בתי בואי הם העליונות ובתי בראי הם הבנין ונקראו מסתרים * והנה הבית בני"ק עם שלש אותיותיה
 עולה עשר ולרמזו שהכל כלול בה * וראיתי לכתוב לך לשון החמומה השלישית וממה שכתבתי לך בצורת הב
 תבניהו אם נכון אחת * וז"ל ב"ת דר"ק י"ה וכו' שמו דקדו"ל היא חכמה תחאה מחכמה עלאה כלולה
 מעשר עליונים וקחת ידה * פי' הב' כחות מוראות עליונות וזיורים עליונים אשר מהם דמות וסוד החיות
 והשרפים של שם כפפים לאחד כדמות כרובים כרואים עליונים בסוד ה' פי' רומן לאיזלות שהם הכרובים
 העליונים הרמוזים בשני יודי"ן של הא והו"ו באמצע שהוא גוף הכרוב וד' פנים ושם כפפים בסוד ז' ד' פנים
 בסוד ארבעה בתים כפפילין עליונים המעושרות והמעושרות * פי' שם ד' רוחות מורה ודרום כפון ומערב
 והם מעושרות של עשר כחות ומהם ד' בחסד ימין או מורה כי פני אדם המה ושם כפפים לאחד הכל כלל אחד
 מיוחד והכל בחינה תחאה אופן אחד בארץ זה ברור ממה שכתבתי למעלה * עוד שם הנה בואת האות רמוזים
 זו כל סוד המרכבה הנוראה והנפלאה מאוד וזו דרכים נעלמים רמוזים בסוד השמיטה הששית כי הוא סוד
 החכמה תחאה ועילאה ב"ו וקווי למעלה באיזלות עליון פי' בכתר עליון שכן מורה קוץ הי שם הי מורה
 בחכמת אלהים וחכמת שלמה כאשר נבאר בתקומה בע"ה בסוד ק"ן שירות של דוד סוד נשגב ונעלם הללויה
 פי' כי דוד חסם קו מזורזים שלו בשם י"ה שהוא שם החכמה * ועתה בשמיטה הקשה הוצאת נעשה חסד עטרה
 שהיא דנוק באמת וטניהם בכתר אחד ונפתרו ונתמעט האור להיותה קטן וספל וגולה בקשיות המדה אשר
 חקן הכל בקיינה כפס ונשמה ולהותה יבעה עמה פי' רמוז למה שאמרנו בכל מקום שגלו * שכינה עמהם וכן
 אמר שלמה כוונה את הכרמיים כרמי שלי לא נטרתי כי פורם עד סוף קרוב להקפה וישבו למקומם הבנים
 ואדם * פי' כי הגב"ה ר"ה פורם כדכתיב פני ה' חלקם * ואשבו בסוף זמן הגלות למקומם ע"י בקר ולאן
 לראון בקרבנם לפני ה' באמת ונשלו ונשם שמיטה יחדיו אל כחמם * פי' ואשבו אל ביכ"ה ומשם אל
 בחכ"מה בסוד קן תהיות הללויה ע"כ :

ומעתה

ומעתה נתחיל באות הגימל

גימל

במלכותו טוב ולא דע כל ימי חייה דע אהיה אחי כי הבימל רמו לבניה וו היא שליטת וו שליטת
לאותיות הרי שלש אותיות אלה שהם **א ב ג** רמוזה שלש רוחניות בעלמות ומעמדן
בצורת האלף ב בימין וג בשמאלו א על גבן כהר צראש מלך כי יש בעלם יין הנעלם והאף
על פי השלש עליונות יש מי שכתב שאין לומר ימין ושאל ומה העטעם יש מי שציייר אותם בשורה ישרה מ"ז
להשמיע את האזון מה שיכולה לשמוע אנו מושלים משלים שאפילו למטה בעולם הבנין לפי האמת אין שם לא
ימין ולא שמאל אלא אלו מיימינים לזכות ואלו משמאלים לחובה ואלו כוונתם לעובד לעוור ולהועיל ועדין
יתבאר לך זה בע"ה והנה הג דומה לזיכור וכן המדה הרמוזה בה בקרחת הזיכור הגדול המקלח מים וספסע
וברכה חדיד לעולם הבנין שהיא בקראש את הבנים והרמו לזה שילדה ששה בנים ובת אחת ושמה דינה
ושמה מורה עליה ולכן הוין כל מעשה לזה ועניינה בדרך נסתר כגון שאויה וקבורתה בתוך מערת המכפלה
ולא כן מעשה רחל כי הכל היה בגלוי וקברה בפרשת דרכים וכל זה רמוז לדברים עליונים ונוראים וכן
כמאל במדרש הפעלם ומה שנקרא צדור הגדול הבין כי יש צדור אחר והוא קטן והוא בין יסוד למלכות ואות
הר מורה עליו כאשר נבאר בהגיענו לשם בע"ה ומכני שאין לה בג למעלה היא דומה לצדור ונקראת
גימל לפי שהיא גומלת חסדים טובים עם שאר האותיות אשר למטה מונכה כאש החומלת על בניה וכתוב
בספר התמונה שהוא מלשון ביום הגמל את יצחק ומלשון ויניץ ויגמול שקדים הכוונה שהמדה הזאת משלמת
שמעתו ומדתו של יצחק וזהו הגמל את יצחק וכבר ידעת כי שמעת יצחק קשה וחוקה עד מאד וצריך שהמדה
הזאת יתקן אותה וינתקנה ממירתה להבין אותה ולסעדה במשפט ובצדקה גם שהיא מזהרת פעולת
שאר המדות שפעולתם בעולם השפל שהרי כח הבינה בכלם וזהו ויניץ ויגמול שקדים והנה ראיתי כי צדור
הג וי לרמוז שהיא כלולה משני אותיות שלמעלה מתנה שהרי הו רמוז בכת"ר עליון כאשר כתבנו למעלה
בשם בעל התמונה והי מורה בחכמה עליונה כמו שרמוז הו של שם הוי"ה והו למעלה והו למטה ומחבר
שתיהן נעשה הג ודעוהו ואם ח"ו תסתלק הו והי התעלה למעלה והיו כלל היו עליונים ותחתונים והכל
קורין וי וי והענינים והאצוונים מתקשים מים ואי"ן ואין מים לא תורה קדומה ואי"ן הוא הכתר והבן זה מאד
והנה מלוי צדור הג עולה ל"ב לרמוז על ל"ב כתיבות פליאות חכמה הנאים אל הבינה שבהם נחקקו כל מצוות
מעלה ומטה כמאמר בעל ספר יצירה כל"ב כתיבות פליאות חכמה חקק י"הובו כי"ד ו'ו"ד הרי ל"ב ויצורה
עולה י"ו כנגד י"ו פנים שיש לחיה שנאמר ופני הארצה אל הימין לארבעתם וכן פני השור ופני אדם ופני נשר
הרי י"ו פנים כי כל חיה וחיה כלולה מחברתה וכן אהיה מוצא בחיות העליונות כל אחת מהם כלולה מעשר
בסוד אי"ק הרי הם ק כחות בתוך עשר וחומר הכל להיות אחד והיו לאחדים בדרך וזהו סוד המעשר ומעשר
מן המעשר שהוא אחד מנאה ודעוהו ומספר הבימל עם ארבע אותיותיה עולה פ"ו וכן עולה שם אלהים
של מעשה בראשית המורה על הבינה כאשר כתבנו למעלה כי השם עולה פ"ו ועם השם נצטמו עולה פ"ו וזוהי
רמוז שלמה באמרו ראשו כתם פ"ו והם דברי נכסות ישראל מתארת את דודה וכבר ידעת כי הבינה בראש
התפארת רת ואמר שוקיו עמודי שם מיוחדים על ארבע פ"ו לרמוז לו קוונת שהם מיוחדים על שם אד"ני והוא פ"ו
כי המלכות בקראת ב"כ אלהים ומלת פ"ו רמוז ב"כ לשם פחד יצחק הנקרא ב"כ אלהים שהוא והב אופן
דכתיב מלפון והב יאהה כי ב' מדות נקראו בשם אלהים הבינים והסתר והמלכות והעטעם כי אלהים מלשון דינים
ושופטים שג"כ כי יש אלהים שופטים בראש ותחלת הדין מזהינה וגמר דין בבינה כי יש שם מושב ע' וקנים
סנהדרין גדולה ונשאית בדרך והואות הדין לפועל ולמעשה הוא ע"י המלכות לפי שהוא השוער הגדול וסחת
ידו כמה שלוי ב"ד לנעוץ ולסר את הרשעים והנה פ"ו בראש ופ"ו בסוף תחת היסוד ופ"ו באמצע והכל
רמוז במספר הג כי הוא מלשון גמול והיא הכותמת גמול לרעים ולטובים והכל לפי הכנת המקבלים לא יש

אות הגימל

שם שנוי הפך ורזון ועדין אכתוב לך לפנים זה הענין בע"ה . ובספר החמונה יזיור את הג ז ו והענין כי
שתי אותיות אלו רמוזות בתפארת והוא שהיא הבי"כ ומתלבשת בתפארת והתפארת בעצרת לפעול
פעולתיה . והנה זה בראש הו כיוון ועדי חכמים לפארת את המלך גם כי הבינה חכמה עמודות שבעה
כחשבון ה' ועמוד המודך אשר הבית ככון עליהם מכללם והיא קו האמצעי שהוא הו . והנה כפיוה הזיור
עולה הג אח" לקשר עולם השכל עם עולם הבנין להיות המשכן העליון אחד כי הבינה היא פרק מפרקי
המרכבה העליונה וע"כ נרמז בה הייחוד והמשכיל יתעורר . גם מספר זיורה עולה פ"ו בשם אלה"ם הנזכר
במעשה בראשית האמור על הבינה כיצד זי"ן וא"ו עולין פ . עם ששה אותיות הרי פ"ו ואל תחפס עלי שאני
בוקב לפעמים הו בא ולפעמים בלא יא כי כן נמצא במדרש הנעלם ועדין יחזאר לך זה . הרי לך אפילו
לזה הזיור כי זיורה ומספר זיורה כלם רמוזים בזיכ"ה ולפי זיור זה צריך להאריך רגל הג כשעור ו ואין
הסופרים נוהרים בזה משמע כי הזיור הככון הוא מה שכתבנו למעלה . גם אפשר לזייר בה ו . ותרמזו הו
בכת"ר עליון כי הוא זי"ן ותבן וכתר על ראש הו שהיא חכמה ומחוכם יצאת הבינה ומספר זיורה עולה פ"ו
כאשר כתבנו למעלה לרמזו על שם אלהים האמור על הבינה והו רמז כפלא כי כל זיור שקלייר בג זיורה
בבינה . והנה יש כאן מקום שאלה למודעי כי לפי מה שכתבנו התקלת הדין מהבינה כאשר רמזנו
באות הג המורה עליה ויש לשאול מהיכן מושך הדין למדה וזו הרי מה שלמעלה מונה הם רחמים פשוטים
ואין שם דין כלל כי בזור פני מלך חיים נבשלמא בעולם הבנין לא יקשה כל כך כי שם אחיות השרים העליונים
אשר חוץ למעלת הקודש והם נאחזים ממדתו של יחזק אבינו ומקטרגים כפי מעשה התחוקים ומשם הדין קשה .
במדת יחזק שהרי יש ע . שרים סביב עגולת הקודש אבל במדת הבינה אין שם אחיות לשרים עליונים ובדוא
בי שאלהו ארוכה מארץ מדה ורחבה מניס וכמה הדרים גדולים תלויים בה כי מו נתקן טהור מעמא רע מטוב
יחזק מאור גדול בי המו מים וילרו אפילה מר ממתוק ולמה היו מכלל המרכבה . אורות חיות ועופת עמאים
זדרוסים . ודאיתו מו שכתב שעל ים שאל משה רבינו ע"ה באמרו הודיעני בא את דרכיך והביאו לזה לשון
ספר הזיור שכתב וכי יעלה על דעתך ששמה לא היה יודע דבר זה אלא כך אמר משה דרכי הכחות אני יודע
אבל איני יודע איך המחשבה העליונה היא החכמה מתפשטת בהם וכן א"ל כך עלה במחשבה ומנעמה ממנו
דבר זה לפי שהוא תלוי במחשבה העליונה שאין לשכל שום תפיסה ולא מציא כלל ואפשר שזו היא שער
החמשים משערי הבינה שנסגרה כחמרים ו"ל ג . שערי זיכה פחות א' נמסרו למשה בסיני שנאמר ותחברו
מעט מאלהים וקרוב לזה אמרו על פסוק אמרתי אהבמה והיא רחוקה ממני מתמיה על בנין פרה אדומה כיון
שהיא מנערת את העמאים למה מנעמה את הטהורים ומיזיין בא טומאה לאפר טהרה ומה שבראה לי מפעם
הכחותים כי תשובה שאלת הודיעני בא את דרכיך לא כמנעמה ממנו אבל תשובת הראני בא את כבודך כמנעמה
ממנו דכתיב לא תוכל לראות את פניו ו' ולכן לריכין אנו לחקור ולדעת מה היתה התשובה כיון שזו היא שאלה
כדמשמע בזהיר . ועל כן אני אומר כי לא יעלה על דעת האדם שיש למעלה דבר טמא ודבר רע
שנאמר לא יגורך רע . וכן א"ל אין דבר רע יורד מלמעלה ואין שם חשך כי כבודא עמיה שרי ולא שנוי רזון
אלא חשך מוחלט להטיב לכל כי העוב לא ימנע הטוב . אלא הענין הוא שגלוי וידוע לפני עיולת העולות וסבת
הסבות האין סוף ית' שנו אשר לא קדמו העדר ואפיסה שהיו בני העולם עתידין לחטוא ולמרות פני כבודו
ואינם כראי להשתמש בבתר העליון והאילי החכמה והבינה והדעת ויתר הספירות להנהיג בהם העולמות
כאשר בורה החממות' . הנה כי בזמן הגלות הסבה שבזיילה נגלו ונאלצו לראית ונגלות עמיהם והוה הדין
שיש במדות וסבת הרע והטוב העמא והטהור והמאור והמחוק כי בזמן שהעולמות עושים רזונם של מקום או הא"י
סוף ית' משפיע על כחותיה ברכה עד בלי די ואז הכל שלום הכל רחמים גדולים וחסדים פשוטים אין שטן
ואין פגע רע לא דין ולא שטן דין ובזמן שאין עושיין רזונם שואת היא סבת הגלות המלבושים והכנפים או
מסתלק עד אין סוף ומספר פניו מהם ופניו הם הכתר עליון ית' והם פני הרזון ופחיים כי בזור פני מלך
חיים . וכן קראו לה במדרש הנעלם ארי"ך אכפ"ן והוה הדין המצא כי העולמות עליונים ותחוקים בהסתר
בנים והגורות מתקלקלות והדבריות יבשות והעניים והאזיכויים מקבשים מ"ו ואין ואז הוא עת העם הנזכר

דדברי רז' ואין לך חשך גדול מהסתר פנים והרע והאמר והטעם הנכונ בענין זה והכל לפי הכנת המקבלים
שהם נרמו לעצמם לא שיש למעלה שנוי רצון וחפץ אלא בשבאל תעשה הם כדוכין בדיון קשה מלה"ד לדרך במונן
שהנשמים יורדין הדרך לחה ומועלה דשאים ועשבים ומוון כלכל בה ואם יענועו רביבים ויולקו לא יהיה הנכה
הדרך יבשה וקשה אין כל בה ולא די שאין נווין ממנה אלא שקובלת על הבורמים ותובעת עלבונה מי גרם
כל זה הסתר הפנים המאירים ומשם ימשוך הדיון אל המדות והנה לפי זה תהיה תשובת ה' למושה על
שאלתו פני ילכו והנחותי לך הלא ידעת איך המחשבה מתפשטת בהם בכל המדות והכחות העליונים לפי שפני
ההוא פני הרצון ילכו כלומר לפעמים ילכו להשפיע לכל הכחות ואז המחשבה והחשבה מתפשטת בהם ובראית
פעולת חכמת אלהים בכלם וזו היא התפשטות המחשבה ואז על המעלות בדרך בהשקט ובנבחה וכמו ביון
ואנחה והכל הסתר פנים כי שם פני הרצון ולפעמים פני ילכו להם ויסתלקו למעלה ואז אין המחשבה מתפשטת בהם
וכדוכין בדיון קשה כי העולמות בהסתר פנים ולפי שאותו העת עת כעם היה אומר למושה אף על פי שפני ילכו להם
ויסתלקו למעלה והנחותי לך כי אחת לא חטאת לי ולך דייקא ולא כתיב לכם והשיב משה אם אין פניך הולכים
להשפיע על כל המדות אל תעלבו מזה כי אין אחי חושש על עצמי אלא על עמי וזהו אל תעלבו בלשון רבים
וזהו שאמר משה וכפלינו אני ועמך כלומר יהא חלקינו במופלא שהם פני הרצון והחפץ ואז לא תפגע בנו מדת
הדיון ובה השפעה גם את הדבר הזה וגו' הרי לך פירוש נאה וחדש באלו הכתובים אשר נללו המפרשים
ליישבם לפי פשוטם ובענין ידעת כי אין תשובת הדבר לפי השיבות אומרו אלא בזה שהוא הדבר בעצמו
אם טוב ואם ישר וראיתי בפי' בראשית לקנה דבר מסכים למה שתבנו בתשובת השאלה והוא זה כי החכמה
הקדומה נקראת ראשית לפי שהיא ראשית לדיון ולרחמים והטעם כי בהסתלק מהם עולת העילות נקראו כולם
אלהים ובהיותו עמהם נקראויהוה ובה למדנו מכאן שאין בכתר דבר מזה לא דין ולא שם דין כי אין עילת
העילות מתחלק ממנו כלל ודעהו והוא ית' יערה עלינו רוח ממרום ויורנו מתורתו נפלאות והם שנינו
ויורנו הדרך ישכן אור והעובד יכפר בעדיו כי הוא יודע אשר לבי ככון עמו וכוונתי לשמים והנה ראיתי דאין
בכל האותיות בעלת ד' אותיות במלואה כמו הגי' מל והטעם לפי שהמלך העליון אשר ה' רמוז בו יושב על
כסא של ד' רגלים והוא אלהי המרכבה מלך בעליונים והאבות הם הם המרכבה העליונה אשר הם וחס' ד' מן
הימין יחוק וחס' ד' מהשמאל יעקב ותפאר' ד' לפנים במורח' דוד ומלכותו במערב' וזהו שאמרו רז' שכינה
במערב וכן במלך הגדול שהוא יעקב יושב על כסא של ד' רגלים והם הנגח והוד ויסוד ומלכותו וכן במלך התחתון
שגם ה' רמוז במלכות שהרי היא ג' ככור של עולם הנפרדים וזה מלך בעליונים עליונים וזה מלך בתחתונים
יושב על כסא של ד' רגלים אשר יראה יחוקא הנביא פני אריה אל הימין כנגד אברהם ונלחו ופני אור אל השמאל
כנגד יצחק והודו ופני אדם למורח כנגד יעקב ויסודו ופני נשר למערב כנגד דוד ומלכותו וכנגדן עשה
שלמה המלך כסא ומלכותו וכאמר וישב שלמה על כסא ה' למלך וגו' הרי כסא למעלה מכסא וכסא
למעלה מכסא והבן זה מאד עוד הסתכלתי בג' וראיתי שיש לה עוקף דק לזר ימין והוא המבדיל בין זורת ג'
לזורת ג' וזה להורות כי הג' אע"פ שהיא משפעת לחסד שהוא הדין הנבדור והאור הראשון ויוס' ד' ראשון לזוספר
הימים והוא לימין וכלו הסדים גמורים דרך אותו העוקף הדין משפיע בה מועיר מן הדין והוא שאמר המדות
מעורבות וזו וזהו ובהיותו אשר בעלי העבודה יצירו הדין הוה שהוא חסד תחת אצו שהוא החכמה העליונה והבנת
תחת אמה שהיא פחד יחוק תחת הבינה לפיכך היה זה העוקף הדין להדיק אל החסדים מעט מועיר מן הדין
לקיום העולמות כי לא תהו בראה לשבת יצרה והנה הגי' מל' במ"ק עם האות עולה י' וכן עולה שם אהי"ה
שהוא שם הכתר שכן בחוק' הג' וכנגד י' בגבולי אלכסון וי' אצנים טובות שבעי ישראל וי' אצנים טובות וי' ב'
חדשים בשנה וי' ג' מולות נרקיע וכלם מוכח הג' וכן אם תלך לה ארבע אמותיה יעלה י"ה והוא שם החכמה
וזהו הדין בחכמה ומשם בני' נה שאמר בעל ספר יצירה כלומר הן כח החכמה בנינה כי הבינה בחוק החכמה
וכן עולה הגי' מל' במ"ק י' לארמון כי הא' והי' תתחדו בה ונאללה מתוכם ומהם היא בנייה ועל זה אמר
הכתוב ואי זה מקום בינה ודעהו גם הגי' מל' במלואה עולה מור כיזר גי' מל' וי' ד' מ"ס למ"ד עולה כז' ד'
להורות כי המדה הזאת היא מור בראש המלך הגדול והיא כמו מור לכל שאר המדות ומקיף עליהן שהיא אם

אות הגימל

הבנין ואם חסוף זה האות ועלה רנ"ח. וכן עולים שני השמות של החסד ושל הדין והם שם של ע"ב ושם של
 מ"ב כי שם נ"ב זהו שם החסד וכן עולה חסד ע"ב והם שמות קדושים וטהורים מושלים על המים ונקראו
 בשמים ושם נ"ב הם שמות קדושים מושלים על האש ומתחלקים האותיות לשבע שמות ששה אותיות לכל שם.
 וקבלתי כי השם הראשון שהוא אנג"ן מועיל לתגבורת היצר ואזני כסיתיו ומזאתיו בדוק אם יזכירוהו בכונה
 גדולה וכל זה רמזו באות הג' להורות שהוא הנגור הגדול המקלח מים לכל הזיכרות והגשרים ונותן כח
 וממשלה לכל השמות הקדושים בין אותם שהם מזד החסד לימין בין אותם שהם מזד הגבורה לשמאל שהם
 שמות האלהות והאדרות המושלים באש בין אותם שהם מזד הרחמים שהם השו"ה המתהווים משם אהי"ה
 ושם י"ה ושם יהו"ה באמצע שכלם מורים על הויתו ית' מהא' ילאו כלם ואלוהי תשובה הסגולה לעצמותן
 הראשונה ולקדמותן שהוא היובל הגדול שנת החמשים שנה דכתיב וקראתם דרור וגו' לטוב שבע שמות אחר
 שכל שמטה ושמטה הפעול פעולתה שהם שבע שנים שבע פעמים. ופ' שנים שבין משנים קדמוניות. ואם
 השאל איך מורה הג' על שם האדרות. דע כי הגימל צמ"ק י"א כמו שכתבנו ושם אדני צמ"ק י"א וכן מורה
 בשם אהי"ה וזוהי בשם י"ה כמו שכתבנו והוא חזי השם הגדול וזוהי אחד שהוא חזי שם כ"ו ומספרה עם
 ומספר האות עולה ג"כ פ"ו כשם האלהות והבן כל זה. וראיתי באותיות דר' עקיבא מכו גימל בגמלי יחד
 חסדים לרלים לרלים חסדים יחד בגמלי כיון למה שאמרנו לעיל העינים והאזינונים מבקשים מים ואין והמדה
 הזאת הרמוזה בגימל בגמל להם חסדים יחד מהשפע והשמן הטוב היורד אליה ממה שלמעלה ומה נעים אומרו
 יחד כי הכהן היוצא מועדן מקדם משקה את כל הגן וזהו החפזים צבת אחת דרך הזיכורת ומיד הדולאים
 כתבו ריח ועל פתחיו כל מגדים וגו' ואל ליונו מעיכך. ואכתוב לך לשון של התמונה השלישית כי ידעתי
 לא תמצאוהו ואם תמצאוהו לא תמצאו בו פי' כי אני לא מצאתיו. גימל צביה ובא שמו דכ"אל. והנה כתב
 בשלש אותיות אלו שמות של שלשה זריקים והם שריה וזדיקיהו וצביהו בן יהודה יודע היודע טעמים וסודם תשאלת
 חן לו ע"כ. ואני לא חנני השם צוה דבר. עוד שם מכה האות וחבריו יולאים כחות משוכות ומשפחות ותולדות
 רבות ומשוכות כחות נבואות נוראות נשמות ואורות. פי' מפני כי שם התפלות הראות הדין והחלוק כמו
 שכתבתי למעלה ויאלו ממנו כחות משוכות וזו חלומו כלומר מקצת לחסד ומקצת לרחמים ומקצת לדין וממנה
 כשמות לשמות ואורות דכתיב וכשמת שדי תבינס. עוד שם ול"ב נתיבות מיוזי וזה החכמה אלוות כ"ב אותיות
 צורות כפלאות אחר חקק י"ה השם נבואות במעלותיו הנעלמות וצבי"ה חתומות בשש טבעות אלוות ובאחד
 מיוחדות. פי' כי העשר ספירות והב' אותיות וכחם הם הם ה"ב נתיבות והם חתומות צביה בשש טבעות
 הם ה' קצוות שהם מיוחדות באחד בקו האינצעי העמוד אשר הבית כגון עליו. עוד שם וצביה ו עמודים
 כוראים פשוטים אשר לשבעה הויות הם נפש ונשמות ואור גלגלם ללי הקפס. פי' כי כל אחת מהם מקפת
 ומתגלגלת הקף אחד של ו' אלפים שנה. עוד שם וע"ו כפולות מהרכבות עליונות נוראות אשר מן ה' חלוצות
 לסוד עשר ספירות למהפך ל"ב נתיבות החכמה וצביה חקוקות. הנה זה השלשן אינו נוסכים לכאורה עם
 מה שכתוב בספר יצירה שכתוב שלש אמות י"ב פשוטות שבע כפולות. וזריך שדע כי שם מדבר באותיות
 המקבלות דגשות והם שבע דב"כ כפ"רת והפשוטות שאינם מקבלות דגשות הם י"ב ומהם ג' אמות שהם יסוד
 לבנין ועיקר כל ענין והם א' כנגד אור המכריע בנתיב בין האש והמים הם הם מי החסד לימין והש'
 כנגד האש בשמאל. אבל בספר התמונה מדבר בציור האותיות שיש מהם ו' פשוטות שאינם מורכבות מאותיות
 אחרות והם דו"ב כב"ו והע"ו אותיות הנשארות כלם מחוברות ואורכות מהפשוטות ושיש בהם צור ובא הצור
 וההרכבה כפי אורך השמטה כאשר גורה חמתו על ידי תבניתו. עוד שם בסוד ק"ן נתיבות חתומות. פי' בשם
 י"ה שהוא שם החכמה כאשר חסד דוד ע"ה המזמורים שהם כמנין ק"ן בשם י"ה הללויה. ומה שהבנתי מתוך
 הספר שיש למעלה מן הבינה ק"ן כחות נעלמות מאוד ואל בינתי אל תשען כי לא קבלתי צוה דבר עד יערה
 עליונו רוח ממרום. עוד שם וכלם בשם אלהים חיים נקראות. פי' כי הבינה נקרא אלה"ם חיים ואלו
 הכחות נקראו על שמה וזה מסכים למה שכתבנו. עוד שם כחות נוראות נבואות וחיילות אורות ונשמות
 נוראות שמאליות וימניות וששה גופים נוראים לשש הויות סדורים ומשפחות החכמה חקנס לפי כל סדר הויה

בשמיטה * פי' כי מנח האות הוה כל הכחות הנזכרות לימין ולשמאל כפי אורך השמיטה ועוד חקקה הבינה
 בכח מחשבת החכמה שזה נרמקיס לשג היות להיות כל הויה משמשת שמיטה לא שיש למעלה גוף ובויה ח"ו *
 עוד שם ובריאות עולמה ופראופי בריותיה * פי' כי אין דומין פראופי השמיטה זו לפראופי שמיטה שעברה * וכן
 בכל שמיטה ושמיטה וכן קבלתי שהיו בשמיטה זו אנשים משמיטה שעברה * כגון אנדרהס ונח * וכן כתב בעל
 הספר לקמן ואפילו בשמיטה זו אהרן רואה פלאוף אחד ואהרן מכיר בו אהרן רחמן ואהרן רבון אהרן עניו אהרן חזוף
 אהרן בעל אמונה אהרן בנכ"ו * אהרן אהרן מכיר בחכמת הפראוף ודעו * עוד שם ותיקון אותיותיה בצורות מחובדות
 לפי הקק המדה וטבעה אשר תקנס המדה במחשבת החכמה * פי' שיש שניו בצורת האותיות שהש בשמיטה
 שעברה היתה של ד' ענפים ובשמיטה זו של שלש באשר כבאר במקומו בע"ה * עוד שם והבינה נחן הגופות
 ביסוד עד בא כל אחד ומין * פי' שמיטתו * עוד שם ועוד משם תורה וחק מנחה לכל הויה לפי הקפה ותיקון
 עולמה * פי' המצות משתנים בהשקנות השמיטות שהרי בשמיטה שעברה לא היו שם מצות לא תעשה אלא מצות
 עשה וכן כתב בעל הספר לקמן * עוד שם וכחות עליונות לפי כל הויה בל"ב נתיבות פליאות זה ברור * עוד
 שם ועתה מחכה כחות רבות מתבדלות ומלאכים ומלאכי רחמים ברפיון פועלים לפי חבור האורה
 והנבונה אשר הדין חקקה בדין שמיטה * פי' שיש בציורה ו רחמים ונבונה שהו מורה נחון ונבונה כאשר
 כבאר במקומו בע"ה * עוד שם ומצדה מלאכים נבורים לרבות חסדים וטובים והכל מנח ויו אשר בצוכה והוא
 קרוש הכח הנעלם בצוכה שער החמשים והפשוט * ע"ה ומנח אות בציור אשר בה לקדש ולהחיות השמיטות
 ולחוק שמיטת נחן ולהחיות בציור אות שלה * פי' כי בציור הג' המורה נכנח ועל כן היא מחזקת מדה
 ושמיטה * עוד שם ותורתה ומורה בעו ועמיה * פי' תפארת ועצרת וחמה בתקפה והיא הקול הפנימה תהלה
 שופר גדול כי אלו הם שמות לבינה * עוד שם והיא מקבלת מסוד ו"ה הנראה בהדרו * פי' כי הבינה מקבלת מסוד
 החכמה ששמהי"ה ע"ב * זה ראיתי לעורך אותך בסודות הג' ועליהם תוסיף תן לחכם ויחכם עוד :

ומעתה נתחיל באות הרלת

רלת

אהרן דלת היא כנור עליה לוח ארו * אשרי אדם שומע לי לשקוד על דלתו ויוס לשמור
 מוונות פתחי * דע ידידי שמך השומר אמת לעולם דלויבא ד רבתי והיא ד של אחד
 שבפסוק הייחוד * ויש ד וזמרתיו והו לשקוד על דלתו והר הגדולה רומת בגדולה האור
 הגדול של יום ראשון * שנאמר ויאמר אליהם ימי אור ויהי אור ו רביעית לאותיות וו רביעית לאזילות למעלה
 למטה והיא מלשון דלת ופתח פתוח לרוחה לימינו של אילן לעולם לא יסגר והימין הפשוטה לקבל שבים ומלמדת
 זכות לעולם ואפילו על הרשעים ומשתללת להליל וסימניך ויגש אנדרהס וגו' ונאמר כי בחסד ואמת יכופר עון *
 והוא סוד הכהן הגדול העומד ומקריב על גבי המזבח לכפר וכל פינות שאתה פונה לא יהיה אלא לימין ומי שזוכה
 ליחד כראוי ולהבין שמך דבר בעולם השכל בעולם הרוחני דרך הימין ועלה ובימין הוא הרלת והשער למעלה
 ומטה במזבח העליון ומזבח התחתון כעין סהרר דמדבחה דתן ונא לו לקרן דרומית מזרחית וזה הסימן נתן
 דש"צ ע"ה לסדרה דייחוד כי לפי זה הסדר רריך ליחד המדות כי תחלה בא לו לקרן והיא המלכות כי בתחלה
 אין ראות להכנס לייחד אהרן מלכו של עולמות' כי כל הבא להשתחוות או להסתכל או לקשר המדות אי
 אפשר לו להכנס עד שיקבל עליו עול מלכותא קדישא כי בפסחה נכנסים שואמר פתחו לי שערי צדק וגו' והמדה
 והוא במעבר כי השכינה במעבר וחס"ב פונה לדר ימין שהוא הדרום שפוגע בקרן מערבית דרומית ואם נכח
 ישראל ומשם לנקודות הדרום ושם האחד ושם יחבר ויקשר התפארת כי מנח הדרום הוא יונק ויחבר שיהא וקשר
 שם התפארת היסוד הוא מקשר ומחבר ג"כ דהא סיומא דגופא דמלכא הוא והטעם שאתה מחבר ומקשר את
 התפארת בימין ולא בשמאל אע"פ שהוא מכריע בין דרום לצפון כדי לווננו ולקשרו ולייחדו בעזרה דהיינו אבא
 עליה שהוא החכמה שעומדת בקרן מזרחית מנח הדרום דלילגא דחיי קאור דדרום משום דהגן מסתבא דאבא

אות הדלת

אחי ולא מטערה דאמא ולכן אין לקשרו בצפון וסימניך אשה מורעת תחלה יולדת וכר מפני שהאים כותן האורה על זרע האשה שהוא החומר וזה הפך הפך וכל זה כלול במדת דרומית אח"כ עולה לקרן דרומית מזרחית דהיינו אבא עלאה כדכתיבנא והרי דרום קשור במזרח ושם הוא קושר נקודת המזרח שהוא כתר עליון לכלל הוא מורה גם כי קרן דרומית מזרחית עיקר תקפו ובזכותו ויניקתו היא מנקודתו שהוא כתר עליון ומיד קושר מזרח בצפון דהיינו אבא באמא כדי להשיך ברכות דרך הצפון כדכתיב ונפוך תמלא בטנם והו מזרחית צפונית דאילין אבא ואמא ולא מתקשרין לעלמא ועל כן חוזר ואומר מזרחית צפונית לאחר שנקשר צפונית במזרחית יקשור נקודת הצפון שהוא הפחד דמאום הכי קריין לבינה צפונית אמ"פ שהיא בקרן המזרח מאום דמזדה בזה הצפון והדין וזאת כך יקשור צפונית מערבית ושם יקשור ההוד שהוא קרן צפונית מערבית וקושר שם הקרן שפגה בו תחלה קושרה עם זרוע שמאלי וחוזר וקשרה בדרום שש קשר את המלך שהיו בן ווגה כדי לקשרה לחברה עם בעלה ועל דא מערבית דרומית נמלא עתה שמכוין במדת המלכות ג' פעמים א' בכניסתה וא' כשמתברה וקושרה בזרוע שמאלי וחדד כשקשרה בזרוע ימין כדי לזווגה עם בעלה למהוי כלל חד והו שכתוב שמאלו חתת לראשי וימינו תחבקי והבן כל זה כי אבג בדרא פירשתי לך מאמר הייחוד הבא במדרש הנעלם ועיין שם וחבר אותו עם מה שכתבתי לך פה ותשכיל והוא צפ' במדבר סיני קצרו של דבר נקודת המערב שבינה מערבית דרומית הוא נ"צ"ח נקודת הדרום חס"ד ושם התפארת והיסוד קרן דרומית מזרחית הוא החכמה נקודת המזרח הוא הכ"תר קרן מזרחית צפונית הוא הבינה נקודת הצפון הוא הפחד קרן צפונית מערבית הוא ההוד ומאן דעביד יחודא דא בדרקא חוי עליה כתיב ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר וכל זה רומז בזה הר שהו השער הגדול ובלתי רשומה אי אפשר להכנס לפני ולפנים והו סוד עון כדב וזאביהו ואמרו במדרש הנעלם שבקוה לבר והו שהקריבו אש ורה וכן מורה סמיכות הכתובים דכתיב אחי מות שביני אהרן דבר אל אהרן וא' יבא בכל עת אל הקודש בזהו יבא וכבר ידעת פי' מלת זאת ועל כן ותא' אש מלפני ה' וגו' כי פגעה בהם היא ע"י שלחה והבן זה וכן הדר רבתי היא בית שער לעולם העליון גם הדר רומזת בנצח ישראל שגם הוא רביעי מלמעלה למעלה וגם הוא בית שער להכנס למלך הגדול הוא התפארת שכן משה רבינו ע"ה היתה נבואתו בשם הגדול דכתיב ושמי ה' לא יודעתי להם אבל לך הודעתי וכן או"ל שהסתכל באספקלריא המאירה ומשם זכה לקרן פנים מה שלא זכה ילוד אשה והוא ע"ה נצח הוא מדתו כי דרך הנצח יעלה ומשם היה מביין בתפארת ופחת דלת הדרום וכנסם ויולא כבן בית שנה' ככל בתיי נאמן הוא וכתיב מוליך לימין משה זרוע תפארתו הא למדת שהר הוא פתח הייחוד בין למטה בין למעלה וכן בצורתה שאם חסיר הנקודה שיש לה למעלה תפאר ר והו ויקושר חור גדלתו כי הסיר נקודת הדר ועשאו אחר במקום אחד ונתן כח וממשלה לאל אחר רחמנא לילן ולכן צריך לקרקק בכתיבתה וקריאתה שלא תדמה לר ובגניענו לאות ד בע"ה אודיעך סודו של פסוק זה בע"ה ודע כי הרי זה ראשונה של השם הגדול הס שני שערי ה העליונה הרמוזה בכתר עליון כאשר כתיבתי בשם התמונה שהרי ה ראשונה רומזת צבינה והר רומזת בחסד והרי הם שני שוערים אחד מיויין ואחד משמאל ועל כן הם סמוכים לו והר זוערתי וה אחרונה שבשם הויה הם שני שוערי הו של שם הוי"ה שהוא המלך הגדול ית' שמוכי הדר רומזת בנצח והה רומזת במלכות והם שוערי המלך כמו שכתבנו למעלה ועל כן תמלאם בלשון רבים לשקוד על דלתותי יוס יוס והם הם הימים והם הם הדלתות וכן לשמור מוונות פתחי וכן פתחו לי שערי צדק וכן ודלתות שמים פתח ושמים הם שמים עליונים ולוה רמזו ו' לעולם יכנס אדם שיעור שני פתחים ואח"כ יתפלל שבתאר לשמור מוונות פתחי וכן פתחו שערים ויבא גוי דיק שומר אמונים מלשון אמונה אומן והנה שומר אמונים כמו לשמור מוונות פתחי ורו"ל דרשו אלקריי אמונים אלא אמנים כי כל מי שעונה אמן בכל כחו וכוחו ומכוון במלת אמן להשיך השפע מהמקור העליון הוא הנקרא שומר אמונים בזאת ואמונה והבן כל זה הא למדת כי עיקר הוראת ה בהסדר אל וכן עולה אל שהוא שם החסד במ"ק ארבעה כד שנספריה ארבעה וכמו שהחסד הם חסדים גמורים כן הדר היא פשוטה והיא הראשונה מאותיות הפשוטות והיא האור הגדול הנבון בתוך היסוד כמו שיתבאר לקמן בע"ה והרי מלוי הדל"ת עולה כמנין ארי"ה ארי"ה עם שתי המלות והם ששה פעמים חסד להורות על שני אריות

אות הדלת

ט

העמודים לזמין האילן אחד למעלה ואחד למטה וזו ראייה להיות החסד והנצח בתוך הד' וא"ת וא"ך אנו קורין למדות החסד אריות והרי אין לך בכל החיות טורף ודורס ואכזרי כאריה ואין לך בכל המדות רחמן וכנינוג ומשתדל להציל כמדת החסד וסימוניך ויגש אברהם וגו' דע אחי כי נקרא אריה לפי שהס המושג היוצא ממדת החסד הם ע"ב שמוח כמנין חסד וכל שם של שלש אותיות ועולה אריה גם לפי שהוא מלך בחיות העליונות שאמר גם אני בכור אתנהו עליון למלכי ארץ שהרי הוא הבן הבכור הראשון הוא לשבעת ימות עולם ושנה ראשונה לשנים קדמוניות גם כ"ך שדע שיש בכלל הע"ב שמוח שמוח חוקים ותקופין כאריה שהיו משקעין את מצרים בתוך הים ועושין שפטים באלהיהם כי מדר' הוצאת השמות מן הפסוקים של יוסף ויבא ויט הוא אחד ישר ואחד מהופך ואחד ישר ואיחא במדרש העולם כי בכל מקום שחמצא שם בהיפוך אחוון מורה דין וכן כתוב בפסוק המהופך ויהי הענין וההפך ויאר את הלילה וכל זה מורה פעולת הדין והנה בשמטה זו הקשה השחית כל בשר את דרכו על הארץ וחורו האריות טורפים ומשחיתים אשר לא נתן צענעם בחלפת בריאתם והעונש גרם זה להפך מדת רחמים למדת הדין לפי רוע מעשה העולם ומקרא מלא הוא ואינה אשית בייך ובין האשה וגו' מכלל שקודם הקללה לא היה זה צענע הנחש אבל לעתיד לבא ככלות היום הרע הוא ויתקנו הצניעות ויחורו הכחות העליונות להסתכל פנים בפנים כאשר היתה באמנה אחו כתיב וגר ואב עם כבש וכמר עם גדי ירצן וענל וכפרי ומריא יחדיו וכער קטן כהגם ושעשע יונק על חור פתנו וגו' לא ירעו ולא ישחיתו ונומר ואל תשמע לדברי האומר כי הכל מאל על רוב השלות והשלוט שיהיה בזמן המשיח אלף דברים כפשוטן והמעשיות של רבי הכינן בן דוסא יוכיחו הכללי כי אין ענין אלף החטא ממינות וראיתי בספרי המקובלים האחרונים כי בשמטה שצברה שונת החסד לא היו שם חיות טמאות ולא בהמות טמאות ולא עופות טמאות ולא שום דבר רע וטמא ואם קבלה נקבל ואפשר והקדו צעניו שהכוונה למה שכתבנו שלא היו מוקיין זה את זה ולא טורפיין זה את זה ובדרך היודע וכתוב בספר התמונה כי הר' היא לבדה כלומר היא פשוטה בלי הרבנה להורות על שמטת החסד שהיו כולם פשוטים בלי הרבנה יצר הרע והנה יש בזה שני קוין כענין שני וויין ועולים אח"ד אח"כ כי כל וא"עולה אח"ד וחבור שני אחרים עולה כ"ו כמנין השם המיוחד שם הו"ה להורות פ"י שמו גדול הוא אחד ששתי הדלתות וכן בפסוק היחוד הר' רבתי ליחד שתי הדלתות כי הגדולה במקום שתי המנונה כי השם הגדול הוא אחד ומורה בכל דברי החסד בין למעלה ובין למטה בין לזמין ובין לשמאל בין לפנים ובין לאחור גם הדלת בתי"ק עולה ו"א וכן עולה שם ארני כי השם הזה הוא פתח ושער ודלת להכניס לשאר שמותיו הקדושים כאשר כתבנו למעלה ולכן נתנה הר' בסוף היחוד לרמוז כי שם ארני הוא סוף היחוד ומלמעלה ולמטה ומשם יפדר והיה לארבע ראשים ד' מחנות שכינה והרי ד' משלמת עולם היחוד שכן הוא בסופו ורומזת על עולם היחוד בחשוכה גם כי כ"ך ליחוד בארבע רוחות העולם ומעלה ומטה שכן יש לפניהם ששה והיא משלמת לעשרה בחשבון הקדמי א ב ג הו' עשרה וזו הרי עשרה ואו היחוד שלם בשש קוונות ועשר ספירות והבין ועל דרך זה תמצא חסד עשירי ומלמעלה למטה והנצח עשירי ומלמעלה למטה למטה לפי דרך זה עליון עשר ספירות למנין ה"ן וסימוניך ה"ן לה' אלהיך השמים ושמי השמים ודע אחי שכל המשמעות שיש בך וכל השלוכות אשר מורה עליהם הר' כולם רומזים במדת המלכות כאשר כתבתי לך כי הר' ועירא מורה בה וזה כי הדל' תהא מלשון אם דל"ת היא נזר עליה לוח ארו והמדה הזאת היא דלת ובית שער ליכנס לפני ולפנים כאשר כתבנו למעלה והיה פי' הכתוב לפי זה אם חומה היא נבנה עליה עירת כסף ואם דלת היא נזר עליה לוח ארז כבר ידעת כי זה כאמר על כנסת ישראל ובן הסכמת המתרגם ורש"י ו' והמדה הזאת לפעמים תקרא חומה בזמן שהיא חוקה במעשה בניה בתורה ובמצות ומעשים טובים ואז היא חוקה ובריאה כחומה זו ולפעמים נקראת דלת שאין לה חווק כי נבקל ויכל אדם להקיפו ולפתחו והוה בזמן שבינה אינם מתנגבים כשורה והוה אם חומה היא נבנה עליה עירת כסף הוא רמוז להיכל החסדים הרמוזים בכסף דכתיב לי הכסף ולי הכסף כלומר נמשך אליה החסד ואם דלת היא נזר עליה לוח ארז הוא רמוז למדת הנפין שהוא קשה כארז והיא משיבה אני חומה ושגי באגבלות הוא רמוז למעשה בניה הטובים והיונות והתורה אז היתביעניו כמולאת שלום כמו ונחתי שלום בארץ והבין גם הדלת מלשון דלותו ולי יהושע וכן המדה הזאת היא דלת ואין לה

אות הדלת

אור מעצמה כלבנה המקבלת מאור השמש וכ"ס בזמן שהולכת בגלות עם בנייה ומחזרת על פתחי הנדבכים
 עם אלהי אברהם. ומאין תבין כמה גדולה מעלת הדקה כי הוא נותן שלום בארץ והוה מעשה הדקה
 שלום ועבודת הדקה השקט ונעם עד עולם כי על ידי מעשה הדקה יהיה השקט ונעם עד עולם העליון
 אין שטן ואין פגע רע כי השלום בארץ והבן. אמר עד עולם ולא אמר בעולם והוה ושבחם ואין מחיר כי אין
 יצר ולא דבר רע מעריר ומחיר. גם בזה הדרך מתפרש הפסוק של מעלה אם חומה היא וגו' כלומר חוקה
 בזמנות ואם דלת היא ואם דלה היא בזמנות והכל כוונה אחת ודרך אחד. גם הדלת מלאשן דלועיני למרום.
 וכן המדה היתה בזמן הגלות דלו עיניה למרום וישבחה הם שמים העליונים להסתבה מזון כבודו כאשר היתה
 בחמנה אחו ועל זה רמז שלמה יסקני מנשקיות פיהו כמדברת שלא לנוכח. ואח"כ כאלו הוא עמה והוה כי
 טובים דורך מין ומתוקקת ומתרפקת על דודה וכל דברי הספר בנויים על זה הסוד ועדיין אגלה לך קצת ממנו
 פני' שיר השירים אשר בדעתו לפרש אם יגזור ה'. וכן תמצא מטבע הכרכות לנוכח ושלא לנוכח ברוך אחת
 נח"כ אשר קדשנו אמנם מטבע הכרכות הוא הפך מישקני מנשקיות פיהו. והעטעס כי כנסת ישראל משתוקקת
 להמשיך מן המקור העליון ומדברת החילה שלא לנוכח דרך נסתר כי המקור העליון נסתר ברום חזיון והוה
 יסקני מנשקיות פיהו אחר שהורדה השפע אל עולם הבנין חזרה להיות מדברת עם דודה פנים בפנים והוה כי
 טובים דורך. אבל מטבע הכרכות הם מלמעלה למעלה. ועל כן תחלה דרך נגלה ואח"כ דרך נסתר והבן זה
 מאד. ד"ל יסקני מנשקיות פיהו תחלה מדברת דרך נסתר כאשר משוקקת אשר רחוק ממנה דודה ונסתלק לעילא
 לעילא והיא מעוררת אהבה עד שמרוב השקפה וההבטה מושבת אותה אגלה בעצמות אהבה וחוזרת לדבר עמו
 פנים בפנים ועין בעין והוה כי טובים דורך. וזה נכון מאד כפי סוד הכתובים ואיס עיניך עליון. גם הדלת
 מלאשן וגם דלה דלה לנו. כי המדה היתה דולה תמיד מים מצורות עמוקים וכולים מן לבנון והוא ההר המלבן
 עונותיהם של ישראל והמדה היתה היא אחת המים הממלקת שלל לאנפיה כדכתיב והקס בעוד לילה ותקן ערף
 לבניה חוקק לנערותיה וכתיב ושלל לא יחסר וכל הכהרים והנחלים נמשכים אליה דכתיב כל הנחלים הולכים
 אל הים והוא הים האחרון שם רמז ואין מספר חיות קטנות עם גדולות. גם הדלת מלאשן ודלת ראשך
 בארצנו והוא מלאשן אלוהי הבראש שממלקת השער לכאן ולכאן וכן המדה היתה מקבלת מן האשון ומן השמאל
 דין ורחמים וממלקת אותה ומנחת לכל אחד כפי מה שראוי לו מן היותר חסד הן לחסד הן למוסר הן למשול
 הן לענוה וכי' והוה שכתוב בארצנו שאינו ארום ממש ובכף הדמיון שמהן הדן הוא הפה והיא מיישרת את כל
 בני העולם לדרך הישר ומיישרת אותם לכל ידם ממנו גדו והכל כוונה טובה. והנה ראיתי כי הוטלה הר
 בשני שמות המלכות שם שד"י אד"ני ואם תסלק הר' מה' שאר י"ש א"י וכבר הבנת מלה יש מלאשן יש מאין
 ומלאשן להנחיל אוהבי יש. ומלת א"י מפסוק אף אני אעשה זאת לכם והם חכמת אלהים וחכמת שלמה והר'
 מקשר ומחבר בין שתינו ונכנו שתי השמות שד"י אד"ני כי דרך הר' להביא אור גדול לשני שמות אלו כי הדלת
 הוא אור ראשון והוא מקבל מאבא עלאה כמו שכתבתי למעלה ויורד האור דרך הנפת שהו"ב"ר שהרי הר'
 היא רביעית מלמעלה למטה ומשם מקבלים אור ושפע שני שמות אלו ודעוהו. וזה לשון ספר התמונה
 השנית דל"ת הוא החסד ושמה אות מהשלה כי היה אהרן בהן גדול מבניו אח העם בידו הימין כענין היר' ה'
 תקצר ואינו ידו כי היחוד הנמור רמז זה כאשר ידע איש הססד שכתוב ויקרא בשם ה'. וגם איש בדרו קרא בשם
 ה'. והנה זה הלשון כולל עניינים נוראים והוא כי האות מורה בחסד והיא אחד משלהם אותיות של שם שדי
 ואהרן הגדול מהסגים היה מנבזה ידו דע"ב דקרינו ידו ידו כתיב שרף להבניה ידו הימנית למשך מהדלת
 שהוא החסד ועל כן כסן גדול וקרא איש החסד כענין היר' ה' תקצר כי לעולם היא פועלת חסדים טובים
 כמו שכתבו וסימניך ויגם אברהם ויעט אשל. ואמר ואינו יד כי היר' מורה בגבורה כי הייחוד רמז זה ביד
 וכן בשם הייחוד ר' אותיות כאשר ידע איש החסד שהוא אברהם וגם איש בדרו הוא משה ואישיה קראו בשם משה
 שהיו מכירים ולפי שהיו מן השמיטה שגברה כולם היו יודעים שם הייחוד על מתוכותו והיו מוכיחים אותו באותיותיה
 ובשמיטה הקשה הזו לא ידענו מהו ואין אנו מוכיחים אותו אלא בכחו ע"ש. ואם הוא רמז ליר' הוא המין ולא
 שואל ואמצי לזה רמז ושאלו במשפט העונה באורים והכת היה הוא מאד נעלה בגדולתו כי הוא הקדוש את

אות הדלת

לבוש הבדים וממנו כח הראון והאזהרה שלוש ורעות * ושם כח המדה מיכאל כלומר מי בשבעה ספירות כואף
המדה כי היא כלולה ורובה במקומה שכתוב בה רב חסד ומיחסה מעט לישרון אין כאל וכו' הדבר כי היא
לזבחת לבוש שמיני לבוא אל שבת שביעי לעבוד כי כהן גדול בימיו והסגן בשמאל להעיר אהבה ושלוש ורעות וממנו
כח לכ"כ כ"ב ע"כ * (לק"מ יב"ד ר) יראה כי מכה המדה הזאת היה הכהן גדול נענה כשאל במשפט האורים
ואפשר שהיה מתכוין דרך אותה מדה כי שם האור הגדול * ומה שקורא אותם אורים לפי שהם ד' חסד ואמת והוא
משפט האורים כי במשפט נתייחדו לאחד * אמר והכח הזה כי כח הר' נתעלה ונתלשש בזה הדינה שהוא לבוש
שמיני שהרי הוא שמיני מלמטה למעלה ובה רמוזים שמנה בדים לכהן גדול איש החסד ולכן נקרא לבוש הבדים
ומיכאל בכל המדות שהוא כלולה ורובה במקומה * יראה כי לעולם עומדת במקומה חתת אבא עלאה וממנה
יוצאת תמיד ועל כן לעולם פועלת בחסד עליון ומתלבשת בלבוש שמיני לבוא אל שבת השביעי הוא היסוד כי שם
בגבו האור העליון כאשר נבאר במקומו וכסן גדול בימיו והסגן בשמאל להעיר אהבה בין דרום וצפון כי סוד
הקרנן והקטורת לקרב ולקשר המדות אחת באחת והיו לאחדים * וכתוב בפי' הקוונה כי בשמטה שעברה היה
משה כהן גדול והרין הסגן ואם קבלה נקבל * והנה ראייתו בספר הקוונה השלישית עניינים נפלאים
בענין השמטה שעברה והיא שמטת החסד והר' רומז בה ועם מה שכתבתי לך למעלה תבין אותו ועל כן ראייתו
לכתבו הנה ו' * ד' זה האות נעלם מאד כי אין לו יוצר מחובר כי הוא מן ה' עמודים פשוטים והוא תחלת
פעולת ההיות רמז לעולם המים ואורו וברייתו בשמטה * גוף הראשון נשמות קדושות טהורות ואור
מאיר כי השמטה כלו אור בחסד בלביו פשוטים וכיים ולא מורכבים וכחות מלאכים כמים וכיים מאירים וברים
ימיניים ובריות חיות ארוכים לא ביות ולא בלגלים מוגבלים אלא פשוטים ולא חוץ ולא רחוק ממלאים
כי אם פנימיים וטהורים קדושים וכל ברייתו מאור עליון מאורים כהנים ואין שם לא נחש ולא יצר ואכילה ולא
חטאים וכל סדר ועבודה שעתה למלאכים להם ברייתם והנחתם וחייתם וזרת בקר כדמות חיה זורתם
מוטיילם עם זיה העליון ב"ע"ו זה הכאת מואנס ועל אותו הסדר תורחם ומוקם ומונח בן רמז היה עה"ס ומאזת
הכד ומכה האור עתה * פי' בשמטה זו כחות ומלאכים עליונים שרתים וסוד המים העליונים הרמז
החיות וזיעתם ומשם הלל לחיי ישראל הנזכר כעל החיות חיות המרכבה עד העברה וייחדם הייחוד הראשון
צד ובשמטה שכבר הכסדר והגנון אשר אברהם הזכיר ברמז כי היה שם ויורו מה שהיה שם * ג' אם שם
צדו ואלו השיבו * פי' אברהם ומשה קצת הייחוד והאור והוא ונטע אשל בצדו בעיקר ייחודו ובו קצו
האזמות והסוד כי אלו השני כהנים עליונים ראשונים לכהן בתחלת הכהונה לקשר הכל בצור עליון ימין על
כן לא יד ושמאלו ואמנעו כי המשפט העונה בצורות הימין הוא האור הגנון בשבת כי שם ידבקו בצור ד' * פי'
אור גדול ואור קטן ידבקו ביסוד והיו לאחד כי שם הוא שבת ומנוחה אשר הוא אמת הראשון * על יד כהן ואמת *
פי' על יד החסד ותפארת דרך בקר ולאן באמת ושלוש בגוף אשר שם והוא אור האור הנזכר כי שם תקפו
וגבורתו וכל שבת * פי' ביסוד הוא תקפו של חסד כי שם נגנו האור העליון וכלה בנפשו אל מקומו למלאות
גוף אחד * פי' כי נתמלא ביתו אור גדול ויאל ונלא גוף אחר שהוא מקומו והיינו היסוד והמשל לרוב האור
והפלגתו כי בא עד היסוד ושם עמד ונגנו והוא שבת עור ושם ימתין כל ההקפות כי ה"ה גנו לעצמו ועל זה
כתיב עין לא ראתה אלהים וזולתך וגו' * וכל הנשמות וגלגלים שם ונחמו האם והבנים רקיעים וגלגלים רדק
ושבת לחי עולמיים כי ידבק בסוף במחיה העולמיים * פי' כי לסוף ישוה הכל לשבת הז' לזולת כי שם תשובה
כל הסגולות לקדמותן ולעצמותן לסוף שבע שמות שנים וכבר כתבתי זה למעלה * עוד שם ונזמן שמטת ד' לא
היו שם תומים כי אם אורים וכחם * פי' כי התומים הם מלח הדין ועל כן לא היו שם וכן מורה לשון תומים
שהם כורתים וכן או"ל אורים שמאיריים את דבריהם תומים שכותרים את דבריהם * עוד שם והבנים הנו'
היו שם והיו כהנים מאור הייחוד אשר שם הפעל הבורחם כי הם וכרשים ליינים אשר הם לפניהם לזמן יהי אור
בזמן עתה ויהי אור * פי' כי אברהם ומשה היו כהנים בשמטת החסד והיו מכירים את שם הייחוד וכהנים
בצורה וזויו כי שם האור הגדול והשמטה שעברה הוא לזמן יהי אור אצל בשמטה זו ויהי אור שכבר היה לפניו *
ואפשר שגם לזה רמזו ו'ל' באיגרת מלמד שהיה סדר ומנס קודם לכן ובין תבין את אשר לפניך אחר שתוכר כל

אות הדלת

מה שכתבתי לך למעלה ועם מה שאני עתיד לכתוב בזה הענין ותחבר קצתו אל קצתו ונעוץ סופו בראשו ולא תגליח את דרכיך ולא תשכיל :

ומעתה נתחיל באות הראה

בעזרת העוזר האמתי

הא

הא לכם ורע' דע אהה המעניין במאמרי זה כי בכח הה הורע וההולדה וההתפשטות והיא קיום
הנמצאים כלם למיניהם בין עליונים בין תחתונים וביאור זה כי הה הראשונה שבשם ההויה היא
אם הבנים והיא מלך פעליונים וממנה נתפשט ונמשך עולם הבנין והוא רמזו עד עקרה ילדה שבעה
ואם הבנים שמחה ועוז וחודו במקומו ואין שם לא עגב ולא בכיה כאשר כתבנו למעלה כי היא מבתי גואי וה
ראשונה של שם רמזו בבניה' וה' אחרונה שבשם הוראה במלכות והיא היתה אס כל חי וממנה נמשכו
ונתפשטו כל בנאות מעלה ומטה והיא אמן של ישראל הא למדת כי בה' כל התולדות למיניהם ובה כל קיום
עליונים ותחתונים ולזה רמזו ד' אצבעים אינו מוליד אצבעים ימוליד' שרי אינה יולדת שרה יולדת והוא לא
תקרא את שמה שרי כי שמה שמה וברכתיה וגם נתתי ממנה לך בן' הרי לך נהדית כי בכח הה הורע
וההולדה והרמז הנפלא' ה'א לכם ורעונו' וכן מורה ציורה כי צורה ד' ו' ויש מי שאייר אותה די ולא
תמצא בכל האותיות שיש לה אות בקרבה ממש בלתי דבוקה בה אלא תלו' ומובלעת בה כה ועובר ירך אמה
הוא ולא מגופה ממש ועדיין נזכיר מזה בע' והנה ציורה עולה עשר לרמזו כי היא כלולה מכל עשר ספירות
והיא בכל והכל בה והיא הבת שהיתה לו לאברהם וכל שמה כי בכח הה שנתחספה בשמו ובה לבנים והו'
ברך את אברהם בכל' ויש מי שאומר עאי ו' ברך את אברהם בכל שלא היתה לו בת' ואיך למידק בה
בעמי לפיבוי דאי לפי הכראה לכאורה נתפשט הענין קשה ל'ד' בת היתה כי לא הזכיר הכתוב כלל ולא למי
כשאת ומי ילדה אס משרה או מהגבר או מקטורה' ולדעת האומר זו היא הגב' זו היא קטורה אס בתחילה או
אחר שההורה כמו שהזכיר את ומרן ואת יקאן וגומר' וכי תיעא שאין דרך הכתוב לכתוב לידת הבנות ומעשיהן
הדיה הזכיר את דינה ואת מעשיה' ולדעת האומר שלא היתה לו בת מה ברבה היא זאת שהרי עדיין לא
קיים המצוה של פרו ורבו כתקנה שכאמר ובר וקצה בראש ויקרא את שם אדם' וכ' בתורה היא כיון
שהיה צריך להשיא לעובד ע'ו' הא ליתא' שהרי היו בניהו כמה גרים עובדי ה' דבתיב ואת הנפש אשר עשו
בארץ וגם היו שם שם ועבר ולהם כמה בנים ואי אפשר שלא ימצא בכל זרעם מי שהוא ראוי והגון לה' ולפיכך
אני אומר שמחלוקת זה היא לו סוד גדול והיו רז' מסתירים הדברים כפי מה שראוי ולמעלה הם חלוקים והבי
אברהם אבינו הוא איש החסד כאשר קדם לך והבת האמורה היא בת מלך פנימה והיא המטמנתית הנזכר' במדרשי
רז' הנעלמים וקרא אותה הכתוב כל שנאמר ו' ברך את אברהם בכל לפי שהיא מקבלת זיו והוד ושפע מכל
מה שלמעלה ממנה והכל בה והיא המראה של הצורות כראים מתקופה כאשר כתבנו למעלה' ובהאי קאמפלגי
מר סבר בת היתה לו ובכל שמה כלומר עיקר קבלתה מהחסד שהוא ימין האילן והוא אברהם ומר סבר לא
היתה לו בת כלומר שאין עיקר קבלתה ויניקתה מן החסד שהוא הימין' אלא מן הפחד שהוא שמאל' וא"ת
היכי שייך הכא ברבה' וי"ל דלמ' בת היתה לו והו' היא ברכתיו יותר ממה שהעגל רואה ליגן הפרה רואה
להניק כי נמשך החסד לכל העולמות ובהנים העולם מהאור הגדול של יום ראשון' ומר סבר כיון שהדין
והעונש יוצא על ידה לפועל כי הוא השוער הגדול כאשר כתבנו למעלה זו היא ברכתו שלא תהא עיקר יניקתה
מזר אברהם' וא"ת אס היה עיקר יניקתה ממנו לא היתה היתה פועלת בדין אלא ברחמים האמה כלפי
החסד' וי"ל כי אי אפשר לעולם בלא שוער לייסר את הרשעים ולהלקוחם להחיותם למועד לעונתם כי לא
יחפץ נמות הרשע אלא בשבו מדרךיו ותי' והמדה הו'ת גתה ראש לשועלים לתקן את אשר יעוותו כאשר
כתבנו

כחצו למעלה וזו היא ברכתו והנן זה עאל - ואם תזייר הה ד'י היא ה'ד החוקה כי ד'י הוא יד' ו
גם עתה מורה במלכות כמו שנבאר בע"ה - וכתוב בספר החמונה כי הה הוראתה בגבורה פחד יאחק
והענין כי הה חמיות לאותיות והגבורה חמיות לאצילות וזו היא ה'ד החוקה אשר עשה ה' במצרים ובלכות
הבדרים כי הה מורה דין ועל כן הוראתה בנייה ובגמרה ובשכיבה שהם בתי דיונין של מעלה ואלמלא יצורה
לא היה העולם יכול להקיים שהרי בכותה הו' שהוא מרת-רחמים למעלה ולמטה ולפי הציור השני בכותה
הו' שהיא רחמים בגורים שרומות בחכמה קדומה וכנש הדן אשר בה ודעוהו - ובכח הה הרמז בוד יצאו
ישראל ממצרים מנית עבדים והן שלשה ידות כנגד סס-בן מ"ג-והס שמות המושלים באש ובמים מכת
הגבורה והי"ד החוקה שהן שלש ידות עולים מ"ג והס י"ד רמה וי"ד החוקה וי"ד הגדולה כי שלשם הראו
פעולתם ביציאת מצרים וזה כי בכח היכול הגדול יצאו העבדים לחירות כי בכחה גשדרו המערכות וכפלו אלהי
מצרים וזרם מלמעלה שאם לא כן עדיין אנו ובנינו משועבדים היינו לפרעה במצרים וזהו בני ישראל יוצאים
ביד רמה ואל תקרי רמה אלא רמ"ח ואזונו הוא הי"ד שרמ"ח איברי האדם העליון כלום בה הוי אומר וזו
ביניה ועוד שהיא רמה וגובהה לכל מלכי ארץ וראש לעולם הבנין כאשר כתבתי למעלה - ומרת הדיון הקשה
והחוקה פנעה בהם ובאלהיהם וזהו כי ביד חוקה ישלח וביד חוקה יגרשם מארצו והכל היה על ידה שוער הגדול
כמו שכבתי למעלה - וזהו וירא ישראל את ה' הגדולה וקרא אותה גדולה לומר כי אפילו הימין כהפך
להם לשמאל - וזהו וימך ה' באדרי בכח וימך ה' תרעץ אויב - ולפי שפועלת בכח הגדולה קרי לה יד
הגדולה גם כי היא מלכת את ישראל ומביאה עליהם כי ידו אחת מלכת וידו אחת משקעת את מצרים - והנה
מלכת וירא ישראל את ה' הגדולה כמו ויראו את אלהי ישראל וכמו ראיתי את ה' יושב על כסא רם וכנש וכמו
ואראה מראת אלהים חסר יו' וכמו זה אלי ואנוהו ואו"ל ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל וכו'
וישראל השיבו את ה' הגדולה אפי' שפחה ואלו חרומיו מצרים למיעוט השנאתם וידיעתם קורין לה אכזב שאל'
אכזב אלהים הוא כלומר וזו אכזב קטנה היא ואם יכה אותם בכל ה' ידמה הא' אחריתם וכוס' - הא למדת
כי הי"ד וזה ענין אחד להם בפועלתן ואזונו - גם י"ד במ"ק עולה ה' וזה אמר לעלמו ד'י וגם בה אמר
לשמו ד'י כי היא ה' אחרונה שנשם הרי ה' וי"ד הכל דבר אחד והוא שם ד"ש שנו אמר לעלמו ד'י
אז שהוא שם ד'י והכל אחד - ואם תזייר הה ד'ו לפי דעת קצת מוקבלים שהיה עיקר הוראתה על השם
הכבוד הפועל בכח השם הגדול והס ד'ו - פרעוים הכוללים כל עשר קדושות כמנין ד'ו - ואם תזייר הה ד'י
כפי דעת קצת מוקבלים הוראתה על שם אלהים הכתוב במעשה בראשית הפועל בכח הי"ד אשר בקרבה
כי ה' רמוז בחכמות אלהים והוא מלת בראשית וב' בראשית וכבר כתבתי לך למעלה בצורת הב' פי' הכתוב
ועיין שם - וא"ל לכל הציורים היה ראוי שהיה צורתה יד' או ו'ר לפי הצורה השנית כי לעולם כפי סדר
ההיות הו' למעלה וכן ה'י' כמה תשובות יש בדבר בי האותיות היו כדמיון עגולה וכעין סוכן בתחילתן
ובדבר עגול אין אותה יכול לומר מעלה ומטה - וראיתי בזה בראשית פי' ויבש דעד לא ברא הק' בעלמא
איתין כל אחון קמיה ועאלו כל חד וחד למפרע עאלת - ת אמרה קמיה וכו' משמע שיש לאותיות סדר אחר שהוא
תשר"ק - ועוד שאם שהיה צורתה יד' או ו'ר היתה אחרונה כלפי האותיות אשר לפניו ממנה ואין זה סדר
כפון שהרי צריכה להריק ברכה דרך פניה כאדם המנבך את חבירו פנים בפנים - וכן תמצא
כל האותיות פניהם לפניהם כמו הב' והכ' - וכן כולם חיות הקודש אשר במרכבה פניהם לחן שלא יתחבלו
בכבוד אשר עליהם ומרוב המורה והפחד אין מהפכים פניהם לשום צד מן הצדדיו וזהו שכתוב איש אל עבר פניו
ולכו לא יסבו בלפיהם וכן או"ל חיה ואופן שצמערב לא ראו פני מורה ולא שאר רוחות לעולם וכן כל חיה וחיה
לקוספות בניעות היה להם כפיהם לכסות את פניהם שלא יתחבלו בכבוד עליון וזהו ובשמים יבשה פניו ועל
כן אחורי הב' אל הא' שלא להתחבול בכבוד וכן לכל שאר האותיות כי כל הקודש לחבירו מקודש מחבירו
והנן וס' - גם כי הו' רמוז בחמד אל אור ראשון והוא קודם הו' ולפי ציור השני הי' רומז גם בשכיבה
שזו עשירית וזו עשירית כאשר נבאר במקומו בע"ה - וראיתי בספר התיקונין לרבי שמעון בן יוחאי ע"ה שה'
מתאלות ב' דרכים כך הה ד'י הוא או שתייה המלוי בא או בי או בה אחרת - והכוונה בזה כי

אות ההיא

כבר ידעת שה אחרונה שבשם הוא מקבלת משלש אותיות השם אשר לפניה ופעולותיה בתחומיהם הן לחסד הן
 לרחמים הן לדין ובזמן שהיא מלאה בא כו ה"א מתלבשת באור דק רוחני ופעולתה נבחר הכתר הרמוז בא
 ובא של חיה"ה שהוא רמזן בלי בבול והפך לאין סוף ומשך אליה הרמזן דרך קו האמצעי שהוא הו הרמוז בו
 אשר בא ובו בשם העצם * וכן ה"א מלאה עולה וי כמנין הו * ואו העולם כלו בהשקט ובנעמה אין
 שטן ואין פגע רע איש תחת גפנו ואזו תחת תלכתי ואין מחיר וזה נקיים בזמן תחלת מלכות שלמה שבנה
 הבית וקיימא סביבא בשלמותא ועל זה באמר והאכלתך נחלת יעקב אביך כי פי ה' דבר נחלה בלי מנאים
 שהייה נחלת בדרך קו האמצעי שהוא הו עד הא' שהוא כתר עליון * וכשאתה ממלא שם ההוייה
 על דרך זה יו"ד ה"א ווא"ו ה"א עולה מ"ה וסמיניך ה' מ"ה א"ד * וכל זה רמזו כי אז היה אחרונה פעולת
 נבחר אדם דאילנותא ונבחר אדם דבריאה שהוא תפארת אדם לשבת בית * והנה האותיות עשר ומספרם אדם
 והבן * ועתה בני הט אויבך ושמוע דברי חכמים במדרש בעולם דאויב אדם דאילנותא דאינון תלת עלאיין
 ועליה כתיב כי נבזה מעל נבזה שומר ונבזהים עליהם * ואויבא אדם דבריאה ואיזה תפארת אדם כלל
 דשית סעריין ואינון דבריאה לבושין לאינון דאילנותא * ואויבא אדם דיצירה ואיזה כלל דכלא ועליה כתיב ועל
 דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה ואדם דיצירה לבוש לאינון דבריאה ואינון אמרין לאינון נעשה אדם
 לתקא כל ספירה יהיב ביה חולקיה מלבו ומוצב * ואם חסד אחד מעשר ספירין דלא יהיב ביה חולקיה לא
 הוה אשתלם בניינא דאדם * ואם תוכה לדברים עיווקים ומתומים כאלה עיין בתיקון מ"ו ומשם תשכיל
 ועל כן השם מתמלא בדרך זה ה' אלפי' * וזמנה שכתבתי לך פה בתין שלפעמים הכתוב אומר ויברא אלהים את
 האדם בלמו וכו' וכתיב ויברא ה' אלהים את האדם וכתיב נעשה אדם בלמו ומה עיני שנוי לשונות אלה *
 ואדם דאילנותא אין ראוי שיכר צפי' בכתב ורמוז אותו במלת בראשית ברא אלהים כאשר כתבתי לך למעלה
 ישמע חכם ויוסף לקח * ובזמן שהיא מתמלאת צי כזה הי או פעולת ומתלבשת בשם י"ה ובאות ראשונה
 שבשם ההוייה ופעולת בחכמה אלהים * ומפני ששם י"ה הוא צה"י בתוך אהוון יש שם קינת דין כי כל שם למפרע
 מורה דין כאשר כתבתי למעלה והכל בדרך קו האמצעי שכן הי צמ"ק עולה וי וכשאתה ממלא שם ההוייה
 בדרך זה יו"ד הי"ו הי"ו מורה בחכמה עלאה שהי יי בתחלה וי בצמ"ק וי בסוף והנשאר עולה ל"ב
 להורות על ל"ב תיבותיה * ואם תמלא את השם בדרך זה כאשר ראיתי בספר התיקונים יו"ד הי"ו וי"ו הי"ו
 הרי לך בכל אות מהם עולה ע"ב ששם שמות החסד ואו פעולת הה נבחר החכמה שהיא הי דרך החסד ואו
 השם מלא בחסדים גדולים ועושה חסד לאלפים ופעולת רחמים גדולים בעולם * והנה אותיות המלוי עשר
 ובכל אות מהם * המורה עשר והמספר חסד ודעהו * ומפני שלא לתקו בראש לשבת יצירה וצריך לתק
 קיום למלאים היו שמות החכמה בתוך זה השם לומרע כמו שכתבתי למעלה * ובזמן שאתה ממלא את ה'
 צה' אחרת כזה הה אז היה התחומה פעולת נבחר הה העליונה הה הראשונה שבשם בדרך הנבירה שהה
 רמוזת בה כמו שכתבתי בשם התומים * וא"ת א"כ בתחדות שלם ההי"ן האף חספה דיקק עם רשע ולא
 יהיה לעולם קיום והעמדה מפני העונם כי אין דיקק בארץ * וי"ל כי השם המתמלא כך לפי דרך זה ה"ה
 ואו"ו ה"ה יש בו רבוי ההי"ן ואין רבוי אחר רבוי אלא למעט את הדין ולמונו והוה הטעם שאו"ו כל המקום שנאמר
 ו ה' הוא ובית דינו הוא רחמים * והוה היא ג"כ רחמים ואין רבוי אחר רבוי אלא למעט את הרחמים
 והרי שם הוא ובית דינו * ומה הטעם ב"כ אני אומר על מה שראיתי בספרי הקבלה כי שם אלהים מורה דין
 ושם אלה מורה רחמים מפני הה כי הה מורה דין ואין רבוי אחר רבוי אלא למעט ודעהו * וא"ת גם בשם
 אלהים יש בו ה' י"ל שיש בו חצי השם המיוחד למפרע ובשם אלהי הוא השם ישר ועל כן מורה רחמים ואפשר
 שיש רמוע על היות שם אלה מורה ברחמים דכתיב אלהי מתנין וכו' וכבר ידעת כי תימן הוא אד דרום * עוד
 אפשר כי הו שבשם אלהי מספך את השם לרחמים ומה שיאמת לך היות השם של רבוי ההי"ן מווג ברחמים
 הוא כי הוא עולה ל"ב כיו"ד הי"ו הי"ו ה"ה הרי ל"ב הסר מהם מ"ב ששם שמות הנבירה המושלים באש נשאר
 עשר להורות כי עשר קדושות כוללות בשם הוה להתקו ומונו * הא למדת כי הה מורה עניינים נוראים
 ונפלאים ורמיזים גדולים ועל כן הוכפלה בשני שמות ההוייה שם העצם ושם הכתר עליון ואלו יליון מעיניך חמיד

בי אתה צריך להם במאמרי זה והנה כבר ידעת כי בה היה פתח ואכסדרה להכנס אל זה ונחלה אין
 דעות להכנס לראות את הנוף הגדול ועל כן היה כמנחה ל' הרמוזה על המלך ביופיו כמו שאני עתיד לבאר
 במקומו בע"ה לפי שהוא שוכן בתוך הה והוא היכל ל' וסומיך זה בהיכל קדשו כי מלת היכל' ומלת
 הם ומלת ארנ' וגו' לך תעלמות חכמה כי כל א מהן עולה הם במספר גדול ובמ"ק עולה כל אחת מהן
 י"א לרמוז כי הי' כל הה מלא צו וחבור שתיין עולה י"א ועליו נאמר וכבוד ה' מלא את השמים ועל כן
 פי' זה במלת ו ה' היכל קדשו לרמוז כי זה בתוך הארץ והיה אחד במנין וא' והנה משכן וכבוד כל
 אחת משתי מלות אלו עולה י"א לרמוז כי היה המשכן אחד בגודל אחד בתוכו וכן אחד עם המלה עולה כמו
 משכן וכבוד ודע כי צריך לדקדק בכתובת הה שלא תדבק הרגל למעלה בנג הה ואם נדבקה פסולה
 וצריך לתקנה והכי אמרינן בשבת ב' הבונה אמאי חליא כרעיה דה' משמע לר' לתקנייה והתקוני' מי שכתב
 ללא סגי להפרידה דהוי חק תוכות אלא צריך לגרור אותה ולכתוב אחת במקומה ויש מי שפסק דסגי
 להפרידה ועיין בפוסקים כי אין זה מענין אלא עסוקים בו וצריך שיהיה עוקץ הרגל דק ער מאד שיראה כאלו
 כונע בנג ואין כונע וזה סוד גדול לעשיליים כי ר' פרופון נבראו בתחלת הבריאה ואח' כעשית עזר כנגדו
 וחזרו להסתכל פנים בפנים ועל כן עזוב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד שני בופין
 מדובקין ומקושרין יחד מחוקים ואדוקים והיו לבשר אחד ורוח לא יבא ביניהם והכחזו מדבר למטה ורמוז למעלה
 ואף על פי שאין למעלה לא גוף ולא בוייה ולא גשמי ולא כח בגשמי אלא דבר רוחני פשוט בתכלית הפשיות הכל
 הוא משל להשמיע לאון מה שהיא יכולה לשמוע וכבר כתבתי כי הכרובים היו רמוז לזה דכתיב בהם פמער
 איש ולויות ולפי הציור השני היה רמוז לשמע היורד בתוך מעיה ומתגלגל בקרבה כטפת הורע היורד
 באש ומתגלגל במעיה ומתעברת ויולדת וכן היו"ד היא טפת יד' ל' ועל זה נאמר ואלאזי מעיד כמעטו
 והמשכיל יבין וידוע גם היות זה או הי לפי ציור השני בלתי דבוקה אל הר רמוז למה שאמרנו בזהיר
 מלה"ד למלך שהיה לנג נאה וחזן לנג קרוב ממנו חתיכת שדה נאה עשה בה גנה נאה השקה את הגן בתחלת
 שקויותיו והלכו להם המים על כל הגן אף אותה חתיכה של שדה שהיא אינה דבוקה אף על פי שהכל אחד הוא
 לפיכך פתח לה מקום והשקה לה לבדה ע"כ עוד שם משל למלך שעלה לבנו ליעש בנגו תשעה אלנים זכרים
 והיו כלם דקלים מה עשה טעם אחרוג ביניהם והוא מואוזן התשעה שעלה במחשבתו להיות זכרים ואתרוג
 מאי הו' נקבה וכו' ואם תזכר להבין הנמשל יתיישב בלבך מה שכתבתי לך בצורת הה ואל יקשה בעיניך
 מינין התשעה כי המלך האומר הוא מכלל העשרה והוא מלך על כל הספירות וראש לכלם והוא הכתר ית' כי
 כל האילנות הם מכחו וממנו וזאתוהם ואילנותם כי האין סוף ית' שמו אין לו מער עליו לא משל ולא מליצה לא
 דמיון לא מלך ולא שלטון לא ראש ולא סוף לא מעלה ולא מטה לא ימין ולא שמאל ולא דבר מכל זה וכבר
 כתבתי לך בהקדמה כי כל מה שיעברו באיורא קדישא וכל מה שאמרו בשיעור קומה וכל מה שאמרו בשיר השירים
 וכל מה שתמצא בדברי המקובלים ראשונים ואחרונים שדוים לזה הכל הוא בספירות אבל קדמונו של עולם
 שהוא מהות האל אשר לא שר מלהיות ולא יסוד לא יאמר עליו לא דבור ולא אמירה לא ייורה ולא עליה לא אף
 ולא רגון ולא חמה ולא עזב ולא דאנה לא ייבנה ולא העברה לא ישיבה ולא עמידה ולא דבר הדומה לכל זה ואפילו
 ע"ד ההשאלה והעברה ואלו התפלה והתחנה והדויה והשבח לא לולתו וממנו השאלה והבקשה לא מבחלו
 וכבר כתבתי לך כי מה שנקרא בכתר אור קדמון לא מפני שהיא קדמונית חלילה מעולם אלא מפני שזורה על
 קדמונו של עולם שהוא הו' קיום במציאותו מבלי שיצטרך לאחד במציאותו ולכן נקרא שהיה כלומר אנו הוא
 בעצמי נגזר קיים במציאותי ואינו צריך לאחד במציאותי והויתי וכן התפארת מורה על מציאותו הקיימת
 בהתמדה ועל כן הוכפלה הה בשני שמות אלה כמו שכתבתי למעלה והנה יש באין מקום שאלה עמוקה
 בסתמתי בה זה ימים רבים והוא כי שם אחיה נגלה ונראה בתגלות הכתר עליון וכל בעלי העבודה מסכימים
 בזה אין חולק ושם הויה ית' הוא שם התפארת וכבר ידעת כי הכתר נראה בלם ולמעלה מכלם כי הוא אור
 קדמון כאשר כתבנו והוא חסילת האילנות והו' ב' מפורסם ומוסכם והתפארת הוא שם לאילנות וא' ב' למה אנו
 אומרים בכל מקום כי שם הויה ית' הוא שם העצם והוא שם המפורסם ועליו שמינו כל הכוונה את השם באותיותיו אין

אות דהא

לו חלק בעולם הבא ואין אנו ראשין להוכירו אלא בכנינו שהוא שם אדמי ונדולה מו משמע בדברי החסופות
 במסכת סוכה שאפילו להוכירו באותיותיו לומר יו"ד ה"א וכו' אסור א"כ משמע באמת שזה השם הוא המקודש
 שבשמות ואלו בשם אהיה אנו הובין אהוה באותיותיו בלי כנו ואין אנו קורין לו שם העצם וא"כ למה נהן השם
 היותר מקודש לשפירה הששית ושם אהיה לשפירה הראשונה שהוא הכתר דע לך ידוי כפשי כי ענין זה עומק
 ונסתר וחסוד בחותמו של ר' אליעזר הגדול שאמר קודם שנברא העולם היה הוא ושמו אחד בלבד ולדין אנו
 לדעת איה שם מן השמות הוא זה כי חקרנו וראינו כי כל השמות נחנלו בהגלות הספירות לנודך קיום
 העולמות כפי הכרחם מכל ספרי בעלי העבודה הוצת ולפיכך נריך שמדע כי שם הויה שהוא שם המפורש ושם
 העצם הוא בלתי מחדש אלא קדמון וקדמון ועל כן הוא שם העצם שמורה על עצמותו והוא ושמו אחד וכמו
 שאין בכל מדות ערוך אלוין אין בכל שמותיו ערוך לשם הויה כי הוא נעלם בהעלמו וקדמון בקדמותו
 אבל כל שאר השמות מחדשים לו ית' כני נגלו וכראו בהגלות מדותיו ית' להכניב בהם את עולמו ועל שם זה
 אמר ר' אליעזר היה הוא ושמו אחד בלבד וזה הענין תמצא אותו מבורר היטב בספר גנת אהנו המכונה לר' יוסף
 ביקעלייא ו"ל ולאהבת הקיצור לא כתבתי לשונו כי הוא ז"ל כופל הדברים פעמים ושלש ומעתה צריכין
 אנו לדעת למה נקראת תפארת שהיא המדה הששית בשם זה יותר משאר המדות כיון שהוא נעלם בתכלית ההעלם
 ומורה על קדמון של עולם ואמ"ב שכתבנו למעלה בשם ספר המיוחד לקבה שכל הספירות נקראו הויה בהיות
 סבת הסודות ועילת העילות עמהם ובהסתלקן מהם נקראו אלה"ס מכל מקום ראינו כי שם זה נסייחד לתפארת
 יותר משאר המדות וכן היא הסכמת כל המקובלים א"כ צריכין אנו טעם לשבת דע ידוי כי הבנתי
 מתוך ספר המקוין כי שם זה קודם שנבראו העולמות היה פשוט בלי הרכבה כלל בלי מלוו וכלי כנו ואין מי
 שיכירו כי היה שם זה כלול בעצמותו ית' וכשעלה בחפזו ורצונו הפשוט להמציא עולמות שיכירו את כבודו
 וכבוד שמו וגזרה חכמתו להוציאו מן הכה אל הפועל ולהמציא ים מאין נתמלא השם בג' דרכים אשר כתבנו
 למעלה לנודך כל העולמות כדי שיתכנו מהשם הזה כל ההיות ומהשם הזה נבנו כל השמות ועליו ארונים כל
 השמות ושם אהיה בכללם והנה נתמלא השם בג' דרכים וכל דרך מהם ישנו עשר אותיות הרי לך שלשים
 אותיות והשם בעצמו עליהם וכולל אותם וסימניך ל"א מלכים ואם קבלת בזה פה אל פה מוטב ואם לאו
 לא תסבור סברות בדברים אלה כי לא יועילוך ואחר מן הדרכים הוא יו"ד ה"א וכו' ועולה אדם כאשר
 כתבתי למעלה וכבר ידעת כי התפארת הוא האדם העליון והוא גוף האילן ושדרתו ותוכיותו ועצמותו
 והוא נולך בעליונים ולכן נהן לו שם זה הגדול להכניב בכחו את העולמות וזהו שאמרו ר"ל הואיל ושמך כשמי
 אהן לך את בתי וכבר כתבתי לך למעלה מהו הבת שעל ידה מנהיג המלך את העולמות והוא ויקרא לו אל
 אלהי ישראל אה"ב אה"ב קראו ליעקב אל וכבר ידעת כי יעקב רמז לגוף האילן והנה אמשלך משל למה"ד
 לקרב הענין אל השכל ואל הדעת אע"פ שאין המשל דומה למשל למקור גדול היוצא ממנו כהר גילום
 ומנשכים ממנו ליימן ולשמאל נחלים ונהריו יודים להשקות את כל העולם ומאותם הנחלים כוונים ונהריו
 בני אדם ואלו הנחלים נקראים בשמות אחרים אע"פ ששם נמשכים מזלום והולך הנהר הגדול עד שנכנסים
 האחרון ושם גילום לא כחלקן מעליו אפילו בסופו הרי ראשו גילום וסופו גילום ואין המים היוצאים מן המקור
 דומים למים הנכנסים לים האחרון כי שם הם צלולים וזכים לאין תכלית ולבסוף נתעצבו קצת כפי המעברים
 שעובר עליהם ולעולם גילום נקרא והבן במשל וכבר כתבתי שאין כוונתי אלא לקרב הדברים כדי להועיל
 למתלמדים ועל שם זה נאמר ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד כי שם זה לא נתקדש ולא נשתנה ולא ישתנה
 כאשר הוא ית' אין בו כנו ועיין בספר גנת אהנו ומשם תשכיל כי סוד זה תלוי בליקוד השם וכבר ידעת כי
 הה"ן מורין בדין ועל כן הוטלה י בראש השם והו בן שני הה"ן לקשר אותם ברחמים גדולים ועל כן שם
 העצם מורה רחמים ולא דין שאם לא כן לא היה העולם מתקיים ומהו הטעם בעצמו הויה הי בן שני
 הה"ן בשם אה"ה וא בראש לקשר הה"ן בחכמה עליונה ומשם בא עליונה ועל כן מורה רחמים
 ואם תשאל כיון שזה מורה בדין למה לא הוטלה גם בשם האדנות שהוא ה אחרונה שבשם כמו שהוטלה בשם
 אלהים המורה דין וי' לכיון שאמצעות השם דין אינו נודך שהרי בקרבה הדין ולוי י וא המקיפין אותם

פנים ואחר לא היה העולם מתקיים מפני הדין וכבר קדמך כי א' י' אורים רחמים גמורים ועל כן הי מדת
הדין רפה . וא"ת למה לא באו שני ההי"ן בשם האורים נחמיה שהיה רחמים גמורים כמו שבאו בשמות הרחמים
ויהיה שם החכמה היה ולא י"ה לבד והיה ראוי לרבות ההי"ן למעט את הדין . ויש לומר כיון שהוא חזי שם
ההיה אין צורך . עוד י"ל כי השם בעצמו הורו במקום ה' שני ה' שהרי אורת ה' י"ה ולפי מלוי שהיה שם
באו הא ועולה שש וכן י"ה במ"ק שש . ולפי אזור השלשי שהוא היה הריש בני שני ההי"ן ההי"ן ומשך
ההי"ן הא שנים . הנה כתבתי לך למעלה כי יש שלשה ההי"ן ה' ראשונה שבשם והיא רבתי ביה ה' דלה"ה תגמלו
זאת שהיא מצותות גדולות וה' הפחד שהיא מדה חמיתה . ועל כן ה' מורה בה וה' אחרונה שבשם והיא
המלכות שכינה תתלה ושלשתם ייוחד אחד ועולים י"ה לרמוז על הייחוד ועולה ד' י' ועם האות הרי י"ה ו"ה
אחרונה בזמן שפועלת בחסדים בקרא יד הגדולה ויד ימין שהרי אורות י"ד ובזמן שפועלת בדין בקראת יד כחה
שהיא שמאל ומתגברת על הרשעים ונקראת יד חזקה . ובזמן שהיא פועלת בס' כחה הבינה נקראת יד
רמה ואת"פ שלעולם היא פועלת מכה הבינה שהרי היא המושלת בעולם הבנין כאשר כתבנו למעלה הכוונה
שעיקר הפעולה מכה הבינה כמו להוציא עבדים לחרות וכיוצא בהם מן הדברים המטייחסים לפעולת הבינה .
וכן תמצא נוכחתי י"ד אלל הרעה כגון ויד . ה' היתה בס' ואכל הטובה כגון פותח את ידך ורבים כאלה והכל כפי
הצורך וכפי מעשה התחונים לטוב להם לבל ידח מאינו כד' . ואודיעך עיניו שבנתי עמך ספר התמונה כי
הי"ד הו"ת הוא הקטורת אשר לפעמים עוזר המגפה שבאמר ישמו קטורה באפיך ובמין ליה ברך ה'
חלו קטורה בה' . ולפעמים הקטורת מביא המגפה וזהו הקטורת שהקריבו השרופים בעדת קרח ושם הוא
קטורת בתי' וזהו והקחית ת על מצות האכשיו וגו' ועדיין אודיעך זה בע"ה בהגיענו לאות ת והסור רמזה להם
שמכר מלאך המות למשה וזהו השם שכתבו בקטורת של השרופים בעדת קרח כי בעלותה לזר ימין הוא חיים
ובהעלותה לזר שמאל היא סם המות ובשם אחד ממיית ומחיה והכל לפי האורך וכפי הכנת המקבלים ועל
כן החליף משה ת בה' שאמר ישמו קטורה כי בזמן הברכה אין ראוי להסביר את שגל ידה עתה לפרע מן
הרשעים ואפי"ן הקדיקים שבאו ממקדשי תחלו אל תקרי ומקדשי אלה ממקדשי והכי איתא בזה"ב פ' ויש דר"ה
וראיתי כי בה משמש רוב הפעמים בסוף חיבה כמו אש"ב ארע"ה אכנ"ה אע"ה ורבים כאלה וזה רמז גדול
שנורה המלכות היא משמשת לעולם בסוף המדות . גם כי היא פועלת בתחונים והיא תפעול בשמיטה
אחרונה . גם ראיתי מעשה היה יוצא מקירות הלב ויותר מכל אשר האותיות להורות כי כחה בלב והיא לב השמים
שבאמר ויתעב אל לבו והוא סוד האחרון הדומה ללב והוא טעם . בשמאל במקום משכן הלב וכן ראיתי בעלי
העבודה המלכות נוטה קצת אל השמאל כי עשם יניקתו וקבלתו כמו שהלכ באדם לשיאלו וצריך לחבר יד שמאל
אשר בה האחרון עם הלובל בשפת נשלתו . אף על פי שאינה נאבדת עם הלובל צריך לחברה עמו כדי שלא
לקצץ . והנפריד בניהם כאלו הנפריד בין ה' אחרונה לשאר האותיות של השם הגדול . ועליו כאשר וכרבן
נפריד אלק' . וזה תנולא ארזו שבזאת בספר רק"טו וו"ל לא לאה שאנענעים ידס האונות עם הלובל לבדו
והיה השמאלית אשר בה האחרון דבוקה לנפוש ולא ינענעו אונות כלל . ועשות גדולה היא . ואני מרדקת
שלא הו"ת פיסח היד מפקדת בין הלובל והאחרון אלא אני תושב האחרון בשמאל והלובל בזמן ומחבר אותם
ומנענע וכן כגון לעשות לודעי קן . וזאת לולב יוכיח כלומר ל' ל' ב' לוא"ו ל' ב' ל' במ"ק ה' הא לחתמי ללב
והאחרון וה' אחרונה שבשם הכל רמז אחר . וכן ג"כ פי' לולב ל' ב' ל' כתיבות חכמה פי' כלם ימשים אל הד'
ועשם אל הלב ודעהו . ויש כאן מקום שאלה כיון שהלובל עם האחרון רמז לשבת ימי ההיפק כילד פרי עץ הדב'
זה אחרון כפות תמרים זה לולב והוא בוף האילן רמז להפארת שכן הוא גבוה בזמנו בכלם ואין לו שיצור למעלה
בסוד נחלה בלא תמרים לרצות על המים העליונים . וענף עץ עבות אלו ב' הדסים מן הימין רמז לנחמיה
וליסוד . וכן ראיתי בעלי העבודה היסוד משוך מעט אל הימין את"פ שהוא מכריע מפני שהסוד נזכרת עליה
ואל תקרי דם אלא חסד שכן אותיות אה"ע מתחלפות ועל כן צריך לקשור ההדס לימין וערביי כחל אלו
שמי ערבוב רמז לפחד ולהוד . ולכן אין להוסיף בעדנה כלל שלא להוסיף בדין והוא מלשון ערבה וזוהר .
וצריך לקשור אותם בשמאל . אצל בהדס אס' בל' להוסיף מוסיף ליפות את האונות כן פסקו הפוסקים .

אות הדת

אבל אני ראינו אנשי מעשה מקובלים שלא יוסיפו בהדם על שלשה הדתים ואפי' הדם משולש וכן ראו לעשות לפי סודו. אבל אין לדקדק לקטום הדדים היוארים מן הדדים הגדולים שכבר כתבתי לך בהקדמה שיש כמה מיני מאורות בכלל אלו. ואני מדקדק שיהיו נדי הסרס יותר בנחות מנדי ערבה כמו שמבינה כהן גדול ידו הימנית בשעת הברכה להגביר הרחמים על הדין לכבוש ולכסותו ולעוקרו. ואם לא תדקדק בזה אין חשש כל כך כיון שזה עשות והערבה אינה עבות וברטנו זה די. והאחרון הוא רמז ללב כאשר ביארנו ואינה נאבדת עם הלולב והמלך שכתבנו בספר הבהיר רמז לזה. וכן המורה בשבעה קנים רמז לשבעת ימי ההקף. וא"כ מאי שאב בני ממורה דלה מקשה אחת ומ"ש הכא בני לולב דאין האתרוג נאבד עם הלולב. התשובה כיון שאלו המינים באים לראות על המים העליונים שהיו נמשכים אל ארץ העליונה ארץ חפץ הרמוז באתרוג אין ראוי לאבדה עמם דאין חנוט מתיר עמנו מביית האקורים ודי שיחבר בשעת הכענוע. וזהו ענין הטועים שלא לנענע אתרוג בכל כיון שאנו באים להמשיך אליה השפע. וכבר כתבתי כי אסור לעשות כן ודי בזה כמה שאינה נאבדת עמו. אבל המורה השלישי הוא עשוי לרמזו על האור העליון ועל כן הוא מקשה אחת וכן הוא הקנים שנים למעלה אין זה גבוה מזה מה שאין כן בלולב שצריך שיאל הלולב מן ההרסים טפח והרמז הוא עומד בין כהרסים וגומר. גם כי המורה יש בה רמז לכל ההיות שכן בה רמז ושלשה עולה למעלה בסוד רמז ושוב כמו שאבאר לך לקמן בע"ה. וע"כ ראוי שתהיה כלה מקשה אחת אבל הלולב הוא רמז לשבעה כוכבי לכת וע"כ היא לבדה שכן הלכנה מקבלת אור מהשמש. וא"כ למה אין רמז לשלש עליונות בלולב כמו שיש במורה. ו"ל כיון שהוא צריך לנענעם לאו אורח ארעה לעשות רמז לעולם השכל. גם כי משם הוא צריך להוריד השפע ע"י הנענוע שהרי באים לראות על המים העליונים. גם הוא צריך לנענע שלשה פעמים לכל קנה משש קצוות והרי יש כאן רמז לשלש עליונות ובכלל הם ה"י נענועים. וצריך לנענע בשעת הברכה ובהורו לה' תחלה וסוף ובאכה ה' הושיעה נא הרי ה"י ארבעה פעמים ועולה ע"כ להמשיך מי החסד דרך ע"כ גברים אשר עברו בכחם בני ישראל ביבשה בתוך הים. וע"כ אנו מוכיחין שני שאות שהם כללות השמות והם אב"ה וכו' מלמטה למעלה שהם דיו פרצופין והם צור ה"ה כאשר כתבנו למעלה. עוד ו"ל בעיקר השאלה לידעון שביית המקדש קיים וישראל יושבין על אדמתן ומקריבין קרבנות על בני המזבח ע"י אנשי החסד הכהנים ומקטרים את הקטרת ומנכסין את היין לשמחה כרכיבין שמן וקטרת ישוח לבוהלים משוררים בכל מיני שיר ומזמורים בכל מיני זמר וזר בשעת הקרבת הקרבן או כל המדות מתחברות ומתקשרות ומתדבקות ומתיחדות לייחוד אחד והוא לשון קרבן ולשון קטרת ואז הארון במערב ושלשן בלפון ומורה דרום והכל מקשה אחד וחבור אחד. אבל לולב כעל במקדש ובמדינה ובגבולין בין בארץ בין בחוזה לארץ בין לפני הבית ושאל בפני הבית ואז אין האתרוג נאבד ונקשר עם הלולב ואינו משדלים לחברה עם הלולב בשעת נטילה שהרי הוא חוץ מביית בעלה דכתיב ונפשמכם שלחה אמכם והבן זה מאד. ואם תקשה לדיעון שביית המקדש קיים מיהא היה ראוי לאגוד האתרוג עם הלולב. זו אינה קושיא כלל כי המזוה לא תשתנה אורח עשייתה בהשתנות הזמן שפעשה בה ודעו. וראיתי בחמונה השלישית על מה עניינים מוראים וכללים מועילים מאד אבל הלשון הסוד וצריך פי' רחב ולבן הסכמתי לכמוז אותו הנה ומה שתיטיב ירי לבאר אבארנו לך והשאר לא שאלת ביד לשוני ואני חסו כמו שהוא. ה הוא כח הנוצרת בשמחה וזו אשר כל פעולתיה דתין קשה כי בן זא שדר ההקפה במדתה הכל דתין וכל הכתיבות דתין אלה י"ג שמה. פי' כי הנה היא חמישית לאותיות והיא שמיעה שניה כי היא שנית לעולם ההקף וע"כ כל פעולות השמחה דתין קשה וכל הכתיבות באין דרך שם אלה"ם שמורה דתין כמו שה'. עוד שם והנה הוא קנה הכל מן הבינה דתין חוק ואדיר ואותיות התורה קנני ראשית קונה שמים בסוד שני מאורות עם זו קנית בסוד השמות. פי' כי הבורה קנה הכל מהבינה שהיא הבורה העליונה והכל בכח אותיות התורה הקדומה הנקראת ראשית וקנה שמים וארץ. והם שני מאורות המאור הגדול והמאור הקטן והם שמים וארץ העליונים והוא עם זו קנית בסוד השמות שני נשמות זכר ונקבה דכתיב זכר ונקבה בראשית וכן יורדות השמות לעולם זנות וזנות זכר ונקבה ואם פגע האדם בזה וזנו או הקנו לו אשה מן השמים עוד שם וגרסתה מורה בה מאורות והאלה שמתמעט ונגנו החלק הגדול והקטן השליו למטה וגור וקטן כל פעולותיו

פמ לחיו בדין קשה לנגלל הכל מעלה ומטה . פי' כי צורת האות ד' ויהי מורה בחמד עליון והוא האור
הגדול הגבוה בחוק היסוד דרך התפארת והוא החלק הגדול והי מורה בעטרה והוא האור שנתמעט שהרי בתחלה
ד' פרזוסין נבראו ושון היו בסדר אצילותם ואחר כך נתמעט והסליכו למטה לסוף הבנין להגיה את העולם
השפל וכן צורת האות הי למטה וכל זה לצורך השמיעה כי גור וחקן כל פעולותיו בדין קשה לנגלל הכל מעלה
ומטה עולם הבנין והנשמות הנמשכות למטה הכל בא לידי גלגול כי כן גזרה הבינה שהיא מלך העולם
עוד שם אור שהקטין עצמו ונתקדש בסוף השלום להיותם אחד בצורת ח' בנרתק כתרם ע"כ הביאו עלי כפרה
ותיקון במיעוט הכשאר לצורך הכשמות פי' כן הגזרה העליונה בהבדל שני אורות ושני נשמות ושני מלאכים וגלגלים
וככנים ואחד מכל אחד מהם נדמות עצמות ייחודו כמו שמש בתפארת ונשמה וכדומה לו . פי' ה"כ שהיא
הבינה אחר ללכנה שהיא הנלכות הי בחוק ה' לכו ומיעטי את עצמך וכן היה ועמידים בסוף השלום שהיא
היסוד להיותם אחד בצורת ח' שזרתה ד' ומחברות ומדובקות בשום בנרתק כתרם כי הבינה היא
נרתקתם וכתרם ועליה אמרה ללכנה אי אפשר לשני מלאכים להשאש בכתר אחד כי ה' ח' ומעוט נבינה כאשר
נבאר לפנינו בע"ה . הרי לך מפורש עטם למת בזה הו' דבוקה בר' מה שאין כן בצורת ה' והוא מה
שכתבתי לך למעלה . וע"כ נכתנה שיער ר"ח שאמר בו לה' הביאו עלי כפרה כלומר בשבילי למה שעלי
להביא כפרה בכל ר"ח ועל ידי כך יהיה תיקון למיעוט הכשאר לצורך הכשמות כי כן גזרה הבינה העליונה
בהבדל שני אורות שמתחלה היו נוף אחד ושון ועתה נבדלו במעלתם ומעמדם ושני מלאכים ושני נשמות פי'
כל מדה משתי מדות במשך מלאך אחד וכשמה אחת כי נשמת הוכר מן הוכר וכשמה הנקבה מעולם הנקבה
וכן נלגלים וככבים כי כל מדה נהיה יש לו נלגלל מיוחד וכוכב מיוחד פדמות עצמות ייחודו כי השאש דומה למלך
היוצא בתקופתו והלכנה דומה לנקבה המלכה שהיא הי שנתוך ה' . והוא שכתבתי לך ועקר לכל אור וכשמה
למות נדמות עצמות הייחוד . עוד שם ואין משיבים מן הבינה ולמטה כי אם נדמות ייחודו . פי' לפי שהם
רחוקים קצת מהסבה הראשונה וכל שבנינה שהם קרובים משיבים נדמות ייחודו בלא קץ הדמיון . עוד שם
בין אור וכשמה וכוכב כי שם שער החמשים קדש הכח הפעלם בכל הויה כשמה בעולמה ואתה מחיה את כלם .
פי' כי הכחות האלה הם משיבים ייחוד העליון וחקן מעט לפי ששם שער החמשים הנעלם מאד ונותן כח
לכל הויה כמו שהשמה בעולם ורמז ואת"ה מחיה את כלם כי היא הכחות גלגון את"ה המחיה את כלם כשמה
המחיה את הגוף . עוד שם ומן החכמה משיבים נדמות ייחודו ואור מעצמותו כאור השמש שגלגל
הלכנה ובינה כאור השמש בעולם השפל . פי' כי מן החכמה משיבים יותר שהרי אין בינה לבין כבה הראשונה
אלא מעלה אחת והיא נדמות עצמות ייחודו ואור מעצמותו כי אור הכתר נמשך מעצמותו ו' ועשה דמיון כמו
אור השמש בהיותו נלגלל הלכנה ניכר עצמותו ותקפו וגבורתו יותר ממה שניכר בארץ ובינה הוא רחוק מעט
באור השמש בעולם השפל . הכלל בכל זה כי הכחות האלה מכירים את מאלים ויודעים את קונם כל
אחד ואחד כפי מעלתו והתקדשו אל הסבה הראשונה כאשר כתבתי בהקדמה . עוד שם ומאזות אור מתפשט
י"ש אורות נוראות כפלאות בעלמות ומיון אורם מאירים י"ש עולמות נפלאות בחוק וזהו החכמה נעלמותם
יתעדרו הכשמות לאזהביו ובעלי תר"ב מצות ומאזותם יתחברו מאה כחות נוראות לעשר ספירות ומה השם
שואל כי אם ליראה מאה שבהכמה וחי העולמות ק"ן לפורים בסוד תהלות הכשמה תהלל י"ה הללו"ה וזה
ק"ן כסול אשר שם יספורים ויקוננו . פי' ומאזות אור של החכמה מתפשטים י"ש אורות נוראות וכלם הם לאזהביו
ולשומרי מצותיו תר"ב . וזהו ההכחיל אזהביו י"ש . ועל כן קורין למדה זו י"ש בכל ספרי העבודה ומאזותם
י"ש עולמות מתחברים ק כחות כמנין ק ברכות שהייב אדם לברך בכל יום וזהו ועשה ישראל מה' אלהיך
שואל מעמד אל תקרי מ"ה אלא מאה לקיים ק ברכות . ועל ידי כך בא לידי יראה מאה כחות שיש ב"ש
עולמות שבהכמה שכן החכמה נקראת יראה והיא מעלה מעלה מהאסבה כי יש יראה למעלה מיראה ועושה
מזהו מיראת העולם אין עבודתו שלימה אצל העובד מיראה שלא לעבור על דבריו שאמר והיה העולם און
למעלה ממנו וזהו ראשית חכמה יראת ה' שכל טוב לכל עושים . וכבר דעת כי השכל באדם משכנו במוח
ולרמזו אל המוח העליון אחר שכל טוב לכל עושים כי מושך מהשכל הטוב ועל כן תהלתו עומדת לעד . וכבר

אות ה'ה

ידעת מלת עד למה רמזו ומה שאמרו ו'ל בכל מקום עד ולא עד בכלל או עד ועד בכלל והנן זה * חזק
 העולמות שהם י"ט מחציתם הוא ק"ן כפורים והם כחות בחכמה בסוד תהלות הכשמה כי התפלות של דוד הם
 ק"ן והכשמה עליונה והתחתונה מהלכת בהם והוא כל הכשמה תהלה י"ה הללו י"ה * ומעשה חנין הכפל וכבר
 קדם לך כי שם הכשמה י"ה * עוד שם ומן הכתר אור ויחוד ועצמות ומאורות אור ומזיו ווהרוד תר"כ עמודי אורה
 ותר"כ עולמות מאירות ומאירות ומשם אור ל"ח עולמות מיוחדות לאחד יוס"ה שמה והם שולי הקנים בסוד י"ה
 העליון ומשם י"ה אלף כחות מלאכי שרת ברחמים כלולים בארבע פני החיה הגוראה להיות רכב אליהם עליהם
 ונחן עליו מים חיים ונומר * הנה מעמד הר סיני שלם במרכבתו והשם בייחודו * וזאת דע לך אם חכמת *
 ע"ש ומאין סוף יושב עצמות אורו ווהר ומחלת ייחודו ועקר עצמותו ועצמות ייחוד עצמו לפנים מזו ואין קד
 לתעצמותו ולעקר ייחודו אשר כלל כל איילותו באילות ייחודו * וזאת המעין תחבר דברים אלו עם הלשון
 שכתבתי בתחלת הקדמותי והוא הלשון המתחיל והכמאל הראשון וכו' * ועיין בהם היעוד ואולי תשכיל ואם לא
 תבין תניחהו עד שתקבל פירושו פה אל פה אם תזכה * עוד שם ומשם אור לכשמה העליונה הגוראה ועלמית
 פנימית אור ווהר הכשמה הנקרא שבת אילות כל בייחודו באין סוף ספרו ותעלמו אשר שם והוא סוף וסוד י"ב
 מעלות נעלמות והוא שבת ומנוחה לכל השבתות ושבתות לשבתות ולמועדים וימים טובים לשבת אחד הנקרא
 שלום באמת לשבת אחד ולייחוד אחד כי הנה הכל יב"א בשל"ס אורו"ת אורו"ת באמת וכשמות בשלום הכל לייחוד
 אחד * פי' ומשם מן הכתר אור לכשמה נעלמת היא חכמה עליונה ומנחה זוהר לכשמה הנקרא שבת והוא
 שבת העליון שהוא הדינה והכל מתייחד שם באין סוף לסתרו ותעלמו של כתר העליון והוא סוד וסוף י"ב
 מעלות נעלמות * דע אחי כי כשאל מלפני רבינו הא"י גאון ו'ל שאנו אומרים שהם עשר ספירות ובמקומות
 אנו אומרים י"ב מדות וכן הם וננוות בכתוב והשיב הגאון ו'ל שיש למעלה למעלה ג' אורים נעלמים לאין סוף
 לתעלום וקורין אותם אור א"א ואור ממוחזק ואור קדמון זו היא כוננת דבריו
 אע"פ שאין זה לשונו ויה מוכיח למה שכתב בעל ספר התמונה וסוד י"ב מעלות
 וכו' והוא שבת ומנוחה לכל השבתות ושבתות לשבתות כל זה רמז לשלש עליונות
 ולמועדים וימים טובים הם * ספירות והם כלם נמשכים עד התפארת והיסוד שהם

אמת ושלוש ולשה הם לשבת אחד ולייחוד אחד כי הכל יבא בשלום אורות באמת והכשמות בשלום והכל לייחוד אחד
 כי הכשמות כנרתק לאורות והכשמים הם דמיון גוף לכשמות הכובד מן הכשמה והכשמה מהאור ועל זה כתוב
 למעלה כבוד אור וכשמה וכובד והנן זה היעוד * עוד שם והנה הכשמות בשלום מלוכלכות וגם השוכן אתם
 בחור עומה כי נמכרונו אני ועמי למדה הקשה בהקפה ויקח אחת מאללעותיו העליונים לבשר החבור עצם
 נעשיומי * וכן דרך הכשמות ובשעת הפדיון חבור אמת בייחוד שלם אשר פדה בשלום גוי ואלהיו * אמר כי
 הכשמות הטהורות בשלום הנה נשאיטה זו מלוכלכות בעצמות ובכחות הטומאה הנמשכים עליהם וגם השכינה
 שוכנת אתם בחור עומה והוה כי נמכרונו אכ"ו ועמי וכבר ידעת מלת אכ"ו כאשר על השכינה * ובשמיטה
 הוה לקחה הדינה אחת מאללעותיו העליונים שהם הספירות לבשר אחד ובשעה שמתחברים חתן וכלה אז היא
 עצם מהעצמות והוא מלשון עצמות לא מלשון עצם ממש * וכן דרך הכשמות שמתחברות ומתדבקות יחד ובשעת
 הפדיון שהוא אחר תום הגבל לפי מה שאמר תהלה כי נמכרונו אני ועמי אמר בעת הפדיון יהיה החבור אמת
 בייחוד שלם אשר פדה בשלום הכל גוי ואלהיו * כי שם ישבו כל הכשמות שלמה ואורות של מעלה כי היסוד
 שהוא השלום הוא בית קיבול הכשמות עליונות ותחזקות כמו שאני עתיד לכתב באות ט בהביעני שם בע"ה *
 ומעשה מתחיל בעל הספר לכתב ענייני השמיטה הקשה הזאת והע אונק לשמוע ואלו דרכי השמיטה והוייתה
 בהקפאותיה ובלגולה הר * ובתחזוקיה הקשים בה בראם ניום עשות ה' אליהם ארץ ושימים להיות כל דבר קשה
 אשר מזה מעוש הלזנה לבלותה וכשמה בשיעוטה ואותיות מורכבות ולא פשוטות כראשונה שהיו אותיות
 פשוטות ובלגלים פשוטים במהלכם ובים מהירים וכחות ומלאכים פשוטים ולא מורכבים ייחייבים ומעט
 שאיליים לגורך העולמים חיים ארוכים לא יזר ולא אכילה אבל הכנים בעתה מדרגת המלאכים שר
 בעזרתם הנאחס בריאותם וחיותם * ואורתם משונה פשוטה ופה ובראיה ורעות היה בקר עדמותם כי פני אדם

היו וקושי המדה שינה הכל עתה * אותיות מחוברות בכתות מורכבות כל עליון חוץ מן האצילות ובלבדים
מגבלים כוכבים ומלאכים יחד עליונות ותחבובים מקושי השמטה וחוקה בחורקה אשר ממנה ומארה כחות
בכריות חוקים וקשים בליות רבות ארבות חיים קשים וקצרים בשמות וזופים עליונים ותחבובים יר רב פריזות
וענות שכתה השם והסרת ויורו ואצילותו אבל שמואה ריחוק וחזן מעלה ומטה אשר משם ה יסירה ע"י מדת
האפן ה יסירה בעבור פרים ושעירים הנשפרים שמיטתן בלפון ומשם יר בפיו להרוג ולשחות מלד לה * פי' והו
שאמר הכתוב וזדה לי ז"ד בתוספת ה' לתת לתוך פיו של יצחק וראוי לנו לתקן לחיים לצער בעלו חיים בסוד
ה דברים המפסידים וברור לו מימה יפה דקבוצ והאבת לרעך כמוד * פי' זה כמוד אחר דעת המוקבלים
האחרונים שאומרים שנפש האדם תתגבל בהמה כפי אשר גורה חמתו וסמכו זה לפסוק הילה מחרב נפשי
מיד כלבי יחידתי ואני מכלל המאמינים בזה * אבל ראיתי מי שמרחיק זה * ואהה בני אל תהיה מן המרחיקים
זה כי ראיתי במדרש הנעלם מסכים לזה על פסוק אדם כי יקריב מכם קרבן מכם מימש ועיין אותו במקומו כי
אין מקום להאריך * עוד שם ושלא תפסד השחיטה ותפסל בהמה על ידך ואין נא לנו כי טהאנו כי אלף
הדרכים רבים נתיבות מכוסות לאל דעת מיועלות ומיוחדים הקושי ויכבד את לנו הכבוד לבס למה תתענה
ה' מדרכך וכדומה ומשם הדחיות והאדרות בגלגולם בשני אחים יחדיו ובשארית שלו נפש מפשעו על זרע ופרץ
שלשה פרופין כאשר השמות האומות ובסוף משלימות על כן בא האיסור בעבור כי איחר דינו אם הנפש
מנשמתו ונמאל כי העלם מעצמו וכה בן * פי' כללות הענין כי ער ואזן תגלגלו ובאו בפרץ וזרע ופרעות
הענין לא ידעתי פי' * עוד שם והדרכים האלו רבים ונפלאים אשר מכוסים שבאים הכל מצד המדה וטבעה
חוקה ומדקה בזמנה כי היא בית השמרים כלם וכחה כשופר בעצמה להנהיג עולמה אשר קבה * וכן כל שמטה
וכחה בשעת הלבנה שהיא אף בזמנה ע"כ * הכוונה כי לעולם המדה הואת פועלת באף וקושי בכל שמיטה
כי היא בית קיבול לשמרים ולכן היא פועלת באף שלא בזמנה כבזמנה וכל זה רמזו באות ה' אשר השמטה הואת
היא שמטה שגאמר בהבראש בה בראש * ועתה בני המעיין בדברים אלו בעיון דק אחר שתבאר הדברים
קצתם אל קצתם תבין קצת מהם וכלו לא תראה ועל כן לא תטריח עמךך להשיג מה שלא תוכל ולא תסבור בן
דברים זרים פן תהרום הריסות גדולות ואהה לא ידעת ואל יעלה על דעתך כי אני השנתי דברי הספר עד
תכליתן כי ענייני הספר עמוקים ואין ידעתי פי' לסמוך עליו ועל כן הכחתי רוב הדברים עד יערה עליו רוח
מארוס וממני תראה וכן תעשה בשלי על שלי :

ומעתה נתחיל באות הווא

בעזרת שרי

ווא ווי העמודים וחוקיהם כסף * הנה זה הפסוק הביאנוהו ראיה לדברי האומר באשורי נהיה
התורה שהרי הווין היו כמין אונקליות והם כלורת ו' ממש וקורא אותם הכתוב ווי העמודים
דהא כתב עברי אין הווי'ן כלורת אונקליות והכי איתא בגמרא * דע ידדי כי הו' רמזות
בתפארת זכמה דרכים ובכמה פנים וזה כיוו שיהי לאותיות וזה שיהי לאצילות מלמעלה לזמנה וכן בצורתה
שהיא קו ישר שוב * וכן התפארת הוא גוף האילן והוא קו השווה וקו האמצעי גם כי המדה הואת יש לה שש
קצוות כמין ו' והוא עמוד הקוד אשר הבית נכון עליו והו' הופכת פניה מן הה המורה בדין כדי שתהיה
גדולה ברחמים ועל כן היו חזקיו הווין כסף ולא ובה כי הכסף רומז בחסד שהוא לימין וההב מורה בדין שהוא
לשמאל שכן כתב לי הכסף ולי הוהב הכסף ברישא ועדיין יתבאר לך זה באר היטב ועל זה כתב וחזקיהם
כסף וא"ת הרי הקדשים נפסה והב ועמודי מוסך הפתח מאופים זהב ויהיה זהב ובשלמה הקדשים ועמודי הפרוכת
שם מונחים ומיזקדים על אדני כסף אין לחוש כל כך שהרי הכסף ענין אלף עמודי המסך מאופים והבועות
על

על ארצי נחשת ויהיה זה הכל מאד הדון ומה מגין ואין כאן רמז לרז הימין ועמודי החצר כמו לא קשיא אע"פ
 שהם וארמיהם נחשת הרי הווין ממושקים כסף להבין אבל עמודי המסך קשיא וי"ל שכוין שהמסך הוא לפתח
 האהל ושם השעור הגדול אין ראוי שיהיה שם כסף כדי להטיל איהם בלב הכנכסים בהיכל מלך שופטשן במעשה
 וירדקו בעצמם אם ראויים הם להכנס או לא והבין א"כ מסך לזמיעות בעלמא הוא דעביד ואינה מכלל
 ציורי המסכן והמוצא אע"פ שהי' של נחשת כי הקרננות שהיו מקרבים עליו היו מניחים על כל העולם ואפילו
 על אמות העולם דלמלא רדעי האמות מה אבדו בעולם הקרננות לא החריבו את הבית ולא בטלו את
 הקרננות ואם תקשה עלי עיני והרי בלי קדש הקדשים כלם היו וזה הם ארון והשלחן והמזורה והמוצא
 הפנימי והכפרת צריך שחזק כי יש וזה יש וזה טעור וכל אלה כתוב וזה שחזר עי"ל כי בדברים
 הפנימיים אפילו הקטיגור נעשה סגיבור ועל כיוצא בזה אמרו ל' תבא פרה והקנת זאת בנה כלומר תבא פרה
 אדומה ותטהר עומת מעשה העגל ותחת הנחשת תביא וזה טעור לטהר את העמאים בטומאת מת ולא שאר
 טומאות הא למדת שיש ויין של כסף ויש ויין של זהב וזמן שהיא מקבלת מהימין שהוא הכסף או זה של
 כסף וזמן שהיא מקבלת מהפחד או זה של זהב כי זה הוא מכריע הראשון בעולם הבנין והנה
 בתבתי לך לזעלם כי זהו תתמלא בג דרכים כך וי"ו וי"ו וזמן שתתמלא כך וי"ו או עולה א"כ והוא חזי
 השם המיוחד וזמן שתתמלא כך וי"ו עולה י"ב כנגד י"ב היות שהשם מתגלגל בזה והם י"ב חוקמות וכולם
 מורים היות וזמן שתתמלא כך וי"ו עולה כ"ב כנגד כ"ב אותיות ורומז על שם בן כ"ב היוצא מנכרת הכנים והוא
 מקור הכרות והן כתיב כך יבדך ישראל ושמעתי שם הוא שם העלם ושמעתי בשם הראשונים כי שם בן מ"ב הוא שם
 שם המפורש והוא פי לשם ארבע אותיות שהוא שם העלם ושמעתי בשם הראשונים כי שם בן מ"ב הוא שם
 המפורש וכן משמע מדברי רש"י והבאונים ז"ל ובשם זה קלל אלישע את הנערים וכתיב ותאמר שמים דובים מן
 היער ותבקענה מהם מ"ב ילדים ובספר חיי עולם הבא כתוב כי שם בן ע"ב הוא שם המפורש ולפי דעתי כלל דברי
 אליהם חיים כי שם בן ארבע הוא שם העלם ויהיה שהכל קלוי בו ושם בן כ"ב אותיות היו פירושו ועל כן
 נקרא שם המפורש כי שם בן ד"ה הוא סתום מאד ושם זה מפורש ומבאר אותו ושם בן מ"ב הוא פרוש יותר ארוך
 יותר מפורש כי זה כ"ב אותיות וזה כ"ב אותיות ושם בן ע"ב הוא ארוך ומפורש יותר מכלל שקני' בן ד"ה
 אותיות ולפי הפי' ישקבו הפעולות כפי אורך העולמות ומעשה התחבונים אשרי מי שזכה להם ולפירושם
 ועליו כתוב אשגבהו כי ידע שמו * והנה בני מאד ושומר נפשו מלהשתמש בשמות כי תאבד את עולמך ולא
 תועיל ולא תזיל ותזיל לעו על השמות כי אין מי שידע בזה דבר ומה שתמלא מזה כתוב בספרים אין שם דבר ראוי
 לסמוך עליו כי העיקר הניחו אותו ולא כתבוהו לפי שהם דברים נמסרים מפה אל פה וידעתי באמנה שיש בכת
 השמות לשנות הטבעים וסדרי בראשית ולעשות כל בקשה ושאלה אבל אין יודע ואין צוין הדבר על בוריו
 גם פי אין להטריח אדם את קונו והסכידים הראשונים לא היו משתמשות בשמות אלא לנורך גדול וזמן השמד
 והסכנה וכתבתי זה לפי שראיתי בזמני מקלתי בני אדם משתמשים בשמות הנמלאים כתובים בספרים בלי
 קבלה מפה אל פה והנה גמול לפשע רעה ויגעו לריו וילדו לבהלה ואבדו את עולמם והרי הכתוב אומר
 אשגבהו כי ידע שמי בדיעה לזכר אשגבהו ולא בהשתמשו בזה ודעו הרי זה ככל דרך שתמלא אותה מורה
 על שם אותיות שהוא שם למדת התפארת ואת כיון שהן מקבלת מהה והר אשר לכניה שהם החסד
 והפחד היה מן הראוי שיהיה לה ארות של אותיות ואמנם היא פשוטה לזכר שאין בה ציור והרכבה
 החשובה כי לפעמים הן תעלה למעלה למעלה בסוד נחלה בלא מוצרים דכתיב והאלהותך נחלת ועקב וגו'
 ואו היא פשוטה גם כי הן מורה בנפרד שהיא הן של ציור הא ועל כן פשוטה והנה הן רמז לשם
 קצוות ושם כנפים לחיות הקודש ושם קני מורה היוצאים ממנה כי הוא קנה האמצעי ושם ימי בראשית
 והשביעית שש ושם שנים תורע שך ובשביעית תשמטה ושם שנים דעבד עברי ושם המערכת של לחם
 הפנים וכל חלה יש לה ו' פנים ועל כן נקרא לחם הפנים כי כל חלה היתה מרובעת וכבר ידעת כי כל
 מרובע יש לו ששה פנים וכן השם מרובע ויש לו ששה פנים וכל זה הוא רמז לו והנה החלת הקורה
 ב' וסופה ל' המונות בעיניה כי הוא האגל הפורה באויר וחבור שנים ל"ב לרמז על ל"ב נתיבות פלאות

הכמה שהקורה נארתת צהם וכלולה מהם ואמצעות הקורה ו דמחן' וזה רמוז גדול למשכילים וסוד נפלא כי הן
ממנעת ומכרעת בין למטה בין למעלה בין לאמצע כי לפעמים תפעלה בסוד נחלה בלא מוצרים ומכרעת למעלה
ולפעמים ממכרעת בין ימין וצומו וסימניך שוקו עמודי שם מיוסדים על אד' כי פ' רמוז כי השוקים הם עמודי הן
שעולה שם והם מיוסדים על אד' כי פ' כי הוא היכל וביט ומשכן לכל השמות וזה השם של אד' כי הוא פ' כי
הוא קראת גם כן אלהים ובמשך משם אלהים . וכבר כתבתי מזה למעלה הרי לך כי זה דומות בכתר עליון והוא
הן נצויר הא והן רומז בתפארת . כמו שכתבנו ומשך הן שהיו ו זעירא רומז בסוד וכלם מבריעים
והלכה כדברי המכריע . וכן הן מכרעת בתורה שהיא באמצעותה וחבור שלשם הוי"ן עולה אה"ד אה"ד
אה"ד כמנין הוי"ן אה"ד ועולה ט"ל והוא פתחי לי אחורי וגומר שראשי נמלא ט"ל וגומר וכבר ידעת כי הן
שהוא תפארת ישראל הוא מקום הייחוד ובו מתייחדים כל המדות והשם מורה עליו קראת שם הייחוד ועל כן
האות המורה עליו מלאה עולה אה"ד והיא שם קצוות ומלאה אחד וכמה כזה רמוז זה למשכילים וצריך שתדע בני
דוב צויר האותיות מן הן א י ש ב ו ו כן הן ו כן הן לפי הצויר האחד . וכן הן ו כן הן אורחה דו . וכן
ל מ ס . הכלל העולה כי רוב האותיות שיש להם צויר מצטירות מן הן ועל דרך הם שלמות וזה רמוז גדול
כי כח הן בכל האותיות ובכל ההיות והיא משלמת פעולתיה וממלא את פניהן . ואל תשכח משל הכהר אשר
כתבתי לך למעלה כי הן הוא רמוז לכהר נילום הן ומחשפטים ממנו נחלים אה"ד ואה"ד . וכמו שכתב
התמונה וז"ל ו עזמה תפארת והוא עמוד למעלה שכתבו הנה מקום אחי ו' מלאשן ווי העמודים והוא חזי דה
ואין לה צויר כי הוא עמוד הכל וצויר האותיות ומשלים מעלה ומטה וכו' . הכוונה כי הוא' עולה אה"ד שהוא
חזי השם כמו שכתבנו שהשם הגדול הוא עמוד כל העולמות וסובל עליונים ותחתונים והוא מקומו של עולם
ואין העולם מקומו שנאמר הנה מקום אחי . וכשתרבע השם הגדול עולה מקום כזה' פעמים י הם מלאה
ה' פעמים ה הם כ"ה ו' פעמים ו הם ל"ו . ה' פעמים ה הם כ"ה . סך הכל קפ' כמנין מקום
ועל כן כינו חו"ל את השם הגדול בשמן מקום ודעהו וזה הנה מקום אחי . ואין לו צויר כי הוא עמוד הכל וכן
צורתה כצורת עמוד ומופתת צויר לכל שאר האותיות כמו שכתבתי למעלה . גם לפי המלוי השני שהוא כן ו'
אם תרבע אותה עולה ע"ב כשע"ב שהיו ו על ו הם ל"ו כנגד חזי השם הראשון שכתבתו והו' וסופו מל"ד
ומשך הן ששה פעמים ששם כנגד חזי האחרון שכתבתו אכ"ו וסופו מו"ס וכן עולה מו"ס אלהים . וכבר קדם
לך כי מדת אה"ד קראת ג"כ אלהים והרי הן כולל שם בן ע"ב ולפי המלוי אה"ד שהוא בן ו"ו עולה רבנו עקב' קדם
שם בן כ"ב שהוא שם הברכה הוא עקב' ושכר לשומרי מצוותיו והן והיה עקב תשמעו וכו' ושיר וברכך וברך פרי
בעקב וכו' . וצריך שתדע כי הו' היא ערבון על גאולתינו ועל פדיון נפשנו . וכן תמצא וכתבתי את בריית
יעקוב מלא דו' והנה אכתי שולח לכם את אליה הנביא חסר ו' והענין הזה הוא כי אליהו היה קנאי דכתיב
קנא קנאתי וכו' כי עברו את בריית בני ישראל . וגם בתחלה דכתיב בקנאו את קנאתי . ופנחס זה אליהו .
ולכן לקח יעקב ממנו הו' בערבון שהוא יבא לבשר בנאולת בני ישראל והו' וכתבתי את בריית יעקוב מלא דו' כי
הן שמורה רחמים נעילה מאליו וכתבה ליעקב שהוא איש הרחמים והיה לו צער גדול בניס' ע

גם דו' יש רמוז לסוף גאולתינו כי הן רמוז לאלף הששי ועינין במדרש הנעלם על
סוף וכתבתי את בריית יעקוב . והנה ראיתי מי ששאל על זה הפסוק למה
הכניסו נחמה וז' פסוק הקבלות דהא כתיב בתורה והארץ תעוב מהם וכו' והשיבו
בשם אחד מהגדולים בדור אשר לפנינו שגם זה מכלל הקללה וכתבתי ששם בני
אברהם יצחק ויעקב בני טובים וצדיקים והיה ראוי שיתפסו מעשה אבותיהם
דהיינו יסוד וא"ו ישראל . אמנם קשה שהרי הוא בכלל ג' אבות הת"ת . ואפשר לומר שיש לו נתיב עם סוד ונבונה
והיא אות ש"ן . ונתיבה לעצמו והיא אות ו' ו' שהוא כולל . עכ"ז ראיתי אבי יצחק' בכתב מקומות שירשן בתיקונים תרין
משירשן נבנה וכו' . וכמו ששלמה אבות שלמה ווי"ן צלות ש"ן . כך נבנה וזהו שבו ווי"ן ביסוד הנקרא שלום . ואפשר
דכלה לא קא מתקבץ בן וא"ו לרא"ו אלא אחרו בתם ו"ו תרין משירשן . ומכאן נבנה וכו' שבו ווי"ן פסוק ואפשר שפרש
שכי התינושים ונאמר שה"ת נבנה . והיסוד בדוד . והכל עולה לדרך אחד ודוק והבין .

אות דואו

יצדיקהם • גם הארץ אשר היו יושבים בה מגדלת לדיקים ומוכנת לכל מדה טובה ואיורה מחכים והם הוסיפו
 לחטוא • אף אפי' אוסיף עליהם מכה והארץ תעזב מהם וכו' • והנה השאל שאל כענין והמשיב לא השיב
 בהלכה דאי הכי ברית בריתי למה לי דמשמע שזכר להם בריתו לטובה • וכן מסדרי התפלות סדרו לנו אלה
 הפסוקים לאמרם בכל יום בכלל שאר פסוקי הנחמות וכל בעלי המדרשות דורשים אותם לטובה משמע שהם
 דברי נחמה ובאמת שאין לך נחמה גדולה מזכירת ברית האבות ובהם רמז לזמן גאולתינו וא"כ הדקן קושיין
 לזכותי • וזה לפרש כי גם הפסוק זה והארץ תעזב מהם הוא מכלל הנחמה על מה שדרשו רז"ל על פסוק כלה
 ה' את חמתו שך חרון אפו ויטא אש בציון וגו' • אלמלא ששך חמתו על העינים ועל האבנים לא נשאר
 טשטוהים של ישראל שחיר ופליט • עוד יש לפרש והארץ תעזב מהם הוא כתיבת טעם למה שאמר והארץ תזכור
 דמי שבה אותה שכריכה וזכירה ואם הם חטאו הארץ מי חטאה • לזה כתב טעם כי הוצרכה לזכרון לפי שהארץ תעזב
 וגו' • והשקא ביחא נמי כי זה הפסוק נראה שהוא כפול דהא כתיב לעיל או תרצה הארץ וגו' ולפי סודו י"ל כי
 קללות דאם בחוקתי באמר מפי הגבורה דקבוץ אף אנ"י אעשה וז"ל לכן ולא הזכיר בהם שם המורה רחמים
 כלל ולאמלא לא נכנס זה הפסוק בגיתים לתת כח הזכר בנקבה דכתיב והארץ תזכור על דרך ונחתי שלום בארץ
 לא היחה תקומה למפתחם וע"כ יעקוב מלא ב"ו לרמוז על יעקוב שבה שיתמלא בשם אורח אשר לו • ומבאין
 חבין שהי' ריקן להחיות ביעקב כי הוא עושה השלום • וחבין גם כן שלא הי' יכול להזכיר וזכרה ביוצא דבעידן
 ריחמא לאו אורח ארעה לאזכורי דינא • וחבין ג"כ לפי פשוט הפסוק חסד כי היה לו לכתוב וזכרתי את
 בריתי אשר עם יעקב וכן כלל אלה הפסוק רומז בעליונים כמו שכתבתי • וקללות אשר בפרשת והיה כי תנא
 משה אמרן מפי שם העולם שהוא שם ההויה והוא שם הרחמים ומשה אומר להם יכבה ה' וגו' • אבל למעלה אף
 אנ"י אעשה וזתובו • ועל כן תמצא בכל פסוק מהם שם ההויה המורה רחמים • וזה יתורץ מה שהקבו במדרש
 הנעלם ללא אשכחן בהני קללות נחמתי כמו שציינו בזהו שם שפרשת נחמתי • ושם תירצו כי פסוק גם כל חלי
 וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה הוא יעלם ה' עליך ועלם כתיב מלשון העלמה ולא מלשון העלאת • ואני
 שמועתי ולא אבין דסיפא דקרא קתיב עד השמך ולשון עליך נמי משמע דקללה היא ואפשר לומר לפי דעת
 המדרש דלעולם מכלל הקללות הוא אלא רמז רמז במלת יעלם שאל יחזור בתשובה שיעלם הקללות מהם •
 וזמה שכתבתי יתיישב יפה שאין בהם קללה שהרי הזכר שם הרחמים עמה וזו היא נחמתה ואין לך נחמה גדולה
 מזו • ולפי פשוטו של דבר המדקדק בכתובים יראה ויבין כי דברי הנבית הואת נמשכים עד פרשת אחס נבזים
 ושם כתוב והיה כי יבואו עליך כל הדברים האלה הברכה והקללה וגו' ובש"ה את שבותך וגו' • והרי לך נחמות
 בתשובה בסוף הקללות ובסוף הנבית • וכתבתי כל זה אע"פ שאינו מענין כוונתינו לפדועך כי בו תלויה
 בתחיתנו וחסדן גאולתינו וערבון על גאולתינו ועל צבורתינו וזה רעוה טובתינו ועל ידי זכרתינו והוא עמוד
 סמיכותינו והוא יקום את כפילתינו ויחא עיינינו וישמח לבנו ונכלאות מתורתו יראנו • ודע כי מכה הז' כת
 החמה כי ממנה מקבלת אור וכמו שהחמה מחלקת אור לכל צבא מרום כן ה"ז מחלקת אור לכל קצוות ולכל שרי
 מעלה גם ממנה עושר וחיים וכן וזכור וממנה רחומה לעולם דכתיב שמש דקה ומרפא בכנפיה והיא אשר רפאה
 את אברהם בשעת קיום הנבית דכתיב כחם היום • וכבר ידעת מהו מדת יום וכו' במין עמוד ודק שם יורדות
 הנשמות כי הנשמות מן הבינה נשאמר וכשמת שרי תבינים • ופרוחות דרך סיומא דבופא דמלכא שהוא ברית
 המכריע בין העומדים והוא חשך ה' • וכן אמרו בזהיר אינן א' לו יש להב"ה ששמנו פורחות הנשמות ולסוף
 שם חוררות חם וכו' כי שם צרור החיים שנאמר והיתה כפס אדוני צרורה בצרור החיים את ה' אליה • וענין
 מדע זה בהגיענו אל אות טו הרמוזת ב"סוד בע"ה • וראיתי נספח חכמי האמת כי הנשמה מן התפארת דרך
 היסוד כאשר כתבנו והנפש מנדר שכינה כ"ה המלכא והם שלש כחות באלה זה למעלה מזה וזה מעולה מזה וזה
 משכן והיכל לזה וזה פנימי מזה • והנפש חלה באלה משעה שיוצא לאויר העולם והיא ירושה לו מאביו ואמו •
 והרוח גדל עמו דכתיב ותחל רוח ה' לטעמו לפי פשוטו • והנשמה אינה חלה באלה עד שיהי' בר מזה ויעשוק
 בתורה ובמלות ובמעשים טובים • ונמצא כתוב במדרש הנעלם כי רש"י ע"ה עשה משנה ושמחה לכל החברים
 בן ישראל והנשמה לרבי אליעזר נבו • ובתפארת חלה מן העולם אם הוא לדיק ואלו הכנשמה עולה למעלה ותהיה

צרורה בצרור החיים ותתענג חמונו עליו נאמר מה רב טובך אשר פצת ליראיך וכו' והרוב יעמוד נג' ע הארץ ומתלבשת שם בדיוקנא ומלבדו רוחני דומה למה שה' לובש בזה העולם ועל כן כל אחד ומכיר את חבירו ואת מעלתו ומדרגתו וכל אחד כבוד ומחופת חבירו ונקרא זה המלבד אצל חו"ל חלוקת דרבנן וכפי רוב המצות בן יופי החלוק והלמותו כי מן המצות הוא עשוי כאמרם עדין לא נשלם חלוקו של פלוני והרוב לזמנים מומנחים ועתים ידועים לשבתות ולמועדי' מתפשטת ועולה למעלה ויושב בישיבה עליונה עם הנשמה צרורה בצרור החיים ועל זה נאמר והרוב תשוב אל האלהים אשר נתנה והכפש השאר בזה העולם מבטת ורואה באבדן בופיה ומולדתה שנאמר אך בשרו עליו יבאש וכפשו עליו תאכל ומלעשרת על כפה עד שיכלה הבוף ואז תמות במקום הראויה ומומן שיש לער בעולם הכפש יודעת בו ומודיע לרוח והרוב מודיע לנשמה והנשמה מבקשת רחמים על בני העולם ומה שכחצו והיתה כפש אדני צרורה ולא כתיב נשמת אדני הכוונה כי בהיות הנשמה צרורה שם גם שאר הכחות צרורים שם כי שלשתם קשר אחד כאשר היו בזה העולם ולא זו בלבד אלא אפילו הבוף בעצמו נעשה כשא ומושב לענין האלהי ולאוור העליון ומומן שיהיה ראוי לזה ומזה ואליהו וחזקו ויכוניו ואתם המעיין במאמרי זה שיש דברי אלה כנגד עיניך כי הם מלות קצרות לקחות מספרים ארוכים ובהם ויתרו כמה ספיקות וקושיות כדברי ר"ל שבעה ואתה דע לך והרי לך לשון התמונה השלישית וממנה תדע ענין השמיטה הבאה שמיטה ה' הו' מוה האות צורה בלא ציור כי היא ציור פשוטה לפי שמיטה ה' פי' כי השמיטה הבאה תהיה פשוטה כפשוטת הו' כאשר אמר לקמן והוא עקר ו עמודים פשוטים ולא מחוצרים כי היא חזקה לעצמה ו' עמודים פשוטים פי' הצינה חזקה שבעה עמודים הם האותיות שאין להם ציור והם דו"ו נכ"ד והם כנגד שבעה עמודי עולם מזהירים לכמה רבבות עלולים וכחות צבאות וחילות וו עמוד מיוחד פי' תפארת כי ממנו צורות פלאות רוחות וכשמות ואלהי רחמים ובה י"ב נבולי רחמים פי' אה' וס' י"ב היות שהשם מתגלגל בהם שכן ו' עולה י"ב וס' י"ב נבולי אלכסון הנמשכים אל שם קצוות מהבוף האמצעי עוד שם והערה מתעטף בהם במעלת אור ראשון בלי רחמים פי' חסד וישראל מעל בבוהים פי' הפארת וצניקה וכתב ביו"ב מדות רחמים ויקרא וכן הראה לבניה לעשות כן כי הוא עמוד הרחמים ביהודי פי' הו' הוא עמוד הרחמים אורות נשמות לאחד לעצמות אחד ומומן ו' ימים בצורת יעקב עם דמדומי חמה פי' עשרת תפארת לשבת וחשי השנה בס' גבורים פי' כי ס' י"ב חדשים ובהם מ"ח שבועות כי כל אחד מהפעולים פועלת ו' חדים קיץ וחורף כי הקיץ מכה השמש והחורף מכה הלכתו ונעשה הכל שנה אחד גוד שם ברכת הכלה בסוד התרשימים פועלים לאחד קיץ וחורף לאחד פי' ברכת הלכנה שמצד כן ישראל בכל חודש וזכין ומקבלין פני השכינה ולמדו אותם מג"ש נאמר כאן החדש הזה ונאמר להלן זה אלי ואניו והוא ריונו בו ואז שניהם לאחד על ידי ברכת חתמים ועל כן קורא אותם תרשימים ומלשון ששים שהם שני ווי"ן והם פועלים קיץ וחורף והכל לאחד עוד שם שמיני חג בחורף ומונו פי' כי העלכות שמיני מן הצינה ולעומה והוא זמן החורף עוד שם והוא תורה מתורה קדומה והוא קרבן תורה בשם עולה פי' תפארת נקרא תורה שבתה והיא נמשכת מתורה קדומה שהיא התכונה וכן נקרא קרבן תורה כשם עולה שכולה כליל לבנה עוד שם וממנה קמות כחות טהורות על שרי האומוות חלוקות וממנה כל פעולה לכתות עליונים מלאכים ומשרתים ומייחדים ומקדשים ועולות וזבחים וממנה רוחות זכות וכשמות טהורות מיוחדות אור לכל אור עליון ומשם רוחות לכל בשר אל אלהי הרוחות ורוח לכל אלהי הרוחות לכל בשר כי ממנו כח לכל שרי מעלה ולכל בעלי חיים כי משם הרוח באדם כמו שכתבתי למעלה עוד שם בסוד התמורה בזה ה' רחן ואצירים ועמד ושקלן וירדו חיים שאולה כי כאזו לכן יבואו לנרתיקן הרוחות באל אלהים ונרתיקן מיוחד עד באל עליון פי' כי דתן ואצירים היו מנובלין ולא נקטו ולא נכרפו מסביב הראשון כי כאזו וע"כ ירדו חיים שאולה וכל הרוחות עתידין לבא לנרתיקן הרוחות והוא הו' ומשם לנרתיקן מיוחד עד באל עליון שהיא הבינה עוד שם ובשמיטה יה' הכל בשוה תורה קדומה ומה מאירק עינים טהורה ובה כקרבן תורה אהבה ביראה ואז בעלה לאחד והרמו למדת הרון עם מדת רחמים כאחד כי מלאה הארץ דעה פי' כמו וכתתי שו"ס בארץ גלגלים מאירים וכחות בינוניים מיוחדים והאע"פ בגבורה ולא דקין אור לבנה בממשלתה באור כחה ולא דקין ולא חמט כאשר

אות הואו

בלבנה פ' כי באותה השמיטה תהיה אור הלבנה כאור החמה ותשמש כאור עגימה שמקבלת מן הגבורה העליונה שהיא הנינה ולא תקבל מן הדין ולא תחמטש כאשר בשמיטה זו * עוד שם לא נלגול ולא טנוף לה ולבשה כי אם לבד ירידה כי כלם יודעי השם למקטנם ועד גדולם וגומר והעולם בתקון אחר יפה כמעשה בן עדן מעשהו שאין שם טנוף ולא יצר ולא מלאים כי הקרננות ונחים ועולות באים שם העמים נשמות ואישים כמלאכים ומיילים והתהלכתי בתוככם והפריה ורביה במקום עבודי ודרך טהורה כי האהבה והשנאה כבר אבדה * בריות משונות בפנים יפות שמחות מאירות בקרן עור פניו ולא יהיה שם עוד מסוה * העולם מלא זיפה באילנות גדולים ויפים כאהלים נענע כארזים הכל כמעשה בן עדן וכחות עליונות תמיד משוררות בלא חשך וחדוש להם כלם טהורות וזכות מאירות חכם פנימיו וקיעים ונלגלים על סדר אחד מתקונים * וכן מולות וכוונות וכן כראוי בני אדם וקומתם משויים ומעשיהם וקורתם ואותיות ב' לבד מחוברים * מועדים עשר ושבתות ק בלא חרשים ושנה ארוכה בשש תקיפות במקום חדשים קיץ וקורף כאלה פעילים חיים ארוכים ימים גדולים יום וליבה כאלה מאירים הארץ תולית תבואתה בלא חרישה ובאילן לא יחסר פרי בכל השנה כל העולם תהיה כאחת משפחה * להם תורה אחת באות אחת יתירה שהיא עתה חסירה * פ' כי או תהיה אלפא בית' אל כ"ב אותיות ויהיו ב' לתיבות * חוקה וקורתה כסדר שמיטה אמ'ת באמונה כאלה ולא יהיה בה דין כי אם מעט מועד לזורך העולם וכן מכל שמיטה ושמיטה ישר ממנה מעט לזורך העולמות ויהיה הכל במשפט ולדקה כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים ומכסים ע"כ * הכלל העולה מהדברים כי השמעות יתחלפו כפי התחלפות ההיות הפועלים בהם כי כל הפעולות נמשכות אחר הפועלים ועדו:

ומעתה נתחיל באות הזיין בעה

זיין דע וירידי כי אות ו' רומזת בכלל היא הסדר תחתון כיוון שביעית לאותיות וזו שביעית לאותיות מלמעלה למטה והיא מלשון כלי זי' היננחה במלחמות ועל כן הוראתה בנדת הנכח והוא רמז למטה האלהים אשר ביד משה אשר נעשו בו כל האותיות והמופתים בשניו הטבעים ונזוח המערכות כי בו פ' כי וננחה משה רע"ה כל שרי מעלה * וכן אורת הז' כאורת משה צראש ענה נקרא דב"ם בלשון ערב והיה משה רבינו מוכיין דרך מדת הנכח וממשיך אליה כמו חוקק מנה שלמעלה ממנה ומיד היה משרד כל המערכות ומנחה כל הכחות והשרים ועל כן אז"ל כי מדת מרע"ה היא הנכח כי דרך הנכח יעלה לראות * לשון השנה כמו ולבי ראה * צנוק הגדול שהוא הספירת ומשם נבואתו וזו היא אספקלריא המאירה דכתיב ושמיי ה' לא נודעתים להם וזו היא עיקר ההבדל שיש בין נבואת משה רבינו ע"ה לנבואת שאר הנביאים והוא מה שאמר הקד"ה אס' יהי' נבואתו וגו' במראה אליו וגו' לא כן עבדי משה וגו' פה אל פה אדבר בו וגו' * ועדן יתבאר לך זה הכתוב בע"ה * אבל דרך כלל אומר כי מכאן למדו מה בין נבואת משה רבינו ע"ה לשאר הנביאים ולזה רמז הכתוב והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל כי היה מוריד השפע ומוזן כח בוי"ן הכרמז ביד משה ומלכה שרו של עמלק ומיד וגבר ישראל וכאשר יטת ידו וגבר עמלק כי מדת הדין קובלת ומקטבת על ישראל שהרי לא היו ראויים ללחמן וע"כ וירי משה כדמים מרר עונותיהם של ישראל ויקחו אהן ושימו לעורר עליהם זכותו של יעקב דכתיב ביה ויקח את האהן אשר שם מראשותיו ויזקק שמו על ראשה ומשם רועה אהן ישראל והבן זה * עוד יש לתת טעם להכמת ידו של משה כי היה רוצה לתת קצת מקום לבד שגאל שהוא מדת הדין שתפעול קצת בזמנה שיש בה אורך לקיום העולמות ולענוש את העוברים ולהחיותם למעט והיה נדחק משה מעט מפני השעה כדי שתעמוד לו השעה והיו שכתוב ויחלש ויבוע את עיניו ואת עמו כי לא כיון משה אלא להחליש כמו של עמלק אבל לא להעבירו מן העולם עד לעתיד לבא דכתיב ביום ההוא יפקוד ה' על לבא המרום במרום וגו' ולא זו בלבד אלא בכל המצות לריד לעשות קצת רמז לזה והוא שער שבתפילין ולבנה שבקטרת ושעיר עזאזל ואדמיות פרה אדומה ותולעה שני שמשכן ושני תולעת שבעה עשר המאורע וזית המנובע * והמר ששמן המשחה בין למ' ד שהוא דם חיה טמאה בין למ"ד שהוא מין

שרץ אינן בקרא בערבי מר חשבי ובלעו מירא והוא דבר הכלקט כדכתוב אריתי מורי והוא דבר מר מאד וריחו רע
וחוק מאד . וכן תרועה בשופר וערבה בלולב ותכלת בצאינת כפילת אפיס בתפלה שריך למסור עצמו לאילנות
דמותא והוה לודו אליך ה' נפשי אשא . וכן אמרו במדרש הנעלם וכן ברוב המצות שהם בקום עשה תמצא רמו
לענין זה אם תבין בהם ותדקק בהם ואפסר טיש במצות רמוס לענין זה חוץ ממה שכתבתי ועל המעיין למצוא
אותם . הכלל העולה שבזמן שמדת הדין פועלת אין ראוי לבטלה לגמרי והרמו לא תחסום שור בדישו ודע זה .
וראיתי במדרש הנעלם כי אין הענין האלהי חל על דבר ריקס אם לא שיעשה מעשה למטה ולפי המעשה וחול
ענין העליון אם לעולם אם להפכו ולכן תמצא כל הכריזים עושים מעשה למטה לחוק מעשיהם וכדנחשת ולפעמים
יהיה על פי השם ובמצותו וזה ענין המועות והאור והבקבוק ורבים כאלה . וכן תמצא באלישע שאמר חן תשועה
לה' וכן תשועה בארם ואמר להכות חמש או שש פעמים או הכית את ארם עד כלה ועתה שלשה פעמים חכה את
ארם וגו' וזה ממש והיה כאשר ירים משה ידו וגו' . וכן היה ענין המטה ואתה הרם את מטך . וכן ויש ידו
בכידון ויהושע ורבים כאלה . ומפני שאין משמשין בשרבישו של מלך שנאמר ויהי ביסורן מלך לא כאמר
ביושע מטה אלא כידון וכן לא כאמר בו יורם ידו בכידון אלא ויש ידו בכידון כי משה היה מלך ואיש האלהים וע"כ
כשמש במטה היה אבל יהושע לא הביע למדרגה זו והיה משמשו בכידון . ומי שיאמת לך כל זה הוא או"ל פני
משה כפני חמה ופני יהושע כפני לבנה ואם תדקק במלת כידון' או תשכיל' ובמשה כאמר מוליך לימין משה ורוע
תפארתו . וביהושע כאמר לא ימים מתוך האוהל . הא למדת כי מלת וי' ואזרתה רומן אל מטה האלהים אשר
ביד משה לנצח בהם מלחמות גדולות ועל ידו הנצחון כי הוא רומן בנצח . גם זה רומן לידו של משה וכן
אזרתה כמו יד כשהארם מנביה ידו באברופו לנצח . וכן ראיתי בפני' שם בן' ב'ו' ל' ויש משה את ידו יזרה המתעלה
בנצחון אשר הכם לשבעה נחלים ברוח הקדומה כח קידוש נעלם בכל הויה והויה עד הים האחרון שער ל'ה דרך
לעבור באולי' ה' ע"כ' והפ' ויש משה את ידו רמו לסוד ידו וכחו של משה שהוא אור' . בנצח מדקו שכתעלה לקבל
מהבינה הנקרא כח העליונה אשר חלקה שבעה ספירות לשבעה נחלים במנין זה ברוח הקדומה הרמו בשער
החמשים שהוא קידוש הכח הנעלם הנמשך מתורה הקדומה וחכמה עליונה ומוחלק בכל השבעה ספירות עד העטרה
הנקראת שער ל'ה כד' שיעברו ממש הנשמות הנקראים באולי' ה' ויעברו ישראל למטה בתוך הים ביבשה והבן
כל זה היטב . למדו כי הוי"ן רומזת בנצח עליון אשר נכחה בשעת ימי בראשית והם ימי קדם וימות עולם
ובשנים קדמוניות והוא עולם הבנין העומד על שבעה עמודים פשוטים וכן שבעה אותיות פשוטות בלי יגור כמו
שכתבתי למעלה במספר זה וחורין לאחד והוא שאמר שבעולם עומד על עמוד אחד ואדק שמו שנאמר ואדק יסוד
עולם וא"כ דקו דברי האומר' ו דברי האומר אחד והו רמו לזה כי היא עולה שבעה ומילואה בנ"ק
עולה אח' להורות כי השבעה חזרו להיות אחד ודעו . וכן שמה מורה על הבינה מלשון כלי וי' . וכבר
ידעת כי התחלת הדין מהבינה וממנה הנצחון הגדול וזה יצאו עבדים לחירות כי הוא היובל הגדול . ומי שיאמת
לך זה הוא היות וי' עולה בינה . והנה הוי"ן בחשבון הקדמי עולה כ"ח להורות כי יש בינה כח ובגורה לנצח ולשדר
כל שרי מעלה ומטה . גם ריך שדלע' כי הוי"ן מלשון עדי ותכשע ויין והוא העדי שקבלו ישראל בהר סיני
בשעה שאמרו נעשה ונשמע וקבלו עליהם התורה בשבעה קולות כמנין זה . ובכחה היו מנצחים את כל העמים
ואין כל בריה יכולה לעמוד בפניהם ולהסתכל בהם . וכשעשו את העגל ניטל מהם זה העדי דכתוב ועתה
הורד עדיך מעליך ואדעה מה אעשה לך כביכול כל זמן שהעדי זה עליהם לא היה יכול לדונם ולא תשלט בהם
מדת הדין שהרי הוי"ן והעדי שהוא רמו לנצח הוא מרד הימין ונקרא חסד קטן . מלה"ד למלך שנתן חוקמו
וסימנו לאזהבו וכרת עמו ברית אהבה ושלוס לזמן סרה עליו אזהבו אין יכול לעשות עמו רעה כל זמן אשר חוקמו
בידו זה ליתול ממנו חוקמו וסימנו אשר מסר לו כד' שזכר לדונו והו ושמע השם את הדבר הרע הזה ויתאבל
ולא שקו איש עדיו עליו . ומתרגומין בבר זיניס עלוהי . ועתה הקב"ה להחזיר עדי זה לישראל וכתיב וראו
כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ומך ודוגמת העדי הוא נתן לנו מצות התפילין שנקראו טוטפות והוא
מלשון עדי ויין וכן דרשו ר"ל הפסוק של וראו כל עמי הארץ על התפילין והכל רמו אחד ועיניך אחד . והנה
הוי"ן רמו לזה . כבר כתבתי לך כי הוי"ן רמו במטה האלהים והוא המטה אשר ביד משה והוא ידו של משה ממש

אות הויז

כי בחלה כתיב ומטה האלהים בידו וכאשר נתעלית מדרגתו ומעלתו כתיב קח את מעד ויך במטהו ובאשר
 נתעלית יותר ויותר כתיב ועמטה את ידו ובאשר ידים משה ידו והענין הוא ארמונו כי בפתחה היתה כנאותו של
 משה ע"י מלאך האלהים שנאמר ורחל אליו מלאך האלהים בלבת אש וגו' ואז נקרא מטה האלהים כי הכל ענין
 אחד. ואחר כך נתעלה אל הנצח והיה לו המרה הואח למנה ואז נקרא מטה משה שהרי זה שהוא כמורה מטה
 דמותו בנצח כאשר כתבנו ומטה נתעלית מעלתו והיתה כנאותו מן התפארת ונקרא אש האלהים ואז חזרה ורו
 במקום המטה כי כל חזירו היו כסא לנדרים עליונים רחוקים שכבר היה נאמן בית וכנס וזולת בכל עת
 שירצה ויהי עמדו ואשמעה וגו' אשרי ילד אשה שזכה לכך. וכן עולה וי"ן עם האות במ"ק י"ד הא למדת
 כי כח זה בנצח ובמטה נבד משה והכל ענין אחד. וראיתי באותיות דרבי עקיבא וי"ן שמו של הקב"ה שהוא
 מן ומפרנס לכל מקריבו ראויים עד ציוני כניס. הכוונה כי זה הוא ריונו לנצח כי דרך שם יבא המון והפרנסה
 לכל הנמצאים ושם עומקין מן לצדיקים דכתיב ויושחקים ממעל ודלתי שמים פתח וימטר עליהם מן לאלול ודבן
 שמים נתן למן. וכבר כתבתי לך כי הנצח הוא דלת משמים העליונים כי דרך שם יעלה ומשם ישיב המשגיב בשמים
 לראות את פני הולך. *וצריך שדע כי אות ו' נחמה למטה במתנה כמ"ש וזה לך האות בלומר כח הוי"ן והיה
 שלך שחגשה בו את האותות ולפי זה יתייבש פי הכתוב הזה שקשה מאד לפי פשוטו וזה לך האות כי אנכי שלחתיך
 בהווי"ך את העם ממזרים תעבדו וגו' ומה אות וסיון הוא זה כלום כותבין סיון מן המאוחר אל הקודם. ועוד
 קשיא לי לראותיך בכל דוכא אין זה אלא מורה באצבע וכן אמרו ר"ל על זה אלי ואנוהו ועל זה יתנו כל העובד
 ועל זה מעשה המורה ורבים. וא"כ קשה מאי וזה לך האות ומה ודרשו בו ועם מה שכתבתי מיושב הכל כי מסר
 הב"ה למשה את המטה הרמון באות וי"ן שהוא הנצח ונותנו לו במתנה וחקוק עליו שם המפורש כי משם הכח לכל
 השמות והאותיות ואמר לו זה המטה יהיה לך לאות ולסיון כי אנכי שלחתיך כי זה שמי וחוקמו וסימני והכל יודעים
 כי אנכי שלחתיך ובכח האות היה אתם עתידין לקבל תורה זו קולות וזהו בהווי"ך את העם ממזרים תעבדו
 את האלהים על ההר הזה. והרי לך פי' נאה ומהקבל בכתוב הקשה היה. וע"כ תמצא מלא אות כתובה
 ציונית ממזרים כמה פעמים ורעהו. הנה הודעתיו ודיד נפשי כי המורה בנצח עליון ובנצח תחתון ותחזור
 שתי הוי"ן עולה י"ד והי"ד מנטייר ה"ה וא"ה עולה וא"ו והכל אח"ד. והענין כי אם הבנים נתחברו עם שבעה
 בנים באות זה והוא מטה האלהים ביד משה ויד משה ובעשו בו מופתים בשמים ובאזרן ויאלו ישראל ממזרים וכן
 תמצא בציאות מזרים כתיב יד' ומנטייר י"ה וכתיב יד' ומנטייר ו"ה הרי השם מלא בשתי ידות שהם ב' ויינין.
 וכן תמצא כתוב אשר נשאתי את ידי ומשם למד אהרן לברך את ישראל בכשיות כפיס שנאמר וישא אהרן את ידו
 אל העם ויברכם כחן המברך את הכלה בו' ברכות כמנין זה. והכאן העליון הוי"ן יד' המנטיירים י"ה
 שהוא השם העליון והכאן התחתון וכי ידו המנטייר ו"ה שהוא השם התחתון ויחזור ויברך השם מלא ועל ידי
 שמים מתברכת הכלה הכללה שנאמר כה תברכו ואח"כ מתברכים ישראל על ידה והוא א"כ בני ישראל. וא"ת
 והרי ברכת כהנים אינה אלא שלש ברכות וההן מברך את הכלה ו' ברכות. י"ל כי בס בברכת כהנים. יש
 ו' ברכות והוה פרטן יברך ו' ישמר ו' יר' ו' יחזיק ו' י' א"ש"ם לך שלום הרי שש ואני אברכם הרי שבע. א"כ
 כי ברכת הוי"ן אינה בכלל שהיא ברכת הנהנין גאר ששה ברכות וכן בברכת כהנים ששה ברכות ואני אברכם יהיה
 פי' אני מתברכת ועי' כך מבורכת והוא סוד כל הברכות וכן ברין שאין הכלה מתברכת מכלל הברכות והבן זה.
 והשבעה ברכות הם הם שבע קולות שבהם ניתבה החורה והם שבע קולות שבזמור הבו לה' בני חלים ועל זה תקנו
 חז"ל בברכת אשר ברא שמברכין אותה לעולם בבית חתנים אפי' שאין שם פנים חדשות או הקולות שהוא רמז לשבעה
 קולות במקום ו' ברכות. וא"ת ח"כ למיה לא תקנו' קולות ותקנו ה' קולות. ולפי פשוטו י"ל דשמחה אקרא דרמיה
 דאין בו אלא חמשה קולות ובמקום קול אומרים וגו' תקנו קול מזהלות וגו' שהוא מן הענין אבל לפי סודו אנו
 מברכין את החתן העליון שהוא התפארת א"ה ל' לשבת ב"ה ואת כלתו שהוא הבר'ת בחמשה קולות עליונות שהם
 למעלה מן התפארת ועי' כך מתברך החתן והכלה וששניהם וכן למטה והבן זה. אז כלך לדרך זה כי החתן
 והכלה מתברכין אין האין למנותן בשעת ברכתם בכלל המברכים כי הם המתברכים וכאשרו מהו קולות ה' ובס
 זה כבוד ועליון ועי' אין ברכת חתנים אלא בעשרה ונתקיש מן המנין וכן כל דבר שבקדושה. והנה הערה עשרה

והברכות שבעה והקלות חמשה ומה נאה דבר זה לזמננו בו כבוד בספר התמונה ושם המדה כ"ח כענין קול ה' בכח והאלהים יענו בקול בקולו של משה ע"כ. והענין שכניו מדת הנלח הוא כח שכן בחשבון הקדמי ז"ל עולה כ"ח כאשר כתבתי למעלה והיא היתה קולו של משה והאלהים שהוא הבינה מחוץ בזכות המדה של נלח מדרשו של משה. וא"ת הרי במומור הבו לה' וכברו שבעה קולות ומנה קול ה' בכה שנים והרי מדת הנלח אינה שנייה לא מלמעלה למטה ולא מלמטה למעלה. וי"ל שהתחיל דרך הימין מלמעלה למטה והוא קול ה' על המים רבים והם מימי חסד עליון וכן קורין לה בספר יצירה המים הרו וילדו אפלה ואח"כ קול ה' בכח הוא הנלח שהוא חסד תחתון והוא מלד ימין האילן אח"כ קול ה' בהדר שהוא התפארת שהוא מתקשר בימין כמו שכתבנו למעלה בסדרא דייחודא ותפארתה והדר הכל ענין אחד ואח"כ סיומה דבופא דמלכא והוא קול ה' שובר ארום כי לדיק יסוד עולם נכנס בן שני ארום והם מרות הדין הקשים לארו שהוא קשה ומשבר אותם ומחלישם בכח הרחמים אשר בו וע"כ נקרא חי העולמים כי הוא מחדש ומשיש שלום בין כל העולמים בין תפארת ומלכות ובין נלח והוא שהרי הוא מכריע ביניהם ובין הוד ומלכות. אח"כ עולה למעלה לשמאל האילן והוא קול ה' חוזב להבות אש שהיא מדת הדין הקשה ואח"כ למדת הבוד שגם היא בשמאל והיא ג"כ דין והוא קול ה' יחיל מדרב כי ממדת הבוד יחילו ויחשו כל כחות חיוביות השוכנים במדרב כאשר אני עתיד לבאר באות הוד הרמות בהוד בע"ה. ואחר כך מדת המלכות שהיא סוף הבנין וסיומו והוא קול ה' יחולל אילות וכבר ידעת כי המדה הזאת נקראת אילת אהבים ויעלת חן והיא אילה שלוחה ועליה אמר דוד למנצח אל אילת השחר כי היא משחררת לבקש את דודה בזמן הגלות ומשחוקקת אליו ומתפרקת עליו להכין אותה ולסערה במשפט ובזרקה ולהקומה מנפילתה והוא אלי אלי למה עזבתני וגו'. והנה ראיתי בו סבולה שאין כן בכל האותיות שכל מלוי אותיות פשוטות ז"ל וי"ד כו"ן הרי חשע שמונה איור י"ד וזויר כלי זיון וכדי להרחיק הנשמות באו כל אותיותה פשוטות מכל דלדיה. ועם מה שכתבתי לך תבין לשון התמונה השלישית והוא זה. זי"ן מכה זה האות כחות נבחות נוראות חוקות טהורות כלולות מים טהורים. פי' שכן בוי"ש חווק והוא מים תחתונים שהם מזד החסד והם כלולות ולא עכורות עוד הם וממנה ומכאן לטהר כל תומאה ורחוק מרחוק וממנה אות הברית והמן הבא מן הבינה הוא מתקן ומטמק דק בכחו לזרז הדיוק ומשם לאורך הנשמות שיקבלו תורת השמטה בקיומה דבריהם. כל פי' דעל זאת השמטה קאמר דאלו שמטת הנלח היא חזקה ולא קשה. עוד שם בסוד המטה למטה כמור במדתו להרחיק כל ריחוק ואיך לקיבוץ בליות בייחוד הוונן בצרכת בייחוד בסודו' לו' קולות שם מיוחדות שבעה עמודים מיוחדים זכחו' א' אבנים ומו' עמודים עמוד אחד מתקבצו וזדיק יסוד עולם אשר שם ברית ושבת בחווק המדה אשר תקנס. פירוש ביסוד המטה הוא לזויר ה' שהיא מדת של משה הנלח ובחוק אשר בו מרחיק ומבריה כל כחות חיוביות לקבוצ בליות רמו לשמחת יחוד וזוונ חסן וכלה בצרכות בייחוד שהם ו' זרכות בסוד ו' קולות שהם ו' עמודים ומתייחדים בעמוד אחד שהוא השלום שנאמר וזדיק יסוד עולם אשר שם הברית כי הוא נקרא ברית ושבת וכל זה בכח הבינה אשר תקנס על סדר כסין כפי אשר גזרו חכמתה. עוד שם ומשם כח ותיקון בגלגלי החמה וכתבתי קול רעמך בגלגל וכח האות להבריה כל עומאה בחוקה וכל דבר הבא מן העומאה ומאדה וכחות וגם חוץ ורוחות חיוביות רחוקות כי הוא לזויר מזויר באות השבת ושבת לכל שבת ושדי שמו ובגריאל שמו. פי' לפי שמדד כל השדים וכחות חיוביות נקרא שדי ומלאכו בגריאל וכל זה מפני שדושה שאר הכחות בחווק עבודה עוד שם יסוד לדיק שמו נלח אל שמו ועל זה חזקונו בכל קדושה רבה כמו בתפלין אות שמו ובשבת אות שמו ובפסח אות שמו ובמילה אות שמו כל זה מדבר ביסוד בכח הנלח. וראיתי להודיעך מה שאז' ל' גדול' מילה שאנענת עד כסא הכבוד והרמו המופלא בזה *מי* *ועל* *לנו* *השמומה* ראשי תיבות מילה וסופי תיבות יה' זה' וכבר ידעת כי השם הזה הם השמים העליונים כי שמים לשמים דכתיב וצמי השמים ויש כסא לכסא והוא גדולה מילה והבן זה. עוד שם וממנו אות לקשת ובכל מקום שהוא בורחת העומאה ועל זה היה על המשקוף להבריה המיתה הבאה מזד העומאה ומכאן תבין כמה גדול עונש המטמא את את הברית שהוא מהפך כוננת הלידה וההפך דברי אלהים חיים כי הוי"ן שצורת ברית יתהפך עליו לתשחית החת אשר היה שומר ומגין עליו שהרי שבעה שאדם עומד בבית המרחץ או בבית הכסא אין עמו דבר מגן ושומר עליו אלא אות ברית קדשוכן או' על דוד המלך.

אות היוזן

עוד שסוכת האות בשמימי שיהיה אז מים ללולים ומעמים וחוקים עתהרים תורתו פשוטה ואותיות פשוטות וחוקות
 בריאות הכל בחוקה ובטהרה אורות גדולים ופראות וחוקות נשמות גדולות וחוקים נבלים וככבים חוקים כלם
 אורות מאירות גדולים כחות ומלאכים חוקים משוררים ולא כלים - ולכל צורות ופעולות משונים בענין השמעה
 בחוקהא וחוקה בחמה בצורה משונה ובריאות העולם פשוטים במעשה נן עדן לבד כל ענייניו פשוטים וחוקים כי אם
 הם נשמה המדה בבלגלה ובריאות פשוטים מיעוט פריה ורביה לרוב חוקי העולם וקדושתו לא בלינות ומשפחות כי אם
 משפחה אחת מועטת חוקה וכורה מכהים חמה בקומתם לא יצר מלא כחות חוץ ועומאה ולא מיתה עד סוף
 השמעה וכלם מתים בנשיקה ותורתם חוקה ופשוטה כקרנן עולה ונן חכילתם לא מעשני האדמה כקיום המלאכים
 קיומם מועטים שזה לשירה ולומרה ימים חוקים ושפחות ארוכות בריאות משונות ופרצופים משונים גדולים
 בריאים וחוקים זכים מאירים ע"כ - הכלל פעולה כי המדה הזאת היא חוקה ומאירה וכה וצולה שכן קרובם
 אל החסד וכן האות חוקה ופשוטה ועל כן כל פעולות שמעתה דומים לה כאשר כתבתי לך למעלה :

ומעתה נתחיל לדבר באות החית

בעזרת העוזר האמתי יתברך ויתעלה

חית

וחתו נבורך ובו' ויהי חתת אלהים - דע אחי כי הוראת הח בזה כיוו שמינית לאותיות וזו
 שמינית לאיכות מלמעלה למטה - וכבר כתבתי לך למעלה כי מנודת ההוד אשר רמוז בה הח
 יחילו ויחזקו כל גדולי מעלה וכל הכחות והנבורים אשר קניב מטתו שלשלמה וע"כ שם האות ח
 מלשון וחתו נבורך ויהי חתת אלהים כי המדה הזאת נקרא' אלהים נבאות לפי שהוא אלהים לכל נבאות מעלה וכן
 מנודת הבינה יחתו ויחילו כל מלכי ארץ וכל פעולותיהם מכחה ומדעתה ואין להם מלכות ושולטנות ובבורה אלא
 מנינה כי היא הנבורה העליונה וע"כ נקרא מלך העולם ויהויה חתת אלהים - וכבר קדם לך כי שם אלהים
 הזכור במעשה בראשית הוא הבינה וע"כ נקראת גם היא ח' והאות מורה עליה כמו שנפרש לקמן בע"ה
 וכבר הקדמתי לך כי כל המדות והכחות אשר הדין בוצר בהם נקראים אלהים כי אלהים מלשון דינים * והנה
 ראיתי לעורר כאן על ענין שיסתפקו בו כל משכיל וזה כי ודאי הדבר ידוע שאי אפשר לעולם בלא דין ועונש ליסר
 את הרשעים להחזירם למוטב כדי לתקן המעוות כי אפשר לעולם בלא יצר כי גם את זה לעומת זה עשה האלהים
 דין לא כן בלא היה שם סכר ועונש על עשיית המצוות וזה אין בו ספק - אבל מה שיש לשאול למה הוצרכו ד' מדות
 דין כי הבינה דין והספק דין קשה והמלכות דין ובמה א' של דין היה יכול להכניס את עולמו
 והנה תשובת דבר זה תלוי בשאלה אחרת למה הוצרך בזמן שרצה לבדוא את עולמו להחלש במלבושים עשרה
 והרי במלבוש א' היה די או שנים או שלשה - ושתי השאלות דרך אחד להם וזה כי לא היה העולם כדאי לראות אפי'
 את רוחה פני המלך שהם עולם השכל העליון לרוב העלמו והסתרו וזיו אורו כארס המים ומסכות והבדלים בינו
 לבין מאור השמש כדי שיוכל ליהנות בו ומה העם נקראו המדות אספקלריאות וע"כ נברא יוס ראשון וכאלל האור
 הראשון והוא מעין דובמא של האור העליון אשר אין סוף לאורו כי הוא קרוב אל הסבה הראשונה ומסגרתו ראבא
 וע"כ הוא עומק טוב ולא היה העולם כדאי להשתמש באור הגדול ההוא ולא בטוב הסוף כי א"כ לא היה האדם
 מתעורר לתאוה ולא לפעולה מפעולות הנפשיות אלא כל פעולתיו נמשכות אל הנשמה והאור הטוב ואמנם לא חסד
 בראה לשתת יצרה וע"כ המים הרו וילדו אפלה והוא עומק רע לרשעים כדי שיפעול האדם פעולותיו ויחזו בזה ובש
 מזה אל תכח ידו - ולא היה העולם ראוי להשתמש בכל אחד מאלו העומקים כי אחד ימשך אל הטוב לבמתי ואחד ימשך
 אל הרע לבמתי וגלוי וידוע לפניו כי רוב העולם ימשכו אחר יצרם הרע ואם היה הדין יוצא לפועל ע"י מדת
 הדין הקשה שהוא עומק הרע - לא היה מעביר ומוחל אפי' כל שהוא ועושה כלה כי יצר לב האדם רע מנעורו
 ונמצא העולם חרב ולא מתקיים בו הכוונה הראשונה - ולכן נמשך התפארת להיות מכריע בין שתי המדות

והוא מוונ משניהם כדי שימאשו העולם ממנו ויתנהבו במדה הממוצעת ועדיין היה האור גדול בתפארת ולא היו יכולים העולמות לקבלו ולא להשתמש בו אלא ע"י מסכים אחרים שימנעו השפע והאור יותר כדי שיהיו הכנים ממנו בני העולם. גם אם היה העולם מתנהב ע"י מכריע הראשון היו כל המשפטים והפעולות ברחמים שהיו מדה טובה מרובה ממדת פורענות והעולם צריך למקל ורצועה כי אין לדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יתעב ובני אדם ברא ולא מלאכי פשוטים וע"כ נמשכו שתי נאוצות לימין אחד ולשמאל אחד וכמאל הדין חלש בהוד מפני אינורות התפארת הבאים שט מן האור העליון הראשון ומשם אל ההוד וגמאל החסד מוונ מעט בלח מפני כבודות החשך הבאים אל התפארת ומשם אל הנצח כמאל היין מוונ במים והיין עיקר בשמאל והמים מוונים ביין והמים עיקר בימין ושני מדות אלו עדיין היו צריכים למכריע להיות הלכה והנהגת העולם על פי מכריע כמו שכתבנו במכריע הראשון ובמקל היסוד ושם נבנו האור העליון לדיקים לעתיד לבא כי אין יכולין להשתמש בו ושם לו מסך מנדיל עבה יותר משאר המסכים ונקרא אספקלרי' שאינה מאירה להסך בעד האור כדי שיתנהבו בתינוך הדק היוצא כמו שכתבאר לקמן בע"ה וזו היא חכמת שלמה שמעשה התחמונים נגמרים על ידה והיא מדת הדין רפה להנהיב את העולם שהרי נעשית רפה ע"י כמה כבודות שנמשכים אליה ממים מתוקים מן הימין כבוד הנצח אשר רובו אור וחסד וכן כבוד היסוד אשר רובו רחמים שהוא מכריע שני והוא משוך קצת לדרום * ואפילו הכבוד הבא אליה מן השמאל שהוא ההוד כבוד הוא מוונ ואין בו כל כך דין וכמאל העולם מתנהב ומשתמש באור הלבנה מלא באור השמש כי נכחו ושם עמוד האצילות ולא תפסעו יותר ושם אמר לעולמו עולם האצילות די והשלחיות עושים ע"י הנפרדים והם שלוחים לעולם האצילות * קצרו של דבר כי האור העליון והאור הרוחני הדק אשר לא יוכל האדם לשער רוחניותו חכמה וכתבלל ממדה ומדרגה למדרגה עד הביעו למדה עשירית וזו היו העולמות יכולין לסבול תקפו והורריותו ולהשתמש בו ולהכות ממנו * והנה נמשכו ממדות השמאל כחות של מקטרגים וכחות של טומאה ומלאכים אכזרים * ודאיתו במדרש הנעלם כי כמו שיש עשר כהרין קדישין עליון כן יש עשר כהרין תחתין לאלו קדישין וכלם לאורך העולמות ומכחות אלו הכשוף ומעשה האוב והידועוני ומעשה שדים ושואל אל האתים וכל חכמת מארים וכל חכמת בני קדם וחכמת בלעם הכל היה מן הכחות האלה אבל עגולת הקדש שהם עשר כהרין קדישין לא השיבו אותם אלא הנביאים ומנסרו מפה לפה אל החכמים הראשונים * והנה אותן עשר כהרין לאלו קדישין בא לידי ספר וכתוב בו שמוחם וקצת פעולות ודברים רבים כותב בשם הרמב"ן ו' ואינו לא ראייתו להשתעשק בו כי זו היא חכמת בני קדם שרשום מעו"ל ועו"ל שהם שני מלאכים נדחו ממחיתם ועיין בזה בפרשת בלעם ותבין זה הענין ועל זה כתוב ותרב חכמת שלמה מחכמת כל בני קדם דהא צהאי ומנא קיימא סיהרא באשלמותא * וכבר כתבתי לך שיש בכחות האלו צורך העולמות ואפי' עולם העליון כי צדק קליפות ישנו שפירו וכלם לאורך עולם הנקבה * וז"ל כיון שהעליונים אין להם יצר ולא פעולות מתחלפות אינן צריכין לאו דין ואפי' הם ראו שיהיה התחלת הדין מן המלכות לאורך התחמונים שהרי היא דכה אותם אם לטובה אם לפסו' * תשובת דבר זה הוא מה שכתבנו למעלה בזה כי הדין נמשך מן הבינה ומשם אל הפחד כי שם תקפו ונבחרו ושם ארבע השירים העליונים הכאחיים ממדת יחוק צביו והוא עומק רע לשמים כאשר כתבנו למעלה ושם כתבתי לך ב"ב מה טעם התחלת הדין בבינה * ועוד אודיעך כי אפי' בעולם המלאכים לפעמים יש צורך לדין וכן תמצא בתלמוד ובמדרשים בענין דאמרי אקוה למעטרון ומחיה שתין פולטי נדורא וכן באלוהי לא שיש למעלה עון אשר חטא אלא לסבת מעשה התחמונים וזה מובאר שם וגם מה שאמרו ביום ההוא יפקוד ה' על לבא המרום במרום ועל מלכי האדמה וכו' וגם מה שכתוב ובכל אלהי מארים אעשה שפטים ואלהי מצרים היו כחות עליונות חיוניות ורבים כאלה משמע שאפי' העליונים צריכין לדין ומן האות הזה יחתו כל שרי האומות וכל אלוים עשו למעלה ולמטה והיו והחובבוריך הימן למען יכרת אים וכו' * והנה ציור הד' ד' להורות כי יש בכללה דו פרזופין אשר הוא כלל העשר כאשר ידעת ממה שקדם וכן ד' עולה עשר * ודאיתי בספרים מלאו אות ה' שלשה אותיות כד' ח' ו' עולה בת' ח' ד' והוא ענין נפלא כי ציורה דו ועולה עשר ומלאוה אחד להורות כי ד' ופ' צופין שהם כלל העשר חוזרין לאחד והנן זה מאד * וכבר כתבתי לך למעלה כי ה' ה' מורה ב"פ על הבינה ומפני שהוראתה על מדות הדין היה ציור אוקותיה ד' המורים על הרחמים כי ה' הוא

אות ההיה

היה חסד והו' הוא הרחמים והס' שני אורים גדולים ושניהם בחדך הח' שהיא הבינה והס' היו אח' בחדך הבינה
 יחזרו בשלום לתוך בחדך הש' כמו שנבאר במקומו ולסוף הגלות יחזרו לאחד אל הבינה כי אליה תשובנה
 הסגולות לזמן היובל הגדול . והנה אין בין השלום שהוא הש' אלא מעלה אחת עד הח' וכן אפי' מלוי
 האותיות שה' ואין ביניהם אלא אחד . ובספרי הכבודה שם המדה הו' אחת אלהים כבאות ושם מדת הנח' ה'
 כבאות ולפי מה שהבנתי יתוחד ספרי בעלי העבודה כי מדת התפארת הוא אות כבא' שלו וע"כ נקרא כבאות ועליו
 כבא' מרה כל הפרשה דודי לח ואדום דגול מרבה וגו' ויש לי ליטב הענין כי לעולם התפארת הוא אות כבא' שלו
 ונקראת כבאות כי זו תלויים כל כבאות מעלה ומטה וכלם סביבו כמלך בנדוד ועליו דגל וזהו דגול מרבה והכל
 יודעים שם המלך . אע"פ שאין רואין אותו ובזמן שהמלך מגוה לבדודי הימין או שר הכבא' של ימין נקרא יה"ה
 כבאות כי הוא פועל ברחמים ובזמן שגוה לבדודי השמאל או שר הכבא' של ישראל נקרא אלהים כבאות כי הוא
 פועל בדיון והכל מכת המלך הגדול המכהיב כבאות מעלה ומטה והבין זה מאד . וע"כ תמצא כי שם כבאות
 הוא שם משמות הקודש שאין יתחקין אע"פ שאין עמו שחקן שם אחר ומפני היות המלך הגדול אות כבא' שלו
 כהן לו שם העצם וההויה שהוא שם המלך המרומם על הכל וחותמו אחת כהן לו לסימן ואת כהן לו לאשה וכן
 אמרו בזהיר הואיל ושמן כשמי אתך לך את בתי וכבר ידעת וכתבתי מזה למעלה ועינין שם כבאות ה' ותשכיל * .
 וכבר ידעת למעלה למה נה' שהיא אורת דו' לא היתה הו' דבוקה אבל נה' שתדבק הדגל למעלה ואם לא נדבק
 הרי הש"ת פסול כי צריך שהיה האות בוף אחד וחבור אחד שהרי למעלה הם אחד ולמטה בשלום הם אחד שהרי
 חסד ואמת נבגשו נה' ולדק ושלוס נשקו נה' שיוורה דו' פרזושין ומה נה' רמוז זה למתבונן בו ואמרו בחסד
 ואמת נבגשו ונצדק ושלוס נשקו נה' ויהי ויהיו האחדים נה' שהיא עולה אח' ד' במ"ק ומכאן
 תבין מה שאמרתי בעלי העבודה בכל מקום שגמה בכלל עשר פי הח' מספרה שגמה וזוירה עשר . או כלך
 דרך דו' ה' שלש ראשונות עליונות הם ראשי אחד והרי שמונה בכלל עשר . הא למדת כי הח' מורה בזה
 ובהוד עליון שהוא הבינה כי כל אחת משתי מרות אלו היא שמינית וגלשית . ומהלש' מלמטה
 למעלה ולשיתית מלמטה לזוטה הוא שמינית מלמטה למטה ולשיתית מלמטה למעלה וכן הח' היא
 שמינית מתחלת האותיות ולשיתית מסוף האחדים מתחלת העשרות שהיא אות י' ומהלש' שתי מרות היו ח' בנדים
 לכסן גדול בשעת עבודה כמנין ה' ד' מהם לבן דו' מהם והבזיהם הכהן הגדול הבא מזה החסד והלבן בשם
 לכפר ולבן עומותיהם של ישראל ולעשות שלום למעלה ולמטה ולכן כהן הדיוט לא היה משמש בבגדי תהב המורה
 דיון אבל ע"י כהן גדול המתגבר והמתלבש בחסד אין לחוש ואדרבא כהן מחסר בנדים ששמש חייב מיתה הוא
 וחסר אבר מהשגמה וקלץ עקף מן האילן לכך ימות מדה כנגד מדה . וכבר כתבתי לך למעלה כי עשר בכלל שגמה
 ושגמה בכלל עשר וע"כ אם רבה בבגדים או כהן הדיוט ששמש בבגדי כהן גדול ג"כ חייב מיתה כי כל המוסף
 גורע וכן אמרו בספר יצירה עשר ולא תשע עשר ולא אחד עשר וע"כ באה המצוה בתורה לא תוסף על הדבר ולא
 תגרע ממנה . וכבר ידעת כי ד' מרות רובן רחמים ובגדי לבן רוממים בהם ובהן היה מהלש' כהן הדיוט בשעת
 עבודה והם חסד תפארת נחאיסוד . וכי תימא אין כאן רמז לדין כלל לא קשיא שהרי הבינה הוא ראש להם וממנה
 יונקוים וד' מרות רובן דין וד' בגדי זהב רוממים בהם ובהן גדול מתלבש בכלם להיות אחד והם בינה פחד הוד
 מלכות וארבעתם נקראו אלהים ואלה שמונתם יהוה בתיקוד אלהים הוא הבינה והוא אלהים של מעשה בראשית
 אלהים סתם הוא הבגור אלהים כבאות הוא ההוד אלהים אדני הוא המלכות וצריך שתדקק בכל שמות הכתובים
 באויה שם מורה כי זה מתפק גדול להבין כוונת הכתוב ושמו זה העיקר . ואם תשאל למה היו בגדי לבן לעולם
 תתקוים ובגדי זהב לעולם עליונים מגולים וכראים לחוף והם מעיל וחושן ואפוד וצין ולכאורה נראה שהיה ראוי
 שיהיו למטה להחליש כח הדיון . דע אחי כי יתקום שגאת כי לזאת הסבה בעצמה היו למעלה כדי שיהיו בגדי
 לבן קרובים אל הגוף ולכן אם היה דבר חוץ בין הבגד לבשרו פסל את העבודה שכתבתי על בשרו ולבגסו והבין
 זה . עוד י"ל כי המעיל היו בו הפעמונים לעורר את הרחמים דכתיב ובשמע קולו בבוא אל הקדש כי מיד היו
 ברחמים כל כחות הדיון והמקטרגים ופודשים משם ונחשן ואפוד היו בהם אותיות ושמות המורים רחמים וכן הוצין
 זה כתוב בו שם המפורש שהוא שם הרחמים וכן כתוב בו ליהיה קדש . והנה איתא בקובץ תיבא צין דועה

כיון שם של וזה ורוב ב' אצבעות ומקיף מאון לאון וכוחו עליו שני טעין י ה מלמעלה וקדש ל מלמעלה
 זא ר אליעזר בר יוסי אני ראיתיו בדומי וכחוב עליו קדש ליהוה בשם אהת ע"כ א"כ אפילו שיהיו בדני וזה
 למעלה אין לחוש גם האורים והתומים היו אצמח הז אשר צורה דו כי מחד דו היו מאורים את דבריהם
 והוא אורים בלשון רבים והם החמד והתפארת ומכה דו היו תמים וכדורים את דבריהם י זכר ידעת כי דו הם
 התפארת ועטרת וכל הדברים נגמרים ונכרתים ע"י המלכות בכת התפארת והכל בכת הז העליונה אשר צורה
 דו או דו וכלן ראיתי להודיע ענין האורים ותומים בקיבור כי בזמן שהיה שואל היו אותיות חשובות שאלתן
 מאירין לפניו ועדין אהת צריך לדעת הפי' כי אותיות בלי פיסוק חיותות מקבלות צורת הרבה ופירושים משונים וה
 צדור מאור אבל הענין כי ה' ס' שס' משמות הקדש ידוע לכתן מונח בחד כפלי השמן והי' הכהן מכוין דעתו
 ומשבתו וכוונתו באותו שם ומתבודד בו ומתלבש ברוח הקדש ע"י אותו שם ומצטייר דעתו פי' אותם האותיות
 המאירות לפניו ודברך במחשבתו חומר חיותות חשובות שאלתו דוגמת הכבוה כי מקצת הכביאים היו צריכים לשאול
 פירוש המראה והמשל כדכתיב מה של אדוני ורבים ומקצתם היה מצטייר דעתם ובלבד פי' המראה והמשל והכוונה
 בהם ולא היו צריכים לשאול וחסוב כי הסנה לזה הוא הכנת מקבלי הכבוה לא לפי מעלת הכביאים כי
 לפעמים ה' הכביא מכוין ומתנוון ובהתעוררת מעט היה מבין כוונת האל י"א אפי' במשל הסוס ולפעמים לא ה'
 מכוין ומתבודד והי' רואה המראה והמשל ואין מבין עד ששאל פי' המשל והמראה ולדעתו זהו שאומר המלאך
 לכביא הלא ידעת מה המה אלה וגו' כי כנראה שהם דברים מיוחדים כי מאחר שהכביא אומר מה אלה אדוני מה
 צריך הלא ידעת מה המה אלא פשיטא דלא ידע דהא שואל עליו אלא הענין כאן הדבור בו תופס אל הכביא על כך
 ואומר לו הלא ידעת כלום למה לא ידעת דלילו כוונת מחשבותיך אל הכבוה בהתבודדות גדול ידעת מעמך ולא
 הצטרך לשאול פי' המשל ואתה דע לך והנה כבר כתבנו לך כי מלוי ה"ח לדעתיהם שתי אותיות לזר ועולים
 ב"ק י"ב כנדר י"ב שמות ההווה י"ב אלכסון וי"ב עמקים וי"ב חדשי שנה וי"ב מולות וי"ב שבטי יה וי"ב אותיות
 פשוטות הרי נוספרה ח וצורה עשרה ומלואה י"ב ושתי אותיותיה כך הכלל י"ב לפי שהיא כללת כל התורה
 מב ועד ל והיא כללית ל"ב כתיבות פלאות החכמה הנמשכות אל הבינה אשר אות ח רומות בה קצרה
 של דבר כי מספרה וצורה על השמיניות וצורה על העשר ומלואה על ההיות ואותיותיה על שתי תורות וכללה
 ל"ב כתיבות להודיע כי אין דבר וזאת ממנה ולחן והרי לך לשון התמונה השלישית כדי שתדע ענין השמטה
 החמשים ח מוה הכת דברים כוראים וגלויים מורה בדבוק אורות וכשמות בסוף כדראשונה לאחר בצורה י
 פי' כי דח נספרה דו והם אורות ונחשברו י ד והם נשמות בסוף דהיינו בהוד כמו בראשונה כבינה י
 ע"ש ומשם סוד הנשחטין בצפון וקבול דמן בצפון פי' כי משם התמורות והגלגלים כי היא מחדת צפון מקבלת מן
 הצפון העליון ומצפון הפתח הרעה ועל כן היו ששטת הקרבנות וקבול דמן בצפון כי משם מקבלין עונשים בעלי
 התמורות ומתח תיביאל ויחבו כיון שכבדנו על פסוק יתי ראובן ואל ימות דמן זורק על בני המזבח למטה וכשמת
 מקרב כהן גדול למעלה לחקן את אשר עותו בראשונה וכוזר מה שכתבתי למעלה בדף ט"ו על פסוק ארם כי יקריב
 משם קרבן ע"ש ומשם ה יתירה לה' דברים לחקון הנשחטין בצפון פי' דבר זה כתבתי למעלה בצורה דו
 ועיין שם ע"ש ומשם כת לכתות מעורבות וכשמות המתערבו מכה הדחיים אשר נדמה ומאל רעהו ומת והוא
 כס ומי פי' כי מהאם הוא כח לכחות מתערבות שכן ההוד מעורב מאור וחסך ורובו חסך וכשמות המתערבות
 ע"י הגלגול מתח הדחי' אשר נדחית הנשמה ממקומה שהיא בט כמו שכבר לקחן ומאל את רעבו שהיא חייב
 מיחה ממקום אחר שנאמר כי יפול הנפול ומנו ואו"ל ראוי הי' זה ליפול אלא שגלגליו חובה ע"י חייב כמאל וה
 מתקפר עמו וזה נלה והביאו משל לאחר שהרג צמיד ואחד הרג בשוגג הבי' מומיין לפונדק וכו' והוהובם אל
 אחת הערס כי ע"י גלותו מתקפר עמוו ראשון ושני וכן הענין בשמות ע"ש ומשם טהרת הטומאה והנה דיבור
 מטהר את הנשמה כי שם נית עבילתה קודם שחקרב לבעלה פי' למעלה ולמטה והכן ע"ש ומשם כת
 למידת הכבוה והמכה חסות ואשמות וענייני הכבוה הכל לצורך השמטה והיא נן לכתן עליון פי' כי כהן
 גדול יימין והסנן לשאל ע"ש לחקן הקרבנות והעולות בסוד אשר משם עבודות ומתעלות ומתייחדות באמת
 ובציון שפדס הכל בשום פי' כי בנות הקרבנות יתעלו עליונים ותחוקים ואין במשפט תפדה ותחבר באש

אות החית

שלוש ויהו שכתוב סוכת שלום באורות וכשמות אחד בצורה כאשר למעלה צבינה ואז השמש לא יאיר לך והיה לך
 לאות הבת לאמו כאחד וכבר קדם לך פי' הבת ואמה כאמה כך בתה כי או יהיה אור הלכנה כאור החמה כאשר
 היה בתולה בהיותה אלל הח העלוונה הראשונה כי דו פרטופין נבראו ע"ש ומכח האות שמיטת ה ובה
 יהיו שני אורות קטן וגדול מעט כי יהיה אור הלכנה מאור החסד וכחות רבות שמאליות גם אין שם הכרבות ובליות
 וחלונות מעט ומלאכים וכחות משמאליים בדין רפה ולא קשה כל הקרבות לראון נליות שנים אחת ארוך ואחת קצר
 וכל כך עז בישראל פי' כי יש בה כח הפחד שהוא גלות ארוך ואחת קצר ועל זה אינו כל כך עז כי נתמונ הדין ע"י
 צורות התפארת כאשר כתבתי למעלה ע"ש וגם באומות מודים רבים בייחוד וכלם מקריבים על מזבח ה' ושכינה
 עמם לעין כל כי אין בהם מורדים בשם כי המדה איכה פועלת בקושי ומועדים ובקפות כמו עתה מלכים רבים
 בישראל ולא יפקדו נביאי' מהם וכלם דת ומורה מחזיקים ובגלותם אין נענשים כי עמם שכינה לעין כל והם באומות
 ככבדים ומהובים מחוקי מלות וחורה ואין בהם הדבה עומאת וחטאה ועושין מעט גם הנוק והשמה כי השמטה
 יפה רבוי יצירה והעולם מלא בריות ואין חטאים ורשעים כמו עתה אבל שפע רב ועשנו ופריה ורביה נביאים
 כזוים שלום וריעות עושר וכבוד יראי אלהים כלם ובסוף ישבו הכל לצורת האות אור וכשמה שלום פי' כי זורת
 האות דו פרטופין וחבורם וייחודם הוא בשלום והשער הזה כלו מובאר לחכמי האמת וסבור יהיה למו שלא
 ראה מאורות התורה מימיו ברוך טוקח עוירים :

ומעתה נתחיל באות הטית

והוא יתברך על דבר כבוד שמו יעזרני :

טית

עוז אחת ומטיב למדני חקיך דע אחת הנעיין במאמרי זה כי הט רומז לחי העולמים
 שהוא מדת יסוד כי זו תשיעית לאותיות וזו תשיעי לאצילות ממלמעה למטה ועל האות הזה כאמר
 אמרו גדוק כי טוב כי פרי מעלליהם וגו' וביאור זה כי אות ט' עולה אח' ד' כחבר הה"ם עם
 אחד ואז נקרא ד'קטע שעולה י"ה כי בכתובת הה' לזק עשה אותה דקה וכה להקרא בשם אביו הראשון וכתעלה
 יותר ונקרא יסוד בשם יסוד היסודות ונקרא טוב כי סוד היסוד הוא טוב ועולה טו' ב' כמו יסו' ד' נמ' ק' כל אחד מהם
 י"ו ובזמן שהוא יורד יורד בתוספת כבוד וברכה ושפע לצורך העולמים ואז נקרא חי העולמים ומתחבר שם עם
 ה"א ועולה אחד שהרי אח' ד' עם ה' עולה חי' וכבר כתבתי לך למעלה למה נקרא חי העולמים לפי שהוא עושה
 שלום בכל העולמים מעלה ומטה מו' ומע' דרום וספון הא למדת כי אות ט' והעוז והד' וי' והי' וחי העולמים הכל
 ענין אחד ורמז אחד למשכילים והנה יש כאן מקום שאלה והוא למה נקרא המדה הזאת יסוד בין שתאמר כי
 העליונים יסודם למעלה א"ב היה ראוי שהראשונה תקרא יסוד כי לפי האמת שם יסוד היסודות בין אם תאמר
 כי יסודם למטה היה ראוי שהאחרונה שתקרא יסוד כמו שהשם המורה עליה הוא אדני והוא מלשון
 אדן שהוא אדן לקדשים תשובת דבר זה תעין ציה שכתבתי לך למעלה בסדר האצילות כי כשנאמר בתחלת
 ונאללו הספירות וככתבו האותיות לצורך העולמות ונגלו התעלמות הבנוות בסתרי החכמה הקדומה בתחלת
 המחשבה העורה היה הד' יסוד עולם אחרון באצילות שציעי למספר ימי עולם ולכן נקרא שבת כי בו שבת
 מכל מלאכתו מלאכת עליונים ותחתונים כי בהגלות התפארת בה זובו נגלות ונרתיים עמו כי דו פרטופין
 נבראו כמו שכתבתי זה כמה פעמים ומפני קטרום הלכנה נתמעטה וכתה ראש לשועלים קטנים ולהנהיב
 התחתונים כאשר גרה ביניהם י' גם כי לא היו ראויים העולם להשתמש באור הגדול עמד וגנוו בחוק יסוד הבנין
 ונעל דל"ח בפניו והד' לת' חספקלריה שאינה מאירה הנו' בדברי דו' ו' ומנחל לר' אל' מאמר נשכים מאוד למה
 שכתבנו והוא זה אמרה שבת לפני ה' כלם נחת בן זוב ולי לא נחת בן זוב אמר לה ה' כי כנסת ישראל תהא בת
 זוגך וחור להיות מקבל ומשפיע מה שלא היה קודם לכן ולא שים למעלה שניו ראון וחפץ אלא סוף המעשה תחלת
 המחשבה והיה גרמו והבן כל זה מאור כי אותה צריך לו בכל ענין וענין ומזה הטעם נקרא המדה יסוד כי היא
 יסוד

יסוד לכל מה שלמעלה בזמין הוה שהיסוד למטה והזמין והדירה והדר למעלה והכל עפל לזבני הדר כי הסוס טפילה
 לרובץ והבן זה והוא יסוד וקוים לעולם הנפרדים וע"כ נקראת מי העולמים ב"כ * וכבר כתבתי לך בהקדמותי
 דכל זה הוא כדי להשיע את האון מה שיכולה לשמוע אבל האמת הנבון שהאין סוף י"ח אשר לא קדמו העדר הוא
 * יסוד * היסודות * ועמוד * ההכמות ועיקר הכל וסובל את הכל ומקיץ את הכל ומחיה את כולם ע"י השתלשלות
 כחותיו ומדותיו אלה ואין לנו לומר בו לא מעלה ולא מטה לא ימין ולא שמאל לא פנים ולא אחר וכל מה שמצאנו
 בספרי'נו או א"כנו זה הכל הוא במדותיו ית' * וידעתי שכבר כתבתי מזה בהקדמתי אלא מפני שהשכחה מנזירה אבי
 מוכיר את עצמי ואל יתי' זה עליד לטורח כי ידוע הדע לך כי יש שכר טוב בעולמך וצטרךך כי כמו שהקורא
 פסוקים של תורה יש לו שכר עליהם אע"פ שהם שנורים בפיו כך ב"כ עיקר מעקרי חזרתנו אע"פ שהוא ידוע
 אצלו מזה לשון אותו בפיו * והנה אודיעך ענין נפלא מאד הנכתי מתוך דברי רבותינו ו"ל כי הדבור הוא א"כ מפי
 האדם הוא נרשם באויר וזוקע כמה אוירים ורקיעים ועולה למעלה אם טוב וישר הוא ויוצא בקדושה או מיקריבין
 אותו לפני מי שאמר והיה העולם ומצדיק אותו ואת מי שאמר ונרשם לשעול * ואם הדבור הוא רע או נבלה או
 לשון הרע או לו ואוי לאמר כי עושה רושם גדול ופנס למעלה ויש לזה רמז בפסוק חטאת יהודה כתובה וגו' ואתה
 אל תתמה על זה ואל תבהיל את דברי שהרי בזמן החורף כשאדם מוציא הנבל מפיו נרשם באויר ועל כן נבנו כל
 ישראל בצעקהם על הצרה לקרא בקול גדול לעשות רושם גדול ויבקעו האוירים והרי החכם הגדול בחכמת
 הטבע רבי' סעדי' באון כתב קרוב לזה על פסוק וכל העם רואים את הקולות כי הקול היה זוקע באויר ונרשם
 הדבור באויר כאלו הוא כתוב באותיות מפורשו' ורואים אותם והבן זה מאד * הרי לך כי המדה הזאת היא יסוד
 למה שלמעלה ולמה שלמטה ממנה * וכבוד בספר השם וזה לשונו יסוד שלא כשאר היסודות כי זה יסוד למה שלמטה
 לו והוא יסוד למלכות ומרוב תפוקת המלכות להתדבק באל מי תחיתו ותדבק בו תמיד ודוגמת זה האין השואבת
 שמושכת אליה את שלמטה לה והיא מלמעלה וגו' היסודות כן ע"כ * והנה ראיתי בספר התמונה כי הע"ת מלשון
 וטאטתיה במטאטי השמר * וקשר לי עליה כי א"כ היא ראוי שתקרא ע"ט ולא בתיו' וכ"ת שכן היא קריאתה הרי
 בעל הספר בעצמו כתב אותה בתיו' ונגס בספר הפליאה כתובה בתיו' ובקב בהדוא כי החת והטת משמשין
 בשמש אחד והוא התיו' * ועוד קשה כי הט' מורה ביסוד כמו שכתבנו וגם בעל ספר התמונה מורה בזה וא"כ
 קבלתי וראיתי בכל ספרי העבודה כי היסוד רובו רחמים ולכן לזיורו מאד קצת אל הדרום מפני שרוב קבלתה
 מן החסדים אע"פ שהוא מכריע ולפי דברי בעל ספר התמונה מורה דין קשה והשאר שכ' וטאטתיה במטאטי השמר
 ואפ"כ כי סברת בעל הספר לזייר את היסוד לזר האפ"ן וא"כ ה"י רבין דין * והנכון בעיני אפי' לפי שיטתו כי אע"פ
 שהיסוד הוא רחמן הרי באים אליו רוב זכורות הדין מן הפחד ומן ההור ומעורב מן הספירת לכן מורה השמר
 לרשעים כי איבוד הרשעים הוא רחמים לעולם וע"כ כתב לה לשמש את השוראתה דין דקחוב והקויות תיו' וגו'
 ועדיין אבאר לך זה בהגיעי למקומו בע"ה * עוד אפשר לומר כי בשמטה זו של הפחד הקשה והחוקה אפי' מיעוט דין
 שיהיה נמדה מן המדות פועל פעולה גדולה עד השמר דמאמין את מינו ונייעור * ודע כי המדה הזאת מאכרת את
 כפש האדק שבעתים עד שמוקקת אותה שכ' כי שבע יפול לדיק וקס וע"כ נקרא שבת כולל שתי משמעות מלשון
 ומנוחה ומלשון השבתה וכן נקרא כל שיש בו ב"כ שתי משמעות מלשון המדה דכתי' נכספה וגם כלתה ומלשון כלליה
 והכל כפי הכנת התקבלים וכן האות י"ב שתי זכורות והס' ב' ו' א' ד' ג' * וראיתי בספר התמונה שהפ'
 בג שלה נמוך וטפל כאלו הוא כשבר לרמזו למה שאז"ל שהניח הבה"ה חלק לזר צפון חסר בעולם שכל מי שיבא ויחמר
 שהוא אלוה יבא ויחקו זה החלק ועינין שם כי הדברים שם ארוכים * אלא שיש לשאול מאי שיהיה זה הרמז * בט'
 יסוד מכל שאר האותיות * ו"ל לפי שהיא רמות ביסוד ובאלו אומר אני דכתי' עולמי ביסוד והכתי' בזכות לזכרי
 מקום חסר ושבר הוא אהה עושה עמך אלוה ותתקן אותן * עוד י"ל כי בט' באים כל הכמות רעות
 ועבות חדות גם ישות כי המדה הזאת מושכת אותם כאן האושכת את הנבול ואוחן סכן ראוות להתקבל
 ומקבל אותן ואוחן שזריכות תמורה ונגבל מתגבלות ויש שדחות למרי כפי משפטו האדק וע"כ היה זה הרמז
 בט' שיראו כלם זה היסוד ואל יעשו עממן אלהות כפרעה וכחירם מלך זור' ומה העטעם לא תמצא בכל האותיות
 שיש לה בית קיבול ושם ומקבל באות * לרצון שהיא בית קיבול לנשמות החדשות היורדות מן הניכה דכתי' ונשמת

אות המית

שרי תבנית ונחם פרחות גופים כמ"ל וגם העולות מן העולם הווכות לאור צבאר פני מלך כלל בראות צורת מ
 וסס ינחמו יביעי כח וע"כ נקרא היסוד שבת ומנוחה ושבת עולה ע"כ ו"א כ"ט ויסוד שבת הכל מנין אחד וכן
 עולה ט"ת במלואה אח"ד * וסס אל"ח"י שהוא שם המדה עולה אחד
 זקן עולה ו"א אחד * כי המדה הוהת נקרא ו"א * ועירא הא למדת כי המ
 מורה ביסוד בצורתה ובכל דרכיה * והנה הכיור היותר נכון בראות הוא
 ב' ו להורות שיש בה שתי כחות שהרי הוא מכריע שמי כי הב היא מדת

הדין הרפה כמ"ב במקומו בהי"ת * והו מורה בכח שהוא לימין והוא חסד תחתון ועל שם הו נקרא גם היסוד חסד
 תחתון וע"כ הוא משך לזך דרום כמ"ט חבור שתי אותיות הכיור עולה כו וכן עולה שם ההויה עם השם בעצמו וכו"ו
 להורות שאע"פ שיש בה שתי כחות רובו רחמים * הרי המ וצורה עולה ה' אחד כי אין דבר יוצא מאחדות השם
 הגדול כי הוא כולל הכל וסובל הכל ועליו ארובים כל השמות והכנוים וזה תמצא מבורר המיוצג בספרי מהר"י
 בקטלייא ו"ל * גם המ בחסדון הקדמי עולה מה וכן עולה שם ההויה במלואו וזו ראייה כי הכל בכלל השם הגדול *
 והנה המ שזה מספרה לצורה כי בו במ"ק עולה מ וזה להורות כי היא וצורה הכל דבר אחד שהרי צורה מהמדות
 הסמוכות לה שהרי זה מדה לזך ימין והב תחתיה ומתלשט בצורתה ופועלת פעולותיה בהשוואה ושיקול שהוא
 מכריע שמי והלכה כדבריו כי ל"ב תצוה חכמה נמשכות שם וע"כ כל הפעולות הם בחכמה ובחכמה ונדעת חדרים
 ימצאו * ואם תמכה מלי הכיור שהוא כ"ק ו"ן ע"ס האות במ"ק עולים ל"ב לרמזו על-מה שכתבנו : והנה המ
 חשעית למנין האילנות שביעית למספר הימים והיא שבת ומנוחה וששית למספר ימי הבנין שהיא מונה מן
 החסד ולמטה היסוד הוא ששי כי החסד הוא אור ראשון שבי' ויאמר אלשים יהי אור וגו' ועם מה שכתבתי למעלה
 יתיישב לך למה נקרא היסוד שבת כיון שהוא ששי כי בתחלת המחשבה שביעי היה למספר ימות עולם * עוד י"ל בזה
 כי אנו מוכיין מן הבינה והבינה בכלל והרי היסוד שביעי והרי שבת למעלה ושבת למטה וזה שמעתי * וקראי לי עלה
 ד"א"כ אין המלכות בכל ימות עולם * וצריך לומר לפי זה כי בכלל התפארת היתה ודבר שהיה בכלל ויזא מן הכלל לא
 ללמד עצמו יזא אלא ללמד על הכלל כלו יזא והרי מלמדת על הכלל כי היא כמראה לעולם וכל הבונים העליונים
 בראים בתוכה ועדין יתבאר לך זה בע"ה * וא"ת לפי דרכיו למה אנו קורין לבינה שבת הגדול שהרי איכה שביעית
 לא מלמעלה למטה ולא מלמטה למעלה * דע שכל המדות נקראו שבתות שהרי כל אחד פועל שבו ושמעה אחת
 שהרי אין לך שבו שאין בו שבת ואין לך שומעה שאין בה שנה שביעית למונחה ועל כן נקראת הבינה שבת הגדול
 כלומר המנוחה הגדולה והשביעה שאין למעלה ממנה והיא שבת לשבתות לכוף היסוד הוא עתה שבת לשבתות כי
 שם ינחמו אורות ושמות בזה שלום והיו שם לאחדים והבן זה * גם כריך שמדע כי הבינה נקראת ב"ב יובל וכמו
 שהיובל בשנת החמישים למעלה משבע שמונות אחר שבערו כן המדה הוהת נקרא שבת הגדול שהרי היא למעלה מן
 השבת וצריכה שתנון ימי השבע כי ימי השבע הם הקפים של שבעה שבעה ימים ואחר שבעה שבעה ימים חול ואלו
 שבעת הגדול הזה אין אחריו חול ולא מלאכה ולא עבודה ולא הכל מכוונה ואפי' כשעשים ע"י תמורות וחלופות שמלות
 ונדבים חדשים ומגוהלים כי אליה תשובה ותסופה הסגולות אחר שבערו שבע שמונות * כשעשים ע"י תמורות וחלופות שמלות
 אחת ואח"כ יתבטלו הפועלים כפי אשר גזרה חכמתו ית' וישונו כל הסגולות עם פעולותיהם לאורות ונסמות להם
 ויתקבצו ליובל הגדול ואין לחקור בדברים אלו כי הם כשבונו של עולם ועליהם כאמר מה לאחור ואין שואלין
 עליו כדתנן במשנת אין דורשין ומ"מ למדנו והוא האמת הנרור כי שלש עליונות אינם בדין כל בני חילוף
 ואל תשכח זה הכלל * גם צמה שכתבתי יתורץ כי תמצא כמה כתובים מורים על היות לעולם קץ ותכלה
 דכתיב ונגלו כספר השמים וכל השמים יבול וגו' ויש כתובים מורים הפך זה כגון והארץ לעולם עומדת
 ורבים ועל זה לא ראה הרב המורה בספרו להכריח בזה דבר * ודעת המקובלים כי הם הפועלים עד
 שנת השמטה ולא יספדו ויתבטלו כאשר בעלי חיים וצמחים וכל שאר הנבראים אשר על הארץ אלא התבטל
 פעולתם באלף השביעי כי הכל שבת ומנוחה ולכסוף האלף השביעי יחדש הב"ה את עולמו ותפעול
 בו הו"ה אחרת ופועל אחר באמצעות כל הפועלים עד תשלום שבע שמונות שנים והוא עולמו של יובל גדול
 מ"ע אלף שנה ויובל גדול יתבטלו הפועלים ויתורו לכתחלה הראשון * ובגד כתבתי כי אין להעמיק

בדברים אלו ודברך וידע האמת כי אין בשכל האדם להשיג דברים אלו על בורין ולעמוד על אמתתן והוא יתברר
 יעמדנו על האמת והנה ראיתי בתמונה הראשונה וטנייה שלישית על האות היה דברים נוראים ועמוקים
 והדברים עתיקים וארוכים ולכן הסכמתי לכתוב מה ששלישי ואמס תבין השאר. גם כי הפירוש נמצא בראשון
 ושני ושלשית אני לא ראיתי בו ביאור ואבא בדבר מה שחשיב ויו השאר אכתוב הלשון כד עדי עברה עלינו רוח
 ומורס. ו"ל מכח זו האורה כח לנשמות הדקיקים מיגיעהם ומבלה הרשעים ממקומם ומארץ להם ימים לפי
 בגלגלם ובסוף היא מנוחה לכולם אפילו לשנתות לאחד. פי' כי הע"ת מלשון וטנייה וטנייה אמת השמד ולא הו
 ידעי רבנן מאי וטנייה עד דמעי לאמתא דבי רבי דאמרה טנייה וטנייה וטנייה לבייתא הרי היא כמכבדה האות
 שמכבדת את הבית והכלים הטובים והנקיים מאנעת אותם בתוך הבית ומשופים מוולגה אותם לחון ודומה
 אותן עד שיכלה זוהמתן ע"י התמורות ומארץ להם ימים לפי בגלגלם עד ישובן מאין. וכן כתוב בתמונה
 ראשונה כי המדה האות היא כ"ל וט"ת לכסף הטוב הוא חמדה ומנוחה ולמנוח הוא לשון כלים ותרצה ומדבר
 וכליון עולם ובסוף היא מנוחה לכולם שהרי כבר כלו התמורות והגלגלים ואפילו לכל השבקות העליונים יהיה
 להם מנוחה ביסוד שהוא אות ט. עוד שם ונס ציור האות שהיא העברה ידבק ב"ו השבקות בסוף שישוב
 הכל בבינה כדראשונה ולהיות אורחם ח דבוקה. פי' כי ציור יש ב' הרומו בעטרה שהיא ב"כ כדקב שבשש
 שבקות הרומוים בן אשר בציורה. ומה שאמר ב"ו שבקות שנס הבינה בקראת שבת כמו שכתוב כי בסוף ישוב
 הכל בבינה כדראשונה לסוף שבע שמות ולהיות אורחם ח. כי ס' ח. שבקות דבוקות בציור הן שהיא
 הבינה וצורה ד. והרי שמונה בכלל עשר כי ד"ו הוא עשר כללות האילנות וע"כ הוא רמו לבינה כי שם חוזה
 הכל לאחד. עוד שם ע"כ התדרמה לשנים שלהם כמות האורה ובקשו על מה שגראה לאחד מהם בין הבתרים
 בסוד גלויות עליונות ותחתיות שתקונם בקרבנות בסוד. ג בהמות משולשת פעמים ושש עם גדר אפילו בשלשה
 באמר בהם שינה והם אדם אברהם יעקב. ובשנים מהם נאמרה תדרמה והם אדם ואברהם והשנים העמוקין
 בשבתם הרמוזה בחלום ומעמיקים בסוד הגלויות והתמורות לעליונים ותחתונים ומקשים מעמדם לפשטם
 בעולם העליון וכאמר לאברהם במהות בין הבתרים כ"אין תיקון לדבר אלא בסוד הקרבנות והם ג' בהמות
 משולשת והם עגלה משולשת ועו ואיל ובומר. כי כן היא המדה דכתיב הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם
 גדר. * וכבר שמעתי כי בסוד הגלגלים והתמורות תיפך אליהו קויות איוב בסוד דיק ורע לו כי וברין לו עונות.
 הראשונים והוא לא ידע ממה שערב עליו בזמן הראשון מאומה והסוד בזה. וכן ראיתי רשעים קבויים ובאו
 וישתחו בעיר אשר כן עשה גומר. ובטענה זו נחשבה דעתו של איוב ולא בכל מה שאמר לו שאר התברים.
 וכן כתב הרמ"ב ז"ל בפירושו על ספר איוב וע"ש. ואל תשכח פסוק אדם כי יקריבו מכם קרבן לה' כיה תלוי
 בזה בסוד הקרבנות. ונראה כי הם הכשמות העליונות מתגלגלות ממדה למדה ולשבת הוא כולס ער בוא
 חליפתם והוא לרין כל בני חילוף. עוד שם שלשה שיכות לשלשה גלויות לשלשה תחות. פירוש כי הא"שמות
 דמוות לב' גלויות כי במהות בין הבתרים רמוזו ג' גלויות וכן כתבנו בכל המכתובים. גם היא רמוז לגלויות הכשמה
 שבלה פעמים שלש כמו שכתבנו למעלה שאלוהים של ישראל והכשמות הגבוהות ורמות עליונות מול גבולין
 לכוף ג' תחות וכו' וחינו מיומים ובינם שלשי יקיימו ונראה לפנינו ואלו הם' תחות הם אחת של מות תורה
 ואחת שהיכה הכהן יתקאל ואחת לעתיד. ויש מי שאומר אחת של מתן תורה ושנים לעתיד והוא הכתוב
 וכן ראיתי בחידושי הרי"ב ג"ל לשבת כי שתי תחות הם אחת כמורה לביית המשנה והוא לאחד הדקיקים שמתו
 בזמן הגלות ולא ראו בטובה כדי שיוכו לימות המשיח ויראו בטובתם של ישראל ואחת לסוף ימי המשיח והוא כללית
 כדי שיראו ויחוו כולם בשבת שהיא שנת השמיטה וכמה גדולה נחמה זו לאחד הרובי השמרות ודבר זה קיימתי
 אותו מסבבה ומתקנת כתובים ובמולאי. אותו שמחתי כמולא שלל רב. והרב הכוזב היה תלמי. לתלמיד הרב
 הגדול הרמ"ב ז"ל והם הרמ"ב ז"ל והרי"ב ז"ל ורוב דבריו הם מומן. והם ג' תחות לנשמות המתגלגלות ושם יחוו
 יגיעי כח. כנגדם ג' גלויות עליונות והם עטרה אמת ושלוש וכן כתוב. בעל הספר לקמן. עוד שם ובאוביון
 המבריה רחוק וטומאה וכל ע"ו ולא קבלום כי כן הגורה כי המדה לעבד משם כי אין שם עמידה עד שירד
 אחת גלויה לבית קבול הכל שם השתי נרות דבוקות עליות ותחתיות כ"ו הכל לאחד. בי נורה האות לקבל ג

אות הטיה

עליונים עם צבאם והעטרה עם כל צבאותיה ורמו שלש חמיות התחנות כנגד שלש עליונות עטרה אחת
ושלום כי בו יום השלישי יקומנו ונחיה ברביעי העליון פי' כי אלו הב' דיקים היו מבקשים השבת נבואתם
מנוחת נפשם וכפש כל ישראל באחד מאלו הב' חמיות עליות לעמוד עם לגורלם לקץ הימים ולנוח עם כאשר
כתבשד דניאל מפי המלאך ואתה לך לקץ ותבטו ותעמוד וכן אלה הדקיקים היו מבקשים לנוח בלי גלות ותמורה
ובאו בצורת ז' ו' ולא קבלום היא גדת הכלל כי כן גורה הדינה שלא יהיה מעמד לכשמות מפני כי מדת הוי"ן
מנבית כל ריחוק וטומאה והם עדיין ארכים גלות לצאים אחריהם ולהם ועברו צורת ז' ולא עמדו וכ"ש הוא
שהרי הו' למעלה מן הו' ושתי אריות אלו פשוטות ואין שם מעמד לכשמות כי אין בצורתם בית קיבול ולא
צ' יורם חיבור אריות עד שירדו אחר גלותם ותקונם לאות מ' שהיא בית קיבול הכל שהרי אורת ה' דומה לבית
קיבול כמו שכתבתי ונס' בצורה כלל הכל שהם שתי אורות דבוקות בז' הב' לקבל ז' כוחות עליונות הכל
לאחד בצורת הט' ומפני שהיא מקבלת הו' עליונים על כן היא מעמד לכל הכשמות ואורות עליות ותחמיות
שהרי הם צבאות העליונים וכן העטרה עם כל צבאותיה שהם כשמות של ישראל הכל יבא בשלום שהוא אורת מ'
והרמו לבאולת הם אחת ושלוש ועטרת ז' ביום השלישי שהוא השלום יקומנו ולשם יהיה לנו העמדה וקיום ונחיה
לפניו וכן נבאר בעל הכפר לקמן עוד שם והנה בשבת תמו הגליות וההקפות כולם והוא אחרון לכולם
כי מכה אורת האות שמיטה ז' שבת לכל אשר שם ימלאו שש גופים ומשה עמודים כי אין בן דוד
בא עד שיכלו כשמות שבנוק ואו יהיה הגליות עליונות ותחנות דבוקות באור ראשון ב' אורות ושתי כשמות
לאחד כל אחד משתיים ושתיים לאורה אחת כוכב שלום פי' כי בשבת שהיא שמיטה האחרונה כבר תמו הגליות
והקפות השמות כי כל אחד פעל שמיטה אחת והשבת אחרון לכולם כי כן היסוד שביעי למספר הימים וכן
גובה אורת האות י' ש' ז' שהיא שביעי ושבת לכל מה שלמעלה ולמטה אשר שם ביסוד נשלמו ונמלאו ששה כדקיים
לששה עמודים שהם ז' אריות פשוטות כי אין בן דוד בא עד שיכלו הכשמות שבנוק העליון ואו יהיו הגליות
עליונות ותחנות דבוקות באור העליון שהוא חסד אור שבברא ביסוד ראשון שתי אורות ושתי כשמות לכל אחד
משתיים ושתיים לאורה אחת בעמוד האור ומשם סוכת שלום הכי כל הבנין לאחד בשלום ויהי בשלום סוכו
ומעונתו בציון והכל בצורת מ' כז' עוד שם ונשם לצורת ה' כי בשמיטה ז' ו' ימים הם שבתות השם לאחת
והששה ימים בהם ה' גופים לששה שמיטות ובשביעי יהיה שמיטה ויובל לאחד ודבר אחד אורת ה' כי הכל ישוב אל
הגבול הראשון אשר פרס בשלום הכל פי' ירוש' כי בזמן השמיטה הו' יהיה היסוד והיובל לאחד והוא אורת ה'
התחזקת מר' ו' הרמות צינה שהוא היובל הגדול והשאר מבוחר עוד שם ולכאכר תהיה הגבולה ויובל
יבא שם ימי המשיח עליון בשבט שבות מצרים ולא עמה פי' ירוש' ולכאכר שהיא הכשמה גאולה תהיה לה ויובל
שהם ימי משיח העליון והם ימי הדינה העליון וקרא אותם ימי נשיח לרמו ימות משיח אשר אנו מחכים
לאותה מנוחה ולפי האמת אין ערך ולא דמיון כי בזמן ההוא תהייה הכשמות מכירות ומשיגות בעולם השכל
השנה גדולה לאין קץ ותכלית בשבט שבות מצרים רמו לשרו של מצרים ושאר אומות כי ישיב השם את שבותם
ולמקומם הראשון כי עתידין הם ללמד סביביות על ישראל * ובוה יתיישב מה שאמר ר' ל' למה נקרא שמו
חזיר שעתיד הק' בה לחזירו לישראל והא ק"ל שהתורה לא תשתנה ולא תיגרע ממנה וכבוד בה ואת החזיר
וג' אלא כחר אחד מאותן כתרין שהיון דלאו קדישין ישלמעלה וחזירי אל שמו והוא מאותן מלאכי קטיגוריא
על ישראל ועתיד הק' בה לחזירו לישראל כלומר שילמד עליהם סביביות ואו ישיב השם את שבות מצרים ולא
עמה של מצרים ואפשר שיש בזה סוד ואני לא קבלתי ולא ראיתי וכתפוס בזה עד שיבא הטוב ונקבל עוד שם
ואו נפעלה הכל אל מקום אליותו אשר שם מקומם כמו שכתב שלמה בחכמתו הכל הנבליים והם שבעה הנבליים
כנגד שבעה השמיטות וביטולם בהבל העליון והנה באר כל האורך ועמקו והקפות השמיטות וחוקם ותורתם
וכל פעולתם ואליותם וסודם וביטולם וכבר כתבתי לך בהקדמתי בשם המדרש הנעלם כי לשון הבל הוא ההבל
היוצא מן הסף דכתיב וברוח פיו כל צבאם והשאר מבוחר במה שקדם לך עוד שם ואמר בזה מה יתרון לאדם
בכל עמלו והאדם ר' בעמלו שמים וארץ בקושי השמיטה ודרכיה הקשים עד בוא תקופתו באור עליון שכתב בו
זרחה שמיש בשמיטתו דכתיב ב' ורחם לכם יראי שמי שמשדקה ומרפא בכנפיה כי אין המדה ובסוף כתיב ובה

השמש אל מקומו י פי' אחר שלמה בזה השמטה מה יתרון לאדם הוא השם הגדול שעולה אדם' ועולה מ' א' בעמל
 שמים וארץ עליונים ותחתונים כולם מתגבשים בקושי ועצב בשמטה או של הפחד ודרכיה הקשים עד בוא תקופתו
 הבאה תקופה הבאה תקופת הפארה באור עליון שהעולם מתגבש באור העליון של יום ראשון הקדוש והוא שמתכוונו
 ארצה השמש וכו' וזרחה לבס יראי שמי שמש וכו' כי בשמטת הכסף הכל למרפא ולקרופה כמו שכתבנו למעלה
 בשמטת הו' שהוא השמש האמור כאן. ובסוף השמטה כתיב וזא השמש אל מקומו הראשון העליון והוא ברחק
 לכל. עוד גם ורוח אלהים עליון הוא קדוש שער החימים סובב בהם סובב ועל סביבותיו שב הרוח אל מקומו
 העליון כי כל הנחלים הולכים אל הים שהיו גם והים איננו מלא עד שזכס להיות לפעולה שנית בדור הולך ודור
 בא והארץ לעולם עומדת ודקה שם. פי' כי רוח אלהים שהוא שער החימים של הצינה וכן נקרא בספרים רוח
 אלהים וכן בתורה דכתיב ורוח אלהים מרחפת על פני המים העליונים הם מן החסד אור של יום ראשון והרוח
 סובב סובב עם השמטות והחיות ומכחו פועלים כל הפועלים והמשל כי הגלגלים עושים תנועתם והגלגל המקיף
 את הכל מגלגל הוא פעם אחת בכל יום ומזרח למערב ומתגלגלים עמו בתוכו כל שאר הגלגלים וע' כ' ממלא
 לגלגלים בגון גלגל השמש והירח מהלכס מזונה. ואם ידעת דבר בתוכוה תדע ותבין וה' ואחר משלם הקף
 הרוח עם שאר ההקפים שב הרוח אל מקומו העליונים כי כל הנחלים הולכים אל הים כי יש יום ראשון ויום אחרון
 וזהו הים הראשון שהוא הצינה שהיו גם ואינו מלא כי לא נאמר מלא כי מיד שבים לפעול פעולה שנית בדור הולך
 דור בא עד תום השמטות וההקפים והארץ לעולם עומדת ודקה שם הצינה כי היא פועלת ע' כ' כולם ומשמטת
 לעצמה ועם כולם וע' כ' נקראת אקופה שלפני הפתח והבן זה. עוד גם והדברים יגיעם לא יוכל אם לדבר
 ולהשיב תכלית הדברים וכל פרטיהם בנקיבותם לא תשבע עין ולא תמלא אוון כי הכל ישוב למה שהיה כי אין
 כל חדש קחת השמש שהוא פועל ראשון לכולם ע' כ' כל ההקפות תחתיו כי מה שהיה לעולמים הוא שיהיה פירוש
 אם שלמה אמר בחכמתו שכל הדברים יגיעם מה יאמרו האחרונים ומה שאמר שאין כל חדש קחת השמש הוא
 היסוד שהוא קחת השמש כאשר ידעת מאורת האילן שהוא פועל ראשון לכולם שפעולותיו שניתה ומנוחה שהוא
 שביעי ומנוחה קדמה לכל ע' כ' כל ההקפות תחתיו שהרי ששה ימים הם תחת השביעי כי מה שהיה לעולמים
 שניתה ומלאכה שניתה ומלאכה ושניתה וכן לעולמים עד עולמו של ויבא הגדול העליון כאשר כתבתי למעלה.
 עוד גם וסוד השמש בהקפותיו. פירוש הפארת ונתיבותיו וסביביו נשגב ועלם מאר להיות בו סוד הייחוד
 פירוש גם שן ד' בסודו בסוד ת' נבד ששה ימים מיוחדים לאחר ובשבת שלום לכל שבו ר"ל בכתר י"ב מעלות
 פעולות עליונות מאר לאמת ושלוש לאחר בסוד תר"ב מצות נוראות ונעלמות והם חוקים וסודות דרכים ונקיבות
 אשר בהיות אשר מהם תר"ב מצות למעלות נוראות ונפלאות שהכל מיוחד בסוד השמש והקפותיו. פי' דרך כלל
 בישם בן ד' אותיות בו ת"ר מעלות עם י"ב מעלות הכתר. וכבר כתבתי לך למעלה כיצד הם י"ב והם תר"ב
 מצות בעליוני עליונים והם הדרכים והנתיבות אשר בהיות של שם בן ד'. ומהם תר"ב מצות למטה רמז
 וסימן להם ומאן תבין למצות אורך בזה הם ומה שאני מנין בסדרת בעל הספר כי ה"ב מעלות הם למעלה
 בעולם השכל ו' עמודי עולם ו' ת"ר מעלות סך הכל כתר. * ופרעוהו הדברים ארך יום ששם בן ד' ת"ר מעלות לא
 ידעתי ולא קבלתי. עוד גם ואילו רמזיו בסוד מופלא והמכירו והידעו ומכירו בפחד ובמורא וזה סודו י' ה' יוד' הם
 ועולים צדיקה וי' עולים בנעשה הצינה למעלה. ועוד י' ה' וזרדים וי' ה' עולים בסוד כשגב לכסא עליון בייחוד מלא
 בעולם מלא ששם מלא בסוד ק' יסוד בסוף שלם בסוד שם מלא ובעולם מלא ומצטת אבי בעלמי לאף חלק חביל
 כי לא מלאה בסודי. ומה שאמר שם מלא בעולם מלא הוא וקבל לא יקבל הוא שני פעמים ק' וק' והם י' ש' עולמות
 אשר בחכמה בכתוב להנחיל אובתי י' ש' ומה שגשאר עק' ק' הוא שם וז' זה והוא ששם מלא בעולם מלא וזה סודו
 עוד גם ומאן עולים י"ב גבולים נוראים ששם מחולקים עולים ומתעלים באין סוף דבוקים בעולם שאין גם סוף
 ששם תכלית עצמות הייחוד בייחוד שנת שביעי גבלא מאוד נשתה לנשמות ושבתי לשבתות יושב על כסא בכתב
 לכסא אחד שנת לשבתות ו' ואז שם מלא עולם מלא וה' אלהים אחת בשכ' מלו'. פי' כי משם היתה מתחלקים
 י"ב ההיות שהשם בונה י"ב בתיס ונקראים י"ב גבולים ומתעלים עד האין סוף ומכרך דבוקים בו כי הוא ושמנו
 אחד כמו שכתבתי לך למעלה והוא מעלה שאין גם סוף ששם תכלית עצמות וייחודו ותכרך כי שם גבוהה ושבתי
 לשבתות

אות הטיח

לשבתות וגשמה לנשמות יושב על כסא הוא כתר עליון ככסא הוא הפארת אדם לכסא הוא היסוד וכבר כתבתי לך
במה פעמים שיש כסא לכסא וזה הכסא היסוד הוא שבת לשבתות שבעה ואז עולם מלא וזה מלאו' אלהים אמת
עשכ' מלו' עוד שם ועם היר' ג מעלות אלו הנוראות יהיו תר' ג מעלות לתר' ג מצות באמת חקוקות אשר צם
כל תורות השמות * וכבר ידעת כי תורה שכתב היא נקראת אמת * וע' כ אמר באמת חקוקות והשאר מובן *
עוד שם ואילו י' ג מדות שהם עיקר אור עליון והעטרה מתעטף בהם ומתפלל לשעת הצורך וכראיה ברוך מעטף
מלא רחמים ועם אלו י' ג מעלות מתחוקות כל העולמים ומאירים מוויזם ומאורם * מכאן למדתי כי סברה בעל
הספר זה כי ה' ג מעלות למעלה והשכינה מתעטפת בהם שהם רחמים נמורים ופשוטים לצורך העולם ובניה
כי יצטרו ויוכרתי כי ראיתי כי יש י' ג מדות באדם העליון והם רחמים פשוטים וי' ג מדות באדם ה' והם רחמים
אבל אינם פשוטים כראשון והוא שכתוב עוד והוא סוד אדם עליון פרוקף אדם הראשון * וזכור מה שכתבתי לך
למעלה דאיכא אדם דאצילות ואדם דיצירה ואדם דיבריאה ואדם דעשייה ואדם העליון שהזכיר אדם דיצירה והוא
אדם שעל דמות הכסא והוא פרוקף של ה' אדם הוא אדם דבריאה כללא דשית סטרין והעטרה מתלבשת בכלם
לבוש על לבוש להרבות בתפילה וברחמים ולרמה על אדם העליון * אמר השגח בן בוני פני אדם המה כי רצה השם
להראותו הלאות שהיו כבר כי פני אדם צפני אמן שצבר ופני אדם או כפני מלאך או אדם או משה כקרנות
פניו כלמות שמעו כבר אשר מש זענת החיות עתה * פי' כבר ידעת גודל יופי אדם ר' לפי שהיה נשמעת
החסד ואמרתי ל' הכל צפני חזה כקוף צפני אדם חזה צפני אדם כקוף צפני אדם וזרות של השמטה שצברה היו
צפים ועל זה דימה אוחס למלאך אר' אלהה' ר' או למר' עה דקירון ער' פניו וזן השמטה שצברה היא זענת החיות
ענה וע' בא עתה אד' הר' מחולק לתר' ג מצות נוראות וגעלות ומחולקות לבמה עולמות * והנה רמ' ב' בימינו
גם"ס בשמאלו כי הי' במקומו העליון וי' ד' בדם הימין וי' ג' וזו במעלה העליונה ושאר ברוך האילן ואילו הן
איברייו של האדם והשאר גידיו של אדם הקשים כי רבונן הימניים בדרך השמטה ופעולה והם לימי שנתה
הבאים מחד החום שלה ועל זה יהיה האדם כלול ומיוחד בכל דמות דיוקנא חקוקה בו * פירוש ועל כן מפני
השמטה הקשה בא עתה אד' ר' הוא הפארת שם בן ארבע שאמר למעל' שגולה אדם מחולק לתר' ג מצות מקצתם
עשה ומקצתם מצות לא תעשה כי השמטה שצברה לא היו אלא הכל היה מצות עשה והם מחולקות לכתר עולמות
כאשר כתבנו למעלה והם רמ' ל' ימין שם"ס לשמאל וזהו שכתוב אורך ימים ושמאלה עושר וכבוד כלומר
אורך ימים לעולם שכולו ארוך במצות הימים שהם מצות עשה בשמאלה במצות של השמאל שהם לא תעשה עושר
וכבוד * וחלק המצות העליונות ברמ' ח' איברייו של האדם העליון הראשון ואמר כי המאחסים הם ברוקומו העליון
שהם חכמה קדומה וי' ד' בדם הימין שהוא החסד והנחל וי' ג' וחצי במעלה העליונה שהוא כתר עליון והוא שאמר
למעלה ש' ג מעלות הם בכתר נשאר פשעים וחצי והם נשאר ברוך האילן * ועם זאת החלוקה לא שמעתי והיות
חצי מצוה למעלה וחצי מצוה למטה אפשר שהוא לחבר עולם מכל עם עולם הבנין והרמז כי חצי שנת מנחה היא
מעבר לירדן והחצי היה בארץ ישראל ואילו הם רמ' ח' איברייו של אדם והשאר גידיו הקשים הם מצות לא תעשה
שהם קשים והם עובשים ומימות ז' והם רבים מן הימניים ומכאן השמטה שהיא קשה ועוה והם כנגד
ימות השנה והמאשים מחד החום שלה כלומר מכת האש והדין ועל זה יהיה האדם כלול מימין ושמאל עשה
ולא תעשה ומיוחד בכל דמות דיוקנו חקוקה כי הוא האדם העליון על כל עליון אדם דאילות והפארת הוא
דמות דיוקנו והעטרת הוא דמות דיוקנו של הפארת והבן זה * עוד שם ואז מנלי' אלו הדברים לכל אדם כי אם
לאיש נבון ומשכיל ולבו דואג בקרבו ומצן בעצמו והוא רחמים יורא אלהים ואשרי ידועו ויזהר המספירו כי בזה
כמלא סוד כנגד ובעלם בסוד ד' אוחיות שהוא עם לעצמות המתלבש בשמותיו * פירוש כי השם הזה שהוא שם
העצם מתלבש בשאר שמות ככשמה להם * עוד שם והוא דיין לכולם בעל העצה היעוצה המיוחדת כי כל שם מורה
להנהיג שמעו כחונקפשו ופעולתו במקומה ובהיותו וכולם מתהדדן אל הדיון מיוחד להם כי הם שם הכחות
אשר נכתב אחד לאחד עליון ונכתב שם בן ד' אוחיות נראות לא קראות ולא מודעות דקוב לא מודעתי ולא נודע
ייחודו להם הבא מן הכתר ומאין סוף עצמותו וע' כ' לא נודע שמו * פירוש כי שם בן ד' לא נודע לצנות כי הוא
בא מאין סוף יתברך שואו שמו המיוחד לו כמו שכתבתי לך למעלה ונתן זה השם לתפארת להנהיג כל שאר שמות
הפעולות

הפעולות כי שם זה אינו מורה פעולה אלא עצמות הוי"ה וע"כ הוא קורא אותו דיין שהוא מנהיג לכל שאר השמות
 לא מפני שהוא מורה דיין. עוד שם ומשם לו המעלות הנזכרות אצלנו מיוחדות בסוד עשר ספירות וכל צדאותיו
 פירוש מהאין סוף יתברך וכה התפארת למעלות הנזכרות אצלנו והם מיוחדות בסוד עשר ספירות והשאר הם
 פחות נודעות כללות בעשר ספירות ונקראו צדאותיו והבן כי אין אחד מהבחנות העליונות שזכר דבר ונז"ל
 מפעולות הקודש. עוד שם וז' כחות יורדות עולות לאחד באצילות ויחודו עד מה לפנים ומה לאחור בכל מעלה
 ומעלה עד למדת שמור ע"כ. כ"ל פירוש שתי כוחות כי שם בן ד' מתחלק לשתי כוחות שם י"ה ו"ה עולות להחבר
 כאחד באצילות בכל מדה ומדה עד מה לפנים שהוא חכמה אלהים וחיבור שתי הכוחות עולה מ"ה ומ"ה לאחור
 היא עטרה דקב"ח וראית את אחור בכלל ועלה ומטה עד למדת שמור שהיא עטרה אחרונה שבגלגל כללות כי
 שם בן ד' מתגלגל בכל הוי"ה והוי"ה ומוקן בה כח וחוק לפעול פעולתה וכן בכל השמות כי השם הזה הוא הנוקב
 כח לעשות חיל. וחסה המעיין חבר קצתם אל קצתם וזרף הדברים ואולי תשכיל ולעולם אל בייגך אל תשען :

ומעתה נתחיל באות היור בע"ה

יד

פוחת את ידיך ומשיב לך כל חי ראון אל תקרי ידיך לא וידיך כבר כתבנו לך למעלה באות ה"א כי הי
 בשם הוראתה בחכמה אלהים וגם הי הוראתה בחכמת שלמה זו עשירית לאותיות וזו עשירית לאצילות.
 ודע כי עיקר פרנסתו ושפע העליונים הוא מן הי העליונה ופרנסת התחתונים הוא מן הי התחתונה
 והוא פוחת את ידיך ומשיב לך כל חי ראון בלי נבול ואין לך בכל האותיות קטנה ודקה כמו הי והיא פשוטה לגמרי
 בלי הרכבה כלל ותחלה מה שכתב הנער בתחילת מציאותו הוא י וכן דרשו רז"ל על פסוק ונער יכתבם כלומר
 שבשאר עשרה כמין נקודה שהעבר יכול לבסוד והרי היא קטנה ועולה עשרה שכל העשר בכחה וכן יחסו אותה
 במדרש הגעלם נקודה פנימאה סתימאה והיא כנגד חכמת אלהים והיא מותא עילאה סתימאה והכל היה בכח
 החכמה כמו שכתבתי למעלה ואין בידו שום הרכבה כלל וולתי נקודות דיו וסופר דיו וסופר ואין יחס לסופר עם הדיו אבל
 באותיות עליונות ספ"ר וספ"ר קצור זה בזה ויש בניהם יחס גדול ובין שחכמת שלמה שמה בשם החכמה שהיו
 חכמה והיו חכמה כחן לה הי להורות עליה כמו שכתב הר' לתפארת אעפ"י שצורה בכח כמו שכתבנו בשם
 בעל התמונה. ודע כי בזמן שהי' היא עליונה קוזה רומן בכח עליון ובזמן שהי' היא י תחתונה קוזה מורה
 בתפארת שזה מלך בעליומי עליונים וזה מלך בעליונים ועל המשכיל להבחין את התיבה אשר בה הי מדבר
 למעלה למעלה יבין וידע שהי רומן בחכמת אלהים ואם הפסוק מדבר בעולם הבנין למטה יבין ויכיר שמדבר
 בחכמת שלמה. וז"ל בשלמא אם רומנות בחכמת אלהים היא דקה וקטנה לרוב דקות ופנימיות המדה אבל אם
 רומנות בחכמת שלמה למטה היא דקה וקטנה משאר האותיות כל כך שהרי כפי הרב הגדול יתבוננו החכמים
 בעשירית וידברבה* תשובת דבר זה תבין ממה שכתבתי למעלה בשם הבהיר מלה"ד לז"ש שיש לו בן נאה
 וחזן לבן קרוב ממנו שתיבת שדה וכו' הרי לך מבורר שהמדה העשירית היא קטנה בערך מה שלמעלה ממנה וגם
 שאין לה אור מעצמה אלא מה שאקבלת מן השמש הדמיון הלבנה המקבלת אור מהשמש וכן קוראת דומה לירח
 בזמן פנימיותה רומן לזה בעולם השפל היה הלבנה קטנה מן השמש והוא גדול ממנה כמה פעמים וכן למטה
 הנקבות קטנות וגוף ואיברים יש להם יותר מן הזכרים וזה רמז לבחנות אשר מהם נמשכים* וגם באיברי האדם
 אם תסתכל היטב תמצא הימניים גדולים מן השמאלים לרמז כי מדה טובה גדולה מידת הפורענות. וכן בכח
 האיברים ועולותן השמאלים הם הלשים מן הימניים וכן דרשו רז"ל על פסוק ויכה יד כהה וגם זה רמז לעינין
 כפלא. והנה דקדקתי בזה כי וראיתי שאינה נקודה שזה וישרה אלא כפופה בעלת חטוורת להורות שכל
 עוד שיחכם האדם צריך לרקף את ראשו ואם עצמו ולא יתבאה שכן אולי י הגוזה על החכמה העליונה היא
 כפופה וגם צריך שיהיה על מה שחלק לו יתברך מן החכמה שכן האות י שמורה על החכמה שיהי יו"ד מלשון
 גדולה* חסדו וכבר ידעת כי אין המספר שלש עד שביעו לעשרה ומשם ואילך חזרו לעשרות ומשם ואילך חזרו
 לעשרות

אות היום

לעשרות נדרר האחדים כבוד האלפא ביתה של א"ק כב"ר - ולכן היתה אות י קטנה העשים נקודה להבדיל בין
 המספר הפשוט ובין המספר המורכב והבן זה מאד - ומה שיאמת לך היות האות י מורה על חכמת אלהים ועל חכמת
 שלמה היות בראש השם המורה על חכמת שלמה שהוא שלם ארזי הרי
 יוד בראש האלימות וי בסוף האלימות ויחכמה נקראת ראשית דכתיב ראשית חכמה וכן דרשו רז"ל על הפסוק בראשית
 בזכות התורה שנקראת ראשית והיא תורה קדומה - וכן דרשו רז"ל ב"כ בזכות תרומות ומעשרות שנקראת ראשית
 לפי שיש תרומה עליונה ויש תרומה גדולה ויש מעשר ויש מעשר מן המעשר והי רמז ליה וכן ויקחו ל"י תרומה והיא
 אות ה' אחרונה שבשם והוא וואת התרומה וסמך ליה ושכתי בתוך בני ישראל ורוממות ביו"ד היא נקודה קטנה
 עשירית וכללה כל האחדים העליונים שכן מספרה עשרה והבן זה - והנה הי פשוטה כמלאכת והולידה - אחרת
 שכן היות במלואה עולה שני יודין שהם עשרי' לרומות שיש - פשוטה וי מלאה והרמז אני מלאה הלכתי - ואם תחבוב
 במילוי היות תמצא שכולל כל האלימות שיש - בראש וי באמצע וי בסוף כי הי ראשונה רומן בשלש עליונות שלם
 באשר רומות הי של שם היות - הוא נוף האילן שש קצוות והרי היא המלכות כנסת ישראל כמו שכתבנו באות ד' והרי
 הי במלואה הוא הרמז אשר רומן שם העש - ואם תשא למה לא בזה הי שם ארזי בראש כמו שבזה בשאר השמות
 והו"ה י"ה או באמצע כמו אהיה אלהים ובהא בסוף השם אם מדקדק צמה שכתבתי לך למעלה תמצא תשובת דבר זה
 כי הי הוא סימן לבסוף עולם האלימות וחוקם המשמעות השמות כן הי חוקם החשבון השלם לכן בזה בסוף השם
 לקשר כל השמות ולתביר יחד אחדות שלימה כי שם אמר לעולמו די - וכן תמצ' שם גדי ג' סופו - ושם היה הכל א'
 בסוכת שלם בקשר או חבור או"י מורה על זה אע"פ שמספרה עשר הרי היא נקודה אחת ובה חקם השמות כולם
 עוד י"ל לשי שעולם הנפדרים לשפע ופרנסה הם צרכים ונויך בהכמת דרך היכל ארזי ומלאו מיד פתח פתוח
 לפרנסתם ויפגעו בי תחלה דכתי' פותח את יודי ומשבע לכל חי ראונו ולכן היתה הי בסוף השם האחרון ויו"ד וי"ד
 הכל דבר אחד ועל זה אמרו רז"ל אל תקרי יודיך לא יודיך ודעהו - וראיתי ביווד ענין מתייחס אל הש"י המורה עליה
 שהוא שם ארזי והוא זה שהיוד עולה במספר מלואה עשרי' שהרי היא עשר ומלואה וי שהוא ג' כ"כ עשר וכן שם ארזי
 אר"ג עולה במ"ק עשר ומלואה שהוא הי הוא ג' כ"כ עשר כי הי הוא מילוי השם שהוא ראש של שם ההוי"ה - או כלך
 לדרך זו אר"ג עולה כ"ה וי במספר הקדמוני עולה כ"ה - * והנה יש כאן מקום שאל ראוי לכל משכיל להתעורר בה
 והוא כי הסכימו כל בעלי העבודה שהמלכות היא שכינה האמורה בכל מקום אשר הי רומן בה היא מכלל העשרה
 ומתייחדת עם ימה שלמעלה ממנה ייחוד שלם אמיתי ויש במידה היות כה האלוהות כבשאר המדות והרי היא אדוקה
 ומחוברת עם השאר באיברים המחוברים אל הנוף וכענפים באילן וכולם חיים ונויזים מן הגזע הפתוח מעין כל
 ומאחר שהוא כן ומה ו"ה שרזו"ל בלו למצרי' שכינה עשה גלו לעילם ולבבל וכו' מה ענין גלות זה ואיך ידק בה לשון
 הל"ח גלות אפרן" ממקום חיותה ומה שאמרו עלה ובפעם שלחה אמכם מה ענין שלוח זה ומה שאמרו על וברג
 מפריד אלף מה ענין פרירה זה וכמה עניינים בזה נאמר במדה זו ואיך שייך נאמר בזה באלוהות שפרד קתו ואלוה
 כי לא יתחיל ולא יפרד - וכ"ת שהוא ע"ד דברים תור' כלשון בני אדם ומי שאל אמרו כי בשאר מדותיו וי' ואע"פ
 שכתב הרב בספר המורה הי שהכינה הוא כבוד נברא ומשמע שהוא דבר סוף מהאלוהות אהה לא תשמע דבר זה כלל
 שאין זה דעת התקבלים ו"ל הרמז בן"ן ו'ל בפרשת ויגש וחס ושלום שיהי' הדבר הנקרא שכינה כבוד נברא חוץ מהשם
 הנכבד יתעלה כאשר חשב הרב כאן ובמפרשים רבים מספרו וכתב עוד ובדברי רז"ל דברים רבים יודו על היות שם
 השכינה שהוא האל יתעלה והוא הסכמת כל בעלי העבודה היות כי השכינה מכלל האלוהות וא"כ הדרה קושית
 לדוכתיה - ובכלל שאלה זו ב"כ למה לא יברח המתרגם מהדברים המורים בשמות בשם הנכבד כאשר נודח
 ומתרגם בשם הגדול כמו שתרגם והנה אנכי עמך והא מיימרי - בעמך ותרגם אנכי ארד עמך ומרימהו אהל
 אחתי - וכתב הרמז בן"ן ו'ל בפרשת ויגש אבל עניינים האלה לאונקלס ויונתן ב"ע לשון ידועים בקבלה לידעו
 חן ובמעמד הר סיני מתרגם אונקלס כל מלת הנוכח בפרשה יקרא דה' או מיימרא דה' - וכאשר הוכיח בפרשה
 השם המיוחד לא יאמר כן והכל בהשגחה ובחכמה ממונו - ע"כ הענין הוא כי אלהים האמור במתן תורה הוא השם
 הנכבד והתורה קטנה משם הגדול ע"י השם הנכבד וע"כ מתרגם יקרא דה' או מיימרא דה' - וכאשר הוכיח
 הפרשה השם המיוחד אינו מתרגם אותו אבל אהל אנכי ארד עמך ומרימהו והיודים שאין בו כי השכינה
 היא

הוא המדברת והיא היודרת ולא היה יכול לתרגם בשום פנים לא כן אבל שם נשקב כתיב והגה ה'כ'כ עליו וע'כ לא
 היה יכול לתרגם והא' אלא עורך ויפני שמאל או בקלות שאריו כפשוטו ממש ברח ממנו ועשאו ענין עור לבדד ואמר
 מימרי עורך כמו שאמר במשה הכלל הכ' מדברי הרב ז"ל שהתרגום מתרגם הדברים לפי מה שאר'ל הענין לפי
 סוד קבלתו ולא יברח מן הבשמות בשם זה ויבאר ממש זה והרואה לעמוד על עקרון של דברי' ועמוד על דבריו בפי' ויש
 ומ' במקומו' הרבה מהמדרש העולם נראה שמייחסים דברים ועניינים למדה זו מה שאין מייחסים לשאר המדות
 ומה טעם וכן ראיתי על פסוק באתי לבגוי הטעם בכלוה והדומה לו כי כבר ידעת כי הגדה הואת אין לה מאור
 מעצמה לא מה שמקבלת מהאור העליון ואין לה שפע אלא מן השפע העליון והשמן יורד על פי מדותיו תחלה ואח"כ
 כמשך אל המדה הואת שהרי היא אחרונה ואין חיותה אלא מן הנוטף שנאמר ואת ובניך תחיי בטוהר והוא
 המשל שאמרו בבביר לאיש היה לו בן נחמד וחוף לבן קרוב ממנו חתוכה שיה נאה עשה בה בנה נאה השקה את
 הבן בתחלה שקיטיו והלכו להם המים על כל הבן אף על אותה חתוכה של שדה שהיא אינה נאה ואע"פ שהכל אחד
 לפיכך פתח לה מקום והשקה לה לבדה עכ"ל * ובזמן שישרא עושי' ראונו של מקו' ויושבין על אדמתם כגורות הבן
 יורדין כדרךך וחתיכת השדה מתחברת עם הבן ומתמלאת מים מחוקים לזולין וטוהרין ואו הכל שלוש בסוד וכתתי
 שלוש בארץ אין שטן ואין פנע רע ומשגחת על ארץ ישראל ושוחה השפע תחלה ומתמלאתה שמים כל שאר ארצות
 וכן הענין למעלה בדברים העליונים * ובזמן שאין ישראל עושי' ראונו של מקום והקרנן בטל ואין שם עבודה ולא
 זכות וישראל גולין מעל אדמתם או מהקלקלין כגורות ויורדין מחוף לבן ומתערבים בקוך המים המטוהרם
 העכורים ואו חתיכת השדה מתמלאת מים המתארכים למרים דהא נוקבא ינקא בתרי סטרין ואו כאלו היא חתיכת
 שדה לעצמה שהרי אין כגורות מחברין אותה ונוקט מכותח חיוניות דלאו קדישין וכווה היא הפרידה והסו
 זכרנן ומיריד חלוק והסו השלות כי הכה האלהי הזה שלטו עליו כחות נכרות מה שאין יכולין לטלו במה שלמעלה
 שהרי כולם הם סביבות ברית קודש ומתמכים מתי יהי' להם זמן ומקום להכנס בהיכל קודש וסוד זה חזין משמרת
 המתקדש שהיא מכלל מצות עשה והרי לא היו שם אויבים ולא נבכים * והוא שיש גבורים סביב לה מגבורי ישראל
 כולם אחויו חרב וגומר מפחד בלילות ולמעלה מן המדה הואת כח העליון הדוחה את הטומאה גדול וחוק ואין
 יכולין ליכנס שם * וכן אמרו תנוורת הצרית היא ערלה * תנוורת העטרה היא שפה * וכתוב תחת עבד כי ימלוך
 ושפחה כי תירש בגיבחה וכל הפסוק מוזכר מן העטרה ולמעלה אבל למעלה לא יש להם לא מלוכה ולא ירושה * והסו
 שאמרו בלו למארים שכינה עמיה כי כמו ישראל בלו למטה למארים כן בלחה השכינה למעלה ממקומה ומעל
 דודה והלכה להניק בנה של הגר המצרית שפקחה כדי שעל ידי כך יתפרנסו ויווננו צניה וכן לבדל * וכן לעולם * וכן
 בגלות הויה' לא שיש פירוד וחילוק ושילוח בפועל ולא נפילה ח'ו' לא הכל בינו להתערבות השפע הנשפע אל המדה
 וע"כ היא משגחת על הגוי והממלכה אשר ישא משועבדים ביני לבם וחוה היא הליכה בגלות * וכן דרשו במדרש
 הכעלה על פסוק ועל תרלוני שאני שחרהרת וגו' * וכן סוד הפסוק פשטי' את כתתי אויבך אלבשה כתתי
 את רבלי איבך אענפם וכבר ידעת כי הפקדות והרבליים הם כולם בינו לשכינה * כללו של דבר כי השכינה
 אינו כבוד כבוד אלא מעצם האלהות ואין שם פירוד ולא שילוח וכל מה שתמצא הפך זה כריך להתחנן בו שהוא על
 דרך שכתבתי כך למעלה ומכאן ר' למלמד שתשש כוחו כנקבה משמע שהנקבה יש בה תשקות בזה
 והוא על דרך שכתבנו והשם יראנו כעל'ות מקוררתו אמון * ודגה מסגולת הי' להוקה כוספת בסוף תיבה
 היושבי בשמים המגביה לבת המטפלי לראותו ורבים כלה אין מספר * ואפשר שרמז דבר זה למה שתכתבו למעל'
 בשם הבביר שהיא חתיכת שדה נאה ומבור ונוסף אל הבן ולפי זה כריך לקדק בכל מקום שתמצא * כוספות
 בסוף תיבה שהוא רמז לשכינה ודעהו * וראיתי בספר התמונה כי הי' כקראת ירח ובשעת לבנה בממשלתה
 כי היא עשירית ועליה כאמר העשירי יהיה קדש לשם הגדול כי ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד בלא כינוי ושקוף
 ע"כ * הכוונה כי האות הואת הרומזת נמלכות היא כגורת ירח וממנה הפרנסה והטובה על העולם העליון של
 המלאכים וכל עולם טיבון ותחוקן שכן כתיב וממגד גרש ירחים והיא קדש לשם הגדול והחס רבלין שנאמר דרך
 יקראוהו לרבליו כי היא דרך לרב של תפארת ודק ילן בה ביום ההוא יהיה ה' אחד בלא כינוי ושקוף ממדת הרין
 אלא ממדת הרחמים לבד ושמו אחד הוא שם הגדול שם הרחמים כמו שכתבנו למעלה ולעמוד לבא תחוד עטרה

אות ה'יוד

ל'י' ו'ה' ו'ת' ה'י' מ'ק'ו'ד'ש'ת' ל'ש' ה'ג'ד'ו'ל' ל'א' י'ב'א' ב'ה' ע'ו'ד' ע'ר'ל' ו'ט'ו'א' ו'ע'ת'ד'ה' ל'ה'י'ו'ת' ע'ט'ר'ה' ב'ר'א'ש' כ'ל' ל'ד'ו'ק' ו'ז'ר'י'ק' *
 ע'ו'ד' ש'ס' כ'י' ה'י' ש'ה'י'א' ה'מ'ל'כ'ו'ת' ר'מ'ו'ו'ה' ב'מ'א'נ'פ'ת' ש'ל' כ'ה'ן' ה'ג'ד'ו'ל' ו'נ'ק'ר'א'ת' ל'י'נ'י'ק' מ'ט'ו'ר' ו'י'צ'י'ן' מ'ז'ר' ק'ו'ד'ש' ר'ו'מ'ו' ב'י'ס'ו'ד'
 ו'ז'ו' ו'נ'ח'ת' י'צ'י'ן' מ'ז'ר' ה'ק'ד'ש' ע'ל' ה'מ'א'נ'פ'ת' ו'ז'ר'י'ק' ש'ת'ד'ע' כ'י' ה'מ'ג'ב'ע'ו'ת' ל'כ'ה'ן' ה'ד'ו'י'ו'ת' מ'ק'ו'ס' מ'א'נ'פ'ת' ל'כ'ה'ן' ג'ד'ו'ל' ו'ב'ה'י'ו'ת'ה'
 ב'ר'א'ש' כ'ה'ן' ה'ד'ו'י'ו'ת' ק'ר'א' מ'ג'ב'ע'ו'ת' ו'ב'ר'א'ש' כ"ג' ק'ר'א' מ'א'נ'פ'ת' מ'פ'נ'י' ש'ה'ו' א'י'ש' ח'ס'ד' ו'ה'ב'ן' ז'ה' * ע'ו'ד' ש'ס' כ'י' ה'מ'ד'ה'
 ה'ז'ו'ת' ק'ר'א' ש'כ'ל' א'ז'ו'ר' ו'ה'ט'ע'ס' כ'י' מ'ו'מ'ה' ו'מ'פ'ט'ש' ה'ש'כ'ל' ל'כ'ל' ה'נ'ב'ר'א'י'ם' ו'ע'ל' ש'מ'ה' ק'ר'א'ו' ה'מ'ל'א'כ'י'ם' ש'כ'ל'י'ם' א'ב'ל'
 ע'ו'ל'ם' ה'ש'כ'ל' ה'פ'ש'ו'ט' ו'ה'ד'ק' ו'ה'נ'ע'ל'ס' ל'מ'ע'ל'ה' ל'מ'ע'ל'ה' כ'י' ג'ב'ו'ה' מ'ע'ל' ג'ב'ו'ה' ש'מ'ז'ר' ו'ג'ב'ו'ה'י'ם' ע'ל'יה'ם' * ו'נ'ק'ר'א'ת' א'ז'ר' ל'פ'י'
 ש'ע'ל' י'ד'ה' ג'נ'ג'ו' ה'א'ז'ר' ה'ע'ל'ו'ן' ו'נ'ע'ל'ם' מ'ע'י'ן' כ'ל' ח'י' כ'י' ה'י'א' ע'מ'ד'ה' ב'פ'נ'י'ו' ג'ס' ש'ה'י'א' מ'ח'ל'ק'ת' א'ז'ר' ו'ש'פ'ע' ל'כ'ל' ל'ב'א' ה'ש'מ'י'ם'
 ה'א' ל'י'ר'ד'ת' כ'י' ה'י' * ו'נ'ק'ר'א'ת' י'ר'ח' ו'ל'ב'נ'ה' א'מ'ר' ש'ת'ח'ר'ש' ע'ט'ר'ת' ת'פ'א'ר'ת' ל'ע'מ'ו'ס'י' ב'ט'ן' ש'ה'ם' י'ש'ר'א'ל' ה'ע'מ'ו'ס'י'ם' מ'נ'י' ב'ט'ן'
 ו'ל'כ'ן' א'י'ן' מ'ז'כ'ר'י'ן' ע'ל'יה' א'ל'א' ב'ו'מ'ן' ח'ו'ס'פ'ת' א'ז'ר'ה' ד'ה'י'י'נו' ע'ד' ש'ת'מ'ל'א' פ'י'מ'ת'ה' א'ב'ל' ל'א' ב'ו'מ'ן' ח'ס'ר'ו'נ'ה' ד'א'י'ן' ל'ב'ר'ך' ע'ל'
 ה'ק'ל'ק'ל'ה' ו'ה'ב'ן' ז'ה' * * ו'כ'א'ן' א'ז'י'ע'ך' ד'ב'ר' נ'ס'ת'פ'ק'ת'י' מ'י'ו'ם' ש'ע'מ'ד'ת'י' ע'ל' ד'ע'ת'י' ו'ה'ו'א' כ'י' א'ם' ת'ס'ת'כ'ל' ב'ז'ו'ר'ת' ה'ל'ב'נ'ה' ב'ו'מ'ן'
 מ'ל'ו'א'ה' ת'ר'א'ה' ב'ה' כ'ל'ו'ר'ת' פ'נ'י' א'ד'ם' מ'ו'מ'ש' ו'ש'א'ל'ת'י' ע'ל' ז'ה' א'ת' פ'י' ח'כ'מ'י' ה'מ'ח'ק'ר' ו'ח'כ'מ'ו' ה'כ'ו'כ'ב'י'ם' ו'א'י'ן' ב'ה'ם' מ'י' ש'י'ד'ע'
 ב'ז'ה' ט'ע'ס' ו'א'י'ך' מ'א'נ'ט'י'יר' ב'ה' ה'א'ז'ר'ה' ה'ו'א'ת' ש'ה'ר'י' א'ז' ה'י'א' מ'ל'א'ה' א'ז'ר' ה'ש'מ'ש' ו'ה'י'ה' ר'א'ו'י' ש'ה'ה'י'ה' ו'ז'ר'י'ה' ו'מ'ז'כ'ר'ת' ב'ל'ה'
 ו'ל'ד'ע'ת'י' ו'ה' י'ס'ו'ד' כ'פ'ל'א' מ'פ'ל'א'ו'ת' ה'ט'ב'ע' ו'ה'י'א' ר'מ'ו' ל'מ'ה' ש'א'מ'רו' ר'ז"ל' ח'כ'מ'י' ה'א'מ'ת' כ'י' ד'מו'ת' י'ע'ק'ב' ה'ק'ו'ק'ה' ב'כ'ס'א' ה'כ'ב'ו'ד'
 ו'ה'כ'ס'א' ה'ו'ה' ה'ו'א' ע'ט'ר'ת' ת'פ'א'ר'ת' ש'כ'ת'ב'נו' ל'מ'ע'ל'ה' ו'י'ע'ק'ב' ה'ו'א' י'ע'ק'ב' ש'ב'א' ו'ה'ל'ב'נ'ה' ה'י'א' ד'מו'ת' ה'כ'ס'א' כ'א'ש'ר' כ'ת'ב'ת'י'
 ו'ע"כ' ד'מו'ת' י'ע'ק'ב' א'ב'י'נו' ו'ד'ו'ק'ו'ן' ח'ק'ו'ן' ו'מ'א'נ'ט'י'יר' ב'ל'ב'נ'ה' ה'ת'ח'ו'כ'ה' ו'ע"כ' ת'ק'ו'ן' ר'ז"l' ר'א'ה' ו'ה'ת'ק'י'ן' ז'ו'ר'ת' ה'ל'ב'נ'ה' ו'ל'א'
 א'מ'רו' ר'א'ה' ו'ה'ת'ק'י'ן' ה'ל'ב'נ'ה' א'ל'א' ז'ו'ר'ת' ה'ל'ב'נ'ה' ו'ל'א' ת'מ'ל'א' א'ז'ר'ת'ם' ה'א'ז'מ'ר'י'ם' ז'ו'ר'ה' א'ל'א' ל'ל'ב'נ'ה' ו'ל'א' ל'ש'מ'ש' ל'ר'מ'ו'ו' ע'ל' ז'ה'
 ה'ס'ו'ד' ו'ה'ב'ן' ב'ז' ה'י'ט'ב' * ע'ו'ד' ד'ע' כ'י' א'י'ן' כ'כ'ל' ז'י'ז'ר' ע'ש'ר' א'ז'ו'ת'ו'ת' ר'א'ש'ו'כ'ו'ת' א'ל'א' מ'ה'ם' ו'ב'ה'ם' ח'ו'ך' מ'ה'ט' ש'ב'א' ב'ז'ה' ה'ב'
 ל'ר'מ'ו'ו' כ'י' ה'י'א' כ'מ'י'ן' כ'ף' ל'ל'ק'ו'ט' ו'ל'ק'ב'ל' ה'ש'מ'ו'ת' ה'ר'א'ז'ו'ת' ל'ש'ב'ת' ב'ת'ו'כ'ה' ו'כ'ו'מ'י'ן' כ'ו'ר' ש'ל' ז'ו'ר'פ'י'ן' ל'ל'ב'ן' ו'ל'ז'ר'ו'ך' ה'נ'ש'מ'ו'ת'
 ה'כ'ר'י'ב'ו'ת' ל'י'צ'ו'ן' ו'ל'ר'ח'ו'ת' א'ז'ר'ת'ם' ש'א'י'ם' ר'א'ז'ו'ת' ל'ר'א'ז'ת' פ'נ'י' ה'מ'ל'ך' ל'ח'ו'ך' ע'ד' ע'ת' ב'ז'ו'א' ת'ק'ו'ס' ע"י' ת'מ'ו'ר'ו'ת' ו'ח'ל'פ'ו'ת' כ'י'
 ה'י'א' נ'ק'ר'א'ת' מ'א'ר'ך' ו'כ'כ'ר' כ'ת'ב'ת'י' ל'מ'ע'ל'ה' ב'ז'ה' מ'ה' ש'י'ש' ב'ז' ד'י' ל'מ'א'ש'כ'י'ל' * ע'ו'ד' ד'ע' כ'י' א'י'ן' כ'כ'ל' ש'א'ר' י"ג' א'ז'ו'ת'ו'ת' ש'ט'ן'
 מ'א'ז'י'ר'ו'ת' ש'א'י'ן' מ'א'ז'י'ר'ו'ן' א'ח'ד' מ'א'ל'ה' ה'ע'ש'ר' א'ז'ו'ת'ו'ת' ש'ה'ם' כ'מו' י'ס'ו'ד'ו'ת' ו'ע'מ'ו'ד'י'ם' ל'כ'ל'ם' ח'ו'ך' מ'ה"ק' ש'ה'י'א' מ'א'ז'י'ר'ת' מ'ז'ר' ג'
 ז'ע'ד'י'ן' א'ז'י'ע'ך' ש'ע'מ'ו'ן' ש'ל' ד'ב'ר' ב'ה'י'ע'ב'ו'ם' ל'ש'ם' ב'ע"ה' * ע'ו'ד' ד'ע' כ'י' כ'ל' ז'י'ז'ר' ה'א'ז'ו'ת'ו'ת' ה'ו'א' מ'ן' ה'א' ח'ו'ך' מ'ע"ק' ו'ה'י'
 ד'מ'ו'נ'פ'ל'א' כ'י' כ'ח' ה'א' כ'כ'ל'ם' כ'נ'ש'מ'ה' ב'ת'ו'ך' ה'ב'ו'ך' ו'כ'ל' פ'ע'ו'ל'ת' ה'ב'ו'ך' מ'ן' ה'נ'ש'מ'ה' ו'א'לו' ה'ע'ש'ר' א'ז'ו'ת'ו'ת' ה'ס' ע'ש'ר' ק'ד'ו'ש'ו'ת'
 ע'ל'יו'נו'ת' ו'ב'ה'ג'ב'ו'ת' ה'ק'ד'ו'ש'ו'ת' נ'ג'לו' ו'נ'ר'א'ו' ה'א'ז'ו'ת'ו'ת' כ'י' ה'כ'ל' ע'י'נ'ן' א'ח'ד' ו'ר'מ'ו'ן' א'ח'ד' ע'ל' ק'ד'ר' א'ב' ג'ד' ה'ז' ז'ח' מ'י' ו'א'ם'
 ת'נ'ע'ו'ך' ס'ו'ס'ן' ב'ת'ח'ל'ת'ן' י'ע'ל'ה' ב'י'ד'ך' ל'ע'ו'ל'ם' י"א' כ'י'ז'ד' א'י' ב'ש' ג'ח' ד'ז' ה'ז' ה'ר'י' כ'כ'ל' ז'ו'ג' מ'א'לו' י"א' ל'ר'מ'ו'ן' כ'י' ל'ע'ו'ל'ם' א'ח'ד'
 ל'מ'ע'ל'ה' מ'ה'ע'ש'ר'ה' ו'א'י'נו' מ'כ'ל'ל'ם' * ו'כ'ן' ב'ס'פ'ר' י'ז'ר'ה' ו'ר'ז'ו'ן' י'ח'י'ד' מ'ו'ש'ל' ב'כ'ו'ל'ם' * ע'ו'ד' ת'ב'י'ן' מ'ן' ה'א'ז'ר'ה' ה'ו'א'ת' כ'י' כ'ל' ת'נ'ע'ו'ת'
 ה'א'ז'ו'ת'ו'ת' כ'ת'ב'נו' ל'ש'מ'ש' ו'ל'ה'ת'ח'ב'ר' ק'ת'ת' א'ל' ק'ת'ת' ח'ו'ך' מ'ז'ו' כ'י' ל'ע'ו'ל'ם' ל'א' כ'ת'ש'ב'ה' ו'ל'א' י'ת'ש'ב'ה' ו'ה'ו'א' ש'ס' ה'ה'ו'י'ה'
 ו'כ'ן' ה'ו'א' ב'א'מ'ע' ה'א'ז'ו'ת'ו'ת' ד' * מ'כ'א'ן' ו'ד' * מ'כ'א'ן' ו'ה'ו'א' ב'א'מ'ע' ל'ר'מ'ו'ו' ש'ה'ו' ב'ו'ך' ה'א'י'ל'ן' ו'א'מ'ר'ע'י'ו'ת' ו'ע'י'ק'ר' ש'ה'כ'ל' ת'ל'ו'י' ב'ז'
 ו'ד'ע'ה'ו' * ו'ה' ל'ש'ו'ן' ה'ת'מ'ו'נ'ה' מ'ל'א'ש'ת'י' * מ'מ'ו'ן' כ'ח' ל'ע'ש'ר'י' ו'ל'ע'ש'ר'י'ו'ת' ל'ר'מ'ו'ו'ת' נ'ו'ר'א'ו'ת' כ'ל'ם' ש'ע'ש'ר'י' ש'ה'ם'
 כ'ס'א' מ'ל'כ'ו'ת' ה' כ'נו'ן' נ'ג'ל'ל' מ'ל'א'ש'ת'י' ל'ב'ו' * פ'י'ר'ו'ם' כ'י' מ'כ'ח' ה'ה'ל'ת' כ'ח' ל'מ'ד'ה' ה'ע'ש'ר'י'ת' ש'כ'א'מ'ר' ה'ע'ש'ר'י' י'ע'ש'ר'
 ק'ד'ש' ו'כ'ן' כ'ל' ה'ע'ש'ר'י'ו'ת' ש'ה'ע'ש'ר'י' ה'ו'א' כ'ס'א' ל'מ'ל'כ'ו'ת' כ'נו'ן' נ'ג'ל'ל' כ'י' ה'ג'ל'ל'ת' כ'י' ה'ע'ש'ר'י' ה'ו'א' ק'ד'ו'ש' ו'כ'ס'א' ל'כ'ס'א' ו'כ'ן' ע'ש'ר'
 ה'מ'ל'א'כ'י'ם' ה'ע'ש'ר'י' ה'ו'א' מ'ק'ו'ד'ש' מ'מ'ל'ם' ו'כ'ן' ב'ל'בו'ש'י'ם' ה'ע'ל'יו'ם' ה'ק'ד'ו'ש'י'ם' ה'ע'ש'ר'י' ה'ו'א' כ'ס'א' ל'מ'ו'י'ד'ת' ב'מ'א'ז'ו'ת'ו'ת' ה'ק'ד'מ'ו'ן'
 א'ש'ר' ל'א' ס'ר' מ'ל'ה'י'ו'ת' י'ת'ב'ר'ך' ש'י'ו' ע'ו'ד' ש'ס' ו'ע'ש'ר'ה' ה'י'ל'ו'ל'י'ם' ש'כ'ת'ה'י'ל'ם' ו'ע'ש'ר' ש'י'כ'ו'ת' כ"ג' * ס'פ'ר'י'ם' ו'א'ח'ד' מ'ה'ם' ש'ז'ר'ה'
 ל'ש'ם' ש'יר' ה'ש'י'ר'י'ם' ש'ה'ק'ב' * ה'א'ז'מ'ר' כ'כ'ל' י'ו'ם' כ'ש'ע'ל'ה' מ'ש'ה' ל'מ'רו'ם' מ'ז'א' ל'כ'ב'ו'ד' מ'א'ז'ר'ר' א'ל'ל' ה'ש'ם' ה'ט'ו'ר'א' י'ד'י'ד'ו'ת' א'ה'ב'ה'
 ד'ב'ו'ק'ה' כ'א'ש'ו'ס' ח'ת'ן' ע'ל' כ'ל'ה' ה'מ'א'י'מ'ה' ב'ל'ב' כ'ח'ו'ס'ת' ע'ל' ה'ז'ר'ו'ע' ק'ב'ו'ע' * א'ה'ב'ה' ר'ב'ה' כ'ש'י'ק'ה' ד'ב'ו'ק'ה' ב'ל'י' פ'י'ר'ו'ד' ו'ה'ג'ד'ל'ה'
 פ'י'ר'ו'ם' ו'י' ה'י'ל'ו'ל'י'ם' ש'ה'י' ר'ו'מ'ו'ת' ב'ה'ם' ו'א'פ'ש'ר' ש'ה'מ'ש'ו'ב'ת' ש'ב'ה'ם' ה'ו'א' ה'ל'ל' ה'ג'ד'ו'ל' ש'ה'ו' ה'ל'ל' ש'ל' ה'נ'ש'מ'ה' ה'ע'ל'יו'נ'ה' ו'ה'ו'
 כ'ל' ה'נ'ש'מ'ה' ו'ש'ס' י'ם' ס'ו'ע' ל'ז'ה' ו'כ'ן' י'ש' ע'ש'ר' ש'י'ר'ו'ת' ו'א'ח'ד' ה'מ'י'ו'ד' ש'ב'ה'ם' ה'ו'א' ש'יר' ה'ש'י'ר'י' ו'כ'ן' א'מ'רו' ר'ז"l' כ'ל' ה'ש'י'ר'י'ם' ק'ד'ש'
 ו'ש'יר' ה'ש'י'ר'י' ק'ד'ש' ק'ד'ש' * ו'ה'ו'א' א'ש'ר' ל'ש'ל'מ'ה' ל'מ'ל'ך' ש'ה'ש'לו'ם' ש'לו' כ'י' כ'ש'ע'ל'ה' מ'ש'ה' ל'מ'רו'ם' מ'ז'א' ל'כ'ב'ו'ד' ה'ע'ט'ר'ה' ש'ה'ו'א' ה'ש'ם'
 ה'נ'כ'ב'ד' מ'א'ז'ר'ר' א'ל'ל' ה'ש'ם' ה'ט'ו'ר' * ה'ו'א' ה'ש'ם' ה'ג'ד'ו'ל' מ'א'ז'ר'ר' ש'יר' ש'ל' י'ד'ו' * א'ה'ב'ה' ד'ב'ו'ק'ה' ו'ה'ו'י' ש'ק'נ'י' מ'נ'ש'י'ק'ו' * פ'י'ה'ו' כ'מ'ש'ו'ם'
 ח'ת'ן' ע'ל' כ'ל'ה' ו'כ'כ'ר' י'ד'ע'ת' מ'ה'ו' ח'ת'ן' ו'מ'ה'ו' כ'ל'ה' מ'ש'ו'מ'ה' ב'ל'ב' כ'ח'ו'ס'ת' ו'ה'ן' ש'י'מ'נ'י' כ'ח'ו'ס'ת' ע'ל' ל'כ'ך' ו'כ'ן' ה'כ'ל'ה' נ'ק'ר'א'ת' ל'ג'

השמים על הרוע קבועה וזהו כחות על ורועך והיא תפילה של יד שהיא על הרוע וכנגד הכל נשקף דבוקת
 בלי פירוד והבדלה כי כחות העומאה וחילוקיהו כולם דחיות לחן וכמאל החתן מתייחד בכלה בנית חופתו ביום
 חתונתו שהוא יום השבת ועל זה אמרו ר"ל עונתן של ת"ח מליל שבת לליל שבת * והוה שאמר בעל הספר ויום
 השביעי משבת ואומר ליום השלום שהוא להיות החיים דבוקת בארץ ברית ושלום במלכות בית דוד עד חי העולמים
 כולם * פירוש עד הבינה כי משם השקאתם משקה הרים מעליותיו מפרי מעשיך תשבע הארץ * פירוש משקה הרים
 הגבוהים שהם שבע ספירות מג' עליונות רוחניות ואו מפרי מעשיך תשבע הארץ מפרי מעשיך שהוא התפארת
 תשבע העטרה ארץ חפץ * עוד שם ובהיותה דבוקת בחיים ומיוחדת בשם הגדול אז לא תעריך להאמר בך
 הכינויים ולא תסתפק בה שום שחוק כי תהיה דבוקת בסוף שמעטה בנקודה פנימית * זיון לבית ה' * פירוש כי
 הי' היא שמיטה שטית וממלאת דבוקת בסוף שמעטה שהיא שמעת היסוד בנקודה פנימית שהכל מנוח הואין שם
 לא יצר רע ולא שטן ולא תעריך אז לכנויים ואז זיון לבית ה' והוה דעת הרב הגדול כי זיון הוא יסוד ויש מן האחרוני'
 כי זיון הוא עיר דוד והוא נלכות ואפשר שהמלכות נקרא זיון בזמן שהיא דבוקת ומחברת בשלום הנקרא זיון
 מדעת הרב ר"ל כי אין זה מחלוקת * עוד שם וזכור הפאר על המלכפת הארץ זיון קדש לה' להיות אות אחרונה
 ששם מרמו לחכמה תחלה וחכמה שלמה ומעשה מקדשו וכל כליו נחוצת בסוד מרכבה אחרונה כרובים
 ואפניו נחשת מעושרים לה' עד שיר עשירי שתעלה בו שיר השירים קדושים אשר כולו שלום ואמת בנשיקות
 שלמות ומשלימות * פירוש כי היותה דבוקת בחיים יהיה נור הפאר שהוא השם הגדול החקוק בזיון שהוא השלום
 יהיה על המלכפת שהוא עטרה להיות ה' אחרונה ששם הרמות לחכמה שלמה מחוברת ודבוקת לשאר אותיות
 השם וכל מעשה מקדש שלמה וכל כליו שעשה נחשת הכל רמו לה' זאת והוא סוד המרכבה אחרונה והם כרובים
 ואופנים נחשת כולם מקבלים מן המדה הזאת ולכן היו נחשת והם מעושרים לה' כלומר שהם עשר מעלות עד
 שיר העשירי שהוא הי' שתעלה בו שיר השירים קדושים שהיו כלולים בסוד שלום ואמת בחבור ונשיקות שלמות
 לעצמם ומשלימות לאחרים וכל זה כלל במלת שלמה כי הוא לשון שלום ולשון שלמות והוא לשון השלמה והכל בזה *
 ע"ש ומכאן האות לשמטה שטית יהיו בה עניינים שהיו בשמטות הפאר אבל רפיס ולא גדולים וסוקים כפאר ואורים
 וגלגלים קטני' ויפיס והיו נקבות רבות ויפות ומאכלות מעודנות דקות ויפות וחלוט העתידות לפרעה פרות טבות
 פרות דקות ורעות ושלבים פעמים לב' חלומות ימיין ושמש מעלה ומטה בסוד המרכבה המיוחד ליוסף בסוד הפותר
 אותם הכל לאחד שלם * פירוש כי המדה נקראת אחד מששים בנבואה ומשם בא החלוט ועליו הפתרון בסוד יוסף
 הצדיק וענין החלוט הוא ברמז חלוט פרעה שהרי שם פרות טובות ליימין ופרות רעות דקות לשמש וכן רמו השלבים
 שתי פעמים וזהו בסוד המרכבה שהיה מעלה ימיין ושמשאל והכל מיוחד ביוסף הצדיק שהוא לשון ברוך והוא
 הפותר כל החלומות לאחד לשלום לפי שהוא בסוף המרכבה ובסוף השמטות והוא מוסף לכל הממנות והוה שכתוב
 בו עוד אשר בו יבא השמש ב"ב גבולים וירח בסוף דוד ברבנותיו ובסוף פרשת ויחי יעקב סתומים באל חי ומשם
 זאלה שנות הבאים למצרים העליונה וסם יבואו יביעי כח זאלה בני אל חי ע"כ * פירוש כי בשלום יבא השמש
 שהוא השם הגדול ב"ב גבולים הם י"ב היות שהם מתגלגל בהם וירח בסוף רמז למדת המלכות שהיא האצילות
 וכתבתי והשמות הפועלות כי שמעת היסוד הכל שלם ורמוז למדה זאת דוד ברבנותיו הכוונ' שהשכי' עם כל חיילות'
 וכתבתי והשמות בניה כולם יבואו בסוד אל חי שהוא יוסף הצדיק וע"כ פרשת ויחי יעקב סתומים כי הכל סתום
 באל חי ומשם יתעלו ועליו למצרים העליונה מכאן אני מבין כי מצרים העליונה רמז לביתה וכו' יש לפרש מה שכתוב
 למעל מצרים ולא עמה ואל שנות בני ישראל אל חי הבאים למצרים העליונה וסם יבואו יביעי כח מגלגולם וקמרתם
 ומן העבודה אשר עובד בהם זאלה בני אל חי והוא ישים חלקו בהם אמר * ע"כ עשר אותיות לפשר ספירות זו בזו
 כלום לכח אחד ודבר אחד בלי פירוד בין האותיות וזו הספירה כי הם עשר כחות גבוהים ונוראים ונוראים כולם לכח
 אחד שהרי הי' נדר אחד והם כח לשאר כחות שלמעלה וכן העשר אותיות הם כח לב"ב הכשארות והכל מיוחד הוא
 והכה העשר אותיות הם עשר ספירות והי"ב הכשארות הם כנגד י"ב היות וי"ב אלכסוני התפארת ומשם
 כח לספירות והמדות לפעול פעולתם וכל כשארות מעלה ומטה מכחם פועלים ומשמים * והי"ב הכשארות
 הבאים אחריהם הם כחות נוראות ומאירות ומאירות כל העליונה והם אור לכוכבים ולארפי מעלה והם מליירות

אות ה'יו

והעשר ראשונות חוץ משלשה והם ב' ד' ג' שהם דלתי מנזירות חלא פשוטות והן אורחה ד' ג' מנזירות מהשלם
 המכרות וראיתי בספר המזונה כי השנים נ' אורחה בכלל עשר כי ה' י קטן והג' ח קטנה והג' שהיא
 הם לקבול כלום שהרי היא ראשונה ל' ב' אוקו' אחרונות ואע"פ שהם מן העשר ירדו לקבול עליונים עם החתונים
 העשרה אחרות ראשונות עליונות עם ה"ב' וכבר כתבתי לך למעלה למה ירדה הב' בצורת הט' שהיא מכלל
 העשרה ראשונות ועדיין חדע לקמן למה קרא אות ה' י קטנה ואות הב' ח קטנה כל אחד ואחד במקומו בע"ה
 עוד יחלקו האותיות חלוקה אחרת והם שבע פשוטות כנגד שבעה עמודים פשוטים עמודי עולם והם דו"ב כ"ר
 והם נשמות וקיום לשבע שמונת להורחם וחוקם והקפחם כי הם נחמין אורה לכל השאר מהם בעליונים ומהם
 בתחתונים לחבר את האוכל להיות אחד ושנים מהם נחמנו בצורת הט' להיות עליות ופחתות לה בסוף כי היא
 סוף השמונות והכל כלול בה כי היא בית קיבול לכלום כאשר כתבנו במקומו והט' אורות הנשואות מהם י"ב אורות
 עליונות שהם י"ב מדות כלם לטלית אחד שבו נתעטף השם הגדול והכבוד הרי ע"ו אחרות סך כלם כ"ב אחרות
 מוראות ובהם מ"ט יגורים כנגד שנות השמונות ומ"ט כלי הנמורה והכל חיקון השמונות שאלמלא שמתעטף בהם
 השם הגדול והכבוד בשעת הזורך ודומה לוקן המעוטף בטלית לבן לבגן עינות הדורות והראה למה רבינו ע"ה
 לעשות כסדר הזה לא היה העולם מתקיים בשמטה הקשה הזאת ומכאן תצין סוד י"ב מדות שמוכרין ישראל
 בשעת הצרות והם דבר שנקדושה ולא יהא נפחות מעשרה שכן העדה הקדושה עשרה והסן זה עור יש
 באותיות חלוקה אחרת והיא על דרך ספר יצירה שלש אמות והם אמ"ש והם רמז לאמת הבנין והם אור מים אש
 כי המים הרו וילרו אפילה וא' אור מכריע בנתיים וכבר ידעת הא למה רמזו והרי לעולם השכל
 וכבר כתבתי לך כי הנייה היא בגורה ראשונה וממנה נמשך התקף בעולם הבנין ושבע כפולות הם
 בג' ד' כפולות שסם כפולות שפועלתם רך וקשה רפה ודגושה והם כנגד שבעה עמודי היקף שכבר קדם לך שאין
 בהם מדה פשוטה לבנין אלא הם מעורבות זו מזו והם ברין כל בני חלוק וממורה וע"ו יחלופו ויבואו לכרתק בסוף
 השמונות וי"ב פשוטות הם כנגד י"ב היות וי"ב נבולי אלכסון וי"ב מולות וי"ב חדשים בשנה וי"ב שבעי י"ה וי"ב
 חזרים על לב אהרן ויש בהם חלוקה אחרת כפי המצטא והיא אחת ע"ב בומ"ק דעל"ג ונאשר לך נ"ב ק"מ ומפני שאין
 חלוקה זו לענין כונתינו לא הארכתי בו :

ומעתה נתחיל באות הב' בע"ה

כף

אחת עשרה והב' מלאה קטורת : הנה הפסוק זה מורה על מעלת הב' ועניינה ומעלתה
 והוראתה. דע כי הב' מורה בייחוד על מדת המלכות שכינה תהלה וזה כי כאשר שם כף מורה
 על בית קיבול כן המדה הזאת היא בית קיבול לכל שאר המדות של מעלה ממנו והוא היסוד אשר עשה
 שלמה וכתוב בה אלפים בת יכל ויכיל הוא מלשון מדה וכן אורת הב' היא ממש כבית קיבול וכן היא המדה
 בית קיבול והיא קרבן הכסאיים אשר הקריבו לחוכמת המזבח רמז לכנסת ישראל וע"ב היקף ב' הרמוזות בה
 בצורתה ובשמה וכל כף עולה מאה וכבר קדם לך שהמדה הזאת כלולה מהעשר וזה נקראת כלה כלולה וכל אחד
 כלול מחבריו כמלא כל אחד יש בו עשר כוחות והוא א"ק בסודו שהא חור בכה העשרה והעשרה בכה מאה ועדיין
 אבאר לך זה בע"ה הרי כף אחת וזה רמז למעלה אחת היא יגתי תמתי אחת היא למעלה וכן אמה בקראת
 אחת וכן היה מנין כהן הגדול צום הכפורים אחת אחת ואחת אחת ושתיים הרי שהיה מונה אותה לעצמה ועם
 כל אחת מהם שהיא כנגמה להם וכממה כן בתה זו אחת וזו אחת וזו אחת וזו אחת וזו אחת וזו אחת וזו אחת
 קטורת לפני ולפניה וכן אמרו במדרש הכעלם בענין חמא נרד ואביהו שכנסו בלא רשותא ושקוה לבר ובעלה
 עליהם הכתוב כאילו הקריבו אש וזה ומה שיקראת לך זה הוא סמיכות הכתובים אחרי מות גומר דבר אל אהרן
 אחיך ואל יבא עמך וגומר בואת יבא אהרן אל הקודש וגומר וכבר קדם לך ביאר מלה זאת והיא הב' האמורה
 בלן והוא הלא אש מלפני ה' כי שלחה אחד משלושה ועגעה בהם והסן זה : ומתן נמי ההוגה את השם באותיותי

אין לו חלק לעולם הבא והוא השם הגדול בן ד' אותיות אלא לרדך להוכיחו ע"י כינויו שהוא שם אדני והוא מנוגד
בזאת יבא * וכן תמצא שם אדני עם השם עולה י"ב ב"מ"ק וכן עולה זאת והוא כף אחת ועליה אמר דוד אחת דברי
אלהים שמים זו שבענו ואמרנו ר"ל זכור ושמור דביבור אחד כאמרנו לרמוז על סוד בריאת אדם הראשון כי בדיבור
אחד נעשה אדם כולל ד' פראופין וכן אם תמנה מלת אחת עולה ב"מ"ק אחד הרי חצי השם הגדול שמים זו שבענו
הרי אחד והוא חצי השם הרי אחת זו שם מלא ועולם מלא שהרי כללות הבנין הוא חתן וכלה והבן
זה * כף אחת עשרה לרמוז כי הכף היא אחת וכללות עשרה שהיא כללות הכל כמראה זו שכל הבנויים נראים
מתוכה הרי היא כף בשמה וכזוהי והיא אחת והיא עשרה והיא כף שעולה מאה מאה ענין זה לתחבובו בו
הענין * כף אחת עשרה זה לרמוז שיעקר קבלתה מן האפסון אשר שם הוהב דמקוב מצפון והב יתחה על אלה
בורא הוד כי גם מדת ההוד היא לזר לפון אלא שיש בה כח השם הנודא ואף על פני שאמר כלים לתוכה
המזוב היה של כסף הכף היה של זהב ומשקלו עשרה זהב לרמוז למה שכתבנו * והנה דע כי יש ג' גווי
זהב גדול שבכלום והב פראים שדומה לדם פרים והוא בתכלית האדמיונות שאין בו תערובת כסף אלא מה שהיה בו
ממחצות ויש זהב אופו שאינו כ"כ אדום שיש בו מקצת תערובת כסף ויש זהב ירוק שיש בו תערובת חלק גדול של
כסף וע"כ הוא ירוק והבן זה * ע"כ אמרו ר"ל אחת יתקרת היתה וחוטו של חסד משוך עליה וכבר ידעת
מהו הכרמון באחת המלכה מפסוקו ותלבש אחת רמזו והוהב והכסף תבינו מדמקוב לי הכסף ולי הוהב אמר ה'
וגומר * ואמרנו בזהיר משל למלך שיש לו אוזרות של כסף ואזרות של זהב של כסף שם אותו לימיו אמר יחי
מוכן להוציאה וגו' ה' למדת כי הכסף לימיו והוהב לשמאל ולמדנו עוד שהכסף הוא מוכן להוציאה לעשות חסד עם
הבריות ולהוציאו בכל שעה שנאמר חסד אל כל היום שאם לא בן לא היה העולם מתקיים וכן תמצא שהכסף מציג
בעולם יותר ואינו כל כך יקר כהנה כי מדה טובה גדולה וכו' ואע"כ שהכף של זהב הרי היא מלאה קטרת כללה
המתקשטת ומתבסמת לבעלה שאין לה כלל המתקרבים חשב וערב לפניו כרית הקטורת שמון הקטורת ישמה לב
וכן הוא מלאו קטר שיקטר כל המדות והיו לאחד רוחה כל שער כחות חיצוניות לחוץ כי בבריחה ריח הקטורת
יודעים שהוא מן הייחוד וברחים להם ועל זה בראה המצוה לפרש מבין האולם ולמזבח בשעת הקטרת לפי שהוא
דבר שצנעו ואמר שלמה עליה מי זאת עולה מן המדרג בתמרת עשן מקטרת נר ולבנה מכל אבקת רובל לרמוז
שיש בה מכל אבקת רובל וע"כ קראת קופת הרובלים הכלל כי ע"כ תמרות עשן הקטורת תעלה כנסת ישראל
למעלה למעלה דרך קו האמצעי עד עולם העליון והוא מי זאת עולה למ" וקראת בשם אמה מ" והבן והב
מלאה קטורת הרי כף אחת ובמ"ק עולה עשר ובמספר גדול עולה מאה והוא סוד ח"ק ממש וגם זה מוכן למשכילים *
והנה הכף מלאו כף היד וכוללת חמש אצבעות כף וכזו לפעמים כף חובה חמש אצבעות של ימין ו'ה של שמאל
בזמן שהיא מתלבשת בחסד וברחמים או חקרא כף זכות ובזמן שהיא מתלבשת בנבונה או היא כף חובה ויד
שמאל יד חוקה ורוב פעמים תבא בכתוב בלשון הנורה על הנבונה כגון כסף מעלי הרחק * ותחת עליו
כפפה הך כף אל כף ודבית כאלה להורות כי עיקר קבלתה מן הנבונה כאשר כתבנו למעלה וע"כ הי מדת
הדין אלא שהיא רפה מפני נזורת הנצח והיסוד הנמשכים אליה וכן השם הנורה עליה הוא דין שאמצעות
שם אדני הוא דין וא' בראשו ו' בסוף משמות הרחמים להקוף את הדין פנים ואחור למעט את הדין ולמנוב
אופו בימי החסד וע"כ היא רפה כמו שכתבנו למעלה וכן הב * היא אחד עשר לאותיות וכן עולה שם אדני
במ"ק י"א * והנה דקדקתי ורציתי כי רוב האותיות הפשוטות מורים בנה"ו והס' ד"כ כ"ד וזה נראה
כנגד מה שכתבו שהמה הולת אחרונה לכולם ומורכבת מכולם והיה ראוי שהאותיות הנורות עליה יהיו
מורכבות מציור אותיות אחרות * וי"ל שהיא הנוקבת לפי שהמה הולת היא הנראית לבניאים והיא מראה
נבואה ועליה נאמר כמראה אדם למעלה וכדי להרחיק ממנה הנשמות בואו כל אותיותיה פשוטות לומר שאין
למעלה לא עמידה ולא ישיבה לא עורף ולא עיפוף אלא פשוטות נמורה בתכלית מה שאתה יכול לצייר ויותר ועליה
ההודי הכתוב כי לא ראייתם כל תמונה * גם מאורות הב אחת לומר דבר זה שיהי הוא ג' קוין ישרים וכל
אחד מהם כזורת וא' שהוא אחד ושלתם ה' אחד כמנין ט"ל וסיוניך שראשי כמלא טל * גם ג' ואין עולין חי
וכבר ידעת כי הכתיב שהוא היסוד יקרא חי העולמיים הרי לך ה' הגדול וגם אל חי לאחד בחוץ הב הרי לך

אות הכף

ושלום נשקו והאמת והשלום אהבו או כלך לדרך זו שהב שלשה קיוו וכלקו של נקודות הרי לך ט' ויריך בחוד הב
 וכבר כתבתי זה בצורת הב שהרי צורתה קרוב לצורת ב' וכל מה שכתבתי לך הוא רמזו בספוק זה כף אחת
 עברה זה הב מלאה קטרה ולכן שם לבך ועיניך עליו * עוד רחמי כי שתי אותיות הקד הם מכלל אותיות
 מוצלף הם בהם כפופות ופשוטות ופשוטות מורות כנסת ישראל וכל זה נא לאורתי כי המדה הואת כפופה לפני
 מה שלמעלה הימנה ולא לדעת הטעוים שחשבו שיש שתי ראשיות והפירודים למעלה וקצו בצטעוים אלא הרי לפני
 כפופה ובית קיבוץ לכל השפע הורד ואח"כ מתפשטת להריק מה שקבלה מן השפע על כל הנמצאים בעולם הפירוד
 מרכבות וחיות הקודש וכן אצרו בפרק הבונה באמן פשוט באמן כפוף לריק פשוט לריק כפוף ואע"פי שלא אמרו
 כן נב ובפ אלא נב וצ אדרבה עיקר דרשת כפוף ופשוט הוא מן הצ ובפ דוק ותשכח עוד יש רמז כי
 בזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום המדה הואת היא כפופה באמנון לפני שרי מעלה ובזמן שישראל עושין
 רצונו של מקום מיד היא מתפשטת בעולם ואז כל העולם בהשקט ובנחתה וכל העולם מתפרנס בנחת והמן טרף
 לציתה וחק לבערותיה וידיה שלחה לאביהן וכפיה תמוכו סלך וכל הפרשה נאמרה על כנסת ישראל והיא אשת חיל
 עטרת בעלה וצדק לתת טעם למה הכפופה בראש תיבה והפשוטה בסוף תיבה לעולם וכי תימא משום דמלכסך
 צופים אמרום ליתא דהא מסקינן בפרק הבונה דבסוף תיבה הוא אלא שפסוק וחזרו ויסודו ובמה שכתבתי למעלה
 יתיישב כי בתחלה היא כפופה לקבל ממה שלמעלה הימנה ולבסוף היא מתפשטת להשפיע על כל העולמות גם
 צינה אמרו בפרק הבונה יתיישב באמן כפוף באמן פשוט אם בתחלה כופף אדם עצמו לכפוף הוא מתפשט ומתעלה
 ולקמן תדע סוד אותיות מוצלף בע"ה והנה דקדקתי בכל שיחופי לשון כף וכולם מורים על כנסת ישראל
 ופעולותיה והנהגותיה עם העליונים והחתונים כיד ב' צורתה רמוז בה שהיא בבית קיבוץ כאשר כתבתי
 ב ש היא מלאה כף שהיא נוטלת מתוך הקדרה לתוך הקערה והתחתויה וכן המדה נוטלת מעולם העליון ומונחת
 לעולם התחתון כף מלאה סתם היר וכבר קדם לך כי המדה בקראת ה' בכל מקום ועליה אמר איוב בפרק מעלי
 החרק וכן כחזו ותשת עלי כפכף כף מלאה הלכך באמנון ראשו וכבר פירשתי למעלה כף מלאה כף עליהם
 הנה בנייה ובלשון משנה כופין קערה כופין עליה פככתה וינים באלה וכבר ידעת כי המדה הואת כפופה
 על ישראל ומנייה עליהם וכל מיני נבגי עולם עליונים והחתונים שנאמר בכשר יעיר קמו על גולוי וירחק וגו'
 כף מלאה כפייה ומלאה משנה אלו שבוטין לנרש רבים וכן המדה הואת כופה את בניה ומייסרם להחורש
 למוטב שמה נאת נקראת שער הגדול הרודה את העם במקל ורצועה וכופה אותם לקיים ולעשות מצות הדיונים
 כף מלאה הן על כפיס כסה אור הן על כפיס חקויה וזו מלאה עין וכן כתב יורד ה' בענין והענין סר מעל האהל
 הנה אנכי נא אליך בעב הענין וכך רבים וכולם בינוי לשכניה כף מלאה אס יהיובל חכמי ישראל בך מאזנים
 וכן המדה הואת נקראת כף מאזנים שלפעמים מרדעת ומעיה כלפי חסד ולפעמים כלפי הדין ופעמים יהיו כפות
 המאזנים שוות בלי הכרעה וצרכים להטות כלפי חסד והכל לפי הכפת התחתויה ומעשיהם כאשר כתבתי למעלה
 הכלל העולה כי הקב בשמא ובצורתה ובמלאה ובמספר מלאה ופעולתה הכל מורה בשכינה תחתה ומקרא מלא
 דנים תכחזו ושתי כפי עליך עד עברי ומתרום המתרגם את דברת יקרי והכל ענין אחד למתנון בו היטוב
 וזה תאמר שכבר מצינו ב' כפופה לפעמים תשאם בסוף תיבה כגון ומסידך וצרכוה וקראת אליה ולא
 יענוכה דע ידוי כי ה' הכה עמה הרמוזות לה' אחרונה שמש עושה אותה באלו היא פשוטה להריק ברכה
 עד בלי די ב' כף אורת ה די' גם צריך שחשע כי בכל מקום שמצא מלת כה צריך אהה לרקק בה
 שהיא רמוזת בשכינה וסימניך שוב אל בלק וכו' תדבר וכן באלו שכתבתי ומסידך וצרכוה כי המדה הואת
 מתבררת ומברכת וכן מתפרש וענוכה בכל מקום אשר תמצא כיוצא בה שנתנה בו היטוב ותמצא חן ושכל טוב
 וא"ת כיון שאמרו שהב היא בית קיבוץ לכל מה שלמעלה ממנה וע"כ רמוזת במדת המלכות בכל ענייניה
 למה לא היה בית קיבוץ למעלה כצורת הט כזה מ' קשורת דבר זה תבין כשחשע צורת הל למה היא
 רמוזת לפי שהב הופכת פניה ובית קבולה אל הל לקבל ממנה כי לעולם הבח אצל האם ועדין אבא לך זה
 בע"ה ודע כי כמו שהא ראש לאותיות מלמעלה למטה כן הב ראש לאותיות מלמעלה למעלה ולכן היא
 האשונה לבספות ולמנין העשירות ואע"פי שאין להם סדר וזו אחר וזו ממש כסדר הראשונות שהם זו אחר זו כסדר
 האשונות

ואצילות עדיין מדע הסדר בכל אות ואות בע"ה . ואין לחוש כיון שירענו סדר האותיות ואצילותם בעשר
ראשונות עליונות . והנה האלה היות הרמוזה בב היא אחת משש עקבות שכתבתי לך למעלה והיא מדרגת
הנבואה ואחר שנתחלקה הנבואה היו משתמשים בהכמים בבית קול והיא בת קול המיוחד שבקולות ומפני שלא
היתה מדעתם והשגתם בהשגת ומדרגת הכביאים היו קורין לה בת קול לפי שהיא כח נמשך מהקול וכן עולה
כ"ף כמו קול בת"ק . אבל מדרגת משה רבינו ע"ה היתה למעלה מכל זה כאשר כתבתי למעלה בזאת זי"ן
ועיני שם . והנה הב במדרגת הב כי זו שנית לאחדים וזו שנית לעשירות וע"כ תמצא אורח דמות זו
הכמות אלה"ס וזו הכמות שלמה ובהתחברות שהיה אחת קורא כ"ב והם כוללות כ"ב אותיות המורה שהם כנגד
עשר קדושו"ב היות שהם י"ב חסמות והיו שאמר רז"ל בכל מקום כ"ב יכול . וקבלתי בפירוט דבר זה כי המורה
המחברת מכ"ב אותיות יכולה לומר דבר זה אבל אזו לא היינו יכולים לאומרו . וגם אחת קורא ב"ד והוא שם
מקודש מאוד ויולא מנצרת כהנים והוא מנצח את ישראל ע"י הכהנים והרמזו ב"ד ינצח ישראל והוא פירוש לשם
העצם שהיה מצליע בהן גדול בנעימות בין אחיו הכהנים כאשר כתבתי למעלה וכמו שהב היה כסא לו העליונה
אשר בא' הרמוזה בכתר עליון כן הכ"ף היא כסא לו של שם שהיה וזוכן בחובה כעוף בתוך היכלו יושב על כסא
מלכותו * . וע"כ מסוגלת הב כשירצה הכתוב לדמות דבר לדבר הב משמש בזה והיה כעם ככהן כעבד
כאדוניו כשפה כנברתה וזבים כאלה . ונקראת כף הדמיון וזה רמז נפלא כי המדה אשר מורה עליה הב היא
דמיון ודוגמא לכל מה שלמעלה ממנה וע"כ נקראת תמונה לא שיש למעלה דמות ותמונה אלא שהיא תמונה
לכל הדברים העלמיים והיו שמוהר הכתוב כי לא ראיתם כל ואפילו תמונה והבניו . אל"ה לך שטעם פרדס
נאה עד מאד וכתמד למראה ונכע בו כל מיני אצילות טובות ובהם פירות ומתוקים וכל מיני זרעים ושאים ואשר
פרים למאכל ועליו לקרופה וכמה מעינות מים ערבים ומתוקני' לא יחסר כל בו וחשב המלך שלא יכנסו רבים אל
הפרדס לראות מה יופיו ומה טובו ויהרבו לעלות ובפל ממנו רב מה עשה חזר לאותו פרדס חתיכת שדה נאה
ונטע בה מכל מה שיש בפרדס ואמר האכה לראות מבין בדוגמה ובתמונת חתיכת השדה כי היא דמיון הפרדס
וע"כ נקראת תמונה והבן זה המשל היטב . וכן קורין לה מראה שכל הגוהין נראין מתוכה והכל דרך אחד
ובוונה אחת . וכן משלו בבחיר משל קרוב לזה על הפלגת שבניית שהם ל"ב משין כנגד ל"ב נתיבות הכמיה
ועיני שם וכבר ידעת כי הפלגת רמזו במדה זו עולה תכל"ת אחד לרמזו . שכל הכתיבות כוללות בתכלת לאחד
וזהו והיה לשם לציית כלו' הכל יהיה למצוה אחת והיא לציית והנה הקבו רז"ל בתוספות בפרק הבונה על מנכס"ך
צופים אמרו אחי' לא נקט להו בסדרן והסדר הוא כמנפ"ך והרזו שרצה לעשות מהם שתי מלות מורות על ענין
המאמר וכוונתו והוא ע"ן צפ"ך כלומר ען צופים הם ויפה תירצו לפי הפשוט ואפי' לפי המשקנא דמסקי צופים אמרו
וחורו וידועים אחי' שפיר אבל לפי דרכנו לפי שהב והפ מורים בצדות המלכות היה צריך למדרש באחרונה
שהיו מדה זו סוף כל המדות וסוף כל אצילות הקדש והיה צריך להחיל בשם לפי שהיא חותם הייחוד והייחוד
כסול כל אשר נבחר בע"ה לקמן ב"ב . וא"כ בין אם הסדר מנפ"ך בשם האלפא ביאק בין אם הסדר אחת
בתקומת סוף כל אחת לחברתה כמו שאנו נוהגים לכתבם היה צריך ר"י מיה להחיל בינם ולסיים בכך כיון שכל
לעשות מהם תיבה משם הייחוד בראש וכתר המלכות בסוף שהרי הב מורה בה שהיו מושמים מלכי בית דוד בשמן
המשחה כמין כ והוא כצורת נור בין עיניו והב כצורת נור היא . וכן תמצא כתוב אלל נשחות המלכים שהיו
משחין מלכי בית דוד בקרן מלא קרנך שמן וכבר קדם לך פי' מלש קרן מדתין וזה לו לקרן כאשר כתבתי למעלה
ובשאר מלכי תמצא כתוב פך השמן כי לא היו מושחין אותם בקרן וזה רמז נפלא על היות המלכות ירושה לבית דוד .
וראיתי בספר התמונה כי חמש אותיות אלו שהם כמנפ"ך הם חמש כחות עליונות ונעלמות מאד ותעלמות מכל
ונקראים ים המלח העליון ונזקקים עשם בצדית מולח כל אחת לצייד בשמו כרי שהיו העאכלות הבאות לפני
המלח בטעם מלח העליון כענין שאמרתי כי הטעם כשמה והוא סודו וזהו נח בטעמים הטוב כענין שאל על כל
קרבנך בקרבו מלח גי המלח היא ראש כל הקרבן כלול לריח ניחוח והמלח שהיא ברית של עולם כלול מן הכ"ף על
הכח שהוא בשם הב הראשון כף שכינה של משה שהיא בית קיבול של מעלה המשפיע ע"כ פעם רפה פעם דנושה
בשגור הכח הנקרא דק והעליונה רפה שמיד ע"כ . ומה שהבנתי מתוך לשון זה כי חמש אותיות הפסוקות שהם

אות הכף

מגלף רומות לחמש כחות עליונות שהם בחכמה עליונה כעלמות מאד והם למעלה מצדקה וקדוה ים המלה
והם נותנין קיום והעמדה וטעם לכל הדברים הנמשכים מפעולות האותיות הכפופות אשר שם כשמו כי כמו
העמלה הוא קיום והעמדה וטעם לכל הדברים הנמצאים ומחוקן כך חמש אותיות אלו נותנין טעם ומלח
וקיום לכל שאר האותיות הדומות להם ולכן נקראו ים המלה למעלותא ולא לנרעותא והנה הב הפשוטה
נותנת טעם ומלח וקיום והעמדה לכל הדברים הנמשכים מהב הכפופה כגון חפלה וקרבן ושיר ונשואם שכל
אלה באים לפני המלך הגדול והב הפשוטה נותנת בכלם מלח וטעם כדי שיהיו ראויים לריח ניחוח להקבל
ברעוה ולכן הב הזאת הפשוטה היא רפה לעולם והכפופה היא לפעמים דגושה והדגושה מקבלת מן הרפה וע'
כך נקראת מדה הדין הרפה שהרי הפשוטה המחיקה את הדין אשר בכפופה ונמצא הטעם כנשמה לכל הדברים
כי לא יאכל חפל מבלי מלח הכלל כי הב הכפופה מוננה במשכים כל מעשה עולה הבריאה והב הפשוטה נותנת
מלח וטעם לכל אותם כדי שיהיו ראויים לבא לפני המלך וכן לכל שאר האותיות הפשוטות וכל אחת אבאר אותה
במקומה בע"ה * שמענה ואחר ע"ך ואפשר לזה כיוונו ר"ל שאמרנו נאמן כסוף נאמן פשוט נדיק כסוף נדיק
פשוט כי חכמה עלאה פשוטה בתכלית הפשיטות נקודה סתומה עלאה וזוהו הטעם משמשו בסוף חביבה לפי
שהם השלום הדבר ותקונו ותכליתו והכל הולך אחר הטעם ואפשר כי מפני רוב העלמם לא נודע עוד טעמם
משבו שהם דברים מיותרים אין צריך בהם שהרי הם כפולות ולפיכך שכחו עד שבאו יופים וחורו ויסודם ולפי
דרך זה נדיק שיהיה סדרן כמפ"ץ וכן סדרם בעל ספר התמונה כפי סדר האותיות ומה שסדר אותם ר' רמיה
מנ"פ לדיק לקרן כתיבון בתוספות והיינו נמי שעשה מקצתן כפופות כדי לעשות מהם שתי חבנות וזוהו הטעם
של ספר התמונה מלמדי סיבוקות ומלמדי ראשונה דגושה והשנית רפוייה ועל דרך זה נמי יקייש מה שכתבתי
למעלה כי הב הפשוטה נותנת כח לכפופה להפשט בכל הנבראים למיניהם וע"כ וזו ב כי דוונם בשם
ובחכמה ודעה וצריך שתדע כי הכף הזאת היא המכה את מזרעים ועשה בהם שפטים ובאלהיהם ומכה אותם
בבת הנוף וזהו אעשה שפטים אלה הרי השם הנכבד בכה השם הגדול ומה שדרשו ר"ל אני ולא השלית
אני ולא מעטתם כי הוא נ"ב נקרא שליח והבן והמלך ונכנס התמונה כסוף כי אני רמזו אל המדה
אשר לפניו והוא שם יה"ה משמע כי השם הזה עשה בהם שפטים ומה שכתבנו שם ולא השלית יהיה פירוש ולא
השלית לבדו ולא חלה השם הגדול עמו והראשון כראה עיקר ופעם מה שכתבתי בצורת הב שבין לשון התמונה
השלשית וזאת המקלת ומקומוה שכתבנו לך פירוש וזה לשונו ב כח המקבל ומכל עליונות ומהקוים והוא שער
לה שער השמים פירוש שמים שם הגדול והיסוד שער לבינה אלו שני אעזרים נראים אחד בית קיבול הכל לעבור
פירוש לעבור דרך גבוליה ממש היסוד אחד בית קיבול הכל לקיים הכל ולעבור משם הכל בסוף פירוש מיסוד
לבינה בסוף השמטות ושניהם נקראים עולם הארוך והטוב פירוש זה שאז"ל בכל מקום עולם שכלו ארוך
עולם שכלו טוב והם עטרה ויסוד והנה הב כלי לכל מקבל בשם קצה והוא כח ללבוה ולכל ככב הבא מזרנה
פירוש מזד העטרה והוא בית קיבול הברית ובית קיבול הדין לעשות דיינים ומשפטים בשמים ובארץ לצורך השמטה
לעשות דרך לעבור גבוליה פי' לתקן הכשמות בדין ומשפט כדי שיבנו לעבור גבוליה אני ה' זה בזה זורת למ"ד
לאחד בבינה פירוש כי ה' רומות בבינה ואזרתה ב' והם אני ה' שמתקשר בבינה וזה כלוליה כל כלי המשכן את
הכיור בסופו לקדש בסוד פרי' ורבי' הבא מזרנה בקדושה ובטהרה בכת אמת ואמונה פי' כי הברית בתוך העטרה
ומשם סוד פרי' ורבי' כאשר כתבתי לך בצורתה ה' וצריך שיהיה בקדושה רבה כמו שהכין מקדש עצמו מן הכיור
הרומות בעטרה לצורך עבודה והוא בכת אמת ואמונה והוא סוד חתן וכלה וכח המדה בשמטה ה' לרבות יצירה
וחולדות יפות מקבלות וגם היא פועלת בשמטה שנית פירוש שמטת הנבורה ושוער לה ע"כ ט שגורה בצורתה
פיר' כי מפני קשיות השמטה בזה זורת הט שגורה והוא רמז לנפילה כנסת ישראל בגלות אחר גלות ואין עו
שיקומה וזלתי ה' הגדול שנאמר ביום ההוא אקים את סוכת דוד הניפלת ועל דרך זה תירצו במדרש הנעלם פסוק
כפלה ולא חוסף קום פירוש מעממה אבל אני אקיימה דכתיב ביום ההוא וכו' ע"כ פירוש ובעצמים שחיתון בלשון
בעבור השמות והזאת לטהר לקרב החוץ בפנים כי א' קרבנות המדה פי' פד ושעיר קרבנות הנבונה בשמטה
ע"כ פד ושעיר ליום הכפורים ובכל המועדות הם שעירים בכלל קרבנות אחרים המעולים כי פד ושעיר להשלים

אות הבק

ל

עליונים פיר' ע"י הפר' ולהרחיק רחוקים פירוש בשעיר כי זה דרך קרבן שעיר וחמאת למעט כח השמטה
 ע"כ עוזול ביום הכפורים ושעיר החדש ואז העלה למעלה ולאורה עד החשובה פירש כי ע"י הקרבנות חתולה
 העטרה עד הבינה והזמן הוא זמן תשובה בסוד הביאו עלי כפרה מאמר המדה בשם התפארת פיר' מאמר
 הגבורה כי על דרך המדה בא המיעוט לרח' פיר' דרך מדת הגבורה וכבר כתבתי מזה למעלה ככה קרבן
 פרה אדומה המגלם הכל ומטה ומטמא בסוד עמוק וכורא בסוף שלום לרחוק ולקרוב אמר ה' פירוש כי אז
 אפילו לרחוקים יהיה שלום שכבר תמו הגליות והתמורות וכו' מה שאז"ל כבא פרה וקנת צואה צבה שהיא מעשה
 העגל והבן וע"כ בכל המועדים שעירים להרחיק מהם ריחוק פירוש כחות חיוביות והשבת להסס לבדו
 ואין שם לא רחוק ולא חוץ כי אם תכלית הקדושה וכל טהרה ע"כ אין צורך לע"ז ואין לפר כי זו תכלית השלום
 השלום ע"כ ומכאן אתה למד כי אין ישראל זריכין שמירה בשבת ועושים החותמים שומר את עמו וכו' וגם
 אין ראוי לומר ופרוש עליונו סכת רחמים כי במקום שלום שם הרחמים וכן משמע יתוסח חתימת הכרעה שחומס
 הפורס סכת שלום ואין חותמין הפורס סכת רחמים ושלום:

ומעתה נתחיל באות הלמד

בעזרת המלמד לאדם דעת:

למד

למדני רצונך כי אתה אלהי דע אתה המעיין כי אות הל' רומז בבינה כאשר רומז הנימול
 כי זו שלישיית לאחדים וזו שלישיית לעשריות ואם השאל על סדר זה כיון שרומזת הב
 במלכות דע כי הל' זורחה ב' ו' וזבור שתייהן הוא ל' הרומז בבינה והכ' חתולה דרך
 קו האמצעי שהיא פו על הל' שהיא הבינה וזכו שאמרנו למעלה שהב' אפכת פניה אל הל' לקבל ממנה
 תוספת אורה ואין לך סדר נכון מזה גם השמות שז"ו שכינה עליונה וזו שכינה חתונה וז' ה' ראשונה
 שגשג וזו אחרונה שגשג וזו אמת עליונה וזו אמת חתונה וכן בשמות הרבה הם שוות וזריך שדע כי הא
 והל' משתפים בדברים הרבה כי ציור הא' עולה כ"ו כיונין השם המיוחד וכן ציור הל' ב' ו' וכן בשמעות
 אלף מלשון למד הא' אומרת אלף חכמה ול' אומרת למד בינה ואל"ף ראשון לעולם השכל שהיא מורה בכתיב
 ויולך בעליונים עליונים ול' מלך בעולם הבנין וראשון להם הרי יצורת ונשמעות ומעמד שז"ה לא שאין הוראתם
 שזה שזו מורה בכתיב עליון וזו מורה בבינה (ועדין אבאר לך זה בע"ה) אלא שחבור אותיות הא' כלם אותיות
 פשוטות מאד דקות פנימיות שהם שני יודי' ו' ו' ו' מה שאין כן כל' שיש בצורה ב' ואין בכל האותיות גבוה מן
 הל' וע"כ היא נקראת מגדל הפורח באויר לרמוז כי הבינה למעלה מן הבנין וגופה בחוץ שורת הבנין וראשה
 למעלה בין אותיות עליונות לפי שהיא מחברת בין עולם השכל ובין עולם הבנין ולדעת בעל ספר החמונה
 שכתב שזו רומזת בכתיב עליון הב' רומזת בחכמה וזבור שתייהן הוא ל' הרומזת בבינה כי בחמעות
 השמים נראת השלישית וע"כ צורה ב' ו' וכבר ידעת כי שם הבינה הוא יהוה בניקוד אלהים שהוא השם המתייחס
 לבינה עולם קי' בזמן עולם יצור הל' ב' ו' הרי קי' ב' ו' ו' ראוה גמורה שאל מורה בבינה והל' לעד כי כן
 עולה למד ע"ד וכן שם הויה עם ארבע אותיות עולם ל' ודעה גס כי הל' כפול בחכמה הייחוד שם ל' כן
 כל אחת מהם צורה בו שהיא שם הייחוד והרי הייחוד כפול והל' ע"ד על הדבר וכן ע"ש שמועוד של אחד
 מאותיות גדולות והוא ע"ד על הייחוד והנה בסוף הייחוד שני שמות הייחוד הרי לך מוצא כי רמז הל' ברמז
 הייחוד מעט וזה כיון הנה הו' רובע על הב' כגבור רובע על סוסו והסוס עפילה לרובע או כמלך
 יושב על כסאו או כזורת משפיע ומקבל וע"כ חבור שתייהן מורה במלך העליון שהוא הבינה והוא אורת הל' כי הו'
 זקופא ועומדת על הב' וכתוב בספר החמונה ל' וז' אורתם משונה ומדתם שיה פעולתם משונה וזכותם
 שיה דרכת משונה ומעלותם שיה שמותם משונה ולשונם שיה מקומם משונה ומעמדם שיה ויש אומרים כי

אות הלמד

וזה כסא לפסא ומשפחים בשנוי ומייחדם בשנה והאזנה הוא כח עליון ושתי אותיות זורחה וז למעלה מווי ייחודם בשנה
 וזה כסא הארירירון ה' כ' אבות ושש הכרובים כענין וירכב על כרוב ועוף והוא מיכאל רב החסד ע"כ ומה שכתבתי לי
 בפרט זה הלשון ה' והא זורחה משונה כי הא זורחה יו' והלמד ז' אורה כ"ו והא מרובעת לכל אדרה
 אין לה המייה לשום אד ולא הבטע לשום ענין הדומה לה בצמיאותה שהרי אין לפניה אות כמוה והל' זקופה הראש
 להביע אל מה שלמעלה ממנה והסגן זה' ומדתן שזה כי כל א' מהן עולה כ"ו כמנין שם המפורש' פעולתם
 משונה כי הא לעולם פועלת ברחמים פשוטים וראון באין גבול לפי שעל"ת העולות אינו מסתלק ממנה לעולם
 והל' פועלת לפעמים בדין וקרא אליהם כמו שכתבתי למעלה' וכוחותם שזה כי הא מלך בעליוני עליונים
 והמציאה אותם ונחנת אותם בכחה והל' מלך בעליונים והמציאה אותם ומכנינה אותם בכחו כי הוא מלך עליון
 דרכם משונה כי הא דרכה לבח בראש הפעולות כגון אשונה' ארעה' ארדוף' אשיג' אחקק'
 כי אין רשות לנמצאים להטוטע אלא ברשות הא כאשר כתבתי במקומו' והל' דרכה להשלים הפטועות
 ולהוציא המחשבות לפועל כגון לשמור' לעשות' ללמוד' ללמד' ומעלתם שזה כי הא ראש לחצי אלפת
 ציפת ראשונה והל' ראש לחצי האחרונה וכמו שאכתריאל הוא בחצי הראשונה כן הארירירון בחצי האחרונה
 השנייה' שמוחם משונה כי לו קורין א ולו ל' ולשום שזה כי האלק מלאך אולפק חכמה ונס הלמד מלאך
 למד בינה והכל לשון לימוד' מקומם משונה כי הא מקומם בכתר עליון כאשר כתבתי והל' מקומם בזיכה'
 ומעמדם שזה כי כמו שהא מעמדם קיום ואינה בדין בני חילוף כן הל' מעמדה קיים כי אליה תשובה הסובלת
 לקדמותן ועמדתן בזמן היובל הגדול' אף כי יש אומרים כי יש כסא לכסא כי הל' כסא לא והו כסא לל'
 והב כסא לו וכסא הכבוד הוא כסא לב והמרכבה כסא לכסא וגבל עשירי כסא למרכבה ועל זה נאמר כי גבוה
 מעל גבוה שומר וגבוהים עליהם והגן היטב מה כענין אומרו' וגבוהים עליהם ולא אמר וגבוה עליהם כי לא ידבר
 באין סוף יתברך שמו אלף בעולם השכל והיינו וגבוהים עליהם ומשפחים בשנוי והשבח היא לעילת העולות ית'
 והדבר ידוע כי בהתקרב אל הסבה הראשונה אשר לז קדמו העדר ישיב וזלפתו לפי קורבתו שהיה השגתו ולפי
 השגתו יהיה שגתו ע"כ אין השגתם הל' כשגה הא' ומייחדם בשנה כי אע"פ שמשפחים בשנוי' הייחוד
 הוא שזה בכל האצילות והאזנה הוא כח עליון כי הוא רמוז בזיכה כאשר כתבתי והוא כח עליון ומלך עליונים הנזכר
 בכל מקום' ושתי אותיות זורחה וז למעלה מזו הם ב' ו זהו למעלה מן הב' בצורה ובאצילות וייחדם בשנה
 שהרי בשתיים הייחוד כפול חותם בתוך חותם שהרי הא' יש בה שתי אותיות שהם א'ל שכל אחד מהם זיורה כ"ו
 כנגד שם הייחוד שעולה כ"ו וכן' ויש בה שתי אותיות והם למ' שכל אחד מהם זיורה כ"ו והרי ייחודם בשנה
 עומם כפול וחוקם' וזה כסא וכו' דרך שחדע כי כל אות ואות וכל מדה ומדה יש לה מלאך לראונו וחפצו ונקב
 ומסך ממנה ובהקדים לשתי מחבות בחלוקת האלפ' בית' מאל"ף ועד ב' הלך א' ומל' עד ת' חלק שני וראש המחנה
 הראשון המחיל מן האלק הוא אכתריאל' וראש המחנה השני המחיל מן הל' הוא הארירירון והוא כח עליון מאד
 כענין וירכב על כרוב והכרוב הוא מיכאל שר החסד היונק מאד המים והם מן החסד והשם מורה על הפעולה' וכן
 הארירירון רוכב עליו כאשר הבינה למעלה מן החסד ורוכב עליו' ואתה המענין שיש דברי אלה בתוך לבך והטיב
 בהן הבנתך' ואם לבי כיוון כבעל הספר' הנה כוונתי לדעת גדולים' ואם רוח אחרת עמו לא הפסדתי בזה דבר
 כלל כי מה שכתבתי לך הוא בניו על הקדמות אמיתיות מקובלות אין בהם כפלה ועיקר' ודע כי מלבד אלה האותיות
 יש שתי אותיות אחרות שהייחוד כפול בהם מ' וסימן ארבעתם א' ל' מ' ס' כי כמו שהשם המיוחד יש בו
 ד' אותיות וכולם מורים בייחוד כי"ד' י עם שלש אותיותיו עולה א"ח' וכן ה' הוא כאילו אמר האחד והוא ז' עולה
 א"ח' לסיכך היה הייחוד כפול בארבע אותיות ועליון לשמנה ייחודין וכן עליון שתי שניות הווי' אשר בפסוק הייחוד
 לשמנה הייחודין שהרי בכל אות יהיה יש ייחוד כמו שכתבתי' וכתוב בס' התמונה כי הארבע שכתבתי לפרדם נכתבו
 בתוך ד' אותיות הללו כל אחד לאות שלו כי בן עושי בא' עד אות הא' ור' עקיבא בא' עד אות הל' וכן וזמא בא' עד
 אות מ' ואלישע אחר בא' עד אות ס' והדברים באו שם בארובה ומשם תשכיל אם תוכה ובכל אות מהם אכתוב
 לך קת רמוז מהכונה ונס אכתוב למה בא הייחוד הכפול באותו אות בע"ה כפי אשר תשיג יד הבנתך כי ידעתי
 גם בזה רמזים נוראים ונפלאים מעיני' והנה הא הטעם מפורש בה לפי שהיא תהלת האותיות ומשם מחיל

הדבר אשר צריך האד' לייחד דתרין ויחודין כינהו כאשר כתבתי לעיל ולכן צריך לכפול בו הייחוד כי המתחיל לכתוב
 כותב א לעצמה וב לעצמה ונמנן אותיו יבא לטעות ולחשב שיש למעלה פירוד ה' ו' לכך צריך להסרות בו התראה
 אחר התראה שהכל ייחוד א' ייחוד שלם אמתי בלי דופי ומה שנשאר מהאות אחר שני הייחודין הוא פי' כלומר בלום
 פיך מלדבר ולבך מלהרהר ואם רץ לבך שזו במקום שילפת כי מן הא שהוא אחר יאלת ולשם תשוב כי אין שם אלא
 אחד יתברך והדרו לעדי ועד כ' א' בראש אחר ובראש שם אהיה שאור ראש האותיות ותחלת ההיות * והכח
 פד עושי בא עד האות הוה ור' אה אחת ביראל י' ה' נבאות יושב על כסא ערבות שהוא ממונה על האלפא ביתא
 והוא כח נמשך מהכתר עליו ועל כל הוה ראש השם אל"ף ואחריו יכתר לרמוז כי משם כמו וסוף השם ללמד
 כי עד לח נמשך הכח הוה וכן עושי הביט בכבוד יקר היקר אשר בקרבו שהרי שזו כשם רבו יש בחוך השם שני
 אלפי"ן שהם כ"ו בחדך כ"ו הייחוד כפול בשם זה לכודיע כי הוא ממונה אל הייחוד וכוחר כתרם לקונו מהייחוד
 שמייחודים ישראל פעמים בכל יום והצ' ומת כי יקר הביט יקר ונדבק זה בזה והמשכיל יתעורר * ועל זה אמרו
 בפרק אין דורשין ועליו הכתוב אומר מה יקר חסדך אלהי"ם וכו' * וגם בל האורך לכפול הייחוד לפי מה
 שהקדמנו למעלה כי הבינה הוא פרק מפרקי המרכבה * וכן אמרו כל בעלי העבודה שהיא מחברת בין עולם השכל
 ובין עולם הבנין כי הוא מוגדל הסוד והיה מקו' לאלים לטעות שיש שם ח' פירוד * לכך הוכפל הייחוד באות המורה
 עליה לזהיר את הנכנסים לפרדם שלא יאמרו מים מים ויבדילו בין העים עליוני עליונים למים העליונים ויאמרו
 שתי ראיות יש אלא הכל ייחוד אחד שלם אמתי * ואת הרי אמרנו למעלה שהג רמז בבינה וא"כ בואו ראשונה
 המורה עליה היה ראוי לכפול הייחוד שלא יבא לטעות בה * זו אינה קושיא לפי שא הודיעה הייחוד שהיא ראש
 לחצי האלפא ביתא והל ראש לחצי השמית ולכן הוכפל בה הייחוד ע"י כי הג ים כפל ייחוד בסוף האות ולא
 בתחילתו בראש אותיות אהו וכה האדירירון מתחיל מן הל ונאה הא בראש השם שאין שום מתנועע נמצא
 אלא הא וכו בסוף השם לפי שהיא רמות בבינה במקום ל ומ"ש כח האדירירון מחמישים שערי בינה ונמשך
 עד סוף האלפא ביתא ותחת יד כל א' מאלו חילות ונבאות אין מספר לכתוב היס מספר לבדודיו והכח הוה הוא
 רוכב על הגלגלים ומניעם בכוח הגדול ומעלה עד הגבורה שהוא הל ורבי עקיבא בא עד הל דרך ישרה
 וכה ונכח לשלום א"ע שסדרך דקה ודחוקה ומכאן והלאה צד לו הדרך וש ויאל בשלום כי בעולם העליון אין מצוא
 לשכל האנושי לפי שהוא חזק מעול' הבנין והמשל כמי' הגברי' במדרון ופינעו מקום גבוה יעלו עד מקורם הר' אשון
 ולא יותר * ומי שיערית שכלו ביותר ממה שיש בכחו להשיב יתבלבל דעתו בלי ספק וע"פ שכל לו רבי עקיבא והבין
 זה * ובהגיעו לאות מ וס אנבאר לך כל אחד במקומו למה הייחוד כפול בו בע"ה * הרי הל מורה בייחוד
 והיא בעצמה מעידה עליו שכן למד עולה ע"ד והיא מעידה על האדם לעולם הבא אם למד תורה והבין ביניה או
 אם למד לשון לדבר שקר * והנה הל הלכה אלא הא שהיא בראש ונעמדה ופגנה שם אל שהוא שם החסד שהוא
 תחלת הבנין וראש למנין * ועוד הלכה הל אלא הב ולמד מוננה ל"ב כתיבות פלאות חכמה כ"ב אותיות ועשר
 קדושות וכתב אותם על לוח הל"ב וכבר ידעת פי' מלת ל"ב מפסוק ויתעב אל לבו * ומשל האדיריכל שארזל * ואח"כ
 הלכה הל אלא הג ואמרה ב"ל עיני ואביעם ל"ב כתיבות חכמה וזה היה בשמעה שעברה ועתידה שתי' והאותיות
 כ"ג והכתיבות ל"ג וכתבנו שתי' הג והל והיו לאחדים שהל בגדר הג וכל אחד מהן עולה י"א בת"מ ודעוהו
 עתה עלה בידוכי הל צורתה כ"ו והם שערות הפארת כללות הבנין והל כללת את שתי' ולכן נקראת אם
 הבנין כי כל הבנים באדם נבח עד שיאלו למועל * והכף הוא עולה אל הו' * והו עולה אל הלמד * והל אל הא הרי
 כתבאר כל סיבת היות הל אחר הל א"ע פ' שאינן כן בסדר האצילות * ע"ל לפי סדר ודרך בעל ספר התמונה
 שה פשוטה מורה בכח ממוחות ים המלת אשר בהכמה והנה הם המעלה מהבינה והנה הם כסדר האצילות המעלה
 למטה ויטיה סדר האותיות הפשוטות סמוך לכפופות כל אחת במקומה סמוך לתבניתה כמו שהוא מסור בידני
 ובשמתחברת הב עם הל נעשית כל ולא תחסר כל בה * ויתרון ארץ בכל היא * ואו היא מלאה כל טוב כי כל
 טוב אדונה בידה וחבור שתייהם כ"ל עולה חמישים לרמז אל חמשים שערי בינה וכולם נמסרו ליושה פחות אחת
 שנא' ותחסרהו מעט מאלהי"ם * וכבר כתבתי כי שם אלהי"ם הנזכר במעשה בראשית הוא הבינה * וראיתי בספ' *
 קבה על פשטה בראשית כי ג שערו בינה הם מה שאמר ה' לאיוב במענה המתחיל ויען ה' את איוב מן

אות הלמד

הסערה ויאמר והתחלתי ארצה ויחיה ביום ידעת כינה ומשם מתחיל ואומר מי שם ומדינה כי
 חדע או מי נטה עליה קו והדברים שם באורך וע"י ואולי השכיל כי אין באין מקומם. וכן בהפוך האלפא ביתא
 אתה קורא חצבור שתיים לך וכן אמר דוד כי לך הכל ואמר ג' כ' ה' הגדולה והגבורה והתפארת והגנה והסוד
 כי כ' הרי לך כל האלימות על הסדר מלמעלה למטה ותחילתו לך וסופו כל וזבן זה. ואל תקשה עלי שאין זכר
 לזולתי בסמוך זה. דמנה תשובות יש חדא שהיא בכלל מלת לך וכעוף סופן בתחלתן ועוד שהיא רמזה במלת כי ועוד
 בלה כלולה בתפארת. או כלך לדרך זו בשמים ובארץ השמים הם שמים העליונים והארץ היא ארץ חפץ. והזו כי
 כל בשמים ובארץ כי מדת כל אחו בשמים ועל זה חזר ואמר בשמים אע"פ שבארץ אמר והתפארת לקשור ולייחד
 ולזווג אותם הארץ בשמים ע"י הכל שהוא השלום שהוא הממנה בין שניהם. וכתוב בספר התמונה וז"ל הכח
 המקבל מן הארדירירון הלבוש ועליו כתוב גדול אדונינו ורב כח כי אורת הארדירירון קשורה כשלהבת בתחלת
 ומיכאל עם הארדירירון כענין ואחם הדבקים בה' הבו לה' כבוד ועשו ואין לך אות שאין לה כח ושם כחוח ומלאך
 לרצונו וכשהוא דבוק ולתבונתו אין מספר ואור ככב שתי מכת האורה כי מידי חדש בחדשו ומדי שנת בשנתו כי זה
 כח הארדירירון הגיבור ומאדו כל שרף בכח. אבל האכתריאל גיבור וגדול ממנו. אשר כל עוף וחיה מאלו. ע"ש
 ושם הראשון אכתריאל יה' ה' גלות עד קף. סוף שמו כשם רבו כי שם האי דרך הכה ומשם והלאה מתחיל
 הארדירירון ע"כ. והנה תחלה באחר השלשון ואח"כ אדקדק מה שקשה לי עליו הכח המקבל מן הארדירירון בלבוש
 הוא מלאך מיכאל שהוכיח למעלה שהוא מקבל כח מן הארדירירון ומתלבש בו לפעול פעולותיו כי משם גבורתו כי
 הוא מלאך גדול ועליו כאמר גדול אדונינו ורב כח שהוא נותן כח אפילו בכ"ח מהכות הלבנה כך ראינו בס' התמונה
 בפירוש. אבל אני אומר כי על אורת הארדירירון שהוא אורת הל' שהוכיח למעלה אמר כן וזהו שאמר אחרי כן כי
 אורת הארדירירון קשורה כשלהבת בתחלת שהב והו קשורים ודבוקים יחד וכתבנו בל' שהוא אורת הארדירירון
 וזוהו שהוא דבוק או ולתבונתו אין מספר כלומר בזמן הגדולה והגבורה והתפארת ועשרת מתחברים יחד אין חקף
 ואין מספר לגדול התבונה. או נפרש הכתוב אע"פ שגדול אדונינו ורב כח שנראה רבוי כחות מ"מ לתבונתו אין
 מספר כמאמר אברהם אבינו ע"ה בספר יצירה ולפני אחד מה אתה סופר. ומיכאל עם הארדירירון כענין ואחם
 הדבקים כלומר שהוא דבק בו ויונק ממנו והוא רוכב עליו כענין כחא' וירכב על כרוב וגו' הבו לה' כבוד ועשו וגו'
 כי מראשי תיבות של כבוד ועשו מורכבת ומחזרת הל' והב' הוא הכבוד שהוא השם הנכבד והעוה הוא הו השם
 הגדול והנורא. כוונת הענין כמו שהב והו מחזרים יחד חצור אחד ויחוד אחד כן מיכאל והארדירירון דבוקים זה
 בזה ומקשרים זה בזה דהא לא שייך הכא ויחוד ודעהו. ואין לך אות וכו' אע"פ שאין הוכיח אלא ראש כל האי
 האלפא ביתא אמר לך שאין לך אות שאין לה מלאך לרצונו מכתה והס כולם באים תחת ידי שני השמות שהוכיח
 אכתריאל מלאך עד כך והארדירירון מהב והל עד תיו. וכשהוא דבוק ולתבונתו אין מספר כי בזמן שכל מלאך
 וכל כוח שרף יונק ומתקדק על הכח אשר למעלה ממנו או התעלה הציבה וזהו ולתבונתו אין מספר
 שאור ככב שתי הוא ממנו כי מכת השר הוא כוכב שתי והכל מכת הל' המחזרת מכ' וזהו עשרת תפארת
 וזהו ומדי חודש הוא שנת לרמוז על הלבנה שהיא כנורת ב' הדומה לקשת ומדי שנת בשנתו לרמוז לתפארת שהוא
 בר' כי השניעו הוא שנת שלום והוא משך הו והענין כי זה הכח רוכב על הגלגלים ומניעם בזכותו הגדול אשר
 מקבל מן הל' שהיא רוכבת על הגלגלים העליונים ומניעם בכח החכמה קדומה. כי זה כח הארדירירון הגיבור
 ומניעו כל שרף בכח. והכא קשיא לי להא' אמרת שהוא קשור מדובק במיכאל שר החסד והרי כל כחות התמונות
 לעשות חסד עם בריות הם נמשכים מאד ימין ושואבים מימיו החסד מיכאל הוא השר שלהם וא"כ איך אמרת
 מניעו כל שרף דמשמע שהם המלאכים הממונים על האש והדין הבא מאד שמאל. וז"ל כי מניעו כל שרף הם
 המלאכים שורפים לא מכת אש אלא מרוב קרירות לדמיון השלם והנכון בזה שהרי כתבנו למעלה כי כח השר
 הוא כמשך מן הצינה שהוא הכרמו בל' ומכת של הארדירירון שהוא הצינה נמשכו ממנו שני כחות ליימן ולשמאל
 שהם חסד ודין ומשם נמשכו כחות כחות של מלאכים מהם מימינים ומהם שמאלים וכן זה השר אשר כחו מן הל'
 נמשכו ממנו ומכחו מלאכים ממונים על החסדים והם קרובים לו וסמוכים אליו ומיכאל השר שלהם קשור בו
 והוא רוכב עליו וזה מכת אורת הו. וגם נמשכו ממנו מלאכים ממונים על הדין ושרפים וחיית אש ממלכות וזה

וקח הב אשר בנות הלי' אצל האכתריאל הגדול והגבור הוא הממונה על חיי האלפא זיתא ראשונה כל עוף
 וחיה מצדו שכולם מלאים חסד ורחמים וראונו כפי הכח אשר מוכר ממנו ושמו מוכיח עליו כאשר כהצתי למעלה
 ושם הראשון אכתריאל וכד' כך סוף האלילות וסוף חיי האלפא זיתא הראשונה כשמו ממש שהרי החלת שמו א"כ
 שהוא מאלף ועד כף - ושמו כשם רבו כלומר שהעצרת שהיא הכ' שמו כשם רבו שהרי בראש שמו כתר ובראשו
 א לרמונו על מקומו שמתוך ממנו - וצריך שתדע כי הא' מבדלה את השם הוא מקדש לקול דאיכא שם מאינון
 כתרין דלאו קדישין הראשון שבהם והוא כתר' אל וממנו כרת לכל חייבי כריתות והכי איתא בספר החינוכים
 בתיקון י"ח עיין שם - ומשם והלאה מתחיל הארירירון מן הל ועד הת' וגם זה הענין קשה עלי כיון ששם אכתרי' אל
 ומחסכו נמשך עד הב שהוא סוף האלילות אך אפשר ששם הארירירון מתחיל מן הל שהוא רמו לבינה שכן
 כתב בעל הספר בעצמו - ואפשר לומר כי עיקר כח האכתריאל מעולם השכל אע"פ שנראית כמו ונבחרתו בפעולתו
 עולם הבנין שכן עולם העליון נראית פעולתו בעולם הבנין אבל שם ארירירון התחלתו וכחו מן הל למטה ולא
 למעלה שהוא הנותן כח בכל מחנות הלכנה כמו שכתבנו למעלה - הכלל העולה שיש אותיות אשר בהם השם
 המיוחד כפול חותם בתוך חותם ומהם כח לך' מלאכים עמומים וזכוכס נאו הד' שנכנסו לפרדס כל א' כפי השנה -
 וזה לשון התמונה השלישית הראשון פי' בן עואי בא עד כח א' הנותן כח ברוחות עליונות ובשמות וממונה המלאך
 אכתריאל - השני פי' בן עקובא בא עד הל וממנו תיקון הכשמות ואורות כל צדא שה"ק ממנו מלאך הארירירון
 השלישי בא עד המ פי' בן זומא הנותן כשמות לארץ ורוח חיים להולכים בה וממנו מלאך מטטרון הנותן נשמה בגוף
 ומצויר האורה - הרביעי בא עד הס וממנו כהלו הכשמות בגולתם וממנו מלאך סדל' פון אופן אחד בארץ הנותן
 דפוס וצורה נעיפה בתוך הרחם למי זכר ולמי נקב ומנהלו השומרו עד שזוויאו לאור ע"כ - ועם מה שקדם לך ומה
 שאכתוב לך גם כן יהיה זה הלשון מובן באר היטב - והנה כתבתי לך שלישים בזמנאות ודעת בצורת הל ועניינה
 וסודותיו וקן דעתך עליהם וחזור עליהם פעם אחר פעם וכולי' האי' ואולי ועדין אולי שתוכל להבין סוד ה' ליראיו :

ומעתה נתחיל לדבר באות המם

מם

כך יפה רעיתי ומוס' אין בך - זה הפסוק כאמר על כנסת ישראל והם דברי חז"ל ואחר ששיבח אותה
 בכל פרטיה כלל הכל דרך כלל ואמר לך יפה רעיתי ומוס' אין בך - ולפי שיש לך אשה יפה בכל פרטיה
 ואיבריה כל אחד לבדו אבל כללות האיברים אינם מתייחסים זה עם זה לכך אמר לך יפה רעיתי שמה
 תאמר ישבה מוס' במקום מסתרו - לכך כתב ומוס' אין בך מיי מעיד על זה אית מ"ס שצריך אותה לרעה שאין בכל
 האהיות אוח שכולה ייחוד וולתי שם שהרי היא מחוברת משני מתי'ם ולא יותר וכל מ' מהם צורה כיו' שהוא שם
 המיוחד והוא כפול בה וע"כ היא רומזת בכנסת ישראל שהיא כהן אשר כתבנו למעלה והו' מקושרת ומיוחדת עמה
 והוה לך יפה רעיתי שכולה רומזת בייחוד ומוס' אין בך שאין בך דבר פוסל ופגום את הייחוד - כמוס' הוא שפוסל
 בקרבנות - ד"א ומוס' אין בך כי בזמן שהיא מיוחדת עם התפארת בבוה השלום אז היא כלה יפה ברחמים ואין שם
 מחדת הדין והוה ומוס' אין בך שהרי אלה"ם עולה מו"ם והוא השם האחרון של הע"ב שמות תחלתו הו' ופוסל מוס'
 וזה כהן מאד - וראיתי לחקור במקום זה באיזה מס' אייברי' ר' ירמיה דאמר מכלל' ד' נופים אמרוס כי מסדר האלפא
 זיתא שיש בדינו משמע שהפקוחה תחילה לעולם וסתומה בסוף כאשר איתו' שהפשוטות נופים אמרוס י' פתוחה
 ובסופה לא נשכחו מעולם וכמו שהפשוטות הם בסוף חיבה ואמרוס נופים כן הסתומה בסוף חיבה נופים אמרוס -
 וכן כתוב בספר התמונה שהסתומה חדרו וחסדה הנופים ולא הפתוחה וכן משמע לי בפי' הבונה דאמר מאמר פתוח
 מאמר פתוח ולא איך מאמר פתוח מאמר פתוח וכן אמרוס שם כאמן כסוף כאמן פשוט - ועוד איך פתוחות קא מייברי'
 ר' ירמיה מאי שאל מהכך בלוה ששם בסוף חיבה וו' קנעוה בראש חיבה וכן משמע במס' מגילה דבסתומות אייברי'
 ד' ירמיה' אהא דרב סמרא דאמר מ' וס' שגלותה בנס' היו עונותיו ואדר' ירמיה' בפתוחות אייברי' מאי קושיא
 ורש' ומתקופת הרגישו בקושיא וזרקתו והעלו דלעולם ר' ירמיה בפתוחות אייברי' משום דפשיעא דסוגיא דשבת

אות המס

צפ' הנונה הכי משמע דברמי' אלה סתום ועשאו פתוח גרועי קא מברע לי ד'אמר ר' ירמיה מנלפך זופים אמרום
לפיכך אי אורי כיוון מן הסוביות המהלפות בחלמוד ומאן דפריך בשבת מי דמיא וכו' אלה סתום ועשאו' יתוח
הב'ס' ל'ר' ירמיה בפתוחות איירי אבל אכן קי' ל'כונניא דמנייה דבסתמות איירי ר' ירמיה והכי משמע: דבשלמא
אי איירי בסתמות שהם בסוף תיבה לעולם משום הכי שכתום משום דהוי לפי דעתם מיותר כי הנך דמנכפ'ך אלה
אי בפתוחות איירי דהוה בראש תיבה לעולם מאי שנא מ' דשכחו יותר משאר אותיות ולא מצינו לאוס כותב אלפא
ביחא שיכתוב סתומה תחלה ואחריה פתוחה: הלכך נקטין פתוחה תחלה ובסתומה איירי ר' ירמיה ומה שאמר
מנכפ'ך בפתוחה לא תקשה שדאי לעשות מהם שתי תיבות כמו שכתבו התוספות: תדע דהצ' ופ' כבד אותם
בפסוק ולכא' למ' ד'איירי ר' ירמיה בכתפות' ומעתה המ פתוחה רומות אל השכינה שהיא הכללות הכולל כל
הבנין שהרי צורה בו והס' ד' פרוסין כי צורת הב היא המלכות כאשר כתבנו והוה היא כוללת שש קצוות ומתמלאת
הב שפעוטים ומיון מן העולם העליון הכוחי דרך חבורה עם הוה למעלה ושפעת ומוריקה דרך הפתח הקטן
אשר תחתיה לשאר העולמות כלם ולכל לבא השמים והגלגלים וכל אשר בהם וסימנין ופניה תמכו פלך ופלך הוא
מלאן פלכים' וא' ת' מה ענין סדר זה כי הב אמרו שהיא רומות בשכינה והל' בניה והמ' חורנו אל השכינה
אני אשיך מילין בטוב טעם דע כי הב הופכת פניה אל הל' לקבל ממנה דרך הו שהיא קו האמצעי ועמוד
אשר הבית נכון עליו ומתמלאת מן הכתר אשר לו יכונו מימיו ויורדת אל המ' להשפיע למטה דרך הפתח כאשר
ביארונו וכן תמצא בכל אחת משלש ס' וחבור שלשם מל'ך כי כל אחד מהם מלך בעליונים והו' מלך בחסותו וכן
דרשו ז' על פסוק ויקרא לו אל הו' ישראל הב' קראו ליעקב אל אמר לו אני מלך בעליונים ואהה מלך בתחתונים
והב' היא מלך בעולם הנפרדים נבח הו' וכן דעהך להבין זה' וראיתי בספר התמונה כי הא' לקחה את הל'
שתעיד עמה על הייחוד והל' לקחה את המ' אשר לפניה להעיד עמה על הייחוד והמ' תפס הסתום במקום
ס' והס' במקום מ' והכל קשר זה בזה לקשר אחד וייחוד אחד ע"כ' ויש לשאול בשלמא ס' לא מצאה לפנייה
אות שתעיד על הייחוד הכפול ותורה לה אלל המ' אבל המ' למה לא תפסה את הס' ותפס את הסתום במקום
ס' דע כי המ' הייתה צריכה לתפוס מ' אחרת לרמוז על המים העליונים כמו שאני עתיד לבאר בע"ה והמס'
הוא מלאן מים בסי' המ' הפתוחה צריכה אל הסתומה ליתן בה טעם ומלח שהיא מכללות ים המלח ולכן תפסה
אותה להעיד עמה על הייחוד ומינה ובה כדו שיהיו בשני המיין ארבע' ייחודין כנגד ד' אותיות שם הייחוד ואחד
מהם פתוח והיא המ' ראשונה כנגד ה' אחרונה ששם היא פתוחה וגלויה לעין כל הבניאים והחכמים יתבאר
בה והשלישית ייחודין סתומין כנגד שלש אותיות השם סתומות בנוות והבן זה: אף אנו נאמר כי הא' אמרה
אל הל' תפסול הייחוד כמוני שאתה ראה שאתי האלפא ביחא שנייה וגם כך פרק מפרקי המרכבה העליונה
כאשר כתבנו: והל' אמרה אל המ' הסתומה לה תפסול הייחוד כמוני כי כך הטועים עתידים לטעות כגון דוד
הפלגה אמרונו עש' לנו ס' וכגון א' ישע' אחר שאמר שתי רשויות שיש בהם רבים שעשו בזה לפי שראו ביה ממשלת
התחתונים וע"כ הפרידה מבנייה וקלנו טעיה מן האילן: והמ' הלכה אלל הס' ואמרה תפסול את הייחוד
ותתחום אותו ותחס בתוך חותם כס' הואת שהיא סתומה ותתחום מכל לדידה כמין חותם וגם סתומות ותתחום
כל הנלוות ומן הנלוות כמו שיתבאר במקומו: ולכן חתם בו הייחוד לקיים מה שאמר והיה ביום ההוא יהיה
ה' אחד ושמו אחד: וכבר קדם לך שהשם הוה הוא שם בן ד' המיוחד שעולה כ"ו והוא הכפול באותיות הללו והרי
הוא גבוה וסתום עד זמן הגאולה כי אין השם שלם ולא הכסא שלם עד אותו זמן כי אז יתפך אל עינים שפה ברורה
לקרא כלם בשם ה' ולעבדו שפס אחד והוה כי בולם ידעו אותי למקוטנס וכו': וכבר ידעת כי השם הוה מורה על
עצמות הוייתו יתברך והבן זה מאד: וא' ת' מאי שנא כי זה האות שהוא מ' אשר צורה בו מורה בשכינה והל'
אשר ג' כ' היא צורה בו מורה בניה: דע כי צורתה מוכיח עליה כי הו' כצורת הל' וקופה ועומדת וראשה
מגיע לרום עליון והס' חציון עוון ורוכב על הב' כגיבור רוכב על סוסו ע"כ הוראתה בניה: אלל צמ' הו' שיה
לה ומחברת עמה ובחיצוק ושכוח ע"כ מורה בשכינה: דע כי ע"ל ידה אללו בני ישראל את המן מ' שנה לפי
שהמ' הלכה אלל הב' להוריד מן לאורך ישראל והוה תמיכות מ' צ' מן ואללוהו מ' שנה וכוין שכתבנו לארץ
התחתונה ואללו מעבור הארץ שנתה ארץ העליונה מלהוריד מן והוה יקטנת המן שקיים עמך המ' הרומות

צאריך חפץ והנ' רומות בשכינה עילאה כאשר אכתוב לקמן בע"ה. וע"כ היה יורד האון לשרא"ל צטרב שבת לחם
 משנה וזריך לנצו על שתי ככרות בשבת לייחד הכ עס הי' בזרות מ והייחוד הוא בט' הרומות לשלום. וראוי
 לנצו את החתונה כי בה זריך לעשות כל המעשים והרמוים בסוד דאחי לבני אחותי כלה אכלתי עירי וגו' ולזה
 דמיו ר"ל מ'טני שהיא סמוכה לארץ דכתיב ארץ חטה ולכן יש בה שתי מ"ים לרמוע על לחם משנה. וגם המ
 הכפולה רומות דרק שני דכתיב דרק חרדוף כי ב"ד שלמטה זריך לרדוף אחר ב"ד שלמעלה ושכינה למעלה
 ושכינה למטה ושכינה עם ב"ד של מטה שנאמר והוא עינכם בדבר המפטט ונו לעומת זו והנ' ואת מה
 בשתיה המ להיות כולה ייחוד מכל שאר האותיות אשר נכפל בהם הייחוד. אשיבך ידידי כי אין לך ככל
 האותיות אות מורה לרבים כאות מ וכן ימים רבים כי לעולם המ תשמע לרבים ולרביעי עשייתם דברתם
 הלכתם. וע"כ בה כל הייחוד נמור כפול וסתום וקתום הבורות כי אעפ"י שלמטה מורה ריבוי למעלה סכל
 אחד מיוחד בלי שיתוף וכלי פירוד ודעהו. והנה במלוי המ בנה האחת פתוחה והוא מקום לשפע הברכה
 להריק למטה כמו שכתבתי והשנית הסתומה בית קיבול לדון ושניהם אות אחד. וכבר ידעת כי העדה הזאת
 לפעמים פועלת ברחמים ולפעמים בדין דקא וקא ויתרין סטריין והכל אות אחת ומורה אחת להזיא מלב האומרים
 שתי רשויות יש אחד פועל הטובות וא' פועל הרעות אלא הכל מדה אחת ועדיין אכתוב לך זה בע"ה. והשפע של
 המ עד הסתום הולך להשניה עליו לתקן ולהכין המים במקומם ולא יצאו לשטוף את העולם ושלא יונעו את
 המעינות מלפעול פעולתם ולתת מים לעולם כראוי ולכן נקראו מס מלשון מים ודור המבול שקלקלו את מעשיהם
 נדומו במים מ' יום שנאמר ויהי הגשם על הארץ מ' יום ונ' לילה כי אפילו מדת יום בספק להם למדת לילה ודומה
 לזה וז' המטיר על סדום ובומר. ושני המי"ם בידד נקראו כה הרחמים שכל אות שיש בה ייחוד פועלת
 ברחמים שכן השם הו"ה עולה כ"ו הוא רחמים. וזריך שדעת כי אות ה"ם והל והם שכל אחת מהם יזורה כ"ו
 הוא סוד של הסוכה והוא סוד ב"ו ה"ם ושם יאחדנה י' רומות בה שהוא כללות חקן וכלה בייחוד וחיבוק ודבוק ושיקיה
 זכן הב רמז לכלה וכו' לחתן והם מחוברים יחד לאות אחד והרמז הנפלא על כן יעווב איש את אביו ואת אמו
 ודבק באשתו והיו לבשר אחד והנ' זה מאור. וכבר בספר התמונה כי המ הסתומה כותן מלח בשם ציור של
 בעבור ודעים וצמחים בעולם השפל אורות וטובות נדק אשר נדקו וטעם טוב להיות דבר בעתו מה טוב גם לימים
 ולרגעים ומונים וספורים להיות מלח ברית וקיום להם שנאמר עוד כל ימי זרע וקציר וגומר. ע"כ הכוונה כי מן
 יש המלח שהיא בתמונה סתומה בא' כח וקיום למס פתוחה ע"י. גם סתומה להיות טעם וקיום לכל הדברים שהם
 סתומים תחת הארץ כדי שיהיו ראויים להתקיים כגון זרעים וצמחים שנאמר אבי' בקרב הארץ. וכבר ידעת
 מלח אבי ובקרב דייקא וכן כותן טעם קיום לומנים ועתים יודעים וספורים לכל יצנו את תפקידם דכתיב עוד כל
 ימי הארץ שהם ומנים הבאים מהארץ העליונה והכל הוא מלח מדה דק הבא שם מחכמה עילאה יש המלח דריך
 קו האמצעי המאזיר במ'. וכבר ידעת כי הומנים והמועדים תלוים בהם כל הלבנה וגם כל הזרעים והצמחים דכתיב
 בראש ירחים והנה קדם לך כי השפיעה הוא המאזיר והוא ציור הכי אשד בתוך המ המקבל מן המאורה דכתיב
 והוא כי אשר נצויר המ' וא' מ' מאי שנא המ מכל שאר האותיות שהיא פתוחה וסתומה בשלמא כפופה ופשוטה מצינו
 דהיינו נלפף אצל פתוחה וסתומה לא מצינו וולת המ'. התאנה לפי שכבר קדם לך שהם רומות בשכינה מדת
 המלכות בייחוד וכבר קדם לך ב"כ שהיא פעם מלאה מאור השמש. פעם פגומה. פעם יבשה. פעם למה ורטובה
 ולכן היא פתוחה וסתומה והוה שאמר בפר' הבונה מאמר פתוח מאמר סתום וכבר ידעת ה' דחקן בעשרה מאמרות
 כבדא העולם ואמר בראשית כתי מאמר הוא והשאת מתיישב. ספיר מאמר פתוח הוא המאמר שהוא פתוח לנביאים
 כמו שכתבתי למעלה מאמר סתום הוא המאמר הראשון שהוא סתום מאד ולכן לא פירש בו הכתוב מאמר בדיא
 אלא כלל אותו במלת בראשית. ובכתר המלה כמו שכתבתי לך בשם הרב הגדול שכתב והמלה מוכתרת בכתר
 ב' וזה הוא מאמר פתוח מאמר סתום. וכן ב"כ מאמר פתוח מאמר סתום וכן מ' מעין סתום וזה כי לעולם מעין העליון
 פתוח כי הוא הטהר אשר לא יכזבו מימיו. מעין סתום דכתיב בן נעול אחתי כלה בל נעול מעין סתום ועל
 דרך זה נעלמו מים פתוחים מים סתומים וע"כ היה זה הרמז בזה מ' יותר מנשאר האותיות ויש בזה רמז ב"כ
 שאליו בנותן שהמאמר הוא סתום בשביל עונותיהם של ישראל מאמר הוא. ומאמר נקרא. ובכלל עשרה

אות המס

ואתרות הוא * גם בזה רמזו לפי שכל בה הייחוד וכלה ייחוד ולעולם הוא חבור ל"ו הייתי אומר א"כ לעולם
הב"ק מלאה לא תחבר כל בה קמ"ל * לפעמים היא חתומה ומעשה בני אדם גורמים ועל זה נאמר גם כי
אזעקו אשוע סתם תפלתו והמרה הואת קרויה תפלה שגאמר כי בתיבית תפלה * ואם תראה לדעת אדם יש כח
במעשה התחנות לעשות פסם במעשה העליונים לא ועיין בפרשת ערוות במדרש הנעלם ומסס השכל אס תוכה
אזריך לתת טעם למה האות הפתוחה נראש תיבה לעולם חוץ מלמדה האשרה ולשום אין קץ על כסא דוד וגו'
והסתומה לעולם בסוף תיבה חוץ מאתה בספר עזרא ואת חומות ירושלם אשר הם פרוצים רמזו בה ועיין זה
אם ישראל עושין תשובה או השביבה ימינה פשוטה ופתוחה לקבל שמים * ותפחה המ של למרבה המשרה אשר
בה נסתם הבלות ולשום אין קץ על כסא דוד ועל ממלכתו וגו' ואם אין ישראל עושין תשובה או נסתת המס
ואז זועקים ואינם נענים כדכתיב גם כי אזעק ואשוע סתם תפלתו וחומות ירושלם פרוצות ופתוחות למטה ולמעלה
כי בזמן שאין שלום הר או להיות פתוח נעשה סתום וזהו למרבה המשרה והראוי להיות סתום נעשה פתוח וזהו אשר
הם פרוצים * ודו"ל דרשו בה הכי כאשר יסתמו חומות ירושלם שהם פרוצות כל זמן הגלות ולעת הישועה יסתמו
הפרוצים ואז תפתח המשרה שהיא חתומה עד מלך המשיח * והכוונה כי מלכות בית דוד וחומות ירושלם נתנו
ברצון זה לזה שלא תפתח זו עד שתסתם זו ולא תסתם זו עד שתפתח זו והערבון הוא המ שהפתוחה מורה
במלכות בית דוד והסתומה מורה בחיותו ירושלם שהיא דומה לחתומה נשבה חתומה מכל לך שאין מקום ולא פתח
להכנס בה ערל ושוא לא למטה ולא למעלה בזמן שהלכה במלואה וישראל יושבין על אדמתם ומתעסקים בקרבנות
ובמזות שהם משפט אלהי הארץ * היא למדת כי הם רומזת לתורה שבעל פה מחוברת לתורה שכתב
וע"כ עמוד משה מ יוס * ומ לילה כנגד מדת יוס ומדת לילה שיש בצורת המ עד שלמד כל תורה שבעל פה
והיה עולה מן המ אל הג דרך ה' שיש בצורת המ עד שמתבונן בניהם ומסס היה מתפרנס כל אותם מ יוס למי
שהיה מחבר המ עם הג ויודד לו מאס ע"ן רוחני דרך השקיות שהיא מדתו אשר שם טוחנות מן לדרוך כמו שכתבתי
למעלה ומתפרנס בו פרנסת הכשמה ולא פרנסת הגוף וראיתי כי במקום זה ממש היה יורד מן ישראל אל שדרך
ירידתו היה מתגשם עד שהיה בו מוון לנוק מאס וע"כ היה נבלע באיברים וזהו דגן שמים נתן למו * דגן שמים
וממש וזהו לחם איברים אכל אים * ואתה בני אל תתמה על החפץ שהרי הנשמים יורדים מלמעלה ומתגלדים
ומתגשמים בחוץ עד שנעשה כמין איברים או כמין שלג או ככר * ואריך שתדע כי השני מאים רומזים נ"כ
למים העליונים ומים התחתונים והם איברים מפולגות שהוכירו ר"ל במדרש ועליהם א"ר עקיבא כשתניעו לאזני
שיש טהור אל תאמרו מים מים משום דובר שקרים לא יכון לנגד עיני כי אע"פ שהם באחדות אחד כענין נעוף
הוכן בתחלתן וליכא ביניהם פירודא מ"מ זריך אתה לדעת להבדיל מעלת המים העליוני * ממעלת המים התחתונים
במעלת המשפיע על המקבל והוא יבדל אלהים בין המים אשר מעל לרקיע ובין המים אשר מתחת לרקיע * והרקיע
הכובר הוא רקיע שמים שהוא רקיע שמים והוא קו האמצעי והגדול ביניהם * ורקיע זה והבדלת המעלה לא
שום שם הבדלה כי הכל חסור אחד וייחוד אחד וקשר אחד והבן זה מאל * שוב מלאתי בספר הרקיעון להרשב"ע *

הדפס

אמר הנב"י תחלת המאמר עד א"ר אליעזר תעבאנו בדף ע"ב
ע"ג ומא"ר אליעזר עד הסוף תעבאנו בדף ק"ח ע"ה וה"ו
לאחרים בידך בדף ע"ג י"ס ביתו כנסתא ימנה וזכרון ה'
ע"ב ומע"י לדעת גדול בדרך אמת שהוא על לבנו ונתיבם כן *
ואלין אמרין אכן בעינין למהו קדם מלכא * ורא מחלוקת לשם שמים
בגון לאה ורחל דהא דא בעיא לאתחברא בבעלה ודא בעיא לאתחברא בבעלה ונטיל לון יעקב וקשיר לון ביה דרות
לאה מחשב בלבה אם נטיל יעקב לאתתי והא נטיל לי עשו חייבה והכי הוה רחל חשיבת כנוונא דא בגין דא יהי
קב"ה יעקב קרויה ושוב לון מההוא חייבה * א"ר אליעזר אבא יונוא חדא הויבא בני מדרשא ושאינו חבריא
מאי ויהו דאמר ר' עקיבא לתלמידיו כשתניעו לאזני שיש טהור אל תאמרו מים מים שגא תסכנו עצמיכם
שכאמר דובר שקרים לא יכון לנגד עיני אדכבי הא טבא דסבין עתיקא דעתיקין קא נחית ואמר לון רבנן

מאמר מעסיכ אל מ"מ וכן דעתיך להבין כי לא אפרש בדבר *
* ועש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים וגו' * הכא לית
מיא ומטערא דמסאנו אלף מים דמטערא דשמאלא הוו בעאן
לאתחברא ומים דמטערא דמימא הוו בעאן לאתחברא
ולתחלקא עליהו * דאלין אמרין אכן בעינין למהו קדם מלכא *
דא תא עמודא דאמצעייתא ואעיל שלם בינייהו וקשיר לון ואתעביד שלם בינייהו * ורא מחלוקת לשם שמים
בגון לאה ורחל דהא דא בעיא לאתחברא בבעלה ודא בעיא לאתחברא בבעלה ונטיל לון יעקב וקשיר לון ביה דרות
לאה מחשב בלבה אם נטיל יעקב לאתתי והא נטיל לי עשו חייבה והכי הוה רחל חשיבת כנוונא דא בגין דא יהי
קב"ה יעקב קרויה ושוב לון מההוא חייבה * א"ר אליעזר אבא יונוא חדא הויבא בני מדרשא ושאינו חבריא
מאי ויהו דאמר ר' עקיבא לתלמידיו כשתניעו לאזני שיש טהור אל תאמרו מים מים שגא תסכנו עצמיכם
שכאמר דובר שקרים לא יכון לנגד עיני אדכבי הא טבא דסבין עתיקא דעתיקין קא נחית ואמר לון רבנן

עמאי תשחלון אמרו ליה במאי דאמר ר' עקיבא כשחביעו לבבני שיש טעור אל תאמרו מים מים
וכו' שחמך דובר שקרים לא יכון לנגד עיני אמר לון ודאי רוח דא עלאה הוא דלית הכא והא אוקמוהו במתיבתא
דרקיעא עלאה ובגין דלח טעמו כחיתכא לכו ובגין דאחבליה רוח דא בכייוכו דליהו רוח עלאה טמירא מבני דרא
ודאי אבני שיש טעור אינון י' דמנהון מין דכיין נפקין ואינון רמיון באות א רשא וסופא ויד' דליהו נטוין בכייהו
הוא עץ החיים מאן דאכל מניה וחי לעולם ואילין תרין ויד' רמיון בוויזר ואינון תרי יצרות יצרה דעלאן ויצרה
דתחתין ואינון חכמה בראש וחכמה בסוף תעלמות חכמה ודאי אינון תעלמות מחכמה עלאה דתחוב כתר עלאה
ואינון לקבל תרין עיינון דבהון תרין דמעין דתחוב בימא ברא ואמאי תחוב בגין דאורייתא מתרין לוחין אינון הוה
משה כתיב לון לישראל ולא וכו' בבו ואחברנו ונפלו ודא גרים אבודא דבית ראשון ובית שני ואמאי נפלו בגין דפרת
ו מבנייהו דליהו ו מן וויזר ויהיב לון אחרנין מסערא דעץ הדעת טוב ורע דמתמן אתייהבת אורייתא באיסור
והיתר ממייתא חיי ומשמאלא מיתה ובגין דא א" עקיבא כשחביעו לבבני שיש אל תאמרו מים מים ולא תהוון
שקילין אבני שיש טעור לבבנין אחרנין דלחון חיי ומותה דמתמן לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו ולא עוד אלא
שאחס חסכנו בעמנום בגין דאילין אבנין דעץ הדעת טוב ורע אינון פירודא (פי' דאין הרע מתחבר עם הטוב)
ואילין אבני שיש טעור אינון ביחודא בלא פירודא כלל ואם תאמרו דהא אסתלק עץ החיי מנייהו ונפלו ואית פירודא
בכנייהו דובר שקרים לא יכון לנגד עיני דהא א לית תמן פירודא לעילא דלחין דאחברנו מאינון הוה אחו לנשקא
ליה פרח ואסתלק מנייהו ע"כ ואתה המעיין בעומק המאמר הזה עם מקצת הקדמות שאברתי לך תשכיל
בס שתי הנמנים רומנים למים העליונים ולמים התחתונים ממש לפי שהעליוני הם לטהרת הנשמה והתחתונים
לטהרת הגוף מקוה ישראל מושיעו וכתבי ורקתי עליכם מים עשירים וע"כ שיעור המקוה המטהר את הנפש
מ סאה והם מים שכל גופו עולה בהם בפעם אחד והנה ראיית מי שכתב כי יצור המ הפתוחה ו והם
הסגומה שני רש"ן ואני עמדתי על דעהי ולא ראיתי להקשות עליו מדברי החכמים בעלי הקבלה האמיתית כס
שמה לא טעם טעם הדבש ולכן לא אורז עיניו אבל אקשה עליו מה הקורה השכלית והוא כי יצור שאר האותיות
הכפולות והפשוטות אין חלוק ביניהן אלא בצורתם שוו כפופה וזו פשוטה וזו צעל דהן מורה בזה וכיון שכן גם במ
שתיים יצור אחד אלא שוו פתוחה וזו סגומה וכיון שהסגומה או אפשר לצייר בה ו גם הפתוחה לא תצייר בה
ו וכמו שהפתוחה אין אתה יכול לצייר בה שני רש"ן גם בן הסגומה לא תצייר בה שני רש"ן והאזורה השנה
לשתי האותיות היא כ ו עוד ראיה שאם תצייר בה שני רש"ן גם אחי לצייר בה ד' וי' ואחר יצייר בה י"ז ויד' ו
שהרי הו שיעורה ג' וידון ו"כ אין הדבר בצורתה הבוחר דא"י אין לדבר סוף אבל הענין הוא כי אכתוב לצייר
באות אשר רצינו לדעת צורה האות היותר גדולה מאותיות הפשוטות והבשאר בידיו רוח שלישי של המ והרי
הוא קו ישר בצורת ד' יהי כ' כמנין שם המפורש ומכאן תבין שאין ענייני הקבלה כפי הזמן כאשר יחסדו הפתאים
אשר לא חלק להם בבינה ולא מן השכל והדעת לתת טעם לדברים ואמורים קבלה היא ואין משיבים עליה ומורה
אני שיש כמה דברים לא נודע לנו טעמן לא מפני שאין בהם טעם ככון ואמיתי * דישום ולהנחיל אוהביו יש
לא שאין אנו משיבים אותו וכן דרשו ר"ל כי לא דבר רק הוא ואם הוא רק ומס הוא וגם אני מודה שיש כמה
עניינים פנימיים שאין ראוי לחקור ולתחוב בהם בדקתן בס' יצירה פתק ראשון משנה ח' ועוד אמרו ל' במזלות
מומד אל החקור ואין לך עסק בנסתרות וכן אמר שלמה כבוד אלהים הסתיר דבר וכבוד מלכתי חקור דבר והכל
לפי מה שהוא הענין והוא יעוררו על דבר כבוד שמו כדר בחפשי לך למעלה כן נמכת האות הוה הוא המלך
מטטרון אשר שמו כשם רבו הנקרא שליח בכל מקום וע"כ היה תחלת השם מ ואסוף ו מן מן הם הוא כת
סדלפון כאשר כתבו בהם התמוזה גם כתבו למעלה כי בן וומא בכבודא עד אוח כמ ואלא האות תחום
מכל לדיו וראש כי אות מ שבת שאו יסוד התפארת מאיר בתובה וכל אשר בעקרה כי הוא הציב לר' ד
ומלואה והם הסתום משגיח החת הארץ במקום סתום כמו שגא ועל הארץ מתחתו שני המימ' ס רמיוס בפסוק
השמים ממעל ועל הארץ נחתה ועלה בן וומא תוך שני המימ' ס ולא ידע מולאס ומזבאס וכפגע בחוכם
וכתוב בפי' הסגומה ואין אנו יודעים סודו ע"כ ורש"ו ל' כתב נטרפה דעה וקא מצעילי לי זה האיך בן עזאי
וה האיך בן וומא מאי שגא שיה מת וזה כפגע וי"ל כי בן עזאי היה חכם ובקי בסתרי המרכזה שהרי חשקה נפשו

אות המס

בתורה והיה עומד על מעלה דבר הבית וראה אוכלמי ישראל ואמר ברוך שברא אלה לשאמי וזה ודאי מורה על
 גדול מעלתו ועסקו בתורה ולכן היה בו כח להכנס מהת עד הא וראה את אבת ריאל יה' ה' בלכות שהוא
 השר העליון הנא מבח הא' הרמות בכח וכיון שהגיע שם לא יכלו המלאכים לדחוף אותו משם וכדנקו יקר
 ביקר ומח שם בנשיקה ורבות במיתח הכביאים והוה והיץ כי היה קרוב מאד אל היקר אשר תכליתו היה ובקשתו
 ואלו בן וומא עדין לא שמש כל זכרו כדאמרינן בפ' אין דורשין א"ר יהושע לתלמידיו עדיין בן וומא מבחין וככנס
 עד אות המ דרך התמונה מן הת' ולא היה בו כח כדי להכנס ויתר כי שם עמדה השגתו וראה להיץ משם את
 יקר הכבוד מרחוק ויש בין האות הזה עד אות א' כמה מעלות וכמה מדרגות ולהם כמה מלאכים ודחפוהו משם
 ללאת והוא לא ידע ללאת משם וכתבלבל מחשבתו וטרפה דעתו ועליו הכתוב אומר דגש מלאך אכול דייך פן
 תשבענו והקאתו והוה ממש מה שכתבנו שכיון שהגיע למ' וראה את המלאך מטטרון היה לו ללאת משם ולא היה לו
 להיץ כמה שכתבנו לפי שם הכלית השגתו ואלו שם אחר קולץ בנטיעות וכבר ידעת מה היא הנטיעות ועליו
 הכתוב אומר אל תקן את פיה לחטוא את בשריך מאי היא חוץ מטטרון דלתיבא ליה רשותא למיתב למיתב
 ופוקן של ישראל אמר במירי דלמעלה לא הוי לא ישיבה וכו' אמר שמה ח'ו שתי רשותו יש אפקוהו למטטרון ומחיוה
 שתין פולסי דנורא אתיבא ליה רשותא למימחק וכותא דאחר ע"כ בפ' אין דורשין וזרדך לומר כדי שישכים
 עם מה שכתוב בספר התמונה כי בא עד הם ומשם הביט במלאך מטטרון שהוא למעלה באות מ' כי נכת
 הם הוא המלאך כדלפון הקרא אופן אחד בארץ וברך זרדי המרכבה שמימיים יקר מתוך יקר וזה עשה
 טעות גדול וקלץ בנטיעה להפרידה ומבוינה לעשות אותה רשות לעצמה כי מועלת השלשון שתין מעלת המשלח
 זהו לא ידע כי הכל נכת הו אשר נורת הם ואפקוהו למטטרון ומחיוה שתין פולסי דנורא וכתבו בחוספות
 להודיע לו שאין יכולת למטטרון יותר מאחרינו ואפסר לפרש בו הוסיפו לו ששים כחותי מכוח הגבורה והאל
 בשביל עונגו של אחר והיינו דלתיביה ליה רשותא למימחק וכותא והיה שאמע מאחורי הפרגוד שבו נכים שובנים
 חוץ לזשע אחר לפי שגם חוספות דין וגבורה בעולם והבן וה' ודלתיבי לכתוב לך מה שכתב בתמונה על זה
 ואבד יתבאר לך וזה השער פ' בשער הם' בא הרביעי פ' אפר ושבנו והקיפו ולא נפתח לו פתח ללאת כי
 באו מים עד נפש' ולא ידע כי נכפשו הוא פ' כי נאבדה נפשו מן העולם הבא' ומאז מים ולא ידע בצורתם אם
 עליונים או תחתונים פ' כי ראה מתוך הם' דמות השכינה ולא ידע להבחין אם עליונה או תחתונה שיש מים
 עליונים וזוים תחתונים כמו שכתבנו למעלה והם סגורים בתוך האות הסגור פ' שהסמך' היא סגורה מכל צדדיה
 וחסב שהוא הנ"ס הסגור פ' כחלקו לו ש' נמ ועשה ב"כ בענין הגאולה כי הם' סתום השתתה בדברים אשר
 תחת הארץ כאשר כתבנו למעלה וכה השתת הם' הוא בענין גלותם של ישראל ובגאולתם ובחלקו לו חונת הם'
 הרמות בגאולה כדכונם הם' שוודמה לו ואמר אם בענין המ' מקוים ישראל והלא אין גיה שום בגאולה אלא
 כמה הוא בעינינו אשר תחת הארץ ובו עשה ואמר אין תקוה לישראל על זאת בגלות ואמר תפח רוחם וגו'
 פ' ועליו וכוונתו כי היוצאים לתרבות רעה או' תפח רוחם של מחשבי קצין' ואם המים באו עד נפש והיה מבדיל
 בין מים למים כי כשתגיע למבני שם ודובר שקרים לא יכון פ' כי אם ראה בתוך אותיות אלו שכינה היה לו לעשות
 הפרש והבדל בין שכינה לשכינה שהיה לו לידע אנה משגיח כל אחת מהם האחת היא מאוסיות יש המלת והשנית
 דמונות בשכינה תמאה ולא היה לו לומר שתי רשות יש ולקצץ בנטיעות ועל זה נאמר ודובר שקרים לא יכון
 לכבוד עיני ואין לו תקוה ואין אורך מ במקום פ' כי מה ענין המ' אלא הם' ומה שמורה זה אין
 מורה זה כי הם' משתחת בענין הגלות והגאולות מה שאין כן במ' וילאת בת קול מתוך הפתוחה אשר במקום
 ש' דשקיהם רומות בשכינה ואמרה שבו נכים שובנים כלומר שיאלו מן הגלות אשר מלת אנכי עמס' פ' דכתיב
 אנכי ארד עמך ונצרימה ואנכי אעלך גם עלה וכן לעולם ובבל וכן בגלות הד' היה חוץ מהו אלישע אחר
 הפרץ גרד ואין לו תשובה דכתיב ופוצץ גדר ישכנו כחש שגא' ודור רביעי ואף על דביעים שבו נמים חוץ פ' כי
 אפילו הגולים גלות רביעי בנזק והגולים גלות רביעי נכנס כלם יהיה להם תשובה חוץ מהקולץ בנטיעות ואומר
 שתי רשות יש' ומכאן משמע שלא תקרהה נשמתו של אחר למדנו ששעה שתי טעיות קלץ בנטיעה וכפ'ר
 בגאולה וה"ת ישם חלקינו עם המאשרים אורחותם וטובה לראות בטובה הצפונה ליראתי אמן:

ומעתה נתחיל באות הנז

הנז

הוא שער החמשים של שערי הבינה אשר נמסרו למשה שנת החמשים שנה של יובל וזה יאמר
עבדים לחירות והיא מקום הבחלות עליונות ותחומות ועל כן הוראות הנו"ן בבינה והנה נורת
דומה לנורת הג' הדומה לזיכור הגדול וכן הנו"ן דומה לזכור ורומות בבינה ואע"פ שאין לה
עוקף למטה כמות ג' כבר יס' בה כפופה ופשוטה וע"י הפשיטות יורד השפע לעולם הבנין ועדין יתבאר לך זה
בעו"ה ודע כי אות הנו"ן פשוטה וכל אותיות מלאה פשוטות אין להם ציור אותיות ואין לומר שהיא מצויינת
על אותיות כנורת הג' שהרי ג' אותה עוקף הדק למטה והוא חודו של ו' הלכך ע"כ יס' בה ציור שתי אותיות
ומה שכתבתי היא היו"ד אבל ג' אונו כן אלא הרי היא פשוטה לבד ויזין לך ככל האותיות שהיה כל המלו"ג כ'
מאותיות פשוטות אלא י' ב' חזקונו הו' שהיא ומלאה ומלו' מלאה כולם פשוטות וכבר כתבתי זה למעלה במקומו
וכתבתי הטעם באות ז' והטעם י' ו' לפי שהי' רומות בהכמה עלאה נקודה פנימאה סתומאה והג' רומות
לבינה כאשר כתבנו ו' וע"כ שתיים פשוטות לפי שהם מוראות על העולם העליון עולם השכל והם לעולם הבדור
א' דבין אבא ומא' ליכא פירודא כלל והב' הפשוטה הוא הכהר המושך מו' לו' ולעולם לא יכובו מימיו' ואע"פ
שכתבנו למעלה שהיא היא יותר רוחנית ויותר דקה שהרי הוראתה בכתר עליון ואפ"ה יס' בה ובמלאה ציור
אותיות הטעם בזה לפי שג' כשתינו עליונים ותחומים וכל ציור האותיות מן הא' הוא כאשר כתבתי למעלה
הא' למדת כי השלש רוחניות הם א' ב' והם אינן וע"כ נקרא הכתר בשם אין לכל בעלי העבודה כימאות ה' מן
הא' ומאות הג' מאור דכתוב ואי זה מקום בינה ומבור שלשם אינן והנה אכתוב לך מאמר נא בספר התקונים
(דף פ"ד ע"א) מסכים למ' שמועיל מאד למה שהקדמנו ו"ל בראשית חמן איש דאמר ביה ויעקב איש חס וישר
אובלי' דלא יומא חלימאה דהא תלת אומנים הוו עד הכא יומא קדמאה ויומא הנייכא ויומא חלימאה כל חד וחד אפי'ן
אומנתי' ויומא קדמאה אמר ליה ההוא אמן מופלא ומכוסה לההוא דרגא דאקרי אינן כליל חלת ספירין א'
בכתר י' חכמה י' בינה י' חמש אותיות מנפך ומעלמא דאחי אינון לקבל ה' עילאה אמר לכל אחד מתלת ויוני
דאפי'ן אומנתי' אשר ליומא קדמאה יהי אור מיד אפי'ן אומנתי' ועביד ליה הה"ד ויהי אור ו' והא' אוקמוהו דלית
הוייה אלא ע"י עשיה א' מן אינן דהות פרח באורי אפי'ן אור י' אפי'ן רקייע י' מן אינן אפי'ן יבשה הה"ד
ויאמר אליהם יקוו המים אל מקום אחד ותראה היבשה ע"כ ואתה המעיין תבאר זה העומר עם מה שכתבתי
בהקדמה ותגלית הא' למדת כי עולם השכל נקרא אין גם להורות על רוב העלמו' והסתרו' והוא דבר נעדר השגה
ובאילו הוא אין לך מבנין כל בעלי הקבלה שם זה לכתר בלבד ותמ' שזה הוא ממוצעת בני' דובנו' לרמו' כי בכל
אחד מהם נא כתר עליון כמו שכתבנו למעלה כי הו' שגורת הא' רומות בה וכן נראה מספר התקונים ג'ם
אפשר לומר כי אפילו שהיה הו' רומות בקו האמצעי לפעמים עולה למעלה כבוד נחלה בלי מצרים שהוא נחלת
ועקב הרי לך כי נורת הג' ומספרה רומות בבינה והיא עלמו' של יובל חמשים שנה והנה מספר מלאה
עולה קו לרמו' כי העולה דרך קו האמצעי עולה ועל זה תמצא כל מ"ג ש' כפול יש ו' בשלשה מיהם בציור
ובנון במילוי הענין כי הב' דרך הו' תעלה אל הל' ודרך הו' חדר אל המ' ודרך הו' תשוב לעלות אל הג' ותוריד
הבחלות אל ה' דרך הו' כשהנו' עד עת ק' כמו שכתבתי במקומו בע"ה ו' אבד ימעת כי כל העולמות דומת
דמיון לזה דומה לזה תמצא ברו' וסחיות רגות ושוב כמדמה ברו' כי חיות אבד וכל המעשה מן הכסא שחוקקות
ואמאות ודלות להשיב הכבוד העליון אשר למעלה מהם ואינם יכולות להסתכל מפני האור הגדול וע"י תשוקת
ועלייתם ו' ומחלוקת אור ושפע עליון ושבות מרוב מורא ופחד וע"י תשובתם ו' מופרכות ומשפיעות על כל צד
השמים ומיד חוזרות ומשחוקקות ואמאות ודלות להשיב וזה משפעת כל הימים בהחיות גדולה והו' כמדמה הבנון וכן
אמר דן לכל החיות העליונות כי גבוה מעל גבוה שומר וכולם פניהם ומנמחה אל הכנה הראשונה יתבאר שמו'
ואני אומר כי ע"כ נהגו ישראל בשעת הקדושה לדב' כלפי מעלה להדמות לחיות הקודש ואפני מעלה העלשים
קדוש' כמוהו והבן זה והנה אודיעך עוד מפלא בעיני הג' כי לשון כו'ן הוא מלשון אס' תשקור ליו' לני' ולכדי לא כן

אות הנז

ולא כדכ בעמו אמרו בלבו כינס יחד ורבים כן כולם הכוונה בהם הבאים אחר האדם או זרעו המתרבה עד
 עקרה ילדה שבעה והרמו ללאה שהיא בת לבן וילדה ו' בניים זכרים ובת אחת ושמה דינה וכתיב וידגו לרוב
 ומתרנימין וכנוי ימא יסגון על ארעה וע"כ קראו למדה הוית אס הבניין ואס הבנים ואחר שכנה הבנין ונשלים
 המנין לא סרה תמיד מלהולד ולהמשיך אל האולן נשמות כמו שאמרו בספר הבידור אילן אחד יש לקצצה שממנו
 פורחת הנשמות הן ונשמת שתי תבנים * וכן כתוב בשם הרמ"בן ו'ל על פסוק כר אלהים נשמת אדם חופש כל
 חדרי בטן כי הנשמה היא כאלת משלשה רוחניים עליונים והם ראשי חיבות כל חדרי בטן והם כתר חכמה בינה
 הא למדת שאין בכל האותיות ריוון נקבה כאלה * וכן היא במקרא לעולם הוראתה על הנקבה והנאנה ותדלגה
 ותמלאנה ותסקין און אביון ורבים כאלה וריוון שתי הנונין לשתי נקבות לאה ורחל אשר בנו שתיהן לאה בנתה
 אפריון עליון למלך שלמה * ורחל בנתה אפריון תחמון כי הוא אדריכל המוכר בדברי רבותיו ו'ל וכן תמצא לכל
 בעלי העבודה מכנים לשתי מדות אלו בלשון נקבה לעולם אמא עלאה ואמה תחאה שכיפה עלאה ושכיפה תחאה
 אמה וכתה * והנה הנ הכפופה לפעמים מורה בשכיפה תחמונה כאשר כתבנו * וע"כ אמרו ר'ל בפרק הבונה
 באמן כפון והיא שכינה תחאה נאמן פשוט והיא שכינה עליונה * וכן הנונין הסמוכות שעשו סימן בפרשת ויהי
 בנסוע הארון להפסיק בין פורענות לפורענות רמוזים לשכינה לפי שארון צדיה ה' היה הולך לפניו בדרך
 שלשת ימים והוא רמו לשכינה והארון אשר בחוכו הלוחות חורה שכתב בחוק הממנה והיתה הופכת פניה כלפי
 דורה בסוד אני לדודי ודודי לי וע"כ היה אומר משם קומה ה' ודרשו ר'ל שהיה אומר עשה עמוד ואל תתרחק
 מואד וכן כתוב בפרוש רש"י ו'ל ואלה בני שמעיה ואלה כ"ה הנ יש בה שתי גוני' אחת כפופה ואחת פשוטה
 והן כענין כולם לעלות אל העליונה ואם אחת עולה מלמעלה אחת קורא * ואם אחת יורד מלמעלה אחת קורא
 * וכן נזרת הי הו כולם לעלות הו אל הי או הי אל הו במונן שהר ריוון באור ראשון והי בשכינה
 בשכינה לבנין וכן הו נזרת הא כולם לעלות הי התחמונה אל העליונה לחבר את חכמות שלמה בחכמת
 אלהים הרי שהו' עולה אחד ואיחדת את הכל לאחד והכל מנה הא שהרי היא מחברת בין שני האויו' ו'
 העליונה רומזת בכתר והוא' התחמונה הרומזת בקו האמצעי וע"י הא עשו שני האויו' אחד ומה כאם ענין
 זה למחבונן * ועתה אל יליון מעיקר * וכבר ראית מי שכתב כי הנ צורתה ר' וי דקה בראשה ודברים
 אלו אין ראוי למנוקד עליהם ואפילו להשיב עליהם כי הם דברים דרומים וכן הלב וכחבתי אותם שאם יגיע לדרך
 הספר ההוא ותראה בו ולת מה שכתבנו תדע כי התמונה והאורה אשר כתבתי לך היא התמונה הממצאת בספרי
 הראשונים כגון ספר הוהר וספר הקנה וספר התמונה ורבים אלה הם היא פשוטה לבדה אין לה צורה אחרת
 וע"כ הנשמה הממנה היא פשוטה ודקה ונעלמת וניכרים פעולותיה ע"י הגוף והנשמה העליונה נעלמת
 ופעולותיה ניכרים ונבלים ע"י הגוף העליון לא שיש שם גוף ונביות ח' כדמות הגוף הכנוף שלנו אלא כחות אלהיות
 שהפעולות יוצאות על ידם למועל וגוף האדם ואיבריו הם רמו וזמנא לאיברים עליונים וכן כל מה שתמצא
 בכתובים מורים על תכונת איברים יש לך לדעת שהם דברי וכחות דקים רוחניים במציאות העליון אשר האיברים
 הנשמיים שלנו זכר להם אע"פ שאין בניהם הדמות כלל כאשר אותיות ידועים והסוכר לתבנית גופו של ראובן
 אע"פ שאין דומים לו כלל * וכן הענין במציאות העליון וכבר כתבתי בה בקדמה וע"כ וכמו שהנשמה נשארת
 אחר הגוף וקיימת לעד כן הנשמה העליונה קיימת אחר שיעברו כל ז' שמות השמים וההקפים כולם והוא היובל
 הגדול ואלוהי תבונה הסגולות לנרקין ולקדמוהן * וכבר כתבתי כי אין לחקור בזה כי הוא בכלל שאלת
 מה לפנים ואחור * וע"כ הוטלו בה שני מוכי' לרמון לשתי נשמות כי היא נשמה לנשמות וכל מעשה בראשית
 מעולם העליון ותחמון כולם תלויים בנ ובחמישים שעריה וכן כתב בעל ספר הפליאה על מעשה של איפה היית
 ביסודי ארץ כי בנותו מענה לכול כל מעשה בראשית והם ג שערות בינין הנ וכבר כתבתי לך כי שם אלהים
 המוכר במעשה בראשית הוא שם לבונה וזה המוסכם לכל בעלי העבודה אשר ראיתו וכן תמצא כתוב שם והוא אמר
 אלהים ל"ב פעמים במעשה בראשית לרמון כי הכל היה מכת ל"ב נתיבות פלאות החכמה כי בכמה נעשו כל
 הפעולות למעלה ולמטה * וכתוב בספר התמונה ו'ל ושער' הנ נשמה לכולם ובו יתקע בשופר גדול וקרן
 ארוך לחרות גדול ואלו האזורים והכרמים אדור רביעי וגם רבעים ויוחו מגלותם ומשתחוה לה' בירושלם וכחיות

אזים האלהים התמונה הארוכה פניו ממנה וגם האות שלו האיר לו דכתיב כי קרן עור פניו כענין כותכת עור
 זלבישם כי הכח וזורת האות לדבר אחד ושם אחד לשלש אותיות של שם שדי כמדמו כי שמו כשם רבו דיו לעבר
 להיות כרבו וחמשים לולאות חוברות יקר אל יקר ובתוכם אור בהיר כנשמה בתוך הנוף ובראש שער הג הוא
 האור הגדול לדור הגלגל אשר הוא האור הנעלם מעין כל חי ע"כ. הכוונה למה שכתבנו למעלה כי שער הג הוא
 שער החמשים של שערי בינה הוא נשמה לכולם ובו יתקע בשופר גדול כי המדה האות נקראת שופר גדול כי בה
 יוצאין כל העבדים לחרות ושם ינוחו ויעני כח והוא היובל הגדול שנת החמשים שנה. וגם נקראת שופר גדול לפי
 שיוצאין ממנה קול רוח ודבור שסם כוחות מחוברות יחד והחוט המשולש לא במהרה יתקח והננוה. והוא קרן
 ארוך שכן הנו"ן כזורת קרן לפעמים כפיך ולפעמים פשוט וצויול שהוא סימן לחירות כל כמה דפשוט טפי עדיף
 ואזו הג שהיא כזורת קרן פשוטה לקבל השבים אליה ולקבץ הכדחים דכתיב וצאו האזורים והכדחים מדור רביעי
 שיצאו חירות מן המדה האות לכל הגלגלים עליונים ותחתונים ואפילו אותם הנשמות האזרות שאר עולמות
 לכולם והיו חירות עם הכדחים בגופם ואזוהם שנתגלגלו עד דור רביעי כי אפילו אותם שהם רביעיים ולא תקנו
 גאבדו לחלוטין או יתקבצו בזמן הגאולה וישתחוו לה' בהר הקודש בירושלים. וע"כ הג פשוטה וקרן היובל פשוט
 אבל בראש השנה איבא מאן דלאר כל כמה דכייף איניש טפי עדיף. ובראש כי דעת בעל הספר כי המדה האות
 כותבת עד ארבעה דורות שנאמר דור רביעי ישובו הכה כי לא שלם עון האמורי עד הנה ומדור רביעי ואילך
 פדית את לא וכינו. ויש מי שסובר עד אלף דור שנאמר דבר אור לאלף דור ואנו אין בדינו להכריע אלא לשאול
 מאת השם שיעזיבנו על האמת. ובראש משה דינו ע"ה התמונה שהרי השיב ממנה מ"ט שערים כמו שאמר
 דו"ל על פסוק ותסדרה מעט מאלהים קרן עור פניו וגם האות שלו שהיא הג. הרמות נכלח שהיא מדתו של
 משה האורה לו יותר ויותר. וכבר כתבנו לך למעלה כי דרך מדת הגלגל השיב משה רע"ה לראות ולהביט ולהשיב
 במו"ט עשרי בינה ומשם זכה לקרונ פנים כענין בתמות עור אל תקרי עור אלא אור כי האותיות מתחלפות מאן
 דתני אור לא משתבש ומאן דתני עור לא משתבש וזהו כי קרן עור פני משה כהנישו אל תמונת הג כי הכח שהוא
 הבינה והבינה שהיא זורת האות לדבר אחד ושם אחד כי כמו של משה שהוא הגלגל וזורת הג. מורים לדבר אחד
 שהרי ג ה מורים בדינה והם נותנים כח ונבורה לשלש אותיות של שם שדי בחדות של משה שהוא הגלגל הנקרא
 ה' זכאות בשם התפארת כי שניהם נקראים בשם ההויה וזהו שאמר ששמו כשם רבו וכבר ידעת כי דרך הגלגל
 יעלה להבין בשם הגדול שהוא התפארת ועל זה נאמר מולך ליימן משה ורוע תפארתו כי כל האותיות והכפיים
 בו נעשו כמו שכתבתי למעלה בזורת הו וע"כ נקרא זכאות כי הוא אות זכא שלו ודיו לעבר להיות כרבו להיות
 כרבו להיות שניהם העבר הנאמן ורבו מקבלים מן התפארת והבן זה. וחמשים לולאות חוברות יקר אל יקר
 עי החמשים שער יבנה חוברות כל הדברים היקרים העליונים הרחניים יקר אל יקר לחבר את האוהל להיות
 אחד כמו שהולאות מחוברות היריעות ובתוכם אור בהיר כנשמה בתוך הנוף זה נאמר על התפארת שהוא
 באמצע העולם הוא כנשמה לכולם כמו שהארון של לוחות בתוכו תורה שכתב והוא כנשמה לנוף העליון והוא
 פשמה לכשמות ובראש השער הג שהוא אור הנוון לזורך המגולגלים שיצאו צאור הנעלם כי אורה השער נעלם
 מעין כל חי כי משם ולמעלה הנהר היוצא מן החממה הנעלמה דכתיב בה ונעלמה מעיני כל חי ומעוף השמים
 בסתרה. הנה נגלו לך בינה רמזים נוראים ונפלאים נרמזים בזאת הג והיא סוד זורת המנורה שהורה
 ושבעה גדוהיה כלה מקשה אחת ומ"ט כלי המנורה רמזים למ"ט שעריה כי השער החמשים סגור יהיה לא
 יפתח ובה תקשה משה עד שהראהו הק"ה שפאמר וזה מעשה המנורה והוא נעשית מאלוה דכתיב תעשה
 המנורה וכמה דברים נאמרו על מה תקשה משה אבל אכתוב לך מה שראיתי והבנתי מתוך ספר התמונה כי
 הוקשה לו אלו האותיות הכפולות מנפך הנקראים ים המלה אם הם צורך המנורה או לא לפי שהרי אפשר
 שתכתב המורה ב"ב אותיות ואלו אין להם צורך והראה לו הק"ה שהם צורך גדול שם מותנים טעם ומלח לכל
 הדברים הנאים משאר האותיות הפשוטות ובלתם אינם מתוקנים לכן ראוי שיהיה בכלל התמונה ואז יודע למשה
 שהם בכלל התמונה וקבלה היא וקבל אבל אין מזה רמו ככתוב כלל ולכן אמרתי אף אמי אענה חלקי אחזה דעי
 אף אני כי נאמר למשה מקשה תעשה המנורה ושם קנים יוצאים מזהים וראשי הקנים למעלה שים אין אחד
 למעלה

אות הנון

למעלה מחבירו ואלו נצורת המורה העליונה הגדולה והנבירה למעלה מקו האמצעי וכ"ש שם למעלה משאר
הקנים וזה בתקנה משה וזהו המורה משה עד יריכה עד פחה כי נבדר נפרד החלקים
שיך לומר זה למעלה מזה אבל נבדר שהוא מקשה א' וחלק א' ואחדות אחד לא שיך למימד הכי והמעלה כי כה
במקום דביקתם צנוק המורה כי כל הקרוב אל הגוף הוא יותר גדול ומקודם מחבירו ומשיג יותר מחבירו ויבין
זה מאד : וידעתי כאמנה שיש בסודות המורה עניינים נוראים ונפלאים מאד שראוי שיתקשה בהם כל נביא
וחוזה ואפשר שם זה מכללם וכאן ראיתי לסדר לך רעיו המנור : בקיצור : המורה היא ששה קנים רמו לשש קלוות
וקנה האמצעי שהכל פונים אליו רמו לנוף האילן שהוא עיקר שהכל תלוי בו והקרוב אל הגוף מקודם מחבירו
והיא מקשה אחת לרמו על הייחוד אפילו ירכה היא עמה מקשה אחת וייחוד א' כאשר כהבתי למעלה באות ה
ושבעה קנים זו נורוה קדושות זו עינים שאמר זכריה הנביא ושבעת ימי ההקף ושבעה שני השמטה וכל
השביעיות רמו אחד להם וזכר האמצעי בקרא כר מערבי מפני שראשו כוטה קצת לזר מערב ויואל חוץ משרת
הקנים מה רמו גדול וענין בעלם כחוקן היואל לקראת כלה ולמעלה מהקנים כר ושמן ושלבת עולה למעלה
למקום אשר חוננה ואתו מקום אין לו רמו כאשר כהבתי בהקדמה אלא שאנו רואין שהלכת עולה ויורדת בסוד
גדול והבן אותו היטב וזכר האמצעי היה מחיל ובו היה ממים להורות כי הוא עיקר שהכל תלוי בו וע"כ היה
שמו שם המורה על עמם ההויה : ואם תמנה הנביעים שכלל המורה תמצאם כ"ב רמו כ"ב אותיות וכ"ב מרכבות
וזמן כ"ב המדרג אחי ישראל שכלל קנה יש ג' נביעים וצנוק המנורה ד' נביעים לרמו על שם דן ד' אותיות
שהוא שם לזר האמצעי שהוא גוף המנור וכלל קנה ג' נביעים לרמו על ג' אבות העליוני וע"כ היה נצורת המורה
בביע לפי שהוא כלי נוקבל השפע היורד למעלה ממקור העליון להשפיע למטה ולהיותם כלולים זה בזה וע"כ
היו ג' נביעים בכל אחד מהקנים שברך כהבתי לך למעלה שכל הכוחות כלולות זו בזו : וכן תמצא בחיות המרכבה
הפנים שיש בה : וה"ל"ב מהו שכתוב פני אדם פני אריה פני שור פני נמר וראיתי מי שכתב שכולם פני אדם
אלא שנעוים הדמות אל פני אריה או אל פני שור כמי שאומר פניו של פלוגי חומים אל פני אריה : וזהו יתיישב מה
שקשה לנו למעלה כי לא היו מנושאי כסא דמות היות טמאות או עופות טמאות אבל אין לראה כן מספרי הקבלה
לפיכך אני אומר שכל חיה וחיה יש לה ארבעה אפים אבל הפנים אצל המזרח לחיה אשר במזרח הם פני אדם
וכפים אשר לצפון לחיה אשר בצפון הם פני שור והפנים אשר לדרום לחיה אשר בדרום הם פני אריה וכן לחיה
אשר במערב לזר מערב פני נמר : והכפתור הוא נגד המכריע הראשון וע"כ הוא ענול אין לו הטיה לשום צד
ופרח הוא השואבה שבשיר השירים והוא בעלת ו' עלין לפי שהיא כלולה משש קלוות ואין זה הכתוב ורד כן כתב
הרב ו' עורף בשיר השירים אבל בספר הוהר קרו לה וורדא קדישא ואפשר שהוא מן ורדים שאין להם אלא ו' עלין
ונוכרי שראיתי מין זה : ואמרו רז"ל בהקומץ רבא כמאלו ג' נביעים כ"ב כפתורים י"א פרחים ט סך כולם מ"ב
כנגד שם בן מ"ב אותיות קדוש ומקודם וסימן בהם ארבעה ב"ם סיני בקדש : והיה צריך לתת כפתור תחת שני הקנים
רמו למכריע ראשון וכפתור תחת שני הקנים לרמו למכריע שני שהוא תחת הכתים והמכריע ראשון תחת
זרועות עולם : והכפתור השלישי אם אינו ענין למטה תהיה ענין למעלה כי לפעמים יעלה להכריע למעלה
בסוד נחלת יעקב אביך : והכפתור אשר למעלה מן הקנים רמו בעלם לא' עליונה שהוא המכריע העליון שהרי
י מימין ג משמאל א למעלה ואחתה קורא א' : והכפתור החמישי אשר למטה ברבל המורה הוא רמו לכל
צ"ד שהיה מוכרע לעולם והוא רמו היסוד עם שושבינו : תמצא בכלל קנה וקנה ג' נביעים וכפתור ופרח והם
הוקנים וחתן וכלה וזכי שושבינו הרי כללות הבנין בכל קנה וקנה ובקנה האמצעי ארבעה נביעים כנגד ר'
אותיות שמו : ותמשה כפתורים כנגד תמשה חומשי תורה שכתב והם נחרבים על"ד אותיות הו"ה ושלשה
פרחים כנגד ג' קשועי כלה הכלולה חסד וחמנים ודין : וידעתי בני ידעתי כי לא כהבתי לך אפילו כטפה מן
הים בסוד המורה כירם ונפלא הוא : הן למדת כי הן רמו למורה צו קניה ומ"ט בליה וכולה מקשה : וכן
הב שבע שבתות פנים ומ"ט שערות כנגד מ"ט שבתות ושער החמשים למעלה מהכל בעלם מאד והוא כהשמה למטה
שבחך הבהיה שיש נשמה לנשמה ואור לפנים מאור ושער החמשים הוא הב הפשוטה והוא הצינור הגדול המהדר
עין אבא עלאה לא אף עלאה והוא הכסר אשר לא יכובו מימין דבין אמת עלאה ונאבן עלאה לביא פרוחא כלל והיה

איתא במדרש הנעלם ובהיות השער הזה קרוב אל החכמה העליונה דכתיב בה ונעלמה מעיני כל חי גם השער הזה נעלם ולא כודע ומקבל משם השמן הטוב ומריק. לז"ט שערים שהם כולם לצורך המזכרה והיותיה ושמוטתיה וכפתוריה ופרחיה וביציעיה ומ"ט כלים ומתייחד. הכל ייחוד שלם ייחוד אמתיות והרמוז הכפלה כפתוריהם וקוותם ממנה יהיו כולם מקשה אחת ובה טהור. והבן כי בשתי מזכרות הכתוב מדבר והוא כפתוריהם ולא כפתוריה וכו"ל דכפתוריהם של הקנים קאמר נידר עליון ריעו וקוותם דלא כתיב וקניה ממנה יהיו. וא"ת מהו הטעם שכתב הג הפסוקים בנזן כפופה. דע כי הדברים הנמשכים מן הג כגון יוצלות ושימטין וקיעיות בשופר גדול בזמן הגאולות עליות וקחתיות בסוף הגלות כל הדברים האלו זריכין עעם הגון פשוטה לפניה ופשוטה לאחריה וחרוטה באמצע ושיעור החקועה כשיעור הפרוטה ויהיו כל הקיעיות שוות וכן הפרוטה ולבסומו קלא כענין כי קולך ערב לזמן יתייחד מרחן הדין למדת הרחמים אל מדה אחת ושם אחד וכו' וה' אלהים בשופר יתקע לחבר קול רוח ויזכור יחד בחוף השופר הגדול והגון ארובה שהוא כח שלישי של כמנפץ ושמה יוכל וקין ארוך כאורכה ונתנת עעם ומלך וקיים לכל הדברים האמורים למעלה שהם פשוטה היא מושכת מים המלח אשר בחכמה קדומה לתת עעם בפעולות הבינה והבן זה מאלד. וכן ראיתי במציירי האילן כותבין בין החכמה והבינה ביניכור שבניהם ו ארובה מועלת לאורך הטיבור וראשה לגד החכמה וסופה לגד הבינה וכגון הוא. וא"ת מה כשקנו שלם אותיות אלו להיות סופן כראשן והם וא"ו ג"ו כו"ל שכתבת דבר זה כי הו מושך עצמו וואחר עמו שהוא היסוד ונקרא ו ועירא ונשך הו ו חשופה ובה הא בין שתיים להיות אחד שכן וא"ו עולה אחד. והבן כבר כתבנו למעלה שזולה ייחוד ומום אין בה וכולה יפה ותפסה את המה הסתומה לכפול בה הייחוד שהיה צורתה כ"ו כ"ו ע"כ לא הוצרך להעיל אות בנתיים שהרי כולה ייחוד. והבן מוסכת ב אחרת שכינה עליונה ושכינה תחתונה שהנת אלל אמה וכו' מהכר בנייה ועושה אותם אחד שם וא"ו עולה אחד כי כל זה ככלל כל הבנין באות ב. דלא אובא שתי שכינות וכו' היא עמודי ששמיים על ארני. פו והם אל בכניס שמהם בקצוץ בנייה לתוכה בצורת הבן והבן זה ג"ש אפשה לומר כי הבן דומות לבניה ומשך הבן שהיא ארובה לחמשים שערים א"כ לשער החמשים שהוא כבוד ונעלם מאד וגם זה כגון. והנה שתי הכניס למספר וזמר עולים ל"ג שהרי גון עולה י"ו לרמז על ל"ג בתכינות פלאות החכמה הנמשכים אל הבינה אשר נכחם נעשו כל מעשה בראשית כמו שכתבנו למעלה. אבל ממה שכתבתי לך אחת למד כי הבן היא למעלה מן השמועות ואינה דתין כל בני חלוף. ואני כותב זה פעמים רבות לפי שהוא כלל גדול בחכמה הו"א ועליה אמרו ר"ל בכל מקום עד ולא עד בכלל שלא למנותם בכלל שבע שמועות כי הוא השבת הגדול והיוכל הגדול והוא השער הנעלם מאד ואפילו מן המלאכים שהוא קרוב לחכמה דכתיב בה ונעלמה מעיני כל חי ואפילו מעיני המלאכים שהם חיים וכן פירשו על פסוק כי לא יראני האדם ומי ואפילו מן המלאכים והו"ו ובכל מקום שתמצא מעשה ועד עולם הוא עולמו של יוכל והוא שבת החמשים הפרומו בן ולא עד בכלל של יהיה שער הבן בכלל מנין שנת השמועות כי כל אחת פועלת ומנה והיא פועלת עם כלם ולסוף השמועות היא לא תחבטל כי היא נקראת תשובה כי תשובה כולם הרמזה כי שם ניסם והבן * וצריך שדע כי ב' מדות נקראו בשם הו"ו שהו"ו שם העצם ואם הבינה נקראת ה' אלהים והתפלת ב' נקראת ה' שהם מוחלטת בלא כינוי אחר. והנחת נקראת ה' בצאות. ושלא אותיות המורות על שלם מדות אלו הם ב' ו' ואם תמנה אותם תמצאם עולים מקום. וכבר ידעת כי שם הו"ו יה יכו ר"ל בשם מקום לשתי שבות א' להורות כי השם הגדול הוא מקומו של עולם ואין העולם מקומו כי הוא ס"ל עליונים ותחתונים ומזון לכלול ביה ו"ג בגלגלי היותו השם העולם וקיומו. ועוד עעם שני שבתמפר המרובה יהיה עולה מקום כי"ד ו' פ"י הרי ק' ה' פ"ה הרי ב"ה ו' פ"ו הרי ל"ז ה' פ"ה הרי כ"ה סך הכל קפ"ו. והוא מקום ודעהו כי הוא מתוק מדבש. גם אם תסתכל בצורת שלם אותיות אלה תמצאם דומים בצורתם וו לון שהרי הבן היא צורת ו ממש אלא שו ארובה וו קרה וכן הו דומה ל' ו לשלשם מן האותיות הפשוטות. ודע כי המדה הו"א אשר הבן דומות בה נקראת האלהים אשר תהלכו אבותי לפניו והם האבות העליונים הגדולה והגבורה אשר הם תמיד לפני הבינה ואם תמנה מלת אבו"ת ומלת בינה במ"ק תמצא כל אחד ואחד עולה אחד וחבור שניהם שם הייחוד כ"ו לרמזו כי בח השם הגדול בכל השויות ומלת אלהים עולה י' להורות כי השם הוא מורה על הדין והיד החוקה

אות הגון

אשר עשה ה' בצמרים והכל נצח האלהים אשר האלהים אבותי לפניו כי יונדל הגדול ושער הג' דכתיב עד ממחרת
השבת השביעית הספרו חמשים יום עד ולא עד בכלל - והנה ראיתי לכתוב לך לשון החמונה השלישית שהוא ענין
לכוננו והוא זה ג' הוא כח הקדוש הנעלם בכל הו' כי הוא הכח בנבואה ונעלם מעין כל מי - פירוש הג הוא
רביעי לאותיות אחר השלום עשר ראשונות ועיין במה שכתבתי בהקדמה וישם תבין פירוש דבר זה על מחכוננו
וממנה כח רביעי בשם ה' אחרון פירוש שהיא המוחנת כח בנה אחרונה שבשם שהיא רביעית והוא כח רביעי אשר
ממנה כל פעולה שמתועלת ועלילות נבואות וחיליות עליונות רוחות וזאת פנימיות טהורות אילנות נשמות ואורות
שועלת בכוחות נוראות לזרז המעלות עליונות רוחניות וממנה כל שמה בפעולתה לבני הכהונה והחסד
המתלבש בכלם לזרז השמות וממנה ה' אחרונה אשר לה כמוה עולמות נגלים וקפוח נארו וחיליות
בוחת פנימיות וטהורות וזאת נשמות ואורות ומרכבות ומלאכים אשר חקוקים לשפלים לרבות ולפרות כולם
צמחלכם וחוקותם ומורסם לזרז השמה פירוש שמת הגבורה אשר קוהגת היום - והכל ניד הכהן המקרב

הגדה אמר המניח

* כל המוחזר אל הטהור טהור ראה זה ומלאחי ראיתי
עם ההקדמה הידועה שהבי' ה' בע ש' ל' ז' ב' ד' ק' ע' ו'
שכתב שהאריך בציאור עניינים מתוקים הובאה במדרש
ועיין בס' העיקרה ר"פ שמות כי כמו שהשבעה דיקים
אברהם יצחק יעקב לוי עמרם קהת משה תקנו
חטא כל הדורות שהיו ממעיטין וצאים להש' ית מאדם
הראשון עד מתן תורה - כך עמד דוד המלך לתקן מה
שחטאו ישראל אחר מתן תורה באעשה העגל - ורמז
רז"ל הקדמה זו במ"ש בפ"ק דברכות - א"ר חנא בר
בונא אמר רבי שמעון חסידא כבוד היה תלוי למעלה
ממטתו של דוד וכיון שהביע הזות לילה רוח פסונית
מנשבת בו והיה מנגן מלאוי והיה דוד יושב ועוסק -
בתורה עד וכו' ע"ש - כי כל מאמין לא יכחיש שדולא
הכל מיד ה' עליו להשכיל שלא לחנם היה כל זה *
שהיה כבוד והיתה רוח פסונית מנשבת בו כי אם לרמוז
רמזו לנו - ועוד מוטל לחובה להבין למה דעה' במח

הכל מעלוי לעלוי עד הורעות פירוש האבות ועד
הררי קדם פירוש של רוחניות וממנו כח לשמעת ה'
להיות יצירה הרבה ומאורה גדולה ועונה וחיוניות
רבות טהורות ומשוררות משרתי ה' ושם יתמו הנלוות
ותעלו הנאלות כולם למחצבתם ע"כ - כלל העולה
כי דוגמת מה שיש באות נ' שהיא ה' ראשונה שבשם
יש בה אחרונה שבשם - ונכור מה שכתבתי לך שהיא
נקראת תמונה ומחה ודמיון וחווה והשם הגדול הוא
חווה שכן עולה כ"ו והיא נבואה שעולה עם האות אדני
ובתחברות עמה הו' שהוא השם הגדול כעשית חוון
שכן חוון עולה ע"א והוא חיבור שם אדני עם ו' והכי
איתא בספר התיוקנין ובוו אתעבדות חספקלריא
דנהרא תקון דילה ו' ועד כ"איות ג' מחברת כל
הנשמות המורים על החסד והרחמים והדין והס' י"ה
אדני יהוה ושם תמנה שלם שמות תאלאם עולים ק"ו
כמנין בו' וע"י הג' מחברת עליונים ותחונות
והכן זה מאד * ומעשה

הכבוד מהנבל - שהרי מהפסוק שלמד ענין תליות כבוד זה הוכרו שניהם כמ"ש עורה הנבל וכבוד וכו' למה
הפס נבלו בכבוד והשמיט הנבל - ואפילו תימא שדיבר בקצרה עדיין יש מקום לומר דלמא נבל שהוא מוקדם
בקרא - אלא ודאי דלרשא ורמו קא אחא כי מנח השינוי ובואו לעיבוד על כוננת בעל המאמר - (ודומה לזה
אי זה בפרק הנהב דף מ"ח ע"א גבי מיימרא דרבא שאמר קרא ומתניחין מסייע ליה לר' לצי"ש) ולכן י' לשמונה
רז"ל במאמרם וה' שהיה ד"ה ע"ה מתקן עון העגל כי בעגל כתיב וירא את העגל ומחולות שהיה להם כבוד ועונב
לעו - נח דה"ע והביא כלי שיר למעלה ממטתו כדי שיעמוד בחי' היללה לעמוק דבדרי תורה וזה היה סוד
הכיבוד ולא כלי ומר אחר - כי הנה הק' צה הוציא את ישראל מכור הבר' ול להיות לו לעם חלה כיום הזה *
והם קלקלו את ה"כר כי השליכו בו העגל כמ"ש רש"י ז' בפ' כי תשא - וקלקלו גם כן אות הכ"ן שהם יצאו בכו'ן
שערי זיכה מתגרים כמ"ש ותמשים עב' מ"מ - ופירשו בקת מחבתי האמת שהוא רמו על כ"ג כמו שכתב
הרשב"י וז"ל בפ' תמשים עב' מ"מ - ובפ' בראשית כבוד לאמר ז' ל כימי תאקף מ"מ ארצו כפלאות כוונת צאקף מ"מ
ה"ל מאי כימי דכולו ומיין עלאין אודמנו הקס וחודמנו הבא בזין כן כפלאות בו'ן כפלאות דהא בו'ן תרעין רבינה
מתק קב"ה לטקף לון מתמן ובזין כך באורייתא אדבר יצאתת מדרים ון ומנין לקבל טון תרעין וכו' - והם אמרו

אלה אלהיך ישראל א"ה וכו' וכפרו בנש"ב עי"ט. והם קלקלו הכון במה שפרקו נזמי וזה כון נזמוני. גם קלקלו
 מ"ש בחורה כע"ה נש"מע שהיא בנות. ואח"כ נמשכו והלכו אחר הכון. שהיא נפש הקדמוני דהיינו שחזרו לזוהמקן
 וזה סוד דכ"ן גדולה דכזר חסד לאלפים המוכר בחפלת משה שרמוז על הכון פגומה שנסאר מן צצר צר מכת
 קלקול הכון נרמו להם צד. הרי לך קלקול הכון שקלקלו ישראל וזבא דוד ותיקנה כמ"ש בנ"ס בראשית ו'ל בל
 עיני ואביטה כפלאות כן פלאות וכו'. הנה לפנינו שביקש דוד על הכון באותה תיבה של כפלאות הכתובה ביציאת
 מצרים שקלקלו ישראל כנו בשם הו"ה. ולפיכך זא דוד ונטל את הכון והטיל אותה בחוף כו"ר שהוא מקום
 הקלקול ועשה מנון כ"ור כבוד. שבו היה מעשורר לתורה. ומיזר הכון עם הו"ה כדי להחזיר עטרת תפארת
 ישראל במאמר נעשה וכשמע דוק והבן. ומ"ש למעלה ממשאו הוא לתקן מ"ש לנו רז"ל במסכת שבת בפרק ר"ע
 השן עשה להם דמות משה באור וכו'. ומ"ש וכיון שהגיע מצות לילה. היה זא לתקן למה שחטאו הם במצות
 כמ"ש וירא העם כי בשם משה באו שש. ומ"ש ורדו כפומית מנסבת זו. זו חיקן למה שחטאו בנזף העגל שהיה
 מוכה וידוע הוא כי מצפון והב יתסה. וזה סוד עגלה בצפון ועקרב בדרום שאמרו הו"ל במסכת עירובין. שרמזו
 במלת עגלה על העגל שהוא מצפון יתסה. ועקרב רומז על התורה ולומדים כמ"ש רז"ל ועוקאין עוקאין עקרב.
 וזה טעם בדרום שאמרו הרובה להחכים ירדים להורות כי גם זה לעומת זה עשה האל הים ע' שאמרו בראשית
 יז"ה בראתי לו תבלין. הרי לך כי דה"ע חיקן עון העגל שעוותו הראשונים. וכטפל דוד בתיקון יוסר משאר אבות
 העולם לפי שהוא יהיה ראש שבטי ישראל ולו קשוב המלוכה לימות המשיח שמדיין לא ויכו להם ועל כל מלך ומלך
 ממלכי רבנן שדבריו מוטל להקפלה על בני דור ולתקן את אשה עוותו במה שיוכל לתקן ומהרסם ברחמינו ירחם:

ומעתה נתחיל באות הסמך

בעזרת שרי:

סמך

סוודק' לכל הנפלים וווקף לכל הכפופים. דע וידוי כי אות הם היא עם ישראל בנלותם
 והיא סומכת אותם בכפילות ובזמן באותם היא ווקפת אותם ומרוממת אותם ומעלה אותם מחוף
 שפולתם וגלותם שרי לכל מקום שגלו שכינה עמם ואות. ס. רומזת בשכינה שהרי
 אורחה בו והיא סתומה וסתומה מכל צד ופנה רמז לירושלים הרים סביב לה שלא יבא בה עוד ערל ועמא לא
 למעלה ולא למטה דכתיב ואני אהיה לה חומת אש סביב כי בשם אה"ה נבאלו דכתיב אהיה אה"ה וכו'
 עתדין ליבאל והייחוד כפול בה לרמוז שני מקדשים מקדש של מטה ומקדש של מעלה מלכות בית דוד למטה
 ומלכות דוד למעלה. נמצא הם מ"ך מורה סמיכות והקיף למעלה ולמטה וענין רמז זה כי עלתה הב אל הב
 לשאל באולה ומירות מהב שהיא בעלת הבאולות כאשר כתבנו למעלה שהיא היגבל הבדול. שבו יוצאים עבדים
 לחירות. וירדה דרך הו שבה רמז לבאולותינו כמו שכתבו במדרש הנעלם על פסוק וזכרתי את בריתי יעק' וב
 מלא בו והיא ערבון על באולותינו כאשר כתבתי בעקומו וע"י הו נעשית הב ס. והיא סמך ומשענת לכל
 הנפלים בגלות וווקפת אותם שהרי הם כפופים תחת העמים ושריהם של מעלה דכתיב ביום ההוא יפקוד ה' על
 צבא המרום במרום וכו'. ואז נעשת חומת אש סביב לירושלים ולא יוסף לבא בה עוד. ערל ועמא ותהיה
 הבאלה שלימה והיה אור הלכנה כאור החמה שהיה או הלכנה בשלמות גדול כאשר היתה בימי שלמה ויותר.
 וכל זה רמז באות ס כי הב עלתה כמה פעמים אל הב עד שהורידה הבאולה ונסתמה בתוכה ונעשית סמך
 והבן זה. והנה כתבנו למעלה כי חרבעת אותיות בהם הייחוד כפול והס אל"מ מס. ולכן הוכפל הייחוד גם לרמז
 כי ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד שהוא הייחוד השלם והייחוד האמתי עוד אודיעך סוד נעלם בענין אותיות
 אלו שהייחוד כפול וחוסם בהם והס אל"מ מס. שצריך ליחד את שם בנזף מלכותו כראוי שהוא ייחוד כפול
 פעמים בכל יום כפסוק שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. והוא ייחוד כפול וחסם בנזף חוסם ומי שאינו מייחד כך

אות הסמך

הוא נותן כח ונבונה לכל אשר שהוא סמך ל' ואם תהפך א"ל עם אותה קורא סמך ל' וכן המהפך את הייחוד
ויקוב חור גדלתו הפך אחד לאחר והרי זה עובר ע' וזכות כח לסמך ל' כי אין טובה למעלה מעונן ואין ברעה
למטה מנבע וע"כ הוכפל הייחוד באלה הארבע אותיות להוסיף אותנו ואתה אשר אתה ואתה ואתה ואתה
כי המטה כן וייחוד שלם אחת נותן כח למעלה דכתיב ועתה יגדל כל כח ה' ואם עושה הפך עושה פגם
גדול למעלה ומתחיל כח של מעלה וכתיב שלא יקשה עליך איך שייך קשוח כח בעליונים ראויה לכתוב לך מאמר
בס' החיקויים (דף ל"ו) כי דואי יאורו עיניך אחד שתעמוד עליו בעיון דק אחד שכחב וסדר עשר כהרין דלח קרישין
ושוחט אמר ואילין כהרין תחאין איכון גליפין לגשר ספירין ועשר ספירין אנון מוחא בנוייהו גליפין איכון קליפה
ומחיה בין ישראל לאביהם שבשמים בגלין גליפין מתלבש קב"ה ושכיניהם לקיימה בשכיניהם ומלכותו בכל
משלה ולקיימה ביה מלך על כל הארץ אלהים אבל לעילא אומר עליה לא יבורך רע אלא קליפין דיליה דלעילא
איכון לבושין מכתם בווינין ספירין דהארץ מנייהו אהפטי קב"ה בגלותו ואהלשם בגלין אחרתין בנין לנערא
לישראל דאיכון מתלבשין בגלין קליפין דואי היא בכל ארסתו לו דא איהו רואי כי אם עוונותיכם היו מנדילים
בימיכם לבין אלהים ועתיד קב"ה לאעבדא גלין קליפין מניה ולאתחול לישראל במוחא עלנוה"ה ולא יכפך עוד
מוריק והיו עיניך רואות מוריק ולא יהיה מחיה בין קב"ה ובין ישראל ע"כ ואתה המעיין חדר המאמר הזה
מה שכתבתי באות ה' ותשכיל והנה הסמך קומתו את ישראל בגלותו וזה סתום ומן הגלות ומקפת אותם סביב
כעין מוחה ולעמיד היא בואלת אותם ומהיה להוונת אם שבצ צופות הייחוד הכפול אשר בחופה שחקיימים
אותו בניה וכהרבין עליו בכל יום שנאמר כי עליך הורגנו כל היום על מה אתה יוצא לישרך על שמחתי שבת
על מה אתה יוצא לירון על שקריתי ק"ש וע"כ ריך האדם לבין בשעה שקורא פסוק הייחוד כלאו כעולם את
כשמו על ייחודו ומעלה עליו הכתוב כלאו קדש את השם * והוא כי עליך הורגנו כל היום וכבר ידעת ענין
ד' עקיבא וכן כתב בעדרש הנעלם על ענין נפילת אפים בשעה שאמר אליך ה' כפסי אשא שימור את עצמו
לאילנא דמותא משמע שיפרש אשא מלאן שריפה כמו וישא דוד ואנשו שרירך שיכוין כלאו מוסר עצמו לשריפה
על ייחוד שמו וע"כ הוכפל הייחוד בס' כלומר את תקיימוהו שהוא הייחוד אשר בקרבי אף אני אעשה זאת לכם
לשמוך ארבע בגלות ואפסח לכם הגאולה הסתומה ולחונות את אהיה סביב לירושלים ואם לא הרי סמך לעומד
להשגיח עליכם להגדיל בניכם ובין ברות קודש כי זה השם עומד לנגד הברית תמורת היסוד הקודש והבין זה
בס' הם רמוז לששים גבורים המקיפין את השכינה תמיד והם הם מחונות שכינה דכתיב הנה מטחו שלשמה
ששים גבורים סביב לה מגבורי ישראל לרמוז כי אינם יוצא הדין והנבונה לנד אלא הם גבורים גם יוצא ישראל
סבה וכן שאלמלא אין כל גבורים ותקפם מלך הדין אין העולם מתקיים והוא מגבורי ישראל שהם ברחמים והכל
לפי אורך השמחה גם הם רמוז לשם המלכות שהם נקראות עשרת הש' וקוב לנערותיה ואע"פ
שעולה השכינה לששים אתה היא יונקי תמידי אתה היא לאמה וכן הייחוד כפול בה וכן אמר נקראת אתה וכן
אמר ב' החיקויים (דף פ"ב ע"ב) והכתוב לך המאמר כלו לפי שחזין וימונו כמה עניינים נפלאים ותדע פ' וכל
העם רואים את הקולן מ' וא' ה' עולה מ' בואת עולה מ' אמר עלאה דבר פתח קב"ה בעורא דסיני אנכי קם סבה
חד מבשר טולא דר' שיעון ואמר ר' הא חוויא דאתמר מן השמים השמייע את קולו וכו' ובאתרא אשרא שיענא
דמלי עם ישראל ממטרא דמלאכי הכי אוקימא דכל דיבור ודיבור דכפ מפומיה אתעביד מלאך דוא איהו
וכל העם רואים את הקולות ובאתרא אתרא אמר קרא אתה דיבר אלהים שתיים ושמעו מאו הוא ה' ר'
שמעין סבה סבה שמענו דלבר נשי יביב קב"ה תלח קיערין שנתתא רוחא ונפשא שנתתא מבורכא ויקראתנן כחתי
שכינתא עלאה כלילה מתלח ספירין עלאין ועלייהו אתמר אתה דבר אלהים שמים ושמעתי אתה
ושמים הרי תלח ספירין עלאין דאתמר בהון אתה אתה ואתה תלת אתרים וזהו אתה דבר אלהים שמים ו
שמעתי וזו ביה עבדלון את' ולבתר מלי עמיה מרוחא דאיהו מעטרון כליל כל צדא השמים דלתתא בנין דאתלבש
ביה ורכיב ביה עמודא דאמנעיהא כליל שית ספירין ובנין דא כל דבור ודבור דכפך מניה הוא כפיק מניה מלאך
ודא איהו הכל העם רואים את הקולות לבתר כחית לשכינתא תתאה עשירית באופן דאיהו כפך דבר כש מתקן
ואתמר בה ועל הארץ הרהר את אשו הגדולס בנין דעליה אתמר והנה יוסף אחד בארץ בנין דאשמע קליה

אות הסמך

לט

ודינוריה מכורסיה ומלאכיה ושניה וארעא דאסתמדעון ליה בכלל עלא ותחא כנשתא דאולטנוסיה בכל בוסא
 ואפי' בזכר ועירא ולית אבר פנוי מינה ע"כ. ואם אתה המעיין וזכר תזכור מה שכתבתי לך למעלה חנין זה
 האומר ותשמח בו. ודע כי אין זה חולק על מה שכתבתי למעלה (בדף כ"ב) על פסוק וכל העם רואים את הקולות
 אלא שאני מקרב הדברים אל האוזן מה שהיא יכולה לשמוע ואל הדעת מה שהיא יכולה לקבל. וכבר ידעת כי הם
 עולה שנים וזורה כ"ו הרי הכל פ"ו וכמנין אלהים געולה פ"ו. וכבר כתבתי כי המדה הזאת נקראת אלהים שהרי
 היא מדת הדין הרפסי. גם אלהים מלשון דיינים ומפני שהיא זריכה לרחמים ולמי החסד למחא את הדין תמלא
 כי איור מלאכה עולה ע"כ שהם שמות המתחברים להזיל ולהניין מזר החסד ולהכניע הצרים והקמים לודעי
 כודם. וע"כ סדר יציאתם מן הפסוקים אחד ישר ואחד מהפוך ואחד ישר. וכתבתי לך כבר כי הפסוק מורה
 דין לעולם כי יד יס בסמ"ך ע"כ. יתארת כל אחת כ"ו הרי כ"ב. והב הרי הם ע"כ. נמצא שם אלהים מוזג בשם
 ע"כ. ע"כ כפל הייחוד ודעהו. וצריך אתה לדעת כי הסמך מלשון סניכות ותיכופה ובהיות כ"ו המדה הזאת
 הוא מקום הקצוף והפירוד כמו שכתבתי לפיכך הסמ"ך היא מכרות ואומרת סאוך אופי ואחוני וקשרני עם מה
 שלמעל מ"נה כמו שאר"ל לכל הסומך. גאולה לתפילה הרי הוא בן עולם הבא. וע"כ אמר שלמה בשר השירים בשם
 השכינה סמפוני באישות רפדוני בתפוחים כי חולת אהבת אב"י. והם דברי כנסת ישאל אומרת לשכינה סמכוני
 באשיות הם רמו לסודות העולם ואבני הבנין בהם שש וקרא אותה אשיות והיא מלשון ואשיות את האשפה או
 מלשון אש כדעת המתרגם. והם חיות אש. וכן אמרו על תורה שכתב אש שחורה על נבי אש לבנה. או מלשון
 אשית עכבים. כי הם מאירות ומזהירות באשיות. הכלל כי כל משמעות אשיות מורה על אר"י ש"ש וסוד אוקיו
 פמודי שש וכתבתי למעלה רפדוני בתפוחים מלשון כפוח בעני הבער ומה הספוח הוה יש בו מראה וריח וטעם
 כן דודי ביק הבניני. וזה נאמר על קו האמצעי שהוא אוח נבא שלו. וכבר ידעת מה הוא הנקרא בשלן רבתינו
 ז"ל שיה של תמונים. כי חולת אהבה אתי כי אני משתוקקת להדבק באהבה רבה כחאוקה זו שהיא עולה להדבק
 בצודה וכל מקום שתמצא לר"ל אומרים לשון תכיפה כגון שלם תכיפות הן הכל לכונה זו לתצר המדה הזאת
 עם הבנין ולהצר הסמ"ך ולסמוך אותה אל מקומה כי זה טעם הטועים שכבר כתבנו בשם התמונה כי אלישע אחר
 צא עד הם וראה אותה סתומה מפל נדדיה ובידה ממשלת התפתונים ואינה פתוחה לקבל. אחר אינה זריכה
 לאחרים ואינה מקבלת דקה וסתי רשויות יש ח"ו. וע"כ נטרד מן העולם ויציאת בת קול ואמרה שבו בינים חוץ
 מאלישע אחר. וע"כ היה אש יואל מקדריכי שלוחי המדה. היאת באש כשפטים שנאמר ותא אש מלפני ה' ותאכל
 אותם. וכן כתוב בנביאיו ותרד אש מן השמים ותאכל אותך ואת חמישך ורבים כאלה. וע"כ היו נהררים החכמים
 לסמוך גאולה לתפלה למצר אותה עם מי שלמעלה. ומה שאות זו היא סתומה לפי שבה כסתמת בגאולה ומן
 הגאולה והיא כמנין תומה סביב לירובלם ולעמה והרי יש כמה חוקיות רמוות בצודה הזאת וכן פתוחות ובודאי
 אלישע לא היה בקי בתומה שכתחלק לו אות בצות כמו שכתבנו למעלה. וכתב בספר התמונה שאות זו רמו
 למן הגאולה וע"כ ראיתי לכתבו ולפרשו ז"ל מזה הפה צורה סתומה ותיחם שבת עליון כן בצורה הב. הרמונה
 לכנסת ישראל ולהם התמונה והא לחלק השני ומן השני נלקח א. כי ביום פקדי נקד עין אבות על גלשמים ועל
 רבעים. וכן דור רביעי ושוב נכה כי שנה הרביעי יהיה כל פרוי קדש הלולים לשם הגדול ולעמוד ביום השלישי
 יקיימו ועמוד ע"כ. הכונה כי בצורת הם שהיא כ"ו נרמוזת הגאולה לכנסת ישראל הרמוזה בב והא
 רמו לחלק השני דשיתא לחף היו עלמא וחד חרוב כסוד השמעה שש שנים עבודה ובשנה השביעית מכותה ששת ימי
 השבעה והשנת מנוחה. אש קהיה הגאולה בסוף השני היכן הם ימות המשיח והטוב שיעידו הנביאים לישראל
 כגון ובר זאב עם כבש ורבים כאלה וכל זה וכיוצא בו אין לויחם הם. וענין בחלק השביעי. * ואל"ת שהיא קרוב
 לחלק השביעי כמו מאתיים שנה. גם זה אי אפשר דכתוב פינוי העץ ימי עמי וימי העץ הם ת"ק שנה או יותר
 ופ"ז כי הנער בן מאה שנה ימות והחוטא בן מאה שנה יקולל הרי המאה בימים הע"ז עתה בזה הזמן לפיכך אמר
 בעל הספר ומן השני נלקח הו. שהוא שש מאות שנה של שמיטה זו שהם ראויים לחיות כולם ימות המשיח והארבע
 מאות הכסארים לא ידענו כמה יצאו מהם כי ביום פקדי נפקד עון אבות על רבעים ואמיתיות שלם העון כי דר
 רביעי את ימי ישוב הנה לארבע ולמקומם ממש שהוא ארץ ישראל ואפשר שמה שאמר ולמקומם הוא למקום

אות הסמך

הנשמות שהם הדינה או לארץ החיים שהם היסוד וכל אחד כפי הראוי לו כי צננה הרביעי יהיה מל פרו קדש
הולים לשם הגדול ועולם העליון ומה שאמר ביום השלישי יקיימו רמו לנאולה שלישי וו העתידה יקיימו ויעמידנו
לעולם כי לא כגלה עוד ולא יבא עוד ערל וטמא ולא במקדשיו עליון ותחתון ואז כוכה לעמוד על אמתתים
ה' למספר הימים ימות עולם וכבין סוד שמו הגדול וראיתי מי שפי' עמידו ביסוד שהוא שלישי והם הדינה ועטרה
תפארת ויסוד והרביעי הוא הדינה ובו נהיה לבנין ונראה שדעתו למנות דרך קו האמצעי ולא לנטות לזד דין *
[וא"ת והרי אמרו תפא רוח וכו' דע שכבר כתבתי לך למעלה כי לא באמר זה אלא על אלושע אחר וכיוצא בו
שטועים בחשבונם ויוצאים מן הכלל ומתאשגן מן הנאולה ואם יעבור זמנו וחשבונו מצטט בקומו . ואומר אין עוד
תקומה לשוכני ישראל אלא החושב את הקץ . ואם יתמהמה . יחכה לו . ואומר כי בא יבא לא יאחר . ויחזיק
באמונתו כי לא אים לא יוכזב וכן אדם וגו' ספק את שרה כאשר אמר לא כדן דאמרין ולא עבדין לא אבי ה' דברתי
ועשיתי אם כן איך אפשר כי הוא אמר ולא יעשה ודבר לא יקיימה אי אפשר וכיון שכן אין להרהר אחר אריות
הגלות החר כי הוא ית' הורע עת זמנן הראוי להקביר גילולים מן הארץ ולמען שמו יעשה אים לא למענינו כי
אנחנו עבדיו ולאן ירו וכן יקטלנו לו כחל ואותו ירוא ואותו לזד נעבוד ואם מנחין חוקותיו ותורתיו בשמור בין
שיבא לנו משיח בין שלא יבא לנו משיח כך היא חובתינו וכך נהא לנו לעבודו לזבזב שלם כי אין לענין המשיח קשר
וביכות לשמירת התור שאנו מנחין ב' מה מר האמת ונזכר מה שקדם אלינו מנחיותיו וחסדיו ואהבתו הקדומה אלנו
הן אמר כי מחויבים אהבו להאמין שדאי ספק יפקד אליהם אהבו לטובה ומוצא שפתי לא יטנה כשיעלה בראונו
שזה ראונו ומאחר שכן אין זה בכלל הכלל הכו' שהרי חכמים גדולים ודקיקים חשבו את הקץ וכבר עבר זמנם
והשבונם ואינם בכלל קלה וו וניו לנו גדול מה' מ' ב' ז' שאמר בשנת קי"ח יבא משיח וכל לו כוונתם לטובה לעורר
ולחוק לכל יעופי הגלות ולא דחקו את הקץ ולא בעטו בכוונה ואפשר שלא טעו בחשבונם והאטא בדם להאריך זמן
הנאולה וכן כתב הרב בעמנו על סמוק ומושב בני ישראל וגו' ולפי דרך זה צ"ל דהא דאמרין לא זכו עתה היינו
אם לא וכו' ולא חבו אלא אם הרבה לפאעו אפשר שיברוס החטא להאריך הקץ ובהכי יחיא הא דאיתא ב' חלק
בהאי מגלה דכתב בה לאחר חמשת אלפים ור"ץ שנה העולם יתום וכבר עבר זמן חמש שנים ואנחנו לא
נושענו . וכבר ראוי חסד אחד קדוש ומבר מאמר אחד קדשו אשר קדשו ונבין כמה ראיות כי בשנת ר"ץ
היתה הנאולה . וכבר עלו עשבים על לחיו ובערין בן דוד לא בא ואפשר שחטא בדם וכמוהו רבים וכל מה שכתבתי
הוא ליישב דברי הרב . אבל מה שאני מנחין כי בגלות הרביעי הוה קץ שם לחשך ואפי' שיברוס החטא לא יעבור
הזמן אשר קצב ואם וכו' אחיכה . ואפשר שמה שכתב הרב ז"ל לא היה אלא בגלות מצרים . אבל בגלות האריך
הזה מורה הוא שיש לו קץ מוגבל ולא יעבור . ואותה מגלה שנתאמת בראוי . מאן לימא לן שכתב אחד מן
הנביאים . או אחד מן החכמים . שמה אחד מהחיים בכוכבים כתבה ועשה בחשבונו כאשר טעו אחרים ויעשו .
ובעיקר דברי הרב ז"ל שאמר שיעוד הנביא הוא על תנאי . קשה לו א"כ כמה יודע נבואת נביא האמת מנבואת
נביא השקר . דאלו יעבור הרע לא יודע כלל . כאשר אמר ירמיה הנביא לחנניא בן עוזר . ויש לתרץ לפי דעתו
ז"ל כי הייעוד הטוב על כל פנים יבא אפילו אם יתמהמה בשביל אזה עון . כאשר היה בנאולת מצרים שנתארך
הקץ שלשים שנה . ומ' מתקיים הייעוד . ואחרי כן יבאו ברכוש גדול . הכלל העולה מדברי אלה כי ימות המשיח
לא יהיה וראי פחות מת"ק שנה וצמחה הרביעי של אלק הששי יהיה גם כן זמן נאולה ואנחנו לא נדע באיזה שנה
מה' הנמשכים ואפי' הכי אם ח"ו יתמהמה וראי חכה לו כי בא יבא ולא יאחר ומה הטעם ב"כ אין אני בכלל מחשבי
קיון שאני לא בורתי ואמר בשנה שלובית יבא . מה גם כי אני איני אלא כמפרש דברי הספר . וכדי שדעו שזו היא
כוונת בעל השפ"ר ראיתי לכתוב לך לשון התמונה השלישית ובסוף שנה הרביעית או הוא עת ראוי ועוב להיות
סמיכה לכל הנגלים כי טעו ללגי ערב ותמו הללים וכל חוץ וערב שז תקרובה ובפסח הוא הזמן ויום המדה מלאה
כל טוב ושלמה מחקרונה . פי' כי בניסן נגאלו ובניסן עתידין ליבא לבנון ובזמן הפסח הלכנה במלואה עתה ונקיה
ונכל חזן הבא נזרה הקשה ומאזה הוה של עשר שעות הוא האלק הששי של עשר זמנות ואחר סוף הארבע ראשונים
הוא עת ידוע שזו כחות המדה וכל נגליה מחכה וקורס והימים ידועים בנאולה לגופים ואסיפה לכתוב הטומאה
ותחיים חטאים ורשעים אינם כי קמו כולם לבית כרתקס ומלכותיה מתבררות במלחמות רבות מעלה ומטה ואבודות

זאת בעלות כי סגרו ללחם בשוק ועוד ימים ידועים ובאולת הכשמות ונאספו כל מלכות עליונות לנרתיק אחד בשם
ה' שם אחד וכן במשוררים פי' המלאכים וכן בגלגל וככב הכל ישוב לנרתיקן ועליו העונות פי' בגלגלים כד
מתעלה הכל דרך גבולו והשבת קרוב לא יום ולא לילה והבריאות והדורות מתמעטות ממעט למעט עד היות
שבעים כפס זנים ומזבים ומשם ב' עמודים פי' האבות ומשם נח וחוך עד אדם אחד כשהיה כשבר הכל
כן ילך והוא אדם ושכיפה עם אים כנזל מן העליונים אמרים מוזר שיר ליום שכלו שבת לחי העולמים והוא
הכל כסתלקו והאדם שב למקומו שזקוק משם כי הולך אדם אל בית עולמו והעפר למקומו והרוח השבו
אל מקומו אשר נתנה כי הכל נתעלה ע"כ הרי זה מאש כמו שכתבנו ומסכים אל הכתובים והוא למען
שמו ימחר יחיה מעשהו ויראו עיניו וישמח לבו ותכל כפשינו בישועתו אמן ובפי' התמונה השנית ראיתי
כי כל הבאולות הנזכרות אחר הארבע מאות ראשונים יהיו וכל באולה במונה בסוף הד' מאות של האלף השני
ובבאולות הבופים אפשר שאני מסכים עמו * אבל בשאר הבאולות איני מסכים עמו אלא שהם בתוך הדת' ק' שנה
הנשארים ונקצת הבאולות יהיו סמוך לאלף השני גם הכנסת שבת שהרי אומר שמואל אין בין עולם הזה לימות
הבשית אלא שבעוד מלכותו וכן כראה מפורש מלשון התמונה השלישית אשר כתבתי וברוך יודע האמת וכל זה
רמזו בנות הם שהיא רמוז לם מאות דהוא עלתא ורמזו לם עשירות שהם ימות המשיח והכל סתום בתוך הס'
ודע כי הסמך הסומכת עתה נפילתם של ישראל אשר צורתה כ' צפתינה להתעלות ולהיות צורתה כאלוהי
כי צורתה דו והר' רמזות בהסך אליו והי' רמזות הפארת והוה שאמר הכתוב עד בוא יום ה' הגדול והנורא
וגם יש רמז לזה והיה אור הלכנה כאור החמה כי הם תשמש לון במקום ו והי' מתעלה למעלה והגון והי' מאד
והכל סתום וחתום בנות ס וגם עור ירושלים כשפנת וכסמכת על האורה דכתוב ירושלים היום סביב לה
הכלל העולה כי הם רמזות בגליות והבאולות וסומכת את ישראל ומקופים סביב ומלאדת להם הייחוד הכפול
והשלם ויוזרת על ע"ו ואל אשר שהוא סמך ל' רמזות בשם בן ע"ו ושם אלהים ובשם הויה וכוללל בצורתה מדת
הדין ומדת רחמים להיות הכל אחד בצורה ורמות לשנים המה מלכות ושנים מסכתות שהם תקיפו קישוטי הכלל
וראיתי מספר מאורות עיניים שכל מה שיוסף האדם לישא וליתן בתלמוד להקשות ולתרוץ מוסרין בקישוטי הכלל
ובתקשיותיה ובכלל תקדי כלה ודעו והנה נתנה הם אחר ד' אותיות הייחוד והם אל'ף למ'ד מ"ס סמך
לאורות כי הם הוא תשום עולם הייחוד ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד משל לכלה שהרימה זיקי קדושה
ואתרו יתנו לה כחשיא ומה כפלא משל זה למתבונן ומעמיק בן :

ומעתה נתחיל באות העין

בעזרת צור ישר

עין

כי עין בעין נראה אהיה ה' כי עין בעין יראו בשבוע ה' ציון וישכון ישראל בטח דדד עין ועקב
הכה עין ה' אל יראו עיניה אל דריקים דע אהיה המעיין כי אות עין רמזות לעין עליון לא
שם שם עין בעין נשאר ככתבי למעלה בנות ב' לא העינין על ההשגחה העליונה וכל המדות
ככלל נקראו עינים דכתוב שבעה אלה עיני השם משוטטות בכל הארץ וכן על אכן אחת שבעה עינים
אבל אות העין מורה ביחוד במדות היסוד כי הוא נקרא עין ביחוד ועדין יתבאר לך הטעם בע"ה והנה סמוך
עין בעין רומז לפסוק פנים בפנים דיבר ה' וגו' והכוונה שהיה הכבוד עתקל פנים בפנים בארץ מישור
כאדם המתבר עם חנינו ופגון כנגד פניו ואינו מהפך פניו לזר אחר כלומר שהיה העת עת רגון וחסה יתירה כי
השם הגדול והשם הנלכד מוסתכלים פנים בפנים והוא סוד הכרובים דכתוב ופנייהם איש אל אחיו והוא מעש
עין בעין נראה אהיה ה' וענין עומד עליהם וכן לעמוד כי עין בעין יראו בשבוע ה' ציון כי יהיה שעת רגון והכבוד
עליון מביט עין בעין והרימו הכפלא ונחתי שלום בארץ ושכנתם ואין עתיד וזהו וישכון ישראל בטח דדד עין

אות העין

יעקב הוא היסוד וארץ היא ארץ חפץ. ואותה טפה אין שטן ואין פגע רע ולא מקטרג ולא מחריד אלא הפל
שלוט. וכן הכהי המעמדות במקדש היו אומרים הכל שלום והכי תכן במדות וארץ שחדע כי הע הוא מקבל
אור מהאור הגדול שנברא ביום ראשון שהוא חסד ועדין חדע זה בע"ה. ולכן עין'ן סתם הוא רמזו ביסוד שבו
נבנו האור העליון ובכל מקום שתמצא עינים בלשון רבים הוא כנוי לכללות עיני ההשגחה והם טבעה כאשר
בחדתי למעלה כי משם היא ההשגחה העליונה כללית ופרטית דכתיב אשר עיניך פקוחות על כל דרכי בני אדם
לחת לאים כדרכיו וכפיו מעליו ודע שיש פנים למעלה מפנים ועינים למעלה מעינים. וכן תמצא במדרש
הנעלם קרוין לעולם השכל ארין אכפין ולעולם הבנין שהוא תפארת אדם ועיר אנפין. ואם תוכה להבין דבר
ממה שכתב שם בתקונו דארץ אנפין ותקונו דועיר אנפין והקונו דמטרוניתא או תלמי אף דרכך ואו
תשכיל וקרוין למדה זאת שהיא היסוד עין'ן מדבר הוא קדש מדבר קדמות עין קדש שהוא תכלית הקדושה. לפי
שהיא מקבלת ממדבר קדמות שהוא רמז לקדמונו של עולם. ודע כי נזרת הע נ' ו' ו' ובללות שלשה נקרא
עין'ן והרמז כי האור העליון יורד מן המוח אל הג' ומן הג' אל הו' ומן הו' אל הו' וזו נקרא היסוד עין'ן
כי הוא כולל שלש אותיות אלה ודעהו. והנה עין'ן מלשון גוון דכתיב ויעינו כעין הגדול וכן המדה הזאת נקראת
עין'ן לפי שכל הגוונים נראים בה. וכן הוא מלשון רומא לפי שהוא דוגמא לכלמה שלמעלה כי היסוד הוא מקבל
מכלם כאשר ידעת. וכמו שהעין לא תשבע לראות כן המדה הזאת אינה טבעה מלאה ריד טפע וזרחה לנור
העולמות ע'י המדה אשר למטה ממנה. וכן עין'ן מלשון עין'ן הימים כי היא מעין מתגבר לזאת מן המקור העליון
לנורך המנאסים ולהחיות לב נרכאים. והנה הע שביעי'ם לעשריות והיא שביעית למ"ק. וע'כ רומזת בשבת
השביעי' שהיא היסוד שאם שביעי' למספר הימים והע בגדר השבוע יסוד שבת שביעי' ולפי שיש נזורת הע נ' ו' ו'
אמרו בספר התמונה שהיא רומזת בנמורה המעורה וז' וזרת הזאת כרות המערכה מנורה המעורה שמה
זה שביעי' בחוץ וכלם מביטים לל' כי נמורה האור להם כי אור הבנוו ג' והכל נזרת אחרת כנורה המעורה ועל זה
כל כליה מ"ט שעריו מ"ט והסכלי מנורה תחתונה כי הוא אור הבנוו לנדיקים וליראים ע"ב הפונה כ' ו'
אשר נע היא רומזת אל הבינה שכל האור העליון בתוכה וממנה להם האור לכל כרות המערכה. וזו רמז ללש
כרות המערכה שהיו מבינים כלם אל השביעי' הנקרא כר מערבי והכל נזרת אחרת כנורה המעורה שהי' מ"ט כלים
אדומים למ"ט שערים אשר ביזבז הגדול והכל לזול באות ע. ושם נבנו האור בחוץ היסוד כי לא היו העולמות בדי
להשתמש בו עמד ובנוו ביסוד לעולם הבא דכתיב וזרחה לל' יראי שמי שמש זקקה וכו'. וכתובוהים אור הלבוש
כאור התמה וגומר. וכבר כתבתי זה למעלה בסוד המעורה כתבתי באות הג' ונריך שחדע כי אור הזה הוא
האור הגדול שנברא ביום ראשון שנאמר ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור והוא אור החסד ואין ערך ולא דמיון
לאור המאיר לנו עם האור ההוא כלל אלא הם משתפים בשם לבד ואין בדעתינו כח לשער האור ההוא ונמשך
ונכנס בגלגל השמש העליון ומשם אל הכנף ומשם קרן אור פני משה ויראה מנפת אליו. ומשם בא תוך השמש
התחתון הוא ע יסוד שבת ושם נבנו ומתוך בית נבזו יוא ממנו והזריות אחר כמה מסכים והכלים ומתחלק
לכל צדא העליונים ומתעבה ויורד דרך כמה מדריגות מסך אחר מסך עד שזרחה ממנו והזריות השמש הזאת
הנכרעה ואפילו הכי אין כל בריות יכולה להסתכל בו. ומתאן תחת דן לאור הגדול אור יום ראשון שהי' לא יגיע
עד היסוד אלא שבער דרך כמה מדריגות. והוא עין'ן לא ראתה כי אפילו העין העליון לא ראתה האור ההוא כמו
שהוא אלא שם אלהים הנוגד במעשה בראשית הוא מביר וראתה את האור השני. ההוא כי הוא אמר ויהי אור והבן
זה מאד. וכל מה שכתבתי לך הוא מציור בחוץ הע שיש בה נ' ו' שהיא כללות הבנין והמנין והתנן אשר על
ראש הע רמז לעולם העליון אשר משם כל המאורות. גם אם תקדקק בעין הגשמי תמצא רמז למה שכתבנו
כי אין בכל איברי האדם רק ורואני על המעשה כאשר העין. ותמצא אותן מחוץ לפנים ממחנה ומרובותנו
אומרים שם שביעה מחיצות ומתקוב האור יוא. והוא דוגמא דרמיון לברבים העליונים רומניים ודעהו. ומה
שהע סמוכה אל הם שך הוא הסדר מלמעלה למעלה. והנה יש ציור הע נ' ובמחלה נ' לרמזו כי כל
פעולות היסוד הם בכה הג' והיא מקפת את הכל מביט ומבחוץ והנשאר מוצר. הע זו להורות על כל הבנין
שהוא אחד והנשאר המנוני הוא י' לרמזו על עיקר מוצא ומעין העין'ן שהוא י' ג' והבן. והנה הע עולם

אות העין

מא

שבעים כיצד שבעים סנהדרין וע' פנים וע' לשון שהורה מתבאר בהם ש' צ"ח היסוד וכבר ידעת כי ע' היסוד מתבנת תורה שבע' פ' עם תורה שכתב ומתוך כך מתבאר העיני והמדה הואת נקראת טוב שאל' אמרו דרוק כי טוב וע"כ נקרא עין הקורא ולפעמים השמלה עין יעקב למעלה בסוד נחלת יעקב אביך ואלו היא מעין המתבנת ויורד להשפיע למטה בסוד ויחס אה' עין הארץ והנה הע' רמז לשבעים תמימים כי היסוד נקרא תמר דכתיב דרוק כתמר יפתח והמדה השמלה בתמר גס ורכה העין במלואה עולה מקו"ס שהוא כס המרובע ומתבנת מק"ו כי כאשר כתבתי למעלה (בדף ל"ו) כיצד ב' ו' חמשה אותם והם עולים מקו"ס לרמז כי הכל חלוי בשם הוי"ה כי הוא סובל עליונים ותחתונים בסודותיו ונלוליו וירופיו ואין דבר ואלו לחזן וגם היסוד נקרא בשם זה דהא' אינו סיוונא דפוא דמלכא והעין בת"ק עולה אחר לומר לך שהכל אחד וייסוד אחד גס אורח הקרן העין בת"ק עולה ח"י וכבר כתבתי לך למעלה כי המדה הואת נקראת ח"י העולמים והם קבין העטם כיצד ג' ו' עולה י"ח ואל' והרי אורת הע' למראית העין אינה חלל כ"ו או כ"ו ולמה אנו צוירים בה שלש אותיות ויש לומר כי מושגת הע' הוא ארוך הרבה כשעור ג' שאם תשער מראש הע' עד בופה יש בשיעורה יותר מן פסוטה ולפיכך דרוק לצייר שלש אותיות וכמו שכתבנו וכבר ראיתי מי שיייר בעין כ"ג והכל הולך אל מקום אחד שהרי ציור הג' לדעת זה היא ו' ציוריה למעלה בשם בעל החמומה ואל' מתלן שעה רמות ביסוד דע' אהה השואל כי כמו שהאור גבוה בתוך העין ואור השכל בו והוא בית קבולו כך היסוד הוא בית קיבול לאור שנברא באור ראשון והוא גבוה ו' וכבר כתבתי זה למעלה וממנו אור המורה ולכן מילואה עולה אחד בת"ק לומר כי המורה ושמה קניה עם קנה האמצעי ובפתוחיה ופרחיה הכל מתייחד ויסוד אחד אמתי ושלם והנה שתי אותיות הרמות ביסוד הם ג' ע' וכל אחת משתיים יש ו' להורות כי המדה הואת היא שבעיות למספר המים והוא שבת ומנוחה לחי העולמים והוא הכקרא עונג שבת וזה רמזו בעין כי היא עין ו' וזורה כ"ג הרי ע"ג וצריך שדעת כי כמו שהציבה פועלת בעליונים בכת מה שלמעלה ממנה כן מדות היסוד הוא שליח לבינה לפעול פעולותיה בתחתונים ע"י המלכות כל דבר ודבר למנו כפי מה שהם בכת הבינה וע"כ כיתן לה אות העין להשגיח על כל פרטי הדברים לתת לכל כח וכח ולכל שר ושר כפי מה שראוי לו לא פחות ולא יותר וכפי סדר נכון וע"כ נקראת המלכות בתעין ועליה נאמר כי הנוגע בשם כנוגע בבת עיניו והוא רמז לשיכיה והגן וה' והנה דקדקתי בזורת הע' וראיתי שאין בכל האותיות אות מתפשטת ומשכנת לפניה כאות ע' כאלו היא מקבלת הפ' בתוכה וזה רמז נפלא כי ע' הוא בית החכונה וחופת כבוד הפ' עם הו' כי הפ' רמז לשכינה כאשר אנו עתידין לבאר וע"כ יש ציור הע' ג' הרמות בשכינה ו' הרמז בשם הגדול והו' הוא שבת השבעי והוא זמן היוונ ומקום היוונ וע"כ עונת של ח"ח מלולי שבת לילי שבת הרי לך בתוך הע' חתן וכלה ו' ברכות וזמן החופה ובית החכונה ומה נאה רמז זה למתבנת בו עוד יש בעין רמז למעלת הגדקה כי היסוד הרמוז באות ע' נקרא דרוק ונקרא דרוק לפי ששמה נקראת בכל עת והשכינה נקראת נקראת ונתחבר אליה אות ה' הרי היא נקרא וצריך שבעל הבית ימלא עיניו אל הע' וע"כ הע' משוכה אל הפ' ופושטת גופה ועומתה לנדה ומקבלה בסדר פנים יפות ועין טובה ולתת לו בעין יפה די מחסורו אשר יחסר לו עוד למדנו מע' שאטילו עיני המתפרנס מן הקופה הייב לתת נקדה וזה נופר בתלמוד ובפוסקים וכן המדה הזאת מקבלת מאחרים ונותן נקדה לדרק וזלם נקדו וכן הוא שבת הקורא עין ואתה קורא בו עיני גס אתה לומר מגבל העין בגבל הוא שחור בעלם שכן אתה קורא עין עיני עין מלאין עין ובעין נמשפטי מאסו כולומר עין לא נתן בעין יפה נעשה עיני ודעוהו וזכר בגבל העין רמז לו' וכבר כתבתי לך למעלה כי המדה הואת מציפת השמות הראויות לבא בעיניו מלך ולוכדו בחוכו ומקבלת אותן ולכן נקרא צורח החיים וזאתו שאיננו ראויים דומה אותם לחזן וגם זה בכלל הגדקה ששמה בכל עת שיתקלעו בתוך חף הקלע עד שיקבלו עונשין ויוכזו לאור צבור פני המלך שעל זה נאמר ולא ישא אליהם פני כל נפש ומשם מהשבות לללתי ידח ממנו נדח ובספר החינוך משיעור המדה הזאת אינה נוסחת בכל הרשעים אלא ברשע בן דרוק וסכי אותה החס' (דף ק"ג) ובכן ראיתי רשעים קבורים ובאו אל' ר' שמעון סבא ואמאי שרע בה קב' לה אחיהם לן בלגלול אל' בגין יקרא דרוקיה לאעברא חובא מנייהו לאודעא להו דגדר קיין תב דחיוכתא פנימא דאדם לא אשתלים ובגין דא' ליקרא דיליה

אות העין

טרה קב"ה בקין - והכי בכל רשיעיהו דאינון בני דקייא ע"כ ולפי עניות דעתי אין זה אמור אלף ברשע
 גמור כענין קין שכפר בעיקר דאמר לית דין ולית דיין ולית עולם אוחרן והרב את אחיו את הבל - וע"כ אלף
 מפני תקפת אביו לא הוה טרם ציה לאחיהא ליה בגלגולא - אלף מי שאינו רשע גמור אפילו שלא יהיה בן
 דקין המדה היות נהנה בן בן לתקומו לבלי דת עמו טרם כפי אשר גור משפטו הארץ - וזה מכלל חסדיו
 הגדולים והבן - ודע כי הע רמות לחיי האדם שנאמר ימי שנותיו כחס שנעים שנה וזה כי האדם הקרא
 עולם קטן עומד בדוגמת האדם העליון הקרא עולם העליון - כי מהיסוד שהוא שביעי יום שבת עד הדינה
 ולא עד בכלל שנעים מעלות והם שנעים שנה של ה"ה שהרי כל מדה ומדה כלולה מעשר כחות כבוד אי"ק הרי
 לשבעה מדרגות שנעים ומעלות - ואם בגבורות פ' שנה כלומר אם יוכה וכנס לגבורות שהרי הבינה גבורה
 עליונה והיא שער ח' מלמטה למעלה - וע"כ הוה מורה בינה ושונה בכלל עשר והכל אחד שא של אחד
 מורה בכח עליון ה תמימיא ספירן מחכמה ועד דקיי ד מלכותא קדישא הרי אחד - וצריך להאריך בד' לת
 למען יאריך ימים על ממלכתו והבן - וכן יש שבעה גלגלים שנהם שבעה כוכבי לבת המהיגים את העולם - ואם
 בגבורת שמונים כנגד גלגל ח אשר קבועים כל שאר הכוכבים - ולמעלה והם גלגל חשיני שהוא הגלגל המוקף
 בכל יום ומורה למערב מעצמו ובהוהו מתגלגלים שאר וכלם הם בחוכו כגורר הדל או כטפה מן היס - למעלה
 מהם גלגל י העשירי הוא קדש לה' וזה רמו והונא לעולם העליון - וכן הע דונא ורמו לכל הדברים ודעו שוב
 מצאתי מאמר בס' שנעים פנים לחורה מסכים למ"ש בענין הגלגל - (המאמר בתקומו: ה"ק כ"ח ע"ב דרשיין
 לחיקון ס"ט דף ק"ו ע"י שכת"ש הר"א ז"ל) וה' ובין ראיתי רשעים קבורים ובאו וממקום קדוש יהלכו מאו וממקום
 קדוש יהלכו דהא אם אינון רשעים לא הוה לון מאתר דקדושה אלף ודאי ראיתי רשעים בנין דשעתא דלחן לית לון
 חולקא בקדוש ארבעה סנה דבנין אודמן ליה אל' לאו כל רשעי א שוין דאית רשע גמור ואית רשע שאינו גמור
 רשע שאינו גמור אית ליה חולקא בקדוש ואית ליה חולקא במשאבו דאתערבן ביה תרוייהו ובהאי אהמר ובין ראיתי
 רשעים קבורים ובאו וממקום קדוש יהלכו ולא אחר רשעים גמורים רשע גמור לית ליה חולקא בקדושה ודאי - אלף
 רשע דלאו גמור אית ליה חולקא בקדושה ובגין לאהרדכאבו ומשאבו בחסין ליה בגלגולא ולהאי לית שעתא ועת
 וימן ידע אלף יתתי כמה ומינין בגלגולא עד דיתרכי מההוא ווהתא - לאומא דהוה ליה מאכא דכספא מעורב בתיבא
 אחרא בעל ללכא ליה ולברר ליה מה עביד עייל ליה לבורא ויוזק ליה במנא כמה ומנין וארמו לי כבורא עד
 דאתברר ואתלבן - ודא דמלא אשר קומטו - בלא עת בהר יוזק יסודם מאי כהר דא כהר דיבור דעתמן ויוזק בשמתא
 עד דמתלבנת ע"כ - ואתה דאה גם ראה דהכא לא הקשה ר' שיעון עליה דסבא אמאי טרם קב"ה לאחיהא ליה
 בגלגולא כי הקם דהתם איירי ברשע גמור והוא בן דקיי והכא ברשע שאינו גמור בדכתיבא ולתדנו מזה המאמר
 ג" דלרשע שאינו גמור המדה היות נהנה בו אפילו עד אלף דור משמע דלאחרים אינה נהנה אלף עד דור שלישי
 שנה' הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עשר נבר כפי אשר גורה חכמתו יתעלה וכן רמו בליור הע שהכל מתגלגל
 בשבת השביעי סודו' ש' צלזורה ובסוף הגלגולין יתעלה הכל דרך הו אל הג שהוא היובל הגדול - וכן תמנא
 בליור עין האדם הנשמי שהוא עשוי בגלגל בתוך גלגל והבן זה מאר והרמוהו מופלא צוה כי לה' עין אדם - ובספר
 החקונין (דף קכ"ה ע"א) עינא אינהו כנגלגל גוון חויר כנוונא דיימא דאחשר כל עלמא - וחיניכא כנוונא דארעא
 תליחא כנוונא דארעא דישבאל - נקודה ועורא דבת עין כנוונא דיון דיהי נקודה דלמא דמתמן השחת
 העולם - הנה כתבתיך יודי כללים בפלאים צע וצ' רתה ועליהם חוסין לקח טוב לקיים תן לחכם ויחכם
 עוד ישמע חכם ויוסף לקח :

ומעתה נדבר באות הפא

פא

מי שס פה לאדם וגו' - דע אתה הזעין כי כל מקום שנאמר בפסוק פה שם הוא יתן לזאת פ
 ואע"פ שפה נכתב נה ואת פ כותבין אותה בל' אין זה קושיא כי הם מאותיות אה"כ
 בעתחלפות

התחלפות * וכן תמצא א במקום ה וה' במקום א כצמח מקומות ועל דרך הסוד נ"כ א זעירא
 ויקרא אל משה היא ה אחרונה ששם ועדיין יתבאר בע"ה למה ככתבת הפא בא אע"פ ששם פה צהה
 והנה כבר קדם לך כי הבינה נקראת מ"י בכל מקום וכן אמרו על פסוק מי יתן והיה לבנים זה להם
 והמדבר הוא השם הגדול דוק והבן * וכל מקום שתמצא בכתוב מ"י דקדק בו היתבדך כלל כל מ"י הכתוב במענה
 איפה היית ביסודי ארץ המדבר במעשה בראשית ומשמים שערי צינה הם רמז למדה זו * וכן עולה מ"י המשמים
 והמדה הזאת הוציאה עולם הבנין והוא אדם העליון שכולל שש קנוות ושם לו פה לדבר עם נביאיו כי פי השם דינר
 והוא כנוי שכינה כי מעולם לא דבר השם הגדול עם שום נברא אלא ע"ה כרסור והוה סוד הכרסור * וכבר
 בתנאי למעלה הפרס נביאות משה רבינו ע"ה לשאר נביאים והומ"י שם פ"ה לאר"ס ומדה הפ היא המדברת עם
 הנביאים וע"כ הפ רומזת במלכות שכינה תקאה * וז"ל ס' התקיונין (דף) ואית אבר דממא על דיבורא ודא
 ארנ"י ע"כ * וכן מי ברא אלה רמז למדת הבינה וכן אלהים של מעשה בראשית סודו מ"י אלה ודעו * והיא הקטנה
 ועליה התמרח ושב ורפא לו מ"י ירפא לך * ואם תטיב העיון במלת מ"י בכל מקום תמצא טוב טעם ודעת * ודע
 כי פ"ה מלאשן פא"ה כי המדה הזאת היא לפאת ים שהוא מערב והכי אמרינן שכינה במערב * גם כי שם מתערב
 כל המדות וכל הורע מתערב לשם ולרמוז לזה ככתבה הפ"ה בא' מלאשן פא"ה וע"כ לזה הכתוב בנאות הפאה
 לעשות לה דבר ורמוז להכימה לעניים שהיא ענייה וזלה מעצמה אם לא מניחים לה פאה מלמעלה * ואפי' בקערה
 צריך אדם להניח פאה כד"ל להניח ברכה אל ביקר * וכן לקט ושכחה ועוללות ופרט הכל רמז למדה זאת * וכן
 כל מקום שח"פ"ה כמו עד פה תבא ולא חוסף * ופה תשיח כנאון נליך * ואתה פה עמוד עמודי * לריך שתבונן
 בו כי הוא רמז למדה זו * וכן כוננת הפסוק כי הבינה אמרה לעולם הבנין עד פה תבא ולא חוסף להחפצת
 יותר ופה תשיח בנאון נליך כי היא נקראת ים האחרון והרי מ"י למעלה י"ס למטה שכינה למעלה למטה
 ופה אמר לעולמי * וע"כ נקרא שמו שדי * גם מדבר בתחומים היורדים במרכבה לראות את המלך העליון
 להסבון בו ורואים את מלבושו ומתבונים בדיוקנו אומרים לו עד פה תבא ולא חוסף כי מכאן ולמעלה אין לך רשות
 להסבון * וכן כתב הרב הגדול יתבוננו החכמים בעשירות וידברוה ועל זה נאמר אל תתחכם יותר למה
 תשומם הרי לך בין אם היא מלאשן פ"ה אמש בין אם היא מלאשן פאה לעולם רומזת בשכינה וכן אם תהפך האות
 תקרא א"ף * וכבר כתבתי לך כמה פעמים כי כל הפוך אחרון מורה דין ואף הוא אחד משלושי המדה הזאת שכת'
 כי יגורתי מפני האף וגו' וע"כ ישימו קעורה באפיך להשקיט אותה ולקשר אותה ברחמים ובאופ * ה תדע למה
 קעורה ב"ה ולא קעורת בת ודע כי יאור הפ הוא ב וי תבונה * וכבר כתבתי לך שהב מורה במלכות וכן
 הי נ"כ שהיא עשירת לבנין והרמז אשר כתבתי בפסוק כף אחת עשרה וכו' * כן הרמז ממש בצורת הפ שהרי
 בתבוא * שהיא עשרה והיא כוללת שבעון עשרה ורבף עולה משה הרי א"ת * או כלך לדרך זו חכמת אלהים
 בקרב חכמת שלמה * או כלך לדרך זו שכינה שלמעלה בתוך מקדש שלמעלה וכתבתי שכתבתי בתוך בני ישראל ועשולי
 מקרב ועשולי * מקדש * או כלך לדרך זו אות בתוך קדש בתוך העטרה וזה נוכח צפ"ה תמונה * גם שם כמו שאנ"ל
 כלי גדול בתוך כלי קטן * והוא מה שכתבנו שכינה שלמעלה בתוך שכינה שלמטה * או כלך לדרך זו שכינה בתוך
 הגוף * או כלך לדרך זו כי יפור בתוך סקן הי כצורת ציפור והב כצורת קו והרמז למשיח הכתוב בתוך הקן
 עד עת בא דברו * או כלך לדרך זו מורה שבכתב בתוך אבן הקדש * או כלך לדרך זו לוחות הברית ובהם עשרה
 דברים בתוך הארון הדומה לכף ממש * או כלך לדרך זו שם הבינו"ה המהולל ב"ב בתוך היכל קדשו דכתיב וה'
 צהיכל קדשו הם מפניו כל הארץ הרי לך כמה דרכים שרומזת הפ * וכלם נכוחים למנין וישרים למזאזי ידעת *

* והנה יש כאן מקום למשכיל להתעורר שאנו קוראים למדה זו שמות שהם מתחלפים בפעולותיהם כמו התחלפות
 תכונת האברים כגון לב ופה ויד עין * אצבע רגל אף ורבים כאלה והם שמות וכנויים לאברים מתחלפים
 זה מה והענין הוא לפי שהמדה הזאת פועלת בתחומים פעולות מתחלפות כפי הכנת המקבלים וכפי מה שיורד
 לה מלמעלה כפי המשפט הנרק * וע"כ מכנים שמותיה כפי פעולותיה המשל בזמן שהיא מתבוננת תקרא לב
 ובזמן שהיא מדברת עם הנביאים תקרא פה ובזמן שהיא מכה ומכתת אויביה תקרא יד חזקה ובזמן שהיא פועלת
 במימה שפוכה תקרא אף וזו"ל שבעים שמות להב"ה ולקורה ולכנסת ישראל ולירושלם הכלל העולה מן הדברים

לפי שהיא פועלת פי' כלם לקראת בשם כלם לא יסם שם שנוי ח'ו שגא' חני' ה' לא שניתו * וכדי שחזין דבר זה על
 זרורו אכתוב לך מאמר מס' הסקונין (דף) א"ר ליעזר הא' חמרת חני' ה' לא שניתו ווי לבני עמלא דאינון אטימי
 לבא דחשבין ולא ידעין ודאי א"י חייבי שכינתא ה"ד ויסרתי אתכם חף חני' חייבי לא שניתו ולאו חייבי המורה
 נאחרת ואיבו לא שניתו ולא אסתתר מניה אכל לבני חייביא אשתמי קב' והואסתתר מנייהו ה"ה ו' ויאמר אסתירה
 פני מהם אראה מה אחריתם מיד קמו כלבו חזריא דשמי מלך אלן וכסקיה על רישיה ואמר חלו לא חייבא
 לעמלא אלא למשמע מלן אלן די דק' בה ושיכתייה לא אשתמי דא מן דא אכל לבני אחרין אשתמי והסתתר בזמנא
 מלבושין וכמה סקוין וכמה קליפין וכו' הרי לך מוצא כי שנוי הפעולות הוא ע"י הכסויים והקליפות לפי הכנס
 המקבלים וכפי רצוי הפעולות יתרכבו השמות והעוה והו פשוטם של דברים אכל לפי מה שהבחי בהקוני מטרותיהם
 בו הם רמו לכווח השכינה וכל שם מאלה השמות הוא כח מלבד דח השני וכן כלם כי כמו שיש באלה העליון הקון
 איברים כן יש באלה שעל דמוח הכסא איברים מתחלפים בפעולתיהם ולמך וקיום העולמות * וכבר כתבתי
 לך למעלה שאין שם לא זורת יד ולא זורת רגל ולא פה כזורת איברים נשמיים אלא כחות רוחניות נקראות בשמות
 הפעולות והאיברים שלנו הם רמו ודומא להם ובוהייתישב שלפעמים קורין למדה זו פנים כמו שכתבנו למעלה
 על פסוק פנים בפנים ולפעמים קורין לה אחריים כדכתיב ורחיקי את אחורי ולפי הדרך הראשון צריך לומר
 שהם פנים אכל אינם מאירים כפנים של מעלה וע"כ נקראו אחרים ודעו * עוד יש לשאול שהרי הקמנו
 למעלה כי נבואות של משה רבינו ע"ה היתה מתוך אספקלריא המאירה שהוא מדה הפארתא וסומום הגדול שם
 הסו"ה הכתיב וסומו"ה לא כודעתיה להם וכיון שהוא וסמו אחד לא יקשה עלינו למה לא כתב הודעתיה כי נאמר לא
 כודעתיה כיון שלא כודע להם בשם המורה על עצמותו הרי לא הודיע להם שמו ולא שני בן אומר כודעתיה לאומרנו
 הודעתיה כי הכל דבר אחד כי אין זה כשם ראובן ששמו אינו עצמותו של ראובן אלא הוא מחולק ממנו ולא כשאר
 הכסויים והנן זה מאד כי אנב דרכינו פירשנו לך זה הכתוב שהוא קשה ההבנה מ"מ למדנו כי נבואתו ע"ה היה
 ע"י תפארת שהוא שם הגדול ולוה הסכיון כל בעלי העבודה וכתבנו ב"כ למעלה כי כל מקום דכתיב פה הוא רמו
 למלכות שם ארני שהיא אספקלריא שאינה מאירה ו"כ יקשה עלינו שהכח' בא לפרש ולהגדיל מה בין נבואתו של
 משה לשאר הנביאי' וכתיב פה אל פה אדרב בו' וכ"ה שגא' להורות שהיה מדבר עמו שלא ע"י אמני ולא ע"י מלאך
 מה שאין כן בשאר הנביאים ליהא שהרי כמה נביאים היו מתנבאים שלא ע"י שלוחים ואמניים אלא ע"י מלאך
 הנבואה שהוא המרה הרמות בפ"ה * תשובת דבר זה כי אין כתוב עי דבר עם פיו אלא פה אל פה אדרב בו' והוא
 בי כל שאר הנביאים לא היו משיגים אלא המדה הזוהא מראה שאינה אספקלריא שאינה מאירה והוא
 השם הנכבד הוא שהוא שם ארני אכל משה רבינו ע"ה היה נכנס לתוך מדה זו כאלה הנכבס לביתו והוא בכל ביתי
 כאמן הוא והיה רגיל בל כך בו עד שנקרא בעל הבית ומשה איש האלהים והיה מתעלה מעם דרך הנלל ומתבונן
 בתפארת ומשיג בו והוא השם הגדול אספקלריא המאירה ומשם בא הדיבור וההשגה והמאזה דרך הפ"ה הקדוש
 שהוא השם הנכבד והוא פה אל פה אדרב בו' וכלל בזה הלשון שתי מדריגות נבואה של משה שלא היתה נבואתו
 ע"י מלאך אמני ועוד שהשם הגדול מדבר אליו ע"י השם הנכבד כי זולתו אין רשות להכנס והנן כי הם דברי
 השם הגדול שאמר אדרב בו' קצרו של דבר שהיה משה רבינו ע"ה משיג הדיבור ויולא מתוך השם הגדול אל השם
 הנכבד ומדבר אליו וזו מעלה והשגה שאין למעלה ממנה מה שלא זכו שאר הנביאים כלל כי היה עוד על עמוד
 בלי רעד וירעשה מביט במני הכלה הכלולה ומתוך כך היה בו כח להשיב ולהשיב המראה אשר לפניו ממנה
 אשר ילוד אשה טובה לכך ועל זה נאמר ותמונת ה' יבש * וכבר כתבתי לך ענין התמונה שיש מלאכי בספר
 הרק"ם מי קרוב למה שכתבתי ו"ל ואמר פה אל פה אדרב בו' כמו פנים שהרמו להב"ה וטובות עוון ויאמר כי פ"ה
 אל פה יהיה לו הדיבור מאתי ע"כ * אלא שכתוב ותמונת ה' יבש הוא על התפארת וכן תמונה איננה רואים
 זולתי קול בלש מורים על התפארת שהאל * ומ"ל לא תוכל לראות את פני ל' און הבטת לתוד ול' און ראי' לתוד מי
 לשון הבטת אינה כפלי כמו ראי' וראיה אחרים אוהב כספרי ר"ל כי בראותו האחרים עין בפנים כי כספרי
 אמרו ותמונת ה' והוא אל אחרים והנה מאמר זה הספרי מסכים ממש למה שכתבנו ואין צריך לדחוק כאשר נדחק
 הרב ר' מנחם ו"ל כי תמונה הוא אחרים ומתוך זה שהיא מביט באחרים הנבטה עליהם בלי רעד וירעשה

מדין ומשגי בפנים מה שלא היו יכולים להסתכל שאר הנביאים ודעבו ומה שאמרו כי לא ראינו כל תמונה
 ותמונה אינכם רואים אלאי קול אפס שהן דברים כפשוטן שהיו אין למעלה לא המונה ולא דמיון חלא דברים
 רוחניים אע"פ שקורין לה המונה א"כ אע"פ שהשינו השנה גדולה בשכל לא ראו ראיית עין ואפילו שגורה לדברי
 הרב דפי' המונה מ"מ אינו מעלה ומוריד לתשובת שליחו כי הרב האמנה ז"ל מסכים למה שכתבנו דפי' הכתוב פה
 אל פה אדבר בוננו ופי' קמה עלי לפרש ותמונה הי' יביט על התפארת כי המדבר הוא השם הגדול אם לא נחמק
 לדעת הרב ז"ל ותמונה שהיא הי' יביט ות הממונה לא מסכים על ידינו ואם קלה נקבל אצל ברוב ספרי העבודה
 הזאת ראיתי כי התמונה היא עטרת ישראל ואפס והוא הקרוב כי יש תמונה לתמונה וזה מכלל שמוח הכניס וכל
 אחד ואחד יהבאר כפי מקומו ודע כי וזולתן ספי' הקונים (דף) פה אל פה אדבר בוננו ותמונה הי' יביט
 דהיי' מטרוניתא ע"כ והנה לרדף שהיה הי' אשר בצורת הפ' דבוקה נב וכולה גוף אחת שאם לא כן פסול
 שאין לך ככל האותיות בעלת שתי גופים אלא היה והק' וכבר כתבתי לך הטעם בזה וה' ועדין תדע הטעם
 צק נע"ה שבנינו לשם וזה להורות כי הי' אע"פ שהיה קטנה סמוכה אל הב' הגדול הרמוז כי והיא תמיד
 דבוקה בגן ומתחברת לו חיבור ויחוד אחד ואין להפריד ביניהם בזמן שהיא פ"ה ומדברת אל הכניס אם יבאו
 לעשות ועוד שאין בה יכולת לפתוח פיה חלא בכת מה שבתוכה שהיא י' נקודה סת מאה עלאה והרמוז הנפלא
 פיה פתחה בחכמה ועוד שלא תאמר כיון שהרמוז היא לוחות בתוך ארון האי' בלחודיה קאי והאי' בלחודיה קאי
 ומשום הכי נרדף לתבנם ומה שלא להפריד ביניהם ולא יקוץ אותה מאילנה ומקומה כאשר תורה שכתב אינה
 מהפרכת חלא ע"י תורה שבעל פה והכל קשור זה בזה והנה עברתי על כל ספר שיר השירים ולא ראיתי שקילם
 ושבח לא את החתן ולא את הכלה נפה כמו שכתב את כל שאר האיברים והע"פ שכתוב כחוט השני שפתותיך
 שפתותיו ששנים השפה לחוד והפה לחוד ולכן אני תומר כי הפה איננו אבר מיוחד כאשר איברים כאשר נקבי
 האף אינם איברים מיוחדים חלא משמות הפה לכל שאר האיברים כי לפעמים הפה כנוי לאיילה ולפעמים
 לדבור ולפעמים שמות להוצאת ההבל ולהכניס האויר וע"כ קולם שאר האיברים דרך פרט ולא קולם את הפה
 וזה רמז נפלא להיות הפ' רמוזת במדת המלכות כי איננה אבר מיוחד כמו שאר האיברים אברי האדם העל ון
 חלא הרי היא משמשת את שאר האיברים ופסח פתוח להוציא את הדברים הפעמיים לפועל כגון קול ודבור ורוח
 וזהו עיקר חשיבות הפה והבן זה מאד ולרדף אתה לדעת כי כל הדברים השכליים והעיוניים מציינים קהלה במוח
 ואח"כ מתקבץ האדם אתם ראוים או לא ואח"כ שוקלין בדעת וכתקיים בלב ואח"כ מוציאן הפה אל הבח אל
 הפועל וע"כ ידעו שהם הדבר דבור על אופניו והעין שלם מכל שגיאה ועשות וכן המלאך דברים העליונים
 בתיב או ראה ויספרה הבינה וגם הקרה ויאמר לאדם וגו' וזה כי היה רואה ותנש בחכמה העליונה תורה קדומה
 ומספרה בדבריה הלאן והבינה בדעת וגם הקרה ואת"כ ויאמר לאדם * ומכאן אתה למד שלא יוציא אדם מפיו
 דבר מדברי חכמה ודעת מה שיעלה לו בתחלת המחשבה חלא קהלה יראה אותה במחשבתו ואת"כ יספרנה בלשנו
 שיהיה סודיה בפיו שכן אז"ל לגרם איננו והדר לשבר ואת"כ יבין אותה הקודם קודם והמאמר מאמר ואת"כ
 יחקור אותה לדעת אם יש בה דבר סותר להקדמות הידועות המוסכמות או אם סותר קצתו אל קצתו או דבר
 כנגד האמונה שזו היא החקירה האמיתית ואח"כ שיתברר לו שאין בדרוש ההיא לא שגיאה ולא פטירה ולא דופי או
 יוציאנו בשפתיו וידרוש אותו לרבים והוא ויאמר לאדם וגו' וע"כ היתה הפ' סוף הדברים העליונים ותכליתם
 והיא אחר הע כפי סדר אצילות מלמעלה למטה יסוד ומלכות וכן העי' למעלה מן הפ' בצורת האדם
 הנשמי וכבר ידעת כי צורת הפ' כ"י ועולה שלשים כמנין השם המיוחד וארבעה אותיותיו לרמוז כי ה' הגדול
 בתוך הפ' לקיים כי שתי בקרבנו וכן תמצא הפ' כמנין יסוד שמונים להורות כי היסוד בתוך בעלכות והכי
 ציור הפ' כ"י והסוכה אף כאשר כתבתי וכל זה רמז תהפך הקערה על פיה הרי אף נצב לנגדך וכ"י התח
 יופי וכן אתה קורא י"ך מלאין וי"ך את עפר הארץ וכבר כתבתי לך שהמדה הזאת היא השוער הגדול המכה
 ומיישר את הרשעים ולענין הפ' הפשוטה שהיא כח רביעי מחמת מנל"ך הנקרא ים העל"ה כגון בספר התמונה
 נו"ל הכח הרביעי נוקח מלה בצורה בשמה גם לכל כחות קדושים ונלאים עליונים חיות שמיים ואופנים ומרכבות
 המולים ונבלים וכוכבים משתנים ולהיות עושים רצון קוניהם בדברית מלת כל אחד בשליחותו איש איש על עבודתו

אות הפא

ונאסף המלך עד כח הכנבים במהלכם וחוקוהם כענין הידעת חוקה בשמים ע"כ והדברים מנאורים אין אריכים
 פי' והנה יש כאן מקום אלה והוא זה כיון שהם והם שיהיה רמו לענין אחד ושניהם דגושות ורפות רכות
 וקשות מאי שאל הכ הפשוטה שתבא לפעמים דגושה וקשה והפ הפשוטה לעולם היא רפה ורכה . תשובת
 דבר זה כי הפ הפשוטה הוא כח רביעי של מנפ"ך והוא קרוב א ליה החכמה הקדומה וע"כ לעולם רכה ורפה
 כי אין שם לא קושי ולא דין כאשר כתבנו למעלה אבל הכ הפשוטה הוא כח ראשון הוא קרוב אל הנהיה ולכן
 תהיה ארוה פעם דגושה וקשה ולא תמיד . גם לפי שהיא נוחתה פעם לכל כחות הקדושים העליונים ולכן היא
 רפה תמיד אבל הכ הפשוטה נוחתה פעם לכל הדורעים והנאורים שהם דברים בשמים תחתיים וע"כ לפעמים
 דגושה ושני העצמים עולים בקנה אחד נריאות ועובות אם תמיד העינין . גם מה שכתבנו למעלה בצורת הכ פן
 אחת ויכל לומר בצורת הפ כי המדה הזאת כפופה לפני מה שלמעלה ממנה ומתפשטת להריק למה שלמעלה
 וע"כ הפ הפשוטה בסוף תיבה גם לרמוז כי כל מי שכוף עצמו בעולם הזה מנביה ומעמידו בקומה
 זקופה לעולם הבא ועוד כי מי שסותם את פיו בזמן הראוי בזמן שאין און שמעת או בדברים הראויי להסתירם או
 שסותם את פיו לדבר צלה הב"ה פותח את פיו בדברי חכמה ומתפשטת לכל בני עולם חכמתו ונעשית פיו
 כסא ומושב לפי העליון ותשרה עליו שכינה הרמוזה בפ וכדי שתקראת לך היות הפ רומזת בשכינה אכתוב לך
 מאמר בס' המקובים . (דף) גם ידעתי כי יועיל לך תועלת גדול למה שכתבתי לך בהקדמה והוא זה בראשית
 ואינון אדם דבריאה ויירה ועשה עלאין ושכחא בזיון עמירין בספרא דחבוך דלדס למשבוני ועירר חשע איא
 וכל ספירה אתקריית אדם ושכינתא תתא אתקריית דמות אדם הוה בקדמיתא עלת העילת אמר לכתר נעשה
 אדם יהא רישא ממך ה"ד ראשך עלך ככרמל רישא חד ומלחא תרין ותרין עינין ותרין אורכינן הא שית ותרינן
 אכפיין ומעמא חד הא חשע נעשה אדם הא פומא דיהא עשירית כללא דכולא וכו' [ותמצא וכתבתיקון מ"ו וס"ע וע'
 ע"ש כי הוא מועיל לחכמה הזאת אם תשכיל בה] . וצריך שדעת כי כמו שמות האדם תלוי במה שנוהג לתוך הפה
 שהוא המזון כך חיות כל העולמות ופרנסתן תלוי בן אשר בתוך הפ שאל פותח את ידך ומצביע לכל מי ראון
 ואל תקריי ידך אלא יודיך ואם ה'ו' תסתלק הי למעלה אלל הי תאמר יבשה וחרבה אין כל וכלס קורין וי וי
 ורמו ליה כי על כל מוצא פי ה' יהיה האדם וו היא הצדקה שעושה הקב"ה עם העולם דכתיב יאא מפי צדקה .
 וראיתי לכתוב לך לשון התמונה השלישית לפי שהוא מכסה לכל מה שכתבנו למעלה ואבן ארתינן אבארהו לך כי
 לא תמצא בו פי' כי אלו לא מלאהו ו"ל"ה כח זה האורה נעמשה ארון בנית ה' בכת הוד אלהים לבאות שהוא בין
 יס וצפון ארון ה' בגלות הברית לאחד להיות תוך ארון שמי בקרבנו שלום הברית לאחד סוכת שלום לאחד לצורך
 השמטה שנית להיות שכינה כלולה בעשר תוך מקדש לאחד כגמיה בתוך הנוף ושניהם בגלות בעולם אחד ונאה
 הזאת לשמטה שנית להיות דבוקה תוך שלם ומיוחדת בפאר ומקבלת פרנסה ואור גדול מהם ושמה הורוב מעוב
 ע"כ . הכוונה כי צורת הפ שהוא כ' ימורה נעמשה ארון הברית שהצדית בתוך הארון וכל זה בכת המדה אשר
 למעלה ממנו הנקראת הוד ושמה בספרי' אלהים לבאות שהוא בין יס לפסון כי מדת הוד שהוא שוק שמאלי
 כחון בין יס המערב שהסביב במערב ובין מדת הצפון שהיא מדת הגבוהה ודין כאשר ידעת משאוק מצפון תפתח
 הרעה וגו' . ואלו ארון ה' בגלות הברית לאחד כי תחבר ותני עם השמאל כי הצדית הוא משאוק מצפון ואחד
 בצנחתיים כאלו כתבנו למעלה . ויהיו לאחדים בתפארת שאל והיו חואמים מלמטה ויחדיו יהיו תמים . וחד
 כתבנו צורה אחרת תורה תוך ארון כי התורה היא היסוד שהוא סימואל דגופא דמלבא שהוא צורה שכתבנו ואתון
 הוא המלכות תורה שבעל פה והוה כי שמי בקרבנו כי שמו הגדול בתוך שמו הנכבד שלום הברית לאחד ופי' סוכת
 שלום לאחד כי הסוכה היא סוכת דוד להיות לאחד עם השלום עד וכתתי שלום בארץ וכל זה היה לצורך השמטה
 השניה הזאת היא שנטה פחד יחסי שהיא שנטה קשה עד מאד כדי שתהיה שכינה מכל העשר כלה כלולה בכל
 והיינו י בתוך הכ והיה שכינה שורה למטה בתוך המשכן האחד שאם לא כן לא היה העולם מתקיים מפני
 תוקף השמטה וקשויה כגמיה בתוך הנוף שמינן אוחו ומגינן עליו תמיד שיהיה בגלות שכינה נעמשה שך או"ל
 כל מקום שגלו שכינה עמהם ונאו לבאות לשמטה שנית אע"פ שצורת האוח לצורך שנטה שניה כח האוח הוא
 נעמשה שלה שהיא שנית להיות השכינה דבוקה בתוך השלום בהכנסת כלה שהוא דמדומי חמה עם הכנסת שבת

ומיוחדת בהפארת ומקבלת פרכסה ואור גדול משלום ואמת ודוב תענוג ואהבה דע לך :

ומעתה נתחיל לדבר בצורת אות צדיק

בעזרת שדי

צדי

וזדיק יסוד עולם . דע אהה האעיין במאמרי זה כי בכל מקום אשר המלא בכתוב לשון זדיק כלפי מעלה . כנון כי צדיק ה' זרקוה אהב ונו' . זדיק הנה ה' ונו כלם מורים ביסוד שנקרא זדיק רבתי דכתיב וזדיק יסוד עולם ונקרא זדיק לפי שעושה זדקה בכל עת כאשר כתבתי למעלה . והזדיקים על שם מדה ו נקראו זדיקים נח איש זדיק . יוסף הזדיק בנימן הזדיק שמעון הזדיק ורבים כאלה . וכן אות צ מורה ביסוד כאשר נבאר בע"ה . וא"ת שיהי אין קריאת האות זדיק אלא זדי' בלא ק דהכי הניח בבריייתא בפרק הבונה זדי'ן לא יעשה אותן נוכח' ונוגי'ן זדי'ן משמע שהשם הוא זדי' . לא קשיא שהי הק לפניי הכ נבאלו אהה מחבבה אלל הצ ומשלים קריאת. זדיק ומלמדי תימקות של ספר מלמדיו. זדיק צק' . ואין להביא ראיה מאי דאמרינן הסם זדיק כפוף זדיק פשט דהתם אות קמייחא קא דריש דהא כאמין כפוף כאמין פשט דריש פמי הכי ויה פשט וביין כך וביין כך הצ מורה בזדיק יסוד עולם . וכאן ראיה לפרש לך פסוק שנקראו צו בעלי הפשט והוא זה הזדיק אבד ואין איש שם על לב ואנשי חבר כאשפים באיין מניין כי מפני הרעה כאסף הזדיק . דע פיה הפסוק נאמר על ותין חורבן הבית והלכו ישראל צנולה והלכה שכניה עמיהם וזהו הזדיק אבד שאברה לו אבירה גדולה והוא מטרוביטא ועתיק לחזור אהר אבדתו ואנשי חבר כאשפים הם חמד עליון וחמד תחתון כאשפים אל יקומום הראשון ומשתלקים למעלה ואין מאשפים עוד למטה לארץ באיין מנין שאין הבינה משפעת להם כי מפני הרעה שהחילה להפשט בעולם כאסף הזדיק גם הוא להעלה למעלה ואן בשאר העולם יחסם עד היום והוא אשר יקום את סוכת דוד הנופלת ועל דרך זה מחפשים הפסוק יש זדיק אבד בזדקו וכן כתוב במדרש הנעלם עיין סס . והנה הזדי' הוא מלאך זכ כמו מצד הארון ולזדי המשכן . וכבר כתבנו למעלה ונס צניור האילן כראה ממש שהיסוד מצד הארון ומצד המשכן שהכל ענין אחד ורמז אחד ולפי היזור הזה ממזר מעט לצד דרום ויה לצד צפון אע"ג שגביהם בשורה אמנעית בחוץ . גם הזדי הוא מלאך וזדה לי זדה כי האדה הואת כותמת יד לחף הפה למחק דין יחזק הבה אל הפ דרך האוד והבנה . כי ע"כ זיהיב' . גם כי משם פרכסה בלה לעולם דרך הפ כמו שניארנו למעלה . הרי לך כי לשון זדי' מורה בזדיק יסוד עולם . דע כי יזיור הצ י ג והכ רומז ביניה והי רומז בעטרה וחדור שהיהם הוא זדיק יסוד עולם . וכבר ביארנו לך למעלה כי הסיוד מוזיא לסועל מה שבח הבניה ע"י המלכות . ויש לאלול לפי דרך זה שיהיה מורה בעטרה היה ראוי שהיה הי לפניי הנ ולא על גבה . דע כי לפעמים הזדי' מורה בחכמה עליונה . שמשם הו' שהי מורה ביניה כאשר כתבנו למעלה ואן הזדיק מלא בחכמים הי בזרה עליו . ועוד יש לומר כי הג הכופה מורה בשכינה כאשר כתבנו למעלה בענין הז' יין הספוס שהפריש והי נסוע הארון והי רומז בנבית . והשא פייחא שהי היא למעלה על גבה משם וכל מה שכתבתי לך למעלה בזרות הפ אהה יכול לפרש בזרות הצ שהי הנביאה כעטרה גילוי שזרות הפ הי בחוכה וזרת הצ הי על גבה ומהו הטעם אמרנו שהפ מורה בחכמות והצ מורה בגילוי שהיה נפ הכ אהה והי נכלעת בחוכה וזרת הצ הג למטה והי למעלה על גבה כגיבור רובד והסוס טהרי לרובד והרמו בי בוזון והואות הדברים מן הכה אל הפועל ע"י הפ ראוי לנו להקדימה לפי שהיא הפועלת בבח בוח הי אשר נקרכה בזון והאיוו הכרמו בזדיק אין הי עיקר והואי להקדימה . או כלך לדרך זו בוזון שהיה פועלת בעולם זדקה וזאת שלום או היא צ וי למעלה . ובוזון שהיא פועלת בזון ומזד או היא פ והפ עיקר והי כפפה בחוכה כי הי לעולם מורה רחמים והדין צדיק לאהת בהסכמת כלם כאשר כתבתי לך למעלה והי צנוה אתי בעל כרחם והכי ונה נכון . וכבר דעתי כי הצ נבדר התקעה במקשר קטן וזו ראיה שאות זדיק מורה

אות הצדיק

צדיק זהו חשיפות לאלימות וזו חשיפות לעשירות וסימן לשתי אותיות האלו אמרו צדיק כי טוב וצדי האותיות
 ושתי השמות מסכימים לענין אחד וליסוד אחד ואמרינן בפרק הבונה גלגלן פשוט גלגלן כסוף צדיק פשוט צדיק
 כסוף והקשו בגמרא היינו גלגלן כסוף גלגלן פשוט ופירשו הוסיף לך הכתוב כפיפה על כפיפתו מכאן שניתנה
 תורה במנדוראש פי' מנדוראש ברתת ועונה יתירה והרמז בזה כי לא יספיק לאדם הגלגלן שהיה עניו לבד אלא
 צדיק שהיה עניו מאד כדנתן במסכת אבות מאד מאד הוי שכל רוח וכתבו והאיש משה עניו מאד ואמרו בשמעת
 מאן דלית ביה נכות הרוח ומגלתי ליה רימו נפלא בצורת הצ כי הג שבה יש לה שתי כפופות כפיפה אחת
 כאשר הוכיחן וכפיפה אחרת באמצע גופה באקום מושב הי וזה ממש הוסיף לך הכתוב כפיפה על כפיפתו שאמרן
 בתימוד ועשו וראיתו בפי' התמונה הארשונה שהצ רימו בלגלל ואינו כן כלל והוא בעלמא כחצו בפי' התמונה
 השנית שהצ רימו וכן כתב בעל ספר התמונה בעלמא שהצ רימו בסיוד כאשר כתבנו למעלה ומינה לא
 חזו וצריך שיהיה כי הצדיק נקרא לשון לימודים מפני שהוא מכריע בין לימודי השם יתן ובוטו ובכר ידעת
 כי הלשון הוא מכריע והכי גרסי' בקיבוקא דמטרוביחא פומא ברתא דמלכא ובה לשון לימודים דאיכו צדיק ועליה
 איתמר כחוט השני שפתחין ומדברך כאוה צבורייתא פומא כללא דכולא מינה קול ודיבור דליכין וה מינה הכל
 דאינהי הא' דיקא קסימא באות י מתתקנא בשמא דיה' וה בנין דא כחוט השני שפתחין ומדברך כאוה ע"כ
 והנה מילוי הצד י סימנס * צדיק * דייני * ישר * וזה רמז גדול למדת יסוד שיש בו שלש כחות אלו ופועל
 בהם תמיד עושה דקרה מלך החסד ועושה דין מלך הנבונה ועושה יושר מלך האמצע שהוא קו הישר ונקבעו האותיות
 באות ד' כי סדר אלויותם ופועל ומחסן וכלם בהסכמה אחת מכל אחד מהפעולות ובאחדות אחד ומי שאיתר
 לך הסך זה לא תאבה לו ולא תשמע אליו שכל מי שאומר שכל מדה ומדה פועלת לעצמה ולבדה שהנבונה היא מדת
 הדין לבד אין בה תערובות רחמים וכן כלם הוא הנקרא מקצץ בנטיעות והוא מאחד את עולמו אלא כך הם עיקרן
 של דברים כי כל מדה מהמדות היא מעורבת ופועלת בהסכמתה אלא שהדין נוצר במדת הנבונה והחסד נוצר
 במדת החסד יותר מכל שאר המדות והרחמים נוצרים במדת התפארת וכל מה שאנו וזכרים במדה פלונית כך
 ובמדה פלונית כך הכוונה למה שכתבנו ואמשול לך משל באדם הנשמי שאין אחד ומאזכרו מתבועע לא בהם כמות
 כלם שהרי כלם בוף אחד ואין צריך לטוב ששתי יודע הוא שזו כוונת הלב המניע את הבוף שהיא רוחה לדבר
 ולהקדו או לעמוד וכן לכל שאר הפעולות * וכבר כתבתי לך לשון בא בתמונה על ענין זה עינין בהקדמה ואל תתפוס
 עלי שאני כופל זה הענין שהוא עיקר יקר בעיני ובכר כחצתי לך שאין האיברים כאיברים הנשמיים שלנו אלא
 שהם דקים ורוחניים כחות להיות * בס' התיקונין (דף) אני אמיית ואמיית ומתתי ואני ארפא ואין מירי מעיל אני
 אמיית בספירן מסטרא דמיניא חיי ומסטרא דשמאלא מינה ואי לא אסתכמו תרתייהו לא אהקייים דיכא דלויכו ומותב
 תלתא ולומנין אסתכמינן תלתא למיעבד דיכא וייתי יד דאיהי פשוטה לקבל צדים דאיהי ית' וה יד' ה' א' ואו' ה' א'
 ודא שכינתא אחרקייית יד ימין ומסטרא דחסד יד שמאלא ומסטרא דנבונה יד ה' ומסטרא דעמודא דאמצעייתא * כד
 בר כש תב בתויבתא האי יד שניב לון מן דינא אבל כד דן עליה כל העילות איתמר ביה ואין מירי מעיל ע"כ * ואתה
 המעיין תקרא תקון הזה מראשו לסופו עד שתיבנה ותחצר אותם עם מה שכתבתי לך בהקדמה ותשכיל (והוא
 תיקון ג' ס' טע"ג) * וא' בתשלומא בד' של מעינה שהם דעות חלוקות וכל דעת מהם משתנה פעם לאהוב ופעם
 לשנוא פעם לדבר ופעם לשמוק וכן כל שאר הפעולות בהם שייך לומר שהם פעם חלוקים ופעם מוסכמים אבל בכחות
 האלהיות אין שייך לומר דבר מזה ואין בו שינוי רצון שאל' אני ה' לא שנית וגו' * כבר כתבתי לך למעלה כמה
 פעמי' שזה תלוי בהסכמת המקבלים וזו היא הסכמת כל בעלי העבודה וכדי לקרב הדבר אל הדעת והסכמת אמשול
 לך משל באדם הנשמי הרי לב האדם אינו אלא א' ולפעמים ארבע את ראוונן ומתקן ובוטו לפי שראוונן צדיק וחסיד
 ואח' כ בעשה ראוונן רשע וחור הלב להיות אונא ארוה ומתקן רעוה * לא מפני כך לאמר שיש שתי לבבות באדם אחד
 לאהוב ואחד לשנוא וגם לב לאמר שנשאתה רצונו של הלב כי לעולם רצונו האהוב הטובים ולשנוא לפי שרעיים ויש
 סמך לזה הענין ממה שכתוב וידעת היום והבנות אל לבבך ביה' הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת
 אין עוד * כלומר תשיב דעתך אל לבבך ומאנו תכיר וידע כי אין עוד מלבדו ואם באדם הנשמי כך כ'ס כחות
 האלהיות שפלים פועלות ברצון לפי שדעות הרצון וכלם בהם כמדה אחת וכוונתם להטיב כי טוב לא ימנע טוב

וכוונתו שחשבין בדיון אלו פותחין לכותו ואלו פותחין לחובתו ומלכותא דארעא כעון מלכותא דרקיעא אולא כרי שילא
 הרין נקו היסור והאונת בהסכמה כלם וסיס לבד אל העיקר הגדול הזה ואל תשכחיהו. שאהה צריך לו בכל פעם
 ובכל עת וכן תמצא ר"ל אומרים לא דיין לרשעים שחוטאים אלא שמהפכים מדת רחמים לדין משפט
 בהדיא אמרת רחמים מסכמת למדת הדין ופועלת עמה וכן אמרו ר"ל המטיר על סדום ועמורה הוא ובית דין *
 וידעמי כי תמצא בספרים דברים שלפני ריהטא כראים כסותרים זה העיקר ויסוד האמיתי הוא אבל צריך אחת
 לרקדקק בהם כי אינם כאשר יעלה בתחלת העיון. ואיחא במדר' הגעלם על פסוק ששנת העמוקים השננת בנוהא
 ואשננת מנוונא לבנונא וכו'. עוד שם דאפי שכי' ושיננת עונתה וימין לעב וימין לעב וימין לדינא וימין
 לרחמי הרי פשוט זה השלשן מורה שם במדת המלכות הרמוזה בשופנה שני חפץ ורצון ושני עיתים. והלא אמרנו
 למעלה בשם ספר החיקונים שהוא מיוחס ג"כ לר"ש בן יוחאי ו"ל שאין שניו בהק' בהושיבנו עוון אבל לבני חייביה
 אשחתי הק' בה ואסתתר מינייהו ובעל כרחך אית לך לתימור. שהכל לפי הכנת המקבלים ועיין למעלה באות פ *
 והצ רמז ללבוש כי בזמן שגושה דקה אחת קורא צדיק וזמן שגושה דין ג"כ הוא צדיק בדינו והכל ביושר
 ובמשפט ועל סוד זה תקנו לנודקוק הדין וכתבי האור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט שכל דרכיו הם בהסכמה
 אחת בדבריה המכריע והוא המשפט ודעו. וכתוב בספר התמונה ו"ל שני אותיות של ציור הם דבוקים זה
 בזה כענין שאל' ארון שכינה וארון יוסף ואומרים קיים זה מה שכתוב בו והיא אשר נלחה על השמינית לקבל
 בחלוצורה ודרכי חמה ממנה ומהלכת ביונות השנה ע"י שבתותיה ע"כ. הכוונה כי שני האותיות של ציור הם *
 שהם יו דבוקים זה בזה לרמוז לארון שכינה וארון יוסף הרומז לדיק יסוד עולם כי הי רומז לבדיה אשר
 יסוד יוסף האדיק והב רומז לארון שכינה כאשר כתבנו למעלה ושיניהם דבוקים זה בזה כשהיו הולכים במדבר
 יחד לפני מחנה ישראל הארון שבו עממות יוסף וארון שכינה והיו שואלים מעולם מה ענין שני ארבותו וצומרים
 להם קייסו מה שכתוב בזה. ומכאן בתין מעלת לומדי התורה ולומדי המעשים והוא אשר נלחה כי רמז
 שאמרנו שהאות רמזות ביסוד לפעמים מלכתעד השמינית שהיא שכינה שמינית מלמעלה למטה והיא רמזה בג'
 של ציור הם ג"כ לקבל ממנה כח ובזרה נלחה כל גדודי מעלה הבאים לצור על ירושלים של מעלה וכן למטה עד
 אשר נבדלו העונות ונא כל זר אויבו בשערי ירושלים והאדיק אבד וכאסף כאשר כתבנו למעלה ודרכי חמה ממנה
 וכבר ידעת כי דרכי השמש העליון מן שכינה שהרי הח רומז בה וכוללת צורה דו שהם המסד והתפארת שהוא
 הרמז בחמה שם"ה וימותיה ושבע שמימותיה ומ"ט שבתותיה והוא גוף המורה עם כליה ומדותיה הכל כמשך מן
 הבינה והיסוד הוא סיומא גופא והשמש הוא כחתן היוגא מחופתו ומלך היושב על כסא מלכותו שנא' כי שמש
 ויגן ה' באותו. ואות הוא נבא שלו. הא למדת כי הג אשר בציור הם לפעמים תרמוז בבינה ולפעמים
 תרמוז במלכות שכינה עליונה ושכינה תחתונה זה ראשונה זה אחרונה וכללות האות רומז בצדיק יסוד וכשמו
 כן הוא והרי האות והסם והסועל שוים בו ומורים עליו. וכבר ידעת כי המדה האות היא בית הייחוד המיוחדת
 בין מלכא למטרותיה ומתבררת בין הנלח והבודד וע"כ קבראת מדה זו שלום עושה שלום למעלה ולמטה ולצדיק
 וע"כ הצד' מורה עליו שהוא לזון גד שהיא מצויה לכל זר ומכאן תלמוד כי כל האשים שלום בין אדם לחבירו ובין
 אדם לאשתו קברא צדיק ותלמוד תורה כנגד כולם שזה עוסק בדונמא וזה עוסק בעלם וזה מחבר וזה מייחד
 ונותן כח בעליונים והבן זה יחא. והנה מלוי האות צד' במ"ק עולה ל"ד להורות כי פעולת היד מכה הצד' *
 וכבר ידעת פי' דמ"ה אחרונה שששם שאלעיירת ל"ד כאשר כתבנו במקומו. וכן האות עם המילוי כגון וס' צ'
 צד' עולה דק להורות כי הצדיק בחוד האדק ופועל דק ודובר אמת בלבבו. ומה שיתאמת לך היות הצד' בית
 המבור שם הגדול עם השם הכבד הוא כי מספר האות עם האות עולה צ"א וכן עולה השם הכפלא בזמן שהוא בחוד
 שם הארנות וארנו ומתקשר בו והוא יא' הרוב"הי. והשם הוא כולל שם הרי"ה ושם ארני ועולה צ"א
 וי בראשו וי כפוסו להורות כי הכל כלול בו ודעו. ויסקיים כך אשגבה כי ידע שמי הוא סוד ויבא יעקב שלם *
 וסוד בו הם וסוד סוכה וסוד שמו"ב נתיים של תפילין וכ"כ בתיקוני (קף) ארבעה בתי דרישא לזיטון אהיה ארבע
 פרשיות לזיטון קדש לי. והיה כי יביאך. שבע. והיה אם שמוע דא יה"ה ארבע ליד ארני' ארבע פרשיות
 יה"ה ובהן י"ב אונות פתאית בתין לזיטון יה"ה גם סייני בקדושאם תטיב העיון בזה המאמר תמצא כי

אות הצדיק

במושם י'הוה הוא פנימ' וס' אדני הוא בית לו • כן ב"כ ס' אהיה הוא בית לשם י'הוה ואע"פ שהוא ס' לפתח
עליון כבר כתבתי לך למעלה תירוך דבר זה כי ס' הוי"ה הוא העצם בין למעלה בהיותו בראש בין למטה בהיותו
בנוף ועינין ס' וקה לך לב מדין לחבור שלשה השמות שעולה קי"ז וכן עולה ס' יד' יה' אלה"ם • וצמח שהקדמתי
לך תבין מה שכתב בתמונה השלישית וז"ל כ"ד • זה הבא בחרון הברית לצדיק וכן האורה להיות שני רשעים
דבוקים להיות צדיק מקבל מן הבינה לצדיקים והעשרת מקבל מן הצדיק להיות בגולה אכל הפעם ומכאן האות הזה
בא לשני ארונות ארון תורת ה' בפנימ' ארון הברית להיות שלום ואמת לאחד וארון שני בכה נכח להשבת מלחמות
זכות חוץ ההולך לפני מנהג ישראל ושיניהם ארון השכינה וארון יוסף וכן האורה בשניהם לגנח על השמיניות
ותום החמה וממנה וישי הפנה ס' ה' ושבחותיה עד שער החמישים ומינה כח לשמינית הו' להיות דבוקה בשער
הג' לקבל אור וכן וחוקן לעולמה ושתיהם מקבלת מכל העשר חוספות ברכה ושפע ותענוג רב ע"כ • ועם מה
שכתבתי למעלה יהיה כל זה מובן ואופן לפיכך כשלתן ערוך ואין אחת צריך לפירושים • והנה הצ' הפשוטה הוא
הכח החמישי של ים המלח והוא כח עליון וכורא מאוד נותן כח וקוים והעמדה בעצם המלח לכל הדיינים בין
שלמטה בין שלמעלה בין בזמן שדנין לזכות בין בזמן שדנין לחובה שיהיה כעצם מלח והשואת הדקן במשפט
כאשר הצ' הכפופה הוא המכריע השני והלכה כמותו וצריך שיכלכל דבריו במשפט ויזהר מדבריו שמה
מחוכם ולימוד לשקר וגם נותנת טעם ובה לכל פעולות המלאכים הממונים על הדיינים ומשפטי העולמות וכן לכל
הכחות שמאליות מינוגות בנאות מכח השמימה החוקה שתהיה פעולתם במשפט ודין • וכן לכל כחות טהורים
וחוקים ופניהדין של מעלה ומטה של שבעים או אפילו של שלשה לכלל בא הכח מהצ' הפשוטה שיהיה טעם
ומלח בפעולתם כדי שיהיו ראויים להתקבל שישלך דיין שהוא דן על פי האמת והיושר ולזהו דינו מקובלים
אלל העולם לפי שאינו נותן טעם לדבריו ואין מעטעם ארום לבעלי הדין והצ' נותנת טעם לכל הדברים הח'יים
בדין שיהיו במשפט השוה וקו היושר דעטם ומלח • ומפני שאנו הולכים לעולם אחר המכריע דאמרינן הלכה
כדברי המכריע והיה היסוד אשר הצ' הכפופה רצו לו הוא מכריע אחרון בין צד זה והכח החמישי הצ' הפשוטה
ליתן טעם ומלח בכל הכרעותיו והכרעת כל שותוילדון בין בעולם העליון עד התיכון ועד החתון ומכאן אחת
למד צריך המכריע לתת טעם להכרעתו ולא יספיק לו שאמר רואה אני את דברי פלוניו כ"ש אם אחר מקצת
כדברי זה ומקצת כדברי זה ואם אמר דבר שלח הכיורוהו הראשונים במחלוקתם אע"פ שהוא דבר ממוצע זו היא
הכרעה שלשית ואינה מכרעת • וכן תמצא בדברי בעלי הירושל' • ודע כי אלו החמישי כמות אע"פ שהם
סדורות על דרך האותיות כמנפ"ן ונמצא הצ' כח החמישי הכח השלישי שהוא הצ' הפשוטה הוא רס ועליון על
כלם והטעם הוא מבוחר לכל ונראה לעין כי הוא נותן כח וטעם ומלח בפעולות הן כפופה שהיא ענינה והיא
דונה ועלונה על כל הבנין א"כ מתחייב הוא שבה שלשה הנותן זה טעם שיהיה יותר עליון ורס על כל שאר
הכחות הנותנים על כל פעולות הבינין שהם למטה ממנה ואע"פ שכלם נקראים השם המלח איך כלם שוין כרשי
אולם סתן קרובים אל הכקודה פנימיה יהיו יותר רמיים ובעלמים מהאחרים וזו ברור • והנה הכח הראשון
זהשני והרביעי נותנין כח וטעם ומלח בפעולות השכינה כאשר כתבנו לעיל כל אחד במקומו לפי שהאותיות
רומות בהוסי' ב מ פ • והכח החמישי הוא נותן טעם ומלח לפעולות היסוד שהוא המכריע היין שהוא הצ'
הפשוטה שנותן טעם ומלח בצ' הכפופה וצדיק כפוף וצדיק פשוט וכל פעולותיו מכח הבינה שכן יש בציורה פ'
פמו שכתבנו לך למעלה א"כ יתחייב שזה הכח החמישי יהיה למעלה מן השלשה ועד השלישי לא בא שהוא למעלה
מכלם והוא הג' שהרי כחם ומעלתם בכה ומעלת האותיות ודעוהו • וכבר ידעת כי מחלת האותיות והמשיכה
ובוסין אונ"ת ועולין בשבון ועיר ט' כמנין הצ' בשבון ועיר ט' וכן עולה אר"ם וזה להורות כי הצ' כולל
כל האותיות כמו שאמרו ה"ל ב"כ ופעולות האות אונ"ת בכה מדת אונ"ת • כי שמו של הק"ו האותיות אונ"ת • וכן
היסוד הוא אותיות של הק"ו ע"כ וקרא גם היסוד אונ"ת • ובס' התיקונין [דף צ"ח] קרוב ה"ל כל קוראיו לכל אשר
יקראוהו בלעת דמאן דקרא ליה בשקרא רחיק הוא מיניה אמת א ברישא במלמעותה ת בסופא דאחון עשרשא
דליה יו"ד ה"א ויא' ה"א אונ"ת דאיהו עיסור דאריבע מאה וארבעין וחד חמשה מן א' מ' הא רוא דמ"ה ובמא
דישרא מקרינן בתורת אמת באומא דשקרא אמתר ביה וקטלן אמת ארצה עמי ארצה דא שכינתא ובומא דאריקיי

הואל תורה אמת באומאה דקשט אמת מארץ תאמה ובגלותא אחמר ציהוקהי האמת נעדרת וחקרא שליש
בעלמא ובזמן דאתקון אמת וסליק לתרביה יסמחי שקרא מעלמא הה"ה אמת תכון לצד ועד ארביעה לשון
שקר כוכנת לא כתוב אלא תכון אמת לעד מאי אמת דא עמודא ראמצעיףא שכינתא דליה תורת אמת היתה
בפיהו. עוד שם ברא אלהים את סופי תיבות אמת ביה ברא עלמא וביה קיינוא וכו' ואע"פ ש"ה הוא יותר מעיסור
אמ"ת מ"מ עיסור מ"ת הוא ד"ס וא' באקומו עומד ומתפך העינין לנמרי ועושה אורח אמ"ת אד"ס כי חמשה אינן
להם שיפור ודעוהו. וכן מיי שגולדו בעדרו ה' עלאים אינו טייב באעשר ויה פשוט. וכנה קרם לך כי
אורח האות יג ועולים במ"ק שם לראו כי זה הוא אינן. שיש להם ביה שמנונו פורחות הנשמות וע"כ קראת
היסוד עולם הנשמות ויש לו שם קצוות ובהם י' ב' גבולי אלכסון וכפי מה שהכרתי בספרים האלכסונוס הם האינורות
היוצאים מן הכקורה האמצעית אל כל הקצוות והם יוצאים באלכסון כפי ציור האינן ועדיין יתבאר לך בפי' ספר
היצירה שיש בדעתי לכתוב אם נומר ה' עלי. וע"כ הו' מורה על טוף האינן שיש לו ר' קצוות ובכר כתבתי זה
למעלה באות ו עיין שם. הכלל העולה כי ה"ה נצורה ובמבטא וציור. ובמילוי הכל מורה ביסוד ואע"פ
שתמצא באיזה ספר מבעלי העבודה כי הצ' מורה בבינה דע כי לא נאמר זה אלא מפני הכ' שיש בצורתה אבל
עיקר הוראתה על היסוד מפני חבור. הי' והדבר ידוע כי כל פעולות היסוד מכת הבינה ובכר כתבתי זה למעלה
: כמה פעמים :

ומעתה נתחיל לדבר באות הקוף בע"ה

קוף

דע אמת המעיין במאמרי זה דע כי בכל מקום שתמצא לשון הק"ף בכתוב כגון ויהי לתקופת הימים
לתקופת השנה הקוף פעם אחד לא תקיפו פאת ראשיכם ורביים כאלה הכל רמוזים באות זה שהוא
לשון הקוף כאשר אני עתיד לבאר בע"ה. וכן בכל מקום שתמצא בדברי ר"ל הקפה כגון תקופת
המוצא שהיו מקיפין בכל יום פעם אחת ובשנינו שבעה פעמים וכן עשה יהושע צעיר יריחו. וכן אנו מקיפין
את התיבה והתורה בחוכה בחג הסוכות בכל יום פעם אחת ובשנינו שבעה פעמים וכן קורין לשבעה ימי השבוע
הקוף אחד וכן שנות השמיטה וכן בשבע השמינות והכל רמו' אחד וענין אחד. וכן אנו נוהגין על פי חכמים
הקדמונים להקוף המת שבעה פעמים סמוך לקבורה להכריח כחות העוונות. ושעתיד שהיה מעשה באחד שאחר
שהקיפוהו אותו נענה בו אשה והיה שם חכם א' וזהו להקוף אותו שבע פעמים אחרות ויפה עשה. הכלל
דכל מקום שתמצא לשון הקוף או עינין הקוף רמוז באות הוה ובמדתה שהוא התפארת שהיה נקודת ההקוף בקושר
הענולה ועליה חסוד ענולת הקודש והבינה וקראיה על זה היות קו"ף שמו של הק"ף שם המרובע המתרבע
בחדשון מקום ועל זה נקרא מקום כמו שכתבתי לך למעלה (דף ל"ז) והוא מקומו של עולם הבנין שהוא נקודה
אמצעית ונוף האינן או כנשמה בתוך הבוץ וציור האות שיש בה ג' מורה שהכל נכתב הבינה שהיא המקפת את
הכל ולמעלה מעולם ההקוף והיא המקיפה את הכל ובכחה מתגלגלים הגלגלים העליונים עד תשלוש שבע
שיצטות וכבר כתבנו זה למעלה. הא' למדנו כי התפארת הוא מקומו של עולם והק. הוא שמו"כ הוטל. הו'
באמצע כיבם הו' רמו' וכל ההקפים והשפיעות רמוזים בזה והבינה למעלה מהכל. וכמו שהבינה שער לכל
מה שלמעלה ממנו כן התפארת שער לבינה והמלכות שער לתפארת שהוא כללות ההקוף והקצוות וזהו תפארו
שערי ויבא בני דרוק שומר אמונים כי יש שער לפני משער ואע"כ נקרא מרה תקופת השנה ותקופת הימים
אע"כ הקוף ביהוד את יריחו שבע פעמים פעם בכל יום כרי שיפעול כל א' וא' שפולחן וביום ו' שבע פעמים כרי
שיפעלו כולם יחד כפלה החומה פתח ובושפר והבן זה מאוד. ולא עשה רמז למדה העליונה בעלת
ההקוף לפי שהוא פנימית מאוד ובכל הדברים אין עושין רמז אלא לשבעת ימי ההקוף וכן אזה הכתוב לבלתי
השחית הפאות ושלא להקיפן והם שבע שחית בראש וחמש ברוך והם רמז לשבעת ימי ההקוף ואין ראו להשחיתן או
להקיפן. ואם תראה בצורת הקוף תראה שהוא כמין מעויבה ובה סילון ארוך להשפיע למטה השפע העליון דרך

אות הקוף

הנ' שבו הוא הסיון ארץ ויש צד רצו לעולם העליון ולעולם הנמוך כי דרך האיגור יתפרנסו עליונים ומתחננים
וררך הם מתקשים העניים והאזניים מים ואין ושאלו בפרק הנכונה ומאי טעמא כרעיה דק תליא דאי דרר
ליעול ולפיל בהך פירוש שאם הרשע הרמז בנות ר' יחזור בתשובה יכנס בלוחו הפתח ומוסייע ליה לרש
לקים דאמר בל לטמא פתחיו לו בל לטהר מוסייעין לו והרעו כי המדה הולאת אשר הן הפשטה שגזיור הק
רומזה בקראת התשובה כי אליה ישוב הכל וימנה פשוטה לקבל שנים וע"כ יש להשיג פתחים כמו שיש לה
קהל מורה ג"כ על התשובה שהיא ה ראשונה שבשם כדי שהיה הפתח פתוח מוכן וקרוב לשנים להכניס בלוח
מיהם שיפגע חלה וע"כ היתה האות של שני גופים רמז להענין והאות שמו של הק"ה כאשר כתבנו למעלה כי
האות מורה בתפארת והאיור מורה בשם הבינה כי דרך שם ועלה הכל ודרך שם יתעלו ויסתלקו הכשמות
העליונות אל התשובה כאשר כתבנו כי הן אשר בצורת הק היא כענין סולם לעלות עוד דע כי הק הוא
סוד מאה ברכות שחייב אדם לברך בכל יום דכתיב מה ה' אלהיך ונומר ודרז' אל חוקי מה אלף מאה והרי
הק הוא מאה ועולה מקום והשם המרובע הוא מ' ה' ו' ה' א' ו' ה' א' ה' ו' ה' א' ה' ו' ה' א' ה' ו' ה' א' ה' ו' ה' א' ה'
מה אלף מאה והטעם שאם לא יברך אדם ותה ברכות בכל יום לא הגיע אחת למקום הראוי שהרי יחס אל יהיו לו
מאה לקח מעשה ללוי אל יגיע אחד לכהן עליון שהוא המעשר מן המעשר וזהו ורע' יחוק בדרך היא וימלא בשנה
היא מאה עשרים ויברכה ה' כי כל המברך מתברך והוא סוד אלפא של ח"ק כ"ב שהרי הק בנדר הי ושי
בערך הא ורא תוספת על הי ושי עד הק והק מתפשט על א וחזר להיות בנדר הא ושי דבר
צוה לאלף דור כי אלף שנים בעיקר כיום אחרון כי יעמוד וע"כ הא מליירות מאחדים ועשרות והק מליירות
גומאות ועשירות שהרי נורתה ר ג לרמז כי המאות חזרו בנדר העשרות והעשרות בנדר האחדים שהרי הק
בנדר הא והכל אחד וכבר כתבתי לך כי הל רומז בינה וישבת וראשה נטוי למעלה לבין העבוקים
העליונים והב אשר בציור הק עומדת בקומה זקופה בניגוד ללמד וכות על ישראל שמקיימים אות הדברים
הנכונות האומות בין שני הכו"ן שבאות ג ובין הקוף והא שבאות ק והכל רמז אחד ל' שהוא הדריה הנפוח
וזהו כי ששת ימיים עשה וגו' והכל בל לשביעי להיות שבוע אחד ויום אחד והב שציור הק עומד כופה על
המגדל נבנה ותוקע בשופר גדול לקצץ הנדחים ולהסיר את העם וכבר כתבנו למעלה כי הנ פשוטה רמז
לשופר גדול והב זה ועוד יש טעם אחר למה האות הוא הוא ציור שתי אותיות בלתי נבונות כי הוא רמז לעולם
השכל ועולם הבנין שהם שני עולמות מקושרים ומחוברים והיו לאחדים בצורת הק ויהי הר קורין לה
קטנה והרמז ל' שם ההוי"ה והוא עולם העליון מופלא ומכוסה וע"כ היא כמין חקרה או כמין נב על הב והב
רמזו על עולם הבנין המושך למטה בצורת הב והיו שניהם לצורת אות אחת כי הבינה פרק מפרקי המרכבה
כאשר כתבתי למעלה בלוח ל ולאו למימרא לחיבא פירודא ח' שכבר כתבתי דבין אצא ואינא ליבא פירודא כלל
אלא בל רמז זה בצורת האות להודיע שהם שני עולמות והם מקושרים יחד כאשר הק שתי גדות והכל אות אחת
זאע"פ שהר רומז למטה מן היסוד כאשר חני עקוד לבאר בע"ה שאני הכא שהיא בראש הב וע"כ היא
קטנה והב זה וכבר ראינו מי שציר בק ב ג והכל הולך אל מקום אחד וכונה אחת אבל הכוון שגזיורים
הוא ר ג כאשר כתבתי כי כשהנדיק עולה ואחפלה למעלה עד א ק נעשה כתר ועשרה וע"כ היא בראש הב
ועוד יש רמז במילוי הקוף כי הבינה העליונה הרומזת בציור הק היא משפעת אל השכינה התחתונה הנקראת
פה דרך הר המחבר בין שתיהן וכן דרך עלייתה דרך הר חפלה אל הבינה כאשר כתבנו בצורת מוש וע"כ הועלה
הו באמצע הקוף ואחר שילדת שהקוף רמז בהק"ף ובנקודתו שהוא שמש ומנוהגים משקף את כל הרחות
שקצות כדכתיב הולך אל דרום וסובב אל צפון וגו' והקופתו על קצות ואין כסתת מחמתו ואור האות שיש
בה ג מורה על הבינה ומלכו של עולם הבנין ומפני שהן שבה ארוכה אצרו בספר התמונה שהכת הנותן מלת
בינה הוא הנוהן ג"כ טעם ומלח בולכות כענין הנוהן אשר על פני ארץ ושולח מים על פני חוצות על פני
ארץ הוא ארץ העליונה והנוהן הוא הבינה כענין שארז' ל צבורה יודין נשמים לעולם כי הצורה פתוחה וארוכה
למטה והיא הב אשר בצורתה וכבר ידעת כי הבינה היא בבורה על גבה הכלל עולה כי הק"ף רומז בראש
ההקוף ובנקודתו ובסופו ונעץ סוף בתחלתו והרי הכל בכלל וזה נענינו מנהג אותיות העליון כי קו"ף היא

אות הקוף

הבינה והפ"ח היא המלכות ו' באמצע כולל ש' קאוח' או כלך לרדך זו המצבא מורה צדקה והאיור מורה
 צדינה והמילוי כולל הכל ודעהו כי הוא רמו כפלא בקוף שהוא שמו של הק' בה שהוא שם העצם המקרנע קוף וכן
 עולה במספר קטן י"ה לרמו על שם החכמה והוא חזי שם העצם המרובע של ד' אותיות ויור' הק' עולה שבעה
 במספר קטן והמילוי הוא פ"ו כמזין אלהים' הרי לך קו"ף השם הגדול ובמ"ק חזי השם י' ובמילוי שם אלהים
 והשם של האות והאיור רמו צבעות יעי ההקף וסוד השגיעות וכללות השמות וזה לאות על היות כח האורה רם
 ובעלם מאוד ומי יכול רוב סודותיו' גם האות מורה קדושה גדולה שהרי היא עשירית לעשריות והיא כוללת
 כל הקדושות פנימיות מהירות' וראיתי לכבוד לך לשון הקאונה השלישית כדי שדעו והכיר מעלת אות וזה
 וסודו וזה לשונו' קו"ף בח ו' האורה בשבתות השנה כי היא ראש הבנין וסופו שיעור שני פתחים לאחד וזורה אחת
 כי בה נעצלו כל רשעים שמיין ויבולות וימים כלם עד שער העליון ששם כח ים המלח יובל עליון שבו כל ההיכלות
 סגורים עליונים ותחובות בסוד ק"ן מעלות בשירות ותהילות חלוקים לחמשה ספרים עם שני סתרים בנ"ן
 פשוט יובל אחד ולמעלה מהם שני יבולות עליונות ובה עליון המאיר בהם אשר משם שני פתחים ראשון ואחרון
 מה לפנים מה לאחור הכל כולל בסוד אורה האות שאין בה מן העשר העליונים כי בה נעצלו כל השערים גולות
 עליות וגולות החתיות לאחד ובה כל האצילות' ועיקר הייחוד היותן לישראל וקו"ף ולבניו שהוא צין ים המלח
 ושער החמשים וצין שתי חכמות ע"כ הו' שהוא עמוד הייחוד לישראל למעלה ולמטה להיות כל האצילות לאחור
 הייחוד הגבוה מכל כחות העליונות ומכל חוץ והוא ידוע צין בני ישראל לאביהם שבשמים הוא האור שבייחוד ומשם
 לעולם הנעלם שבסוף לכשמות כי השם ימים וישראל משה הכל יבא ליום אחד בדבר אחד בשבת ואו' ככל דבר
 אחד כי אין ביניהם דבר כי זה אלהו עליונים ותחובות לאחד וזוה הכח לשמעת העטרה להיות מלה וקיום
 לעולמה וגם עתה בעטרה להיות טעם ומלח בה בדוכלוסיה ודיניה ולכל אשר ברא לעשות ע"כ' והנה זה בלאון
 ארוך וקשה ולא ראיתי בו פירוש והנה אפרשוהו לך כפי ההקדמות אשר בדיני ועתה קן דעתך להבין' ק' כח
 זו האורה שיש בה ג' רמות בשבתות השנה שהם מ"ט ומ"ט כלי המזכרה כי השבת הב' סגור הוא ולא יפתח
 ואמר כי המדה הזאת שהיא הבינה אשר יזיר' הק' רמו בה הוא ראש הבנין וסופו שיעור שני פתחים שהם עטרת
 ובינה שו' פתח לעולם הבנין וזו פתח לעולם השכל עליון וע"כ היא ראש וסוף הבנין וקו"ף רמו לזה ויהיו לאחדים
 בצורת הק' לזורה אחת כי באות הזה שיש בה ג' שער החמשים נעצלו כל השערים שמיין ויבולות וימים עד
 שער העליון שהוא שער החמשים ששם כח ים המלח' וכבר כתבתי שים המלח שפתח אל החכמה ופתחו השני
 אל הבינה וזה השער המוכר הוא יובל העליון שבו כל ההיכלות סגורים עליונים ותחובות בסוד ק"ן מעלות
 והאות ים בה ק"ן והם מעלות בחכמה שהרי בחכמה י' ש' מעלות ועלמות שנאמר להכחיל אוביני' שהם מתחלקות
 לשנים ק"ן לכל חלק וכל חלק לשלש מעלות בסוד שיר למעלות והם חמשה ספרים שכן ספר תהלים מתולק
 לחמשה ספרים כי התפארת הוא חמשה שבתים וכוללת חמשה ספרים הם חמשה ספירות תחובות עם שני
 פתחים הם הגדולה והנזרה שם כסתרים למעלה והכל כולל בנ"ן פשוט של חמשה ובער ידעת מהוא הנקרא
 ב"ן שהוא כלל הכל והכל יהיה יובל אחד וזורה אחת בסוד אורה הק' רמו צדינה ולמעלה מהם שני יבולות
 עליונות הם הבינה והחכמה ששם למעלה מעולם הבנין ובה העליון המתאר בהם הוא כח עילוי שמתאר בכלם
 אשר משם שני פתחים ראשון ואחרון שנאמר אני ראשון ואני א' ה"א פועל בהם כי הפנים הם הפנים המתארים באור עליון שיש
 לפנים ות"ה לאחור ושם ע"ה י"ד ד"ה וא' ה"ה פועל בהם כי הפנים הם הפנים המתארים באור עליון שיש
 בעה פנים לפנים והאחוריים הוא מלאן וראית את אחורי הכל כולל בסוד אורה האות שאין בה מן העשר אותיות
 הראשונות העליונות שהרי יורה ד' ג' לרמו כי בה נעצלו כל השערים גולות עליות ותחובות לאחד וע"כ לא
 בראו בצורה מהשער אותיות ראשונות ובה כל האצילות ובמה האות כל האצילות ועיקר הייחוד היותן לישראל
 שבא שהוא רמו לתפארת שהרי בו שם ב' המורה על הייחוד שהוא שם העצם ועולה כ"ו אח"ד אח"ד' אחד
 למעלה וא' חז' למטה ולבניו ששם ישראל שלמטה היות גם זה הייחוד שהוא סוד' ו' שכתבנו למעלה ששולש אח"ד
 והוא נבנו מן הגוים שלא ידעו ולא עמדו על סוד ייחודו כי מי עמד בסוד יהודה אם לא בני ישראל והוא צין
 ים המלח ושער החמשים כי שם הוא ייחוד הנעלם שנעבר הבינה עם החכמה וכן אמרו במדרש הנעלם דצין

אות הקוף

אבא ואמא ליבא פירודא כלל. ולכן שם הוא מקום הייחוד העליון ופין היסוד והמלכות הוא מקום הייחוד של
מטה וזויר הק הוא המחבר ומייחד את הכל שהרי הן פשוטה הוא הזויר העליון המחבר בין החכמה והבינה
זכן זיירו בעלי העבודה בין אבא לאמא ו מועלת לארצה כאשר כתבתי למעלה. והר הוא זכור תחתון המחבר
בין היסוד והמלכות וכן זיירכו מזיירי האילן ר בין זרוע לזרוע וע"כ היה זויר הק משני זיבורות אלו והוא
מקום הייחוד למעלה ולמטה ומה נאה ענין זה למתבונן בו וכן מחבר בין שתי החכמות שהם חכמת הליים וחכמת
שלמה ע"כ הוא"ו שהוא עמוד הייחוד שעולה אח"ד ורומן בשם המיוחד למעלה בק ולמטה בעולם הבנין בקו
האמצעי הוא מחבר הכל למעלה ולמטה ולזרדין להיות כל האצילות נבנו שלא יכנסו בחכות הטומאה עליונות
או תחתונות ומכל מה שהוא חוץ לעגלות הקודש שלא יכנס חוץ ההקף הקדוש והטהור והמיוחד הרמון באות ק
זוה הייחוד ידוע בין ישראל לאביהם שבשמים כי סוד הייחוד הזה לא נגלה לאל לישראל דכתיב זה אלי ואני
שכל אחד מהם היה מכיר ואומר זה אלי ואמרו ומורה באצבע ומה שהשיבו הוא אור הייחוד שבתוך הפפארת
הרמון במלת ו"ה א"י וזה האור נבנו בעולם הנעלם שבסוף לזרוע הכשמות והוא היסוד כאשר כתבנו למעלה
כי שם נבנו האור העולם הזה לזרוע הנשמות כי שם ימיים עליונים וישראל למטה השמות ומאן בתין ותכיר
ליום אחד לזכר אחד שהוא היסוד ששם נמכות הנשמות ועל סוד זה ובהקן מומור ליום השבת ומאן בתין ותכיר
מעלת נשמותיה של ישראל הקדושים והטהורים שהם מתייחדות עם הנשמות העליונות ואורות הטהורות והיכל
השבת שהוא היסוד ורינו לזה וכתתי לך מהלכים בין העומדים האלה ואז הכל דבר אחד ואין ביניהם דבר כלומר
שאין שם לא נוף ולא גשם ולא עון אשר חטא שפיסק ויבדל ביניהם והוא נראה להם בלא מלבוש וכיסוי
דכתיב ולא יכף עוד מוריד וכל אחת מהנשמות הטהורות מכרת ואומרת זה אלי ואנורו עליונים ותחתונים
תפארת ועטרת והם ז"ה א"י וזוה הכה שבזרת ק שיש בה ו ארובה שהיא ממכלל כחות ים המלה להיות
מלא וקיום ועטם לשמיטה השייכת שהיא שמיטת העטרה לקיום עולמות וכדי שלא תאמר א"כ בשמיטה זו שהיא של
הספר אין טעם ומלה וקיום כפעולות העטרה לכך אמר וגם אחת בעטרה להיות טעם ומלה בה ובאכולותיה
ודיניה ובכל אשר ברא לעשות שיבא הכל בטעם מתוק וראוי להקיים ודעהו ואם לא נכתוון בעל הספר למה
שכתבתי אחת לא הפסדת דבר והוא הטוב יספר בעדי כי כוונתי לשמים והנה זויר הק ר ג עם חמש אותיות
שזיור עולים תורה לרמון כי היא כוללת תורה שהם תר"ב מנות ואכילתו יהיה לך מפי הבדורה שמענוס ומה
הטעם רומן בתפארת שהוא תורה שבכתב נס דע כי קוף הוא מלאשן קפאו הטומנות והם שמים העליונים
ומאי שמים אש ומים שטרפן זה בזה עד שנקפאו ונעשו שמים וכבר ידעת כי מדת התפארה המכונה שמים הוא
גזאש ומים ואות ק מורה על זה הענין הנכלל שהוא סוד מעשה מרכבה למעלה ומעשה בראשית והבן זה מאד
וזה כי שם ההוי"ה המרובע היה מתגלגל בזירופו למעלה ולמטה עד שנעשה הכל שהכל בכחו והוא סובל עליונים
ותחתונים וזה לשון התקוים שבנין (דק קכ"ט) ולית מלאך דלא אשתכח בהון שם הוי"ה לאשגמא אוהו בכל
אחד בבוזא דנשמתא דאשכחח בכל אבר ואבר ובגון דא חית לבר נש לאמלאה יד"ה בכל הפירין ובכל כורסיין
ובכל מלאכים ובכל אבר ואבר דבר נש לית אתר פנוי מיני לא בעילאין ולא בתאין יד"ה לא אתקרי
בייחודא דארבע אמותא אלא בעיות העילות דמייחד לון ובגין דאיהו מייחד ארבע אמותא ביה אתקריאו
יד"ה בייחודא דאדא אתמר יהוה אחד ושמו אחד ובגון דא שוי אמונה דישראל בארבע אמותא אילין
דכל שמהו שוי כיוויין לשמא דא לית שמא עד אין סוף ועד אין תכלית דברבא ושולטנא מן דא לעילא עד אין סוף
ולתחתא עד אין תכלית וכל חייילן ומשריין מיני דחלין ומודעויען ע"כ וזאתה המעיין תחבר זה המאמר עם מה
שכתבתי באות ה ותשכיל כי לך יהיה מעיר לעזור לתשבותי אשר כתבתי בענין השמות ואתה דע לך והנה
לך האותיות כפי סדר האצילות מלמטה למעלה פ"ב ק מלכות יסוד תפארת והם מזיירות באות ק מלמעלה
למטה ק בתפארת ו ביסוד שהוא ו ועירא פ במלכות וכולם פעולות נכח הבינה שהיא הג אשר נאורות
הק כי כל פעולות הבנין ממהם וכל פעולות עולם הכפרדים מן הפ נכח הלו"ק ופעולות הבינה נכח
עולם העליון הרי הכל קשור וכאחו זה בזה וזה בזה עד הקצה הראשונה ותעלה שמו

לשון סוף ותכלית אמן

ומעתה

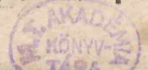
ומעתה נתחיל לכתוב באות הריש

ריש

עלה ר"ש דע כי האות ה' היא ירושתך של ישראל ונחלתך והטוב והטוב ללדקים לעתיד לבא
וזהו עלה ר"ש שהירושלם למעלה אם תעלה תירש ירושה זו ואם לא תעלה הרי ר"ש מלשון רש
ועושר אל חתן לו כי אם לטובה אין למעלה מירושלם זו ואם לרעה אין למטה מעניות ולרש אין כל
כי המדה הוהא היא רשה ודלה ועניה ותחסר כל בה והבן זה כי באותו זמן העניות מתפשט בעולם וארי אחיה לדעת
כי הר' הוא לבנה ואין לה ציור אותיות והוא הכנור המתחד בין יסוד למלכות ובזמן שהכנור הוא מקלט מים תדיח
כל העולם שבע ובטוב העולם יידון ורוב שפע וברכה בעולם ואז ישראל ירשין את ירושלים וישיבין על ארמקס
ואתה קורא עלה ר"ש ובזמן שהכנור הוא יבש בלא שפע ובכרה אתה קורא ולרש אין כל כאשר הוא בזמן
הנלות הזה וכל העולמות נצטר וחוסר כל ורשין אתה הפרנסה ואין משיגים אותה שהרי שבינה נבלות והכנור
הוא נתקלקל ויבש ואינו מקלף כי ל"ס אין כל ורחל מבכה על בנייה מאנה להנחם על בנייה כי איננו כי איננו
מיבעי' ליה אלא כי אין הא"ש בנייתו וזהו כי איננו וכן אמרו במדרש הכעלם והרי זה רשון נפלא על היות הכנור
ציור ר' מלשון ריש ומלשון ריש וכבר כתבתי למעלה כי הציור המתחד בין אבא עלאה לאינוא עלאה
הוא ג' פשיטה והר' הוא הכנור המתחד בין החתן והכלה ואל' והרי בין כל מדה ומדה יש כנור ומאי
כאן שני מקומות אלו שציינו בהם ציבורות בצורת אותיות תשובת דבר זה כי שני מקומות אלו הם פירקי
המרכבה ומקום חבור עולם השכל עם עולם הבנין עם עולם הנקודה ולכן היו אלו הציבורות והשמים בצורת
אותיות רמז לפרנסת העולמות היורדות דרך שתי ציבורות אלו ואפשר שיש בשאר ציבורות ג' כ' ציור אותיות
אחרות ואנו לא ובינו בהם ואל' עוד לתה היה הציבור העליון פשוט וישר כצורת ז' פשוטה והכנור התחתון
כסוף ועוקים כצורת ה' ואין להשיב לפי שאצייירי האילן אמרו כי אבא ואינוא בשורה אחת ישרה זה לימן וזה
לשמאל וא"כ יתחייב בהכרח שהכנור המתחד בנייה יהיה ישר ולא עקום אבל היסוד והמלכות ציור
אותיות יסוד משך לדרום ומלכות משך ללפון וזה למעלה מזה ולכן יתחייב שיהיה הציבור עקום ולא ישר וליכא
למימר דא"כ היה ראוי שהיה ראש העקום לדרום היסוד בצורת א' ההפוכה כזה והכנן בתשובת דבר זה שכבר
כתבנו בשם המדרש הנעלם דבין אבא ואינוא ליכא פירודא כלל והציבור ההוא נקרא ככה אבא לא יבזבו מימי
וע"כ הוא ישר ואין בו עקום ודבר שאעכב את המים והשמן הטוב מלעבור אבל הכנור התחתון שבין החתן והכלה
לפעמים הוא יבש ועליו נאמר וזהו יתרב ויבש כי לפעמים מלא ולפעמים חסר וע"כ נקרא צורת ריש כי
לפעמים ירושה ולפעמים ריש ועני וע"כ ה' צורה הכנור עקום וכסוף כי לפעמים יתעכבו המים מלעבור
בשיל עונות ישרה ועקמימות לבס וזהו שאמרו ז"ל אין הנשמים נעצרים אלא בשביל שירא אבא האות מורה
על זה ודעה זו גם דע כי האם קרובה אל היסוד יותר ממה שהיא קרובה אל המלכות לפי שאינוא נקרא קרוב
המים ומקום מעמד הנשמות ועלמן והיא הירושלם אמיתית שעליה נאמר עלה רש כי בירושלם אית הארץ התחתון
מזר יוכו אל הארץ העליונה ומשם יעלו אל הר"ש שהיא הירושלם הקיימת וע"כ היא קרובה אל היסוד והבן זה הטוב
ואל תתפתה אחר האומרים כי תכלית האדם השלם והנשמה הטהורה שתדבק בשכל הפועל ולדעתם השכל
הפועל הוא מכלל הנפרדים וזה הכל ורעות רוח כי מעלה למעלה מזה וזהו חז"ל גדולים לדקים יותר מעליו
השרת ואפי' אם תפרש כי השכל הפועל הוא מדרגה העשירית הנקראת שבינה ומלכות כבר כתבנו לך כי
הנשמות עולות למעלה למקום הנקרא צדור החיים ומעמד הנשמות הנוכות והוא היסוד והיא הירושלם העליונה
בדכתיב עלה רש ואפשר לומר כי תכלית הנשמה הטהורה שתדבק בשכל הפועל והיא השכינה והיא מימת הנשקה
האמורה בדברי רז"ל שאין למעלה ממנה ומשם תעלה ותדבק בצדור החיים את ה' ושם תנוח עד סוף
השמימות ואז יעלו כל הנשמות העליונות עם כל נבואותיהם שהם הנשמות הקדושות ויתעלו וישקלן ליוכל הגדול
שבינה עליונה והרי זה כנן ומסכים ללשונות ספרי החכמה והבן זה עמוד עוד דע כי האות ה' היא גבול
אבן העין הגבול בתוך היסוד ונקרא שער הדקים דרך הציבור הזה יעלו ויבאן לירדור החיים ולאוור באור פני

אות הריש

מלך שהוא היסוד ונקרא עין קדש כי השם הנכבד נקרא קדש וע"כ היסוד הוא עין קדש והוא היסוד העליונה
מנוחת הכמות העליונה והתחוכות ליום שביעי שבת מנוחה ובעולם מלמטה עולים דרך הר' ובהגיעם שם
זמנו ויביטו אל ניצוץ אור הגנוז לזריקוס אשרי מי שזוכה לכך. ואל תטעה באמרי כל העולם מלמטה
למעלה עולם דרך צינור היסוד כי אין כוונתי אלא לכמות העולות אשר הסתלקות וזכות לכל המעלה
הזאת אבל העולם לייחד כבר כתבנו למעלה בשם מדרש העולם דהו כעין סמרא דמדנחה ועיין למעלה
וגמס חסביל. והנה אות הריש עם המילוי נמ"ק עולה שבעה רמז כי האות הזה רמזה ביום השביעי
שהוא יום שבת והוא היסוד ואם תהפך האות אתה קורא ש"ר מלאן ושר בשירים והוא שיר ליום השבת. ודע
כי הב של בראשית נכנסה בין אותיות אחרונות שהם סוף התמונה והם ש"ת ונעשה שבת. עוד נכנסה בין
ק"ר וחזנה שם קבר ורמז העינין הזה כי הניח העליונה המוכתרת בכתר עליון נמשך כחה עד אין סוף אותיות
התמונה העליונה ושם שפ"ת כי אמר לעולמו וד"י ושבת מכל מלאכתו והוא היסוד ושם חזנה להקבר וכננו האור
העליון שנברא ביום ראשון כאשר כתבנו למעלה. וזה האור נמשך מחכמה קדומה שהיא ב בראשית דברא
מסערא דאנא וברתא מסערא דאמא. ועוד הלכה הב ונתעברה עם הת שהוא סוף התמונה ונ"שכה
הב' וכבר קדם לך כי הב היא סוף האני'. וקודם זה הלכה אלף הב. הרמוזה בניניה ונשיה מהם ב"ן והוא אור
יום ראשון הגנוז בחוף היסוד כי שם חזנה לו קבר וכננו לזריקוס לעתיד לבא כאשר כתבנו למעלה. עוד פנת
למעלה אלף הא ואלו נקרא א"ב שג"א יאב. ואם תפנה וכן נקראת בספרי העבודה אבא עילאה והכל מכת הא
שג"א ולא אהנו כתוב דא כלומר לא אהנו. והבנתי מתוך דברי ספר התמונה שליטת כי האות הזה נקראת
מערת המכפלה שנקברו וכננו כל הזוגות עליונות ותחתונות וכן נקברו גופי הזוגות במערת המכפלה למטה וכננו
הגופים למטה והשמות למעלה במערת המכפלה גדול מאוד אלא האבות אומר יעקב מתנחל ליוסף ונקברה שם
בדרך אפרת להיות מנשקת רחמים על בניה ובוכה עליהם בזמן שילכו בגלות ולפיכך לא הכניסה לחברון לקברה
במערת המכפלה. ומה שאמר שנקברה חוץ לארץ ישראל. הוא לא ראה את מקום קבורתה כי בודאי בארץ ישראל
מחה ונקברה על אם הדרך ולא הכניסה לחברון אשר שם מערת המכפלה והרי אין בין מקום קבורתה עד חברון
מהלך שלש שעות והיה יכול להכניסה בלא טורח גדול אלא ודאי מהטעם שאמרנו לא הכניסה למערה. ובמדרש
הנעלים (עיין בווער בראשית דף קע"ה ע"א וקרי ליה מדרש הנעלים) אמרו כי כל מעשה דחל ה' באתגבול
על כן נקברה על אם הדרך מה שאין כן בלאה והרמוז לרחל וללאה של מעלה וכבר כתבתי זה. וזה יתורץ ב"כ
למה לא הכניסה לאפרתה שהיא קרובה מאד. והרמז בן חירץ בזה לפי שגם ברות הקודש שאפרתה תהיה חלוק
מהא ואלו רצה לקברה אלא בתלך בנה בנימן. ומה שאמר רש"י ולא הולכתה לבית לחם להכניסה לארץ כלומ'
שלא הכניס לעיר ול"א שנקבר' מזה לארץ. ועל זה נקראת מערת היורפל' שהיא מופלת למעלה ולמטה ובמזל'
בזוגות והכן זה. והנה ידעת כי צורת הר קרובה מאד לצורת הר ואין בנייה אלא נקודה דקה קטנה למעלה
במקצוע האות ובאותה נקודה תלויה חיי נשמת האדם האלחיתו ותכליתו והם חיי העולם הבא והוא סוד אחד שאם
ח"ו תחלף לו ד של אחד בר כנאל מחריב את העולם ומאבד את נפשו ונותן כח לאל אחד והוא ויקב חור
בד' לתו ויקוב בן הישראלית את השם שנקב חור בד' לת ועשהו אחד שהפך ד של אחד בר' וע"כ תמצא בצינור
היסוד צורת ר אם עולה האדם דרך ישראל דרך היסוד הוא ומחבר המלכה עם המלך באות שביעי שבת חוי הוא
אחד ושם אחד בסוד שם יאהרוב"הי. ואם ח"ו טועה מדרך השכל ודרך הטוב ומשך אל המרה הזאת מאד אחד
שואו הרע או הוא נותן כח לאל אחד ואין לך ע"ז גדולה מוויחיה היא ברכת השם ואיבר את נפשו ואת עולמו
ברגע אחד ובנקודה קטנה רחמאל לילין. וכרי שתבין דבר זה על צוריו ראיתי לכתוב לך לשון בא במדרש הנעלים
ואני לא אוסף ולא אנרע כי אלמלא הם שכתבוהו ר"ל לנו לא היינו רשאים להרהר בו וכ"כ לאמרנו וכ"כ לכתבו
ואם תבינה שים בטעך לך קבר וטומנהו. (עיין בווער ויקרא ריש דף ק"ו דקרי ליה מדרש הנעלים כי שם ביתו
של המאמר הזה ע"ש) ת"כ זיב וננו במחנה בן ישראלית ואם ישראלית היא קרא אוקומוה אלף דב ריכתי
אחרת דרבוני בעלה דלמיתת הוא וכיון דחזא הוא מראה עלה בפלגות לילא לביתה ודע מלה אפרס מינה
ולא אתי עלה. ונטל אימתו אחרת ואוליד להאי ואקרי איש ישראלית. ואחרת בן ישראלית. אי איכין כנן

פחדא מאי קא בעי הנא כחא קדישא ואמאי קבל שם קדישא - לא איש הישראל אחר מלה מאמיא מנו קטטה - מיד
ויקוב בן האשה ישראלית כד' א' ויקוב חור בדלתו רוח דמלה הא נטל ה' שם קדיש' ולייש לאנבא על אמיא ודא הוא
נקיבה דאיהו נקיב שם קדישא ולמחזרי חקלא אחרד ורוב דמלה בן דרך אשה ומאפסת וכאם חולקסון לדריקויא
דידעין זלה ומכסאן לה - ועל דא אחרד ריבך ריב את בעיך וסוד אחר אל סבל הא בחרתה הוה נוקבא דנוקבא
בתרי סטרוין בנין כך נטלה ויכין דמלכא לנקמא נוקמאה - הוא אה המקבל וגו' ועל דא כתיב איש אמו ואבנא
קיראו דחילו דאיהו אקרוס לראבא וכאין אוכין ישראל בעלמא דין ובפלמא דאית ע"כ - והמאכיל בנין וישם לפיו
מאפוס - הא למדת שם יעלה האדם דרך ישרה בנימור הוה יעלה וירש ירושה טובה אין ערך אליה מנוסת
עולמים נחלה בלא מארים - ואם ח' ויה אשורו מיני הדרך ויתן - כח לאל אחר אזי ירש הוא ולאחרים עמו רש
ועובי וירש אין כל לא בעולם הוה ולא בעולם הבא - כי איבד את נפשו ואת גופו וכל וכיותו שעשה החמא לילין -
ואריך לרקק נשעה שקורא ק"ש בפ' ראשון שהוא פסוק הייחוד - בר - של אחד שלא תתחלף לו - בר - לא במצטא
ולא בכוונה כי ע"כ היא מאותיות גדולות גם שיהיה הוא - עד עלינו שאנו מייחדים שמו פעמיים בכל יום ולכן ע
של שמע - וד - של אחד גדולות קרינן בה - ערך וקרינן בהו דע כלומר דע לפני מי אתה עומד ולמי אתה מייחד
ודע דרך הייחוד ודע מה יהיה מתן שכרך והוא עד ומעיד - עלך וודע מה בלךך ויהו ששנינו ודע מתן שכרך של
לדיקים לעתיד לבא - ומעתה אין לנו לחיוב למנהיגים ספרים שגורמים ודע שמתן שכרך וכו' אלא הגירסא הנכונה
הקדמונית ודע מתן שכרך כי סד"ע הוא מתן שכרך לדיקים לעתיד לבא והוא מה שאמרנו בסוד הר - כי היסוד
הוא סוף הדעת ודעה - ומובא כמו - בי הסענוג הגדול שיש לדיקים בדיעתו יתברך ובהשגחה מה שלא
השיגו בחייהם הוא מתן שכרך והוא התכלית הטוב האפון לדיקים והכל כוונה אחת ודרך אחד - והנה
הרים היא תחלת ירושה למלכות וע"כ היא פשוטה בלי אורה וזויר כי היא לבדה והיא בגדל היסוד שם נקלטו
הנשמות ששבו ממלכות ונגלגלו וש ינוחו יגיעו כח וע"כ נקרא שבת ומנוחה לחיי עולמים ומספר הר - ש"ת ק"וין
כל דקיע וקיעו תהלך ת"ק שנהוה מורה - כי הר - הוא דרך ובגדל אשר בין דקיע עלינו ובין דקיע תחתון ובין
שמים עליונים לארץ חסד ודעה - וראיתי בפי' סב"ע"ב על שם יר' וגו' ומורה כי העטרה נקת מן הר -
שהוא הייחוד ועל אותה הייחוד בא הדין לשוער הנקרא דק שהו' - ו - של הת"ו ולדק הוא במלכות והכל יתייחד
במקום אחד באפי' שהוא התפארת ע"כ - והרי והמסכים לכלל מה שהכתבנו למעלה בסוד הר - ועוד שם על שם ושר
וה' הכל ינוחו בשלום כשיתחדשו כלם בר של הייחוד - שהר - הואת של ייחוד רמוזה לשם זה של ושר והייחוד הוא
הוא ושר בין יסוד למלכות ומשם תתעלה העטרה עד מרת התפארת ועד מרת החיים שהוא היסוד ע"כ - פי'
לפי' ומשם תתעלה העטרה דרך היסוד שהוא מרת החיים עד מרת התפארת בי התפארת למעלה מן היסוד
לדעת כל בעלי העבודה והואת ואפשר - שהכוונה על היסוד העליון שהוא ראש לבנין והוא הבינה כי מן התפארת
תתעלה העטרה - עד הבינה שכל התמים הולכים אל היס כמו שכתבנו למעלה :

ומעתה נתחיל באות השני

שני

דע אהה המעיין במאמרי זה כי יש באות ש רמוזים בראים ונעלמים ועליונים מאד וע"כ הן
דעהך להבין קצתם כי אין בכת האדם להשיב אותם - דע כי אין בכל האותיות שיהיה בו השינוי זולת
הש - שכתבתי מורה ללורה כי בזמן השמעה שצברה היא שמעת החסד היתה אות הש - של ארבע
נקודות והם ארבע ענפים ובשמעה זו של הפחד חסרה אחת מן הענפים שהם יווד' וז' ובה - הש של שלש
יודין ועדיין תדע הטעם בע"ה - ומפני השינוי הגדול הוה שבה בזה האות היה עלה על דעת האדם שיש לפניו
שינוי רצון ח' לך כתב אנו השם לא שניתו - כי השין מלשון שינוי ושל' פי שלשון האות וזוירה מורה שינוי הוא
יתברך אין בו שינוי רצון ולא שינוי חסד והכל לפי הכנת המקבלים וכבר הארכתי בזה הענין למעלה ובשמעה
השאוונה היא שמעת החסד הין ר' אוים להשקטם נרחמים - גדולים ולכן היתה צורת האות של ארבעה יודין כי הן

מורה רחמים גדולים עליונים הנאים מן החכמה הפנימה הקדומה אצל בשמטה זו היא שמטת יש"ח חסרה א
 אחת וכשארם אחת אורה שלא נאה בשמטה זו ומפני חסרונה חסרנו כמה טובות בשמטה זו ונאלו בה כמה דברים
 קשים וכמה כוחות רות וכמה קליפות חילוקיות ועו"ב רבה בעולם ובלוית רבות ועיו פנים ומזורים וי"א הרע
 וערוה וחיות רעות ומאמות ושרין ומרעין ושיין וריות רעות ושכחת השם מפי כל ברי' והולרכו למה אחרות
 ומלות לא תעשה כתוב בס' פ"א שם נ"ב כ"ו לפי חסרה אחת אחת מן הקורה שהיו ראויה האלפא ביתא
 כ"ב אותיות וכ"ב כוחות של מלאכים ול"ב קבוצות חכמה כמין נ"ל עיני ואזניות ועל זה הכתיב שלא
 היה בשמטה זו כתיב כתוב לא ידעו עיני וצריך שיקדע כי יש שלש רמות לתפילין עליונים בעלמים וע"כ יש
 בתפילין של ראש' ד' בתים וש' של ד' יודין נמוך מאלד הש' אורה ג' יודין וב' למטה מהם והיודין נמוכה והם רמו לשמטה
 ולא נודע עומה מרוב העלמים ודע כי יש אורה ג' יודין וב' למטה מהם והיא כללות הבנין והיא המרבה כי
 אבות ראשונים והכסף הרמות נב' למטה מהם והיא רמו למלות בית דוד והיא כללות הבנין והיא המרבה כי
 האבות הם הם המרבה העלונה והרגל הרביעי הוא דוד שהמלות שלו וכבר כתבתי לך כי הכ' רמו למלות
 והאות בעצמה מורה בכלל עליון שהוא הבינה אלהי המרבה למעלה מן הבנין ועיקר הענין ואינה בכלל מנין ה'
 הרי לך מקורם כי כללות האות מורה צנינה והאיור מורה במרבה וכל אחד נצורת הש' וכן תהיה נכסא
 התחנן כי הכסף עומד על נורכה של ד' חיות שראה מוקאל דומה לה הכסף נעשה שמה וכן כתיב ישב שמה
 על כסף ה' וכן מלכותו מאלד דקיימא סיכרא בשלמותא וכן היא רמו ל' מהכות שכינה וכן ל' יסודות
 למטה וכן ארבע יסודות עליונים והם אותיות א"ת ש"והם מים ומימין אש משמאל אור נכתיים ועפה למטה
 ועל זה חרו"ל הכל היה מן העפר וכו' ואפי' בלגל חמה והש' רמו לזה נצורת א"ת והוא יודין אשר בש' רמו לשלש
 רוחניות והכ' רמו לעולם הבנין הלו שמקבל כל מה שלמעלה כי הי' אשה נלדי מימין נוכחת כח נצורת הימין
 והי' אשר נלד שאל נוקלת כח נצורת השמאל והי' האמצעית בקו האמצעי והן ה' והש' של ד' יודין היא
 חכמים גדולים ורחמים מרובים וכל אנשי השמטה היא היא אנשי חסד ואברהם מכללם וע"כ נקרא אש החסד
 וע"כ עמדה שמו אברהם והקורא לאברהם אברהם עובר בלא תעשה מה שאין כן בעקב שקרין אורו שני שמים שם
 ראשון יעקב ושם שני ישראל שם נולדו שם הכבוד קורא אברהם א"כ יעקב כמה פעמים מה שלא קרא שם אברהם
 עוד שם ואם השאל על עומה של דבר לפי פשוטו י"ל לפי ששם יעקב נקרא על פי כתיב ועל כן לא רצה הכבוד
 לעקר לגמרי ושם אברהם לא נקרא על פי נבואה וע"כ נקרא לגמרי ע"כ שם אברהם אינו שם בפני עצמו
 חלוק מן הראשון אלא שהוא בתוספת ה' ואברהם מוליד ומי שמחה את ה' משיו עובר בלא תעשה כי הוא א"כ
 ר"ם והה' מחוברת בו ומקודמת אל יעקב הי' לריך לשני שמה שם יקבל מימין ושמאל והשניות ויחיה וכן
 תמצא אצרי יעקב פעמים ה'ב' נדושה ופעמים הפייה והבן ה' לפי שהיה לריך לעשות שלום בין אביו ובין קניו
 כי הוא האיש הסובב האלים וע"כ ה' לריך לשני שמות והנה נ"א הסיבולת בש' בשמטה זו במקום הי' הרביעית
 מחסרה והסיבולת מורה קושי כדכתיב אמר נ"א סיבולת ואמר סיבולת כי לא יבין לומר סיבולת ומיד היו יודעים כי
 משבת אפרים הוא וממתיים אורו חבל בשמטה שבעה הם הכל חסדים נעורים וע"כ היתה הש' של ד' יודין ואין
 שם אלא מנות עשה ובשמטה זו התפירו למטה לא תעשה ולא אהבתו רבות כפי צורך השמטה הקשה הוא וע"כ
 היו חתי צרות שש' ימין ואחד בשמאל בתפילין של ראש לרמוז עליונים ע"כ כתיב כי יש הש' של תפילין עליונים
 ובעלמים ע"כ מורה ונורת רשימי הלכה למטה מסיני כאשר כתבנו והרמז הנפלא היות הש' של ארבע יודין
 לשמאל עתה ושל ג' יודין לימין והה' הבין ששלש פסיעות של עשה שלום שמוין פלוס לשמאלו שהוא הימין למעלה
 בעומד לכבודו שאלו שוחי ה' לכבודי החד ודעא * וצריך אהם להודיע שלא תעשה מחוק דברי אלה נבחרתי כי
 הש' רמו לחיילות הקדוה ובשמטה שבעה היתה הש' של ד' יודין ובשמטה ה' חזת נאה של ג' יודין ובשמטה
 צורה וקמא ח"כ נכתבה סדר א"ת ובעמדה נמה שהיה בשמטה שבעה ח"ו לא יעלה על דעתך דבר זה ועל זה
 כאשר אבי ה' לא שטתיו כאשר כתבתי למעלה אלא עיקרן של דברים כי בשמטה החסד היתה הש' של ד' יודין
 לרמוז לרוב חסדים הנמצאים בעולם כי השני יודין היו נוטין לימין ואחת בשמאל ע"כ היה העולם מתנהג בחסדים
 גדולים ובשמטה זו הקשה קמא ע"ו חסדים בעולם וממא' הש' של שלוש יודין אחת בימין ואחת בשמאל ע"כ

אות השי

ג

אומצט טוט קאט בשמאל לרמוז כי העולם מתכונן בדיון והוא השמאל מצד הפחד והבין זה מאלו וזהה האות ש
 רומזת בנייה שהיא הנבונה ונמשכת אחר מדתו של יצחק כפי צורך שאמרו ולכן קראו אותה גם יצירה ש
 צורתה וכן צורתה דומה לדמורה שיואלץ ממנה כמה גוונים של אש ושל אשיות קשורות זו בזו וקשורות בנחלת או
 כצורת ערבה שיואלץ ממנה מוני אמונים הרבה והיא ערובה כחו' שפחמים שיש לורועים חמשה ורעיון ואינם
 כלאים זה בזה דכתיב וכנגד ודועיה תלמח ולמדו אותה מהו זה של מלת ודועים והש' רמז לה שהיה הוא בן
 שמה שפחמים שהרי השלשה אבות יש בכללם שלשה בניו והב' אשר למטה מקבלת אותם והס' ה' ודועים שהרי
 היסוד שיואלץ דבוסף דמלא הוא והו' הוא כללות הכל והה' היא ה' אחרונה של שם הוי"ה עולה בדינו כי
 הש' כמו שהיא רומזת לכללות הבנין ולציוור חילן של הק"ב וכן יצירה רמזו לשלשה אבות עליונים והב' אשר
 תחתיהן רמזו למדת המלכות ויש מי שאומר שהיא כצורת קשת ובתוכה שלושה יודין והכל עולה לדרך אחד
 דכתיב את קשתו נתתי בענן וארו' ל' דבר המוקף ליהוא כמראה קשת בגוונים הרי לך כי הש' רומזת במרכבה
 עליונה ועליונה דעליונה והתחתונה והתחתונה דהתחתונה וע"כ לא תמצא אות בעלת ד' יודין כאות ש' וכן היא
 רומזת לרבע מרכבות כי יש מרכבה לעילת על כל העילות יתברך ויש מרכבה למולך העולם ויש מרכבה למלך
 הגדול ויש מרכבה למלך הנכבד דוק והבין זה מאד ובהיות הש' רומזת כפלאות גדולות אמרו בעלי העבודה שהיא
 רומזת תפילין עליונים ובעלמים יש בה ד' פהסיות כי יש תפילין של ראש והס' בראש ובהס' ד' פהסיות ד' בתיים
 ושני שינין מתחין אחת לה ד' יודין מימין עליון ואחת של שלש יודין משמאל עליון והד' בתיים דמזוים לבתי גוואי' ויש
 תפילין של יד ובהס' ד' פהסיות ג"כ וארבעתן בניית אחד ואין בהס' אורת ש' כי הש' רמזו לבתי גוואי' המוכחים
 בראש כנגד המוח ושל יד רמזו לבתי בראי' וע"כ אין מערבין זה את זה ואע"פ שהכל אחדות אחד וענין אחד מ"מ
 הוראתו של זה למעלה מהוראתו של זה ג"כ כי רמזו בכל אחד מהם שלש שהרימיה שכתוב בזה כתוב בזה מה
 שאין בן בלתיית שארבעתן מזה א' ורמזו אחד ומעבדין זה את זה כי אין רמזו שלם אלא בארבעתן ואלו התכלית
 אינו מעבד את הלבן והרי זה רומזת לפעילה של יד ושל ראש והשמאל יתעורר ג"כ צריך ואחת לרעת כי הש'
 רומזת בלוב שהרי בלוב הדם ולוב וערבה רמזו לשלושה ענפי הש' והאחרון רמזו לכף או לקשת והס' ד'
 כוחות ובכללן שבעה וכן בלוב ד' מינין וכוללן שבעה לוב א' ואחרון א' הדס ג' בדין ערבה צ' בדין הרי
 ז' ועיין למעלה באות ה' ומצאנו טוב טעם למה אין אחרון נאגד עם הלבוב ואלו בממורה מקשה אחת ונס
 הש' אם אין ענפים נוגעים ומדובקים הנפסלה פסלה שצריך שתהיה כולה מקשה אחת כבוד הממורה שהכל רמז
 אחד ו"א' כיון שהכל רמז אחד למה היו בממורה שבעה קנים בפרט ובצורת הש' היו ג' ענפים וג' אחרים
 בכללם והב' הרי שבעה תשובת דבר זה הדין ממה שכתבתי למעלה כי הש' הממות ג' לכסא העליון עולם
 השכל וגם לתפילין של ראש והס' ד' פהסיות קדש ליל בכור כנגד החכמה והיה כי יבאך כנגד הבינה שמע ישראל
 כנגד החסד והיה אם שמוע כנגד הנבונה והוא הכסא העליון לבית עליון אשר הוא כסא לעילת העילות יתברך
 וע"כ לא הוציא אלה ד' ידים ובזמן שהיא רומזת בעולם הבנין או שבעה בתוך ד' מכה שלש ודעה' והנה אכתוב
 לך מה שהיא גם התמונה של אות זה ולא אכתוב הלשון ממש לארבעת הקיבור' לא הכוונה ש' היא צורה עליונה היא
 הבינה והוא חותם האבות אברהם יצחק ויעקב חסד גבורה תפארת ונוהגת בקברא אסורים והוא הב' אשר בצורת
 הש' הירומזת שכינה והוא קשר של תפילין שהיה הק"ב למטה והס' ד' בתיים רוחני' בכה הלש' העליון הגבורה
 לקשרם יחד האבות עם השכינה ג' יודין עם הב' ואותיה קדש לשם הגדול שהוא התפארת להיות לצורה ולחיבור
 אחד כי בהתחבר השם הגדול עם השכינה הכל אחד וכה האות שהוא הבינה הוא הוקשרן ומחברן יחד וכו' ד'
 פהסיות כנגד הצורה כאשר כתבנו למעלה כי בצורת הש' החבור בעליונים ולא בתחתונים כי מה שאסור בזה
 מותר בזה כי מה שאסור נקדים מותר בחולין ומה שאסור בחולין מותר בקדשים כגון גדילים העשה לך שהחורה
 אסרה שעטנו והתירה אותו בלתיית שהיא צריך מצוה וקדושה וכן לא תעשה אשבו' וכתוב ביום השבת שני כבשים
 והמורה אסרה לעשות חבורה בשבת וכתיב ביום השמיני ימול ואפי' בשבת ורבים כאלה והחבור הוא למעלה ולא
 למטה דכתיב לא תורע כרמך בלאים שדך לא תורע בלאים וכן בלבוש לא תלבש שעטני וכן באפילה כגון בשר
 חלב בכל אלו יש חבור למעלה ולא פירוד ולמטה פירוד ולא חיבור וזרז' שאין לך עשה מלמטה שאין מלאך

מלמעלה

אות השני

מלמעלה המכה אותו ואומר לו ודל סל' אם תשים משערו בארץ ואם תעיר אותם למטה כאילו מערב בחותם
למעלה ונמצאו מתבטלים מפעולם והוא סוד הרכבת הורעים והאילנות וכן אמר ופסחים ובשר בחלב הם רמוזים
למדת ימין ולמדות שמאל ולכוחות הנמשכים מהם בזמן שהם נקדם לכוננת הקדש צריך לייחדם ולבדרם בזמן שהם
חוץ לכוננת חול צריך להפרידם שלא יתבלבלו ויתערבו בחותם למעלה והמלאכים הממונים עליהם ודוגמא לזה
תמצא במסרתי הקודם שלא היו נכנסין איש לעבודת חזירו שנא' איש על עבודתו ועל משאו ופעם א' בא א' מן
הלוים מן המזרחיים לסייע בהבנת דלתות ואמר לו חזירו עמוד כך שאתה מן המזרחיים ואני מן השוערים ואם
שינה חייב מיחה ובקבל צד השמים מזוים לכל ישנו את תפקידם והוא סוד הכלאים והיצאה והולבב את פי
שהם מורים על הייחוד ואנו נהנין צדקה במקום חול' שאני הני שהם מורה עבדת לפי שעה ועוד שיש בהם הנאה
לנזק ולנפש לנזק באכילה וריח ולנפש בעשיית המזוה בחקירה ובמונה שלימה * וגם בלולב אי אפשר שלא יריח
מריח הדרים או האסקרו ואת צ' דמות לאו להיות ניתנו כהנו ליסכות בהם ולא עיקר נתיבתם להכמה
בעו' הו' מ' אי אפשר שלא להבה מהם פורחא * והולבב אורח החותם שהוא ש' והוא חותם האבות כמו שכתבנו
וצריך להגביה דוד בלולב ולכונן דרך מדת החסד לרצוה על האים למעלה ולמטה ומפני שהולבב רומז בקו האמצעי
אין לו שיעור למעלה כי לפעמים ומעלה עד הכתר צמוד נחלה יעקב שהיא נחלה בלא מנרים ומהם העם צריך
שחיהם השדרה יוצאת מן הדרים טפה * והנה אורח האדם לשלושה אבות ורם המרכבה עם הקשר אשר למטה
מהם הרומז לדוד כדי שיקרא הש' מרכבה שלימה והסוד כי בכל אחד מאלה הדברים שהם המרכבה תמצא
בהם שם העלם ועשר ספי' והו' כי בארצם יש עשר כחות וע' כ' נהנה בעשר נסיונות כיצד א' ג כחות ב ספי'
כחות הא' שמים מ' שמים והר' לנה הרי עשר כחות וביחוד תמצא שבעה כחה כפי הצורך רמוזים לשבע
ספי' אשר שמתח יתח פועלת בהם ושמתח החסד שהיא של אברהם פועלת בכל כל העשר וביעקב תמצא שמונה
כחות שהם שמונה הרמוזים בכלל עשר כחות שנתנין כמו שכתבנו למעלה כי יעקב הוא כלול בכל שאר הקטורת
הקשר הקשר ותמצא הכל כי במדת יעקב מתקשר ומתייחד הכל והם מתקשרין ומתקשרין ע' הכהן הגדול איש
החסד ופסחא אלה הכוחות כולם יעלו כ"ה כחות ותחבר השכינה עמהם יעלו כ"ו שהוא השם המיוחד והו'
שכתוב והס' ה' נצבעו הרי המרכבה עליונה שלימה כיהיבונה למעלה מכל א' מן האבות ביעקב כתיב נצב
עליו * וביחוד כתיב ועל מעליו אלהים * וכן באברהם ושכינה עליונה למעלה מאבות עולם הרי לך כ"ה כחות
ושכינה עמהם והשם שלום והמרכבה שלימה והייחוד שלם באות ש' ומטה הכרמוז בדמות יעקב בהשגתו שהרי
השיג בהפארת כאשר כתבנו למעלה * גם הוא יש בזה שמונה כחות כדי שיהיה שמונה בכלל עשר לייחוד אחד
כמו שהיה ביעקב וכן מדתו של משה נצח ושם רמזו השם אלהים והרי הם דומים בכחות ובייחוד ואהרן עם יחוק
כי הוא נצדו שמדחו הוד שהוא מדת כל שנת לו ואהרן ע' כהונה קרא איש החסד ב' ליוורו שבע כחות כיצחק
ויוסף שני לבניו כי נברא בדמות דיוקנו של אבינו יש ליוסף ו' כחות לפי שהוא שני לספי' הבנין * ודוד כנסת ישראל
תשים עמו ה' ויהיה מלא ויש בו ארבע כחות שכל אותיותיו שפוטות שהרי דוד הוא דגל רביעי ושכינה עם כל
הכחות הרי הם כסא לכסא והשם שלם בכל כסא וכסא שכל מרכבה מאלה המרכבות עולה כ"ו אברהם יחוק
ויעקב ושכינה הרי מרכבה אחת ומטה ואהרן ויוסף ודוד שהוא השכינה מרכבה אחת ומו למעלה מו וכל מרכבה
מהם יש בה השם שלם שהוא כ"ו כענין ה' אלהי ה' אחד והוא שם הכולל כל ההיות וכל מה שכתבנו הוא מזויר
בזרת הש' שם לה ב' ענינים ובה' למטה מהם ומייחדים לייחוד אחד שלם אמיתי בכת הבינה אשר למעלה
והבן כל זה וחוור עליו פעם אחר פעם * והנה ליו' השי' עולה כו' וזה רמז כי האות מורה בבניה שהוראת
הב' נס ויהי שדעתי כי הש' לפעמים רומז אלה למעלה ולמטה אשר לזה וצריך לדקדק בענין היטב
אם מדבר בענפי האילן או בשרשי האילן וזה יודע משאר אותיות המרכבה אשר הש' בה וכדי שתנין דבר זה על
מתכונתו וכתוב לך לשון ספר התקונים (היקו' ל' א' ד' ק' ט' ע' ב') בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ *
מאית * הכי אוקמה קמאתן כל אתין לרבויה ורא את אורייתא לילילא מאלך ועד תיו דבה אפבריליו שמיא
וארעא * ועוד את השמים * שמים דא קב' רכויב ואתה שמתע השמים * את בנה וגייה עמי * ואת דא דרק
בת וגייה עמי * הארץ מנא * לכלהו לאפקא ב' זרעין ואיבין ורוא למלה וכל שיהי ההרה ערם יהיה בארץ וכל

עשב הסדה טרם יהיה ימצא כי לא האמיר ה' אלהים אדם על הארץ ואדם אין ונו' א"ר שמעון ברי רוח
עלמה הכא אע"ג דכולא חקבדי וחקתקן בשמא דיה' וה' דאיונו אח השמים ורוח דמלה' י"ה בשנים: הה"ל
ישמחו השמים ו' ה' בחדר הה"ל ותכל הארץ' עם כל דא דכלאו חקתקן בארבע אקוון לא נחית נביעו מלעילא
על ורעין וחיבין דאיונו סיה הסדה דאיוו דזיק ועשב הסדה דאיוו עמודא דאמצעותא' ולמה בנין דאדם אין
ח"ר ה' א' ו' ה' א' לעבוד את הארמה' א"ל ר' אלעזר אבא שי"ח מנא לן דאיוו דזיק' א"ל נדי נדי ח"ק
ח"י ש' איוו כליב חלק עברי זאן דאיונו אורס האילן ודא סיי עלמין דאיוו אוח צבא דלי' צבאות איוו עמון
כליל חלק דרנן לקבל חלק ענפין דש' ודא ש' חלק צבון איונו חלא ש' עלאה ענפי אלגא' ש' חחאה
שרשי חילגא' ונבין דאוכל שי"ח הסדה חא דזיק' וכל ע"ב ע"ב דא יעקב כליל חלק צבון דאיונו ענפי
אילגא וסלקן לבבעי וסרין עמון דויסע ויבא ויט דבאי שמא א' צביראו עשנין ואילגין דאיונו בשמחן דצדיקיא
והאי עשב עלה אחר ועשב לעבודת האדם להנחיל לחם חן הארץ וכו' עי"ג' וחסה שמעין העיון במחור
הוא עם מה שקדם לך במחמרי זה וחסכיל' והנה מילוי הש"ן צמ"ק עם האות עולה עשר לחמו כו' ג' ענפים
הם עולם השכל' והב' היא עולם הבנין וכלל הכל עשר' והנה בשמחה עשרה היתה הש' של ד' יודין
והס' ד' יודין של ד' שיות אהיה אלהים יהיה אדני ולכן היה רובו חסדים במורים ואין שטן ואין יצר הרע ומפני
חסרון הי' האחת בשמחה זו נבנה מרח הרין וכתמעטו הרחמים ודעבו' עוד יש רמון בג' ענפי הש' למה
שמענו על ג' דברים העולם עומד על הרין על האמת ועל השלום והב' רמון לכלות העולם שחלו ועומד על
ג' דברים אלו דאם לא בן היה העולם כופל' ש' יתבא אחר כרעא דאמרינן צפ' הבונה והכי הש' דונמא לעולם'
גם ציור הש' עולה ג' כנגד חמשים שערי בינה והכי איתא צפ' התיקונין (תיקונין י"א דף כ"ב ע"א) ש' של
הפליין דא אמת עלאה עלה אחר ודאו כל עמי הארץ ונו' ש"ן סליק אהון ש"ס' וגם ה' דיד כהה ש"ס'
ורמ"ח פיקודין דכלילין צמ"ח חסידן דק' ש' בארבעה פדשין הא חר"ג עלייכו אחר זה שמי לעלם וזה זכרי לדור
דור' שמי עס"ה ש"ס' וזכרי עס"ה רמ"ח כולה חר"ג אורייתא איהי שמא דק' צ"ב ע"כ' ומה נאה רמון זה'
ודע כי כותבי ספרים שאינם מכ"ד ספרים הנוו לכתוב במקום השם ג' יודין והכוונה נזה כי השם עולה כ"ו עש'
ארבע אותיות שלשים כנגד ג' יודין וכן מורה ממש אורת הש' ג' יודין כנגד שם ההי"ו והב' הוא שם הארנות
היי שמו הגדול בחוד השם הכנגד וספר תורה בחוד ארון הקודש תורה שבכתב בחוד קורה שבע"פ ייחוד הקדן
וכלה זכור ושומר שגמרו בדבור אחד ויהודי' וכל מה שמא לא בעלי העבודה כיוצא בזה הכל רמון בצורת
הש' וכן הש' רומז לקרשי המסקנות חתומים אדנים וכן אדני מלשון האדנים כי השם הזה הוא אדן ובינה
קינול לכל שאר הסמות והוא רמון נב' אשר בצורת הש' אשה מקבלת ג' יודין רמון לשם שיש בנב' יודין והיא יוד
הי ואו הי וכשתמה השם הזה עולה ס' ג' ושי' השמות לשנים כך הכל עולה ס' ה' כמנן שם אדני ובשמישה
שעירה היתה הש' של ד' יודין והוא רמון לשם זה יוד הי ויו הי הרי נוד' יודין ועולה ע"ב ג' ה' וזו רוב חסדים
או כלל דרך זו ייה יהו יהוה הרי שם זה יש בוד' יודין ועולה ע"ב צושיהם כאחד טובים' והנה הש"ן מלשון
שכה והיא כוללת כל ימות השנה למטה ולמעלה כיוני עולם וכשנים קדמוניות וכן היא עם ציורה עולה ש"ס' כמנן
השמה וימותיה' גם דע כי יש בש' סולה שאין כמות בכל האותיות כי היא תשתב' כ' בשמות' הם וכמותה
ממקובעת לפי שהסדה בשמחה זו י' אחת מציורה והואש במקום הי' בקודת הסיבולת רמון להימשה אוח
הש' למ' וכבר רבתי לך למעלה כי בקודת הסיבולת מורה דין מורה הדין ביה' ביה' ביה' ביה' ביה' ביה' ביה' ביה' ביה'
ונעשות ולא יוכל לחקן לגמרי ובחסרון הי' חסרון הרחמים כאשר כתבנו למעלה ואין זה דומה לשאר אותיות
המקבלת הדגשות והס' בג"ד כפר"ת שיש בהם דך וקשה שהרי מוצא האות איוו משתנה לגמרי מה שאין בש'
שמשתנה את האות לגמרי והבנתה וע"כ הוסי' הסיבולת למעלה מן האות במקום חסרוכה ולמלאה פנימה
והדגש הוסי' בחוד האות וע"כ לא ימו את הש' בכלל הכפולה דעבו' וראיתי במקובעת שלישית כי אות זה
עמידה להיות של ד' ראשים בשמחה התפארת כאשר היתה בשמחה חסדו ו"ל ולעתיד תקחלק וקיהי אורה
מרובעת במקומה לצורך שמחה הבאה בתורה וחקקה כבוד הייחוד הראוי לה באי' וסדר ייחוד השמחה בתפארתה
פי היתה ככר ועבר אורתה ונא בתורתה ג' ראשים במקומה עתה לצורך נתינת הקורה וחקקה כדרך המס'

אות השי"ן

לכל כח דבר חוץ הבא מזה להרחיק כגון לא תעשה לך פסל וגו' הבא מתבוננת המדה כי כל רחוק מזה ע"כ
 כל המיוחס להרחיק רחוק טומאה מעלה ומטה נשמה ואז"ל ליהודים צא"ל ייחודו להשיב הכל לכתחלה עליון מיוחד
 לכן בכתיבת התורה בא עשה ולא תעשה בתרי"ג מצוות ושבעה עמודים להם לאורות. עשה לייחד האז"ל וגם גר
 ואלהיו לאחר. לא תעשה להרחיק כל רחוק וחוץ מעלה מן האז"ל ומטה מן הכשמות ומכל דבר הבא מן האז"ל
 ע"כ האות חסרה בתוך תורה וזכירה במקומה כמו בצריחת. עולם בחוסר הבנין ושכינה עמו השלים הבנין
 ובימי נ"ח זמן ס"ח ואור היום הסבר בא ותמים נזכרו שם היה האות בשלמותו נזכרו במקומו לקיום עולמו
 בייחוד אור אלילותו כי מי נ"ח מעבור מי נ"ח אשר היו לפניו ועתה האורה של ג' ראשים במקומה בשמטה השמטה
 הקשה אשר בה הייחוד לנורך השמטה ולהרחיק כל פסל וכל תמונה וכל חוץ הבא מזה המדה ומזה. עוד שש
 וזורת האות בעיקר אבות המרכבה בצורתם לחסרון השמטה ושכינה עמו להיות עמוס לאחד ולעקיד זורת עמוד
 הייחוד במקומה לשלמות הייחוד. בעקב השלם בכל וזכרתי את בריתי יעקב וגו' והארץ אזכור בשלמות יעקב כי
 שמה ישבו כהאבות למשפט בשמות לבית דוד השלם כמו כן בכל העשר בו והכל בייחוד אחד מיוחד שמע ישראל ה'
 אלהינו' אחר ע"כ. וזמנה שקדם לך למעלה יהיה כל זה הלשון מבוחר לפניך ונרחק העליון והוא התשובה
 בינה ומשמע מהכא כי נח היה משמטת החסד וגם למדנו שהשפוק של וזכרתי היא נחמה גדולה אין למעלה ממנה
 לאפוקי ממנו דכבוד שהוא מכלל הקבלה ואין זה נכון כלל כאשר הוכחתי למעלה (דק י"ו) והדבר מוכרח מעצמו
 הנה קצתה לך ידידי רמזים כפלאים בצורת אות ש' ועליהם תוסוף לקח אם תוכה לקבל מפי סופרים ומפי
 ספרים ואל בנחך אל תשען :

ומעתה נדבר באות התיו

בעזרת צור ישרי

תיו

והתיות ת"ו על מצח האנשים הנאכזרים וגו' דע ידידי כי ת"ו הוא ענין וסיון ואמר הק' צה למלך
 לעשות סימן במצח האנשים מקצתם להלה ומקצתם למות. ור"ל פירשו אות ת"ו ממש כבוד ואמר
 לו הק' צה לנביראל כבוד על מצחן של דיקים ת"ו של דיו ועל מצחן של רשעים ת"ו של דם ואמרנו מאי
 שנתה רצ' אמרת תחיה תתמות ושמאל אמר תמה זכות הא למדת כי הת אות וסיון ולכן בקרא האות
 אחרונה בשלשן סימן להורות כי בה נשלמו האותיות וזה סימן לאחריהם כי בה נשלמו האותיות שהם רמזים וסימנים
 (הקראים בשלשן לעו עינכם) לדררים עליונים כפלאים ונוראים ולכן בקראו אותיות נשלשן אותיות ומופסים וגם
 הוא מלשון האותיות שאלו כי מליור האותיות אם קעלה בהם משמנתו ותתנבר בהם השלכותיו יגיע למדרגת הגדת
 העמידות ומליור האותיות ישכיל ויבין בשמות המחוברים מהם ויעלה לדעת סוד התמונה העליונה כאשר
 הנביאים דכתיב והמונה ה' יביע. וכבר ראיתי מי שכתב כי בהתבוננות בשמות הקדש בקדושה ובטהרה יגיע
 האדם למדרגת רוח הקודש ואז"ל ביום הוה והוא ענין שלא יסתפק בו כל משכיל בענין שמות הקודש. עוד הסי'ו
 מלשון תתאו לכס וגו' ותרגום אונקלוס תכוון לכוון ורש"י כתב מלשון שפוע וכן הת הוא סוף השיפוע מכון
 לעולם העליון במדות ותקונו ובבולו שלא יתפשט יותר בסוד שיעור קומה והביע סוף התמונה עד הת. והיא סוף
 האותיות כי הת מורה בצורה העליונה ונוראה והליור מורה בצורת הדין הרפה סוף שבנין כאשר יתבאר בע"ה
 הרי כמו שנתה היא סוף האותיות ותכליתן בן מדת הדין הרפה שהיא מדת המלכות היא סוף הבנין ותכליתו
 ומשם ולמטה הוא עולם הנפרדים דכתיב ועש יפחד וגו' והמדה האחת צידה מות וחיים כפי מות שנזכר מלמעלה
 וזהו תחיה תתמות. וסומך אזי אמית ואחיה. וכבר ידעת כי אזי רמזו בשכינה ולפי עיונים מלת אזי רמזו
 למעלה למעלה וכן אמרו בש' התיקונים (דק) על פסוק ראו עתה בי אזי הוא ופניו שש' במאמר סוף כשנב
 לא ראי' לבנותו ורמזתי אורו בפתיחתו וכן מלת אזי' מתהכחך לאין וע' סודה למעל'. והאות ביון שהיא כחובה
 בדיו הוראתה חיים וצומן שהיא כחובה בדם הוראת מות כי אז היא ככל חוקפתה ונבניתה מקבלת מהת העליונה

מדה הדין הקשה ופועלת מכהה ולזה כיון שמואל שאמר תמה וזאת אבות כי שאר האבות שהם אברהם ויעקב לא
היו פועלים בה כי נתעלו ונאספו למעלה מפני הרעה והרמוז הנפלא כי אספתי את שלומי ואת העם הזה את
החסד ואת הרחמים ובאחרת מדת הדין הקשה אין בה שום חלומות וסגן זה והנה הדין מלאך גדול וזהו
והנבלת את ההר כי הוא הגדול המקודש ואין רשות לאדם לבוא בכל עת וזהו השמרו לכם עלות בהר ונטעו
בקצהו כי ההר הזה הוא ההר המקודש והמוגבל לכל יבאם וזהו סוכות היוניות וכל הננוע בהר מות ימות והמדה
קדוה היא מנבלת את כל עגולת הקודש כמו שהת' היא מנבלת את כל החיות והיא סוף התמונה שאין אחריה
לא ארו ולא סימן ונריך שדע כי הת' לומר ה' וה' הפוכה ורשעה למטה וכן היא הוראהה בדין קד' כי
הו' היא רחמים ובהתפכה תהפך לדין כאשר כתבתולך כמה פעמים כי כל שם לתפרע או מהופך או ארו
עקוב מורה דין וע"כ הו' שמה לסימן למיתה כי השעים הפכו הרחמים לדין והאות בעצמה מורה ב"ק וזהו
סם הקטורה שהיה במוחות השמים וע"כ אמר משה קח את המזבח וגו' ואים קטורת כי יא הקדן וגו' אבל
בזמן הגרסה החליפה זה וזהו כמנון יסמו קטורה באפק קטורה בת' לשכך את האף והו' באפק ואת הקדן
הדין מקום הרחמים והענין כי בה' הו' קטורה ישנה וקופה גת' הפוכה וראש למטה והנה הקטורה
בכל מקום הוא הקטר והקטר את הת' עם שאר האותיות ומיחד את המדה עם כל שאר האזני' ליהוד' לפי שהיא
סוף התמונה ולא יאחרו שיצאתם הכלל והו' מלת קטורה כלומר קד' הת' ולא תהפך האף לדין והסרון
לרחמים והת' תהפך לה' ותכונן גדו' ולא בסם והסן כל זה מחד' וכדי שיצאתם לך מה שכתבתי בצורת הת'
אספוד לך לשון התמונה השנייה והוא זה הת' הוא הכח הגוברת על מדת אלהים כי מקץ רגלה השעה מלאכי
הכלה הו' בהסוף לחבל גדו' ארום כי הוא סוף החוץ ארום והו' שפת הים הגדול כענין גבול שחז' גל וגו'
וכענין והנבלת את ההר השמרו לכם בנפשותיכם כי הוא הר האלהים הוא האות הנוהג רשות למחבל ואחרוה
בשניה ת' מכל האותיות כי כמה בציורה כענין הנה יד' ה' הו' במקד' והיא מלה נהפכת כענין ועבר ה' ולא
יתן המשחית ולמה בלילה כי היתה של יום ובעצית של לילה ואחרו בסוד' כי זה הכח נקרא אפו של הק' בה'
וכתובקטרין אותו בכה הנשמים הרמוזים לבושת-הזהב של החוץ מן האף ומשה ידע בכלום ונס באות ונס-
שהוא העיקר כאשר הדין כשעלה למרום ואמר ואים קטורת רוחו להסיר ת' של דולשים ה' כענין יסמו
קטורה באפיק וגו' כי הוא בסם הידוע למטה הכנסם ב"ק וזה הפכו לגרסה ומיד בך ה' חילו וגו' ע"כ ועם
מה שקדם לך למעלה חבין השלשן הזה וכבר ידעת כי הר מורה בציור היסוד ודונו מטה לגד הרחמים
וזה מורה בקו האמצעי ומורה ג' כרחמים והיא לומר הת' רוחים רחמים ומפני הפך הת' בהתפכה הוות
לדין נמור האלמרח כי אפי' בזמן שהרחמים מתגבר ס' בעולם יש כח במעשה הרשעים להכנס לדין נמור הנה
יד' ה' והיה במקד' זה הסם יש' וכ' הפך הויה ומו' דין והאות בעצמה מורה הפך שהי' הו' למעלה מן
הר בסוד האזני' ונלית האות ה' למעלה מן הת' וע"כ הוראהה בגבורה וכתבתו בלות האמת והשלום
ביתוד אחד וע"כ האורה סוף ונגדו לכל האוקיות הנקראים הגדול ורש' ידים וזה האור' נקרא שפת הים כאשר
כתבנו למעלה ומכת האורה הוא דין עליונים ותחתונים ומקץ רגלה השמימית והכפירים שהונים עלרק וממנה
הקבלה הגדולה לנדיקים כגן פתחם ולכל הדומים לו וזמנה ספרי סנהדרין עליונה ותחתונה והיא נכה ריבור
ומקנה כוחה עליונה ונפשות הנדיקים וממנה היתה עקירת יתק' לצורך רצונו שמועטת הקשה וממנה פת להיות
נקמה בעובדי ע' ועובדי ברית ומחלל שבת ופרי הייחוד והיא סוף כל האורות כאשר כתבנו ודע כי ע"כ
אוקיות יש ת' לציורים דקים ובעלונים עליהם יש המלך שהוא הנותן עטם והסמלופ' והם שמונה אורות עליונות
ונעלמות בחקר חכמה עליונה הנעלה זה מעין כל חי סך כל הציורים מ"ט שערי הב' נה' ומ"ט שמונת ומ"ט כלי
המורה וע' כקראת התמונה יש גדול ורש' ידים עם רש' ואין מספר כ' יש כמה כוחה עליונות ותליות גבוהות
אין להם חקר וכולל נקראים בלמות שם המיוחד כ' שם זה ממנה עליונים ותחתונים ואין לך ענין ודבר פנו'
משם זה וכבר כתבתי למעלה זה ודע כי בכל הספרים המיוחדים בשמות וראוייה הדין מלא' בי'
וא"ת והלא ביהוקאל אין כחוד אלא בלא' ה' וזו"כ למה כותבין אותה ב' וז"ל שם לא היה ה' שם הקוים
במלות המורה רחמים לת הים העולם יכול לנבל מקוק הפוך הו' ועקומה וע' בלא' ה' וכן במלות ששיתם

אות התיו

מורידה המים והם ישרות להחליט חוקק הדיו הכי המילוי מתקן הלימוד ודעהו : והנה האותיו כללות חר"ג מצות
 ות"י מצות חליות בעשר הדברות שהם עשר קדושות על וכוונת ועשרה מאמרות שבהם נכרא העולם והכל רמזו
 בצורת ה שיהי יצורה דו ומלוואה תיו"סך הכל עם האות עולה תר"כנ כנגד תר"ג מצות ועשר קדושות והיה זה
 בצורת הת לפי שהיא חסם של אמת וסופו . וכבר ידעת כי הכל תלוי בשם הוה"הכל יהוה"ה נאמרה נאמרה בשם זה
 שהרי כל העורה שמותיו של הק"ב עם האותיות שמותיו של הק"ב כאשר כתבתי בכל אות ואות והכל תלוי בשם
 העולם שהוא שם המיוחד הקדמוני של כל שאר השמות והכינויים הם מיוחדים לנודק הנבזה בעולמות
 ונכלו בהגלות הכפ"י כאשר חפץ בזמן הראון לוי"ת להמליץ המציאות וכל שאר השמות זריכין לשם זה ולכן מאור
 נמש זה ושם זה אינו זריך להם כי הוא מורה על עצמותו ובהנך והוא למעלה מכל השמות . ובספר התיקונין
 (תיקון שבעים דף ק"ל סוף ע"א) אלף הא יוד הא הא איהו רוא דעשר אהון מעליא לתתא הא איהו כתר
 לכולא שמהן מעליא מינה יוד"ה ו"ו ה"י *אלף *לת *כון *יוד מעליא מיניה יוד"ה ה"ו ה"ו ה"א וכולאו ארבעין
 ותרין אהון ואלין אינון אהון דאתבראו שמים העליונים וארצות החיים דליין אתקרי יאו שמי השמים מאן דברא
 בהון כולא אומנא דכולא . עילת על כל העילות מתעלה על כולא ומתרום על כולא ובריק לכולא והוא מעליא
 מכל דברכאן ה"ד מרומם על כל דרכה ותהילה . זלזא זרי' הוא דברכאן מאחרא דלית עליה מאן דאשפע עליה ע"כ
 עוד שם (דף קל"ד ע"א) כתר עילאה אע"ב דאיהו אור קדמון ואור נח ואור מנחמא איהו ארכס קדם עילת
 העילות וכל חיילין דחליין מיניה אתמר בהון קוונותיו הלתלים שחורות כעורב לית כבורא קיימא קמי כבוריה
 דכולאו כהורין אחשכאן קמי' . ות"ח כמה עילות אינון סתימין דאינון מתלבשין ואינון מורכבין בספירין . ובספירין
 מרכבה לגבייהו דאינון עמירין מתעשות בני נשא ועלייהו אתמר כי גבוה מעל גבוה שומר וגבוהים עליהם
 כהורין מנחמאן אלין על אלין ואלין דמקבלין אינון בחשוכא מאחרין דעלייהו דמקבלין מיניהו . ועילת על כל
 העילות לית כבורא קיימא קמייהו דכל כהורין ענחמאן מתחשבין קמייהו וכל כהורין דאינון מעליא מנהורין אינון
 כתרים על ראשייהו ורוא דמלה אלף הא יוד הא דא רוא דעשרה כהורין דאינון מורכבין על עשר ספירין ודא יאה
 כי גבוה מעל גבוה שומר וגבוהים עליהם יוד הי וואו הי אילין על גב אילין עשר כהורין בעשר ה"ד עשרה עשרה
 הכף שקל הקדש מעליא על כולה עילת על כל העלות דרכי על כולא ושליע על כולא וכולאו שמהן אינון
 מרכבה ליה ולית דרכי עליה דלית מעליא מיניה ובנין דא אתקרי . עילת על כל עילאין ותתה המעיין (עיין
 בתיקון ס' ע"ד דף ק"ב ע"א) (ועיין בתיקון ע"ד דף ק"א ע"ב וי"ט הרב בעל דרך אמת כדי שלא תטעה לפי שהדברים
 פתיקין ותלוים כהררים בעשרה ע"ט ובהקדמת התיקונין והנהגה נישב . הנצרך והעמד דבר על בוריו והושב
 יוצר על מכונאו ולא תטעה כאלישע אחר ואחרים שבמינו שקצו בנטיעות כי מפריד אלוק לא יראה מאורות)
 קנה לך לב להבין כי אני לא אוכל לפרש לך דבר כי עיקר כוונות מאמרי הי' אלף להוציא מלב אותן האומרים
 שעילת על כל העילות הוא מכלל העשרה ולא ד' להם שנמלו לנפשם רעה אלף שאמרים שוו היא דעת הקדוש
 ר' שמעון בן יוחאי וחס ליה לפה קדוש לומר דבר והלבן כתבתי מקצת מאמרים לרז"ל מספר התיקונים וזלמ
 כדי שחזקו ויבין כוונתו ודעו כי מבואר הוא . וגם זה ימים ראיתי מקצת חכמים בנימינה בדברי הקבלה טועים
 בדבר זה ואמת בני תנים לנך לי ואתי עינך לנכוח דרכי כי ישרים דרכי ה' והוא למען שמו הגדול יצילנו משגיאות
 במאמר רוד המלך ע"ה שגיאות מי ויבין מנכסחות קניי ופסרסה ודרסה כסחרות מינין משגיאות קניי ואתה
 המעיין פקח עיניך וראה בספר התיקונין הנקרא שבעים פנים לתורה העמק שאלה והנהגה למעלה ובלום
 סוף מלדבר ואם טובה להבין דבריו רוח ככון יחדש בך וממנו יתבדך נקום .

שיפתח לבנו בתורתו ולהשכיל באמתתו אמן :

תושלבע

על ידי הפועל הזעזיר הבחור יעקב בן א"א אברהם המפורסם שלי"ט :

